

Keyifli Okumalar Dileriz

Binlerce kategoride milyonlarca PDF e-kitap, ders kitapları, dergiler ve romanlara platformumuz üzerinden ücretsiz ulaşabilirsiniz.

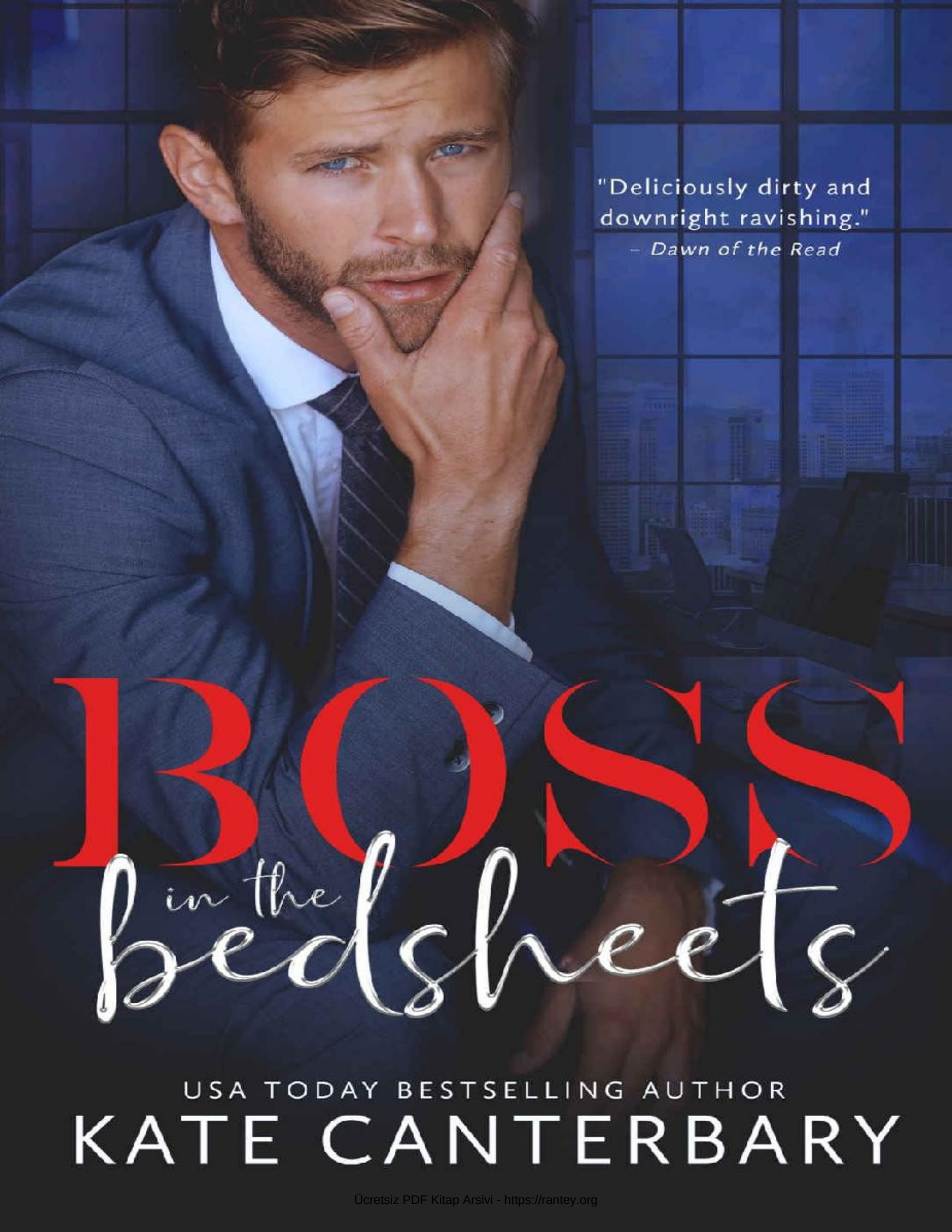
RESMİ WEB SİTEMİZ

<https://rantey.org>

Yedek ve Duyuru Kanallarımız

Sitemize erişim engeli gelmesi veya adres değişikliği durumunda aşağıdaki kanallardan güncel giriş adresine erişebilirsiniz:

- Telegram: <https://t.me/birkitapbir>
- WhatsApp Kanalımız : <https://whatsapp.com/channel/0029VbDHv8uE50Us4lvMoc0Y>

"Deliciously dirty and downright ravishing."

– Dawn of the Read

BOSS

*in the
bed sheets*

USA TODAY BESTSELLING AUTHOR

KATE CANTERBARY

İletişim Botu:
@cevirigiller_bot

Çeviri Kitapların Olduğu Telegram Kanalımız
<https://t.me/cevirigiller>

Sohbet Grubumuz
<https://t.me/cevirigillersohbet>

Çeviri Yedek Telegram Grubumuz
<https://t.me/+O3tsm8j0C7kxM2Y1>

Kitap İstekleri Kanalımız
<https://t.me/cevirikitapistekleri>

Not:

PDFlerin paylaşımıyla ilgili bir sorunumuz yok. Ama lütfen, hiçbir katkınızın olmadığı işlerde, TÜM PDFleri bizimle eş zamanlı paylaşarak emeğimizi hiçe saymayın. Sizin tek tıkla yaptığınız her paylaşım bizim emek harcadığımız saatler/günler demek.

ÇARŞAFLARDAKİ PATRON

KATE CANTERBARY

VESPER BASIN

İÇİNDEKİLER

Çarşafıardaki Patron Hakkında

İçeri dalmadan önce...

1. Kül
2. Zelda
3. Kül
4. Zelda
5. Kül
6. Zelda
7. Zelda
8. Kül
9. Zelda
10. Kül
11. Zelda
12. Kül
13. Zelda
14. Kül
15. Zelda
16. Kül
17. Zelda
18. Kül
19. Zelda
20. Kül
21. Zelda
22. Zelda
23. Zelda
24. Kül
25. Zelda

26. [Kül](#)

27. [Zelda](#)

[Epilog](#)

[The Magnolia Chronicles'dan Bir Alıntı Teşekkür](#)

Bu bir kurgu eseridir. İsimler, karakterler, yerler ve olaylar yazarın hayal gücünün ürünüdür veya hayali olarak kullanılmıştır ve yaşayan veya ölmüş gerçek kişilerle, ticari kuruluşlarla, olaylarla veya yerlerle herhangi bir benzerlik tamamen tesadüfidir.

Telif Hakkı © 2020 Kate Canterbury tarafından

Tüm hakları saklıdır. Bu kitabın hiçbir bölümü yazarın yazılı izni olmadan çoğaltılamaz, bir erişim sisteminde saklanamaz veya herhangi bir biçimde veya elektronik, mekanik, fotokopi, kayıt veya başka bir yolla iletilemez.

Ticari markalı isimler bu kitap boyunca yer almaktadır. Ticari markalı bir ismin her geçtiği yerde bir ticari marka sembolü kullanmak yerine, isimler, ilgili sahibinin ticari markalarını ihlal etme niyeti olmaksızın editoryal bir şekilde kullanılmıştır.

Düzenleme Julia Edits'ten Julia Ganis tarafından yapılmıştır.

Düzeltilme okuması Proofing Style'dan Marla Esposito

tarafından yapılmıştır. Ek düzeltme Jodi Duggan tarafından yapılmıştır.

Kapak tasarımı Okay Creations'dan Sarah Hansen tarafından

yapılmıştır. Kapak fotoğrafı Wander Aguiar tarafından sağlanmıştır.

Kapak modellemesi Eddie Wes tarafından sağlanmıştır.

✿ Vellum ile oluşturuldu

ÇARŞAFLARDAKİ PATRON HAKKINDA

Bay Santillian,

Şu anda misafir odanızda yaşıyor ve çoğu gece sizinle birlikte uyuyor olmama rağmen, bugünden itibaren iki hafta geçerli olmak üzere istifamı duyurmak için yazıyorum.

Başka bir deyişle, hem aşırı derecede kalifiye hem de günlerini sizin mükemmeliyetçi, mikro yönetimci pençenizden kurtarabileceğiniz bir avuç göreve adamaya istekli birini bulacağım. Bu kadar kısa sürede basit dosyalama işleri arayan Nobel ödüllü bir dahi bulmak zor olabilir ama elimden geleni yapacağım.

Bu hafta sonu kız kardeşinin düğünü için endişelenme. O zamana kadar benden nefret etmeyi bitirdiğini varsayarsak, hala seninle gelmeyi planlıyorum.

Anlayışınız için şimdiden teşekkür ederim.

Zelda

Bayan Besh, istifanız kabul edilmedi.

Evde görüşürüz.

Kül

DALMADAN ÖNCE...

Ortamı hazırlamak için birkaç melodiye ihtiyacınız varsa, [Boss in the Bedsheets çalma listesine](#) göz atın.

[Kate Canterbury'nin Office Memos e-posta listesine](#) katılarak ara sıra haber ve güncellemelerin yanı sıra yeni yayın uyarıları, özel genişletilmiş epiloglar ve bonus sahneler ve pasta. Her zaman pasta vardır.

Haber bültenleri size göre değilse, ön sipariş ve yeni yayın uyarıları için [Kate'i BookBub'da takip edin](#).

ASH

BUGÜN iyi bir başlangıç olmadı.

Uçuşumdan iki saat önce havaalanına varmaya özen gösterdim. Bu benim tarzımdı ve aşırı olup olmadığı umurumda değildi. İki saat, güvenlik kontrol noktasında tüm hayatımı paketlemek ve sonra hepsini tekrar bir araya getirmek için bolca zaman, kapıma yavaş bir yürüyüş ve kalkıştan önce bir kahve ve atıştırmalık anlamına geliyordu.

Benim yolum buydu.

Bugün istediğimi alamayacaktım. Denver trafiğinin cehenneme döndüğü bir sabahtan, kiralık araç iade yerinde yaşanan rezaletten ve bagaj kontrol bankolarında yaşanan -görünüşe göre- büyük personel sorunlarından sonra. Anlayabildiğim kadarıyla, havayolu şirketinin terminal kapısından kaldırılma kadar uzanan yolcu kuyruğunda işlem yapan tek bir temsilcisi vardı.

Akıllı saatimi tekrar kontrol ettim. Boston uçağıma binmeden önce bir saatim vardı ve bu sürenin beni buradan kapıya kadar götürmek için yeterli olduğunu biliyordum ama bu bileğime kaşlarımı çatmama engel olmadı. Tencerenin kaynamasını beklemektense kolumu göğsümün üzerinde bağladım ve elimi kolumun altına sıkıştırdım.

Ama zaman içinde terlemek, önümdeki dört kişilik aileyi izlemekten daha kolay olurdu. Saymayı bırakmıştım ama aralarında bir milyon parça bagaj olduğunu ve biniş kartları ile pasaportlarını bir araya getiremediklerini söylemek doğru bir tahmin gibi görünüyordu.

Kendimi içeri atlayıp onları organize etmekten alıkoymak için içimdeki her şeyi kullandım. Gözlerimi kırptım, topuklarımın üzerinde geriye doğru sallandım, yumruğumu dudaklarıma vurdum. Sonra saatimi tekrar kontrol ettim. Sadece iki dakika geçmişti ama ben

Hayatımı altı dakikalık faturalanabilir saat artışlarıyla yaşadım. O iki dakika önemliydi.

Aile kontuardan uzaklaştı - tam olarak değil çünkü kaotik dağınıklık asla verimli bir şekilde temizlenmez - ve ben elimde belgelerle adım attım. Görevli bugün herhangi bir bavul teslimatı yapıp yapmadığımı sormadan bavulum tartıya çıkmıştı.

"Boston Logan'a giden bir çanta kontrol edildi, Bay Santillian," diye anons etti temsilci, bakışları ekrana yapışmıştı. Telaffuzunu düzeltmedim. San-till-ee-an değil de Sahn-tee-yawn olduğunu açıklama çabasına değmezdi. Zaman ayırmaya değmezdi. "A35 kapısından kalkacaksınız ve uçuşunuz zamanında gerçekleşecek."

Biniş kartımı ve kimliğimi cebime koyarken saatime bir kez daha göz attım. Aynı anda hem yürüyüp hem de saate bakma konusunda uzun ve başarılı bir geçmişim olsa da, bugün benim günüm değildi. Sıkışmış trafik, araba kiralama sorunları ve cehennemden gelen bagaj kontrol kuyruğunda acı çekerken biliyordum ve kanat ucum çocuk şeklindeki yumuşak dokuya temas ettiği anda da biliyordum.

Zaman yavaşlayarak durağanlaşsa da bedenim hareket ediyor, havada kontrol edemediğim bir hızla uçuyordu. Bir feryat, bir çığlık, yere çarpan çantaların ve muşambaya vuran ayakkabıların takırtısı ve ardından bir çatırtı, bir çıtırtı, bir homurtu.

Homurtu tamamen benimdi. Çatırtı ve çıtırtı da. Gürültünün geri kalanı diğer herkese aitti. Bugünün tamamen sikilmiş olduğunu bildiğim kadar bunu da biliyordum.

Bu acımasız zemine düştüğüm tatsız yığından, terminalin kör edici floresan ışıklarına göz kırptım. Kolumu kaldırdım, çatlamış akıllı saatime dudak bükтім. Bu hareket, omzumdan kalçama kadar inen bir acıya yol açtı. Dilimde kan tadı aldım.

Kendimi toparladım, ellerimi pantolonumun içine soktum. Takım elbise ceketim boş bir tezgâhın duvarına yaslanmış, dizüstü bilgisayar çantam da yanında duruyordu. Sonra bana doğru bir bağırış duydum. "Bir dahaki sefere nereye gittiğine dikkat et, dostum!"

Tökezlememin kaynağına dönüp baktığımda, birkaç kişinin bir çocuğun yanında diz çöktüğünü gördüm. Sağlam görünmesine rağmen gözyaşları yanaklarını çiziyordu. "Üzgünüm," diye cevap verdim. Çocuklar hakkında bildiğim kadarıyla dört ila on dört yaşlarında olan bu çocuğa her ne kadar bir şeyler önermek istesem de

-Kalabalık havaalanlarının ortasında çömelmek değil, o tepede ölmüyordum. Özellikle de saat ilerlerken ve omzumdaki zonklamayı hafifletmek için uçuş öncesi kahvemi bir viski ekşisiyle değiştirmem gerektiğinde. Hatta vücudumun sağ tarafındaki zonklamayı bile. "Herkes iyi mi?"

"Peki, teşekkür ederim," diye cevap verdi bir kadın. Çocuğun gözyaşlarını parmaklarıyla sildi.

Alışkanlığımın dışında saatime baktım. Siyah ekranın ölü gözlerle bakışı ensemden aşağı, karnıma doğru soğuk bir endişe şimşegi gönderdi. Zamanım olmaması için zamanım yoktu. Bugün yoktu. Babamı muhasebe ortaklığımızla ilgili vizyonuma yaklaştıracak ya da bu ortaklığı tamamen ortadan kaldıracak yeni bir anlaşma yaptıktan sonra olmaz.

"Tekrar," diye başladım, terminalde bir saat ararken, "özür dilerim." Bu fiyasko yüzünden programın dört dakika gerisinde kalmıştım ve günün diğer aksaklıkları yüzünden program zaten sıkıştıktı. Takım elbise ceketimi ve dizüstü bilgisayar çantamı almak için eğildim. Daha sonra, savaş bölgeleri için tasarlanmış bir çantaya yatırım yaptığım için sağduyuma teşekkür edecektim çünkü dizüstü bilgisayarımı ve akıllı saatimi tek seferde kaybetmeye dayanamazdım. "Umarım iyi bir uçuş geçirirsiniz."

Cevap beklemek yerine güvenlik kontrol noktasına doğru yürüdüm. Tek yapmam gereken bavulumu parçalara ayırmak, yalınayak ve kemersiz bir şekilde vücut tarayıcısından geçmek ve içki sipariş edebilecek kadar kendimi toparlamaktı.

Saatın sabahın yedi buçuğu olması önemli değildi, değil mi?

Hayır, bunun bir önemi yoktu. Bu gün ne kadar korkunç geçerse geçsin, önümüzdeki hafta daha da kötü geçecekti. Şu anda çok yoğun ve aşırı iş yükü altındaydım. KMPG'ye kaptırdığım denetçi asistanımın yerine hâlâ iyi bir denetçi asistanı bulamamıştım. Babam ve ben şirketimizin geleceği hakkında ciddi bir konuşma yapmak için çok geç kalmıştık. Buna bozuk saatim ve kesinlikle çürük vücudum da eklenince tabağım dolup taşıyordu.

Ama hepsi bu kadar değildi.

Kız kardeşim gelecek hafta sonu evleniyordu.

Ama benden üç buçuk dakika sonra doğan kız kardeşim sadece yemin edip sonra da pasta yemeyecekti. Hayır, bu çok fazla şey istemek olurdu. Kız kardeşim ve nişanlısı bir düğün provası ve şehir dışından gelen misafirlerini karşılamak için bir parti veriyorlardı. Tüm bunlar gerçek düğün töreni ve resepsiyondan önceydi ama orada bitmedi. Hayır, evlilik çılgınlığı ertesi sabah brunch'a kadar uzandı.

Kahrolası brunch.

Anlayamadığım nedenlerden dolayı bu etkinliklerin hepsine katılmak zorundaydım. Şehir dışından gelen bir misafir değildim ama annem o partiyi kaçırıp kaçıramayacağımı sorguladığımda beni sözlü olarak terslemişti. Omleti ben de herkes kadar severdim ama düğünlerde yapılan hatmi kabartmalarının olmamasını tercih ederdim.

Bu benim tabağımdı. İş, iş, onaylamayan baba draması ve üç günlük düğün hafta sonu ile birlikte iş.

Tabağımda bir dargın bir barışık (çoğunlukla dargın) kız arkadaşım Millie yoktu. Tabağımda yoktu çünkü düğüne katılmayacağını bildiren bir mesajla beni uyandırdı... ve bunu yaparken beni de atladığını açıklamak istedi.

Eğer işaretlere inansaydım, bu mesajı büyük bir mesaj olarak görürdüm. Battaniyeleri başımın üzerine çeker, uçağımı değiştirir ve sabahı evlilik olaylarıyla ilgisi olmayan bir omlet yiyerek geçirirdim. Millie'yi sevdiğimden ya da reddedilmesinin acısını hissettiğimden değil, şimdi bu saçmalığı oturma düzeninin kendi kendini tayin eden yöneticisi olan anneme açıklamak zorunda olduğum için.

Ama matematiksel bir denklem içinde olmadıkça işaretlere inanmazdım.

Sabah ilk iş olarak sarhoş olmak standart uçak yolculuğu prosedürümün bir parçası değildi.

Bu benim herhangi bir prosedürümün parçası değildi. Sarhoş olmadım. Ara sıra bir ya da iki bira, teklif edilirse bir kadeh şarap, belki bir kokteyl içerdim ama ertesi gün bunu hissedecek kadar nadiren içerdim. Hayatımda geçmiş kararların hayaletleri tarafından rahatsız edilmeye yer yoktu.

Ama bu sabah sarhoş olma yolundaydım.

Kahvemin üzerine bolca viski içmiştim ve omzumdaki ağrı hafif bir zonklamaya dönüşmüştü. Diğer yolcuların uçağı binmesini beklerken, özgeçmişler arasında gezinerek kendimi eğlendirdim. Etki altındayken adayları hiç incelememiştim ama bundan zevk alıyordum. Kalifiye eleman sıkıntısı yüzünden strese girmeye gerek yoktu.

Adaylar. Hafif bir tahrişi hafifletmek için bir viski latte içtiğimde değil.

Diğer herkes için de öyleydi. Sinir bozucu bir şey. Babam, daha fazla destek personeline, daha iyi sistemlere, yeni gelir kaynaklarına olan bariz ihtiyacımız konusunda heyecanlanacak bir şey bulamadı. Hiçbir şey için heyecanlanmazdı, mali yılsonları ya da vergi sezonu için bile. Ben gece geç saatlere kadar ve hafta sonları çalışmakla meşgulken o, gözden geçirilmeyi bekleyen uzatma ve şirket dosyalarından oluşan dağları "Hallolacak" demekten başka bir şey yapmıyordu.

"Evet," diye mırıldandım kendi kendime. "Ben yaptığım için oluyor."

Millie de benim aceleciliğimden hoşlanmıyordu. Boston'daki yüksek profilli yönetim danışmanlığı firmalarından birinde çalışıyordu ve birkaç yıl önce benim yaptığım gibi küçük bir muhasebe dükkânı için uluslararası bir finansal hizmetler devini terk eden birini düşünemiyordu. O dükkânın dokuzdan beşe çalışmaktan daha fazlasını gerektirecek kadar iş yapmasını da anlayamıyordu.

"Git kendini becer, Millie."

Bu düşünceyi bir yudum daha içerek bastırdım ve bir sonraki özgeçmişe geçtim. Hızlı bir taramadan sonra standart "teşekkürler ama kalsın" cevabımı kopyalayıp yapıştırdım ama bir adam sırama girince göndermekten vazgeçtim.

"Merhaba." Sevecen bir gülümseme takındı ve beş saat boyunca birbirimizden habersiz yan yana oturmak yerine bir şeyler tartışacağımızı belli edercesine bana doğru eliyle işaret etti. "Koltuk atamalarında bir karışıklık olmuş. Eşim arkada"- uçağın arka tarafını işaret etti-"on altı aylık bebeğimizle birlikte."

Anlamış gibi başımı salladım ama ay olarak yaş meselesine takıldım. Aylar ne zamandan beri mezhep birimi olmaktan çıkmıştı? Kaç aylıktım? Dört yüz yirmi beş. Kahretsin.

"Bu çok uzun bir süre," diye mırıldandım.

Omuz silkti, ellerini ceplerine soktu. "Evet, zaman gerçekten uçup gidiyor." "Karımla yer değiştirebilir misiniz?" diye devam etmeden önce aynı şeyden bahsediyormuşuz gibi başımızı salladık.

Saatime göz kırptım, cansız ekranı görünce bir kez daha hayal kırıklığına uğradım. Bir ailenin işini kolaylaştırmak için hareket etmeyen bir hıyar olmak istemezdim ama bir *rutinim vardı*. Bu gün o rutini pek sürdüremedim ama burası benim koltuğumdu. Bu koltuk. 5A. Umurumda değildi.

Sağ pencere kenarında oturduğum sürece bir ya da iki sıra ileri ya da geri gidebiliyordum.

Birlikte seyahat ettiğimiz bir seferinde Millie benim tercihlerime de karşı çıkmıştı. Bana gerçek iş seyahati yapanların bu tür saçmalıklara takılmadığı söylendi. Gidip kendini becerebilirdi. Gerçekten.

Sabah sarhoşluğunun birçok faydası varmış gibi görünüyordu, bunlardan biri de basit soruları cevaplamak için altı güne ihtiyacım olmasıydı. Cevap vermekte zorlandığımda, dizüstü bilgisayarımı, telefonumu ve kulaklıklarımı yaydığım tepsi masasına el salladı. "Buraya yerleşmişsin. Endişelenmeyin. Eşimin yanında oturan kişiye yer değiştirip değiştirmeyeceğini soracağım."

O koridora adım atarken başımı salladım. "Evet. Tamam."

Bu kriz önlendikten sonra e-postama döndüm ve bir sonrakine geçmeden önce ret mesajını hızla gönderdim. Yaklaşımım basitti: son deneyimleri incelemek, eğitimle karşılaştırmak ve ardından finans veya muhasebe anahtar kelimelerini taramak. Gelir, denetimler, K&Z, bütçeler, marjlar, harcamalar, finansal analiz içeren her şey. Bu görevi uyurken ya da o gün olduğu gibi sarhoşken halledebilirdim.

Bu özgeçmişte kâr veya zarardan bahsedilmiyordu, tutunmaya değer hiçbir anahtar kelime yoktu, para matematiğiyle hiçbir bağlantısı yoktu. Dağınık işler ve okullardan oluşan bir köpek kahvaltısıydı. Belgeyi gözden geçirirken kendimi dehşet içinde başımı sallarken buldum. Bir insan bu kadar uyumsuzluğun damgasını vurduğu bir hayatı nasıl yaşayabilirdi?

Dünyanın büyük bir kısmının benim gibi çalışmadığını anladım. Çoğu insan faturalanabilir saatlere göre yaşamıyordu ve hayatlarını nakit akış tablosu gibi düzenli tutmuyorlardı. Kardeşlerim Linden ve Magnolia'dan daha büyük bir kanıt yoktu. Tanrı aşkına, üçüzdük ama birbirimizden daha farklı olamazdık.

Linden bir ağaç dikme uzmanıydı ve -Allah yardımcısı olsun- sadece faturaları işleme koyduğum, ödemeleri yatırdığım ve kişisel faturalarını yönettiğim için geçimini sağlıyordu. Aksi takdirde, gerçek ağaç cerrahisi yapan ama parası olmayan ve çeklerini bozdurmayı hiç hatırlamadığı için ailesiyle yaşayan otuz beş yaşında bir adam olurdu.

Kız kardeşim iş idaresi konusunda daha iyiydi ama yirmili yaşlarının büyük bir kısmını şimşek çakmasını bekleyerek geçirmişti. Yıldırım, ilahi müdahale, iyilik perisinin gelişi, her neyse. Bir şey ona çarpmıştı çünkü aranan bir peyzaj alanına sahipti.

mimarlık firmasıydı ama onu sarsmamak için yıllarca ellerimin üzerinde oturmaktan kurtulmuştum.

Onlar benim tek kardeşlerimdi ve -şüphesiz- tüm dünyada en sevdiğim insanlardı ama beyinlerimiz tamamen farklı şekillerde çalışıyordu. Çocukken bu durum lehimize işlemişti. Magnolia her zaman neşeli olanımızdı, Linden hayal gücüne sahipti ve ben de bizi besliyor, suluyor ve karşıdan gelen trafikten uzak tutuyordum.

Üçlü olmanın en güzel yanı hiç kimseyi geride bırakmamaktı. En eski anılarımdan iki hafta önce Fenway'deki beyzbol maçına kadar üçümüz birlikteydik. Ayrı kimliklere büründüğümüzde bile birbirimizden ayrılmamaya özen gösterdik.

Ama artık sadece üçümüz değildik. Magnolia evleniyordu ve bir orman perisinin Linden'ı sahiplenmesi an meselesiydi. Bu sabaha kadar, bu on bir yıllık yoğun sezonu atlattıktan sonra yaşamak için zaman ayıracağıma dair özel bir söz vererek ve ara sıra benden hiç hoşlanmayan bir kadınla çıkarak hayatıma devam ediyordum.

Melankoliyi içtiğim latte ile bastırdım ve özgeçmişime tekrar göz kırptım. "Zor pas," dedim ve kontrol oklarını e-postama yönlendirdim.

Arkamda bir yerden kırılgan bir kahkaha duydum ve "Zor pas, ha?" dedim.

İçkinin yumuşattığı reflekslerim bu sözlerin kaynağını bulamadan, yanımdaki koridor koltuğuna kadın şeklinde sıcak, parlayan bir kaos parıltısı düştü.

ZELDA

Tamam, işler pek iyi gitmiyordu. Ama olacaktı. Bunu biliyordum.

Havaalanları ortalama bir günde çılgın ve çılgıncaydı ama çantamı X-ray cihazının konveyör bandının dibinde unutmak ve yanlışlıkla şüpheli çantam yüzünden terminal çapında bir kilitlenmeyi tetiklemek rutin çılgınlık ve çılgınlıktan daha fazlasıydı.

Ne diyebilirdim ki? Bir yandan eşyalarımı sırt çantama geri tıktırırken bir yandan da ayaklarımı ayakkabıların içine sokmaya çalışıyordum. Tıpkı kadınlar tuvaletinde bana aşırı sayıda silah doğrultan huysuz hükümet ajanlarına söylediğim gibi, bir havaalanını bombalayacak olsaydım, bunu eski püskü bir çapraz askılı çantadan daha şık bir şeyle yapardım. Orada sahip olduğum en tehlikeli şey yarısı yenmiş pastırmalı, yumurtalı ve peynirli bir sandviçti ama bunu duymak istemediler.

Görünüşe göre, havaalanı bombalamaları hakkında varsayımda bulunmak tavsiye edilmeyen bir şeydi. Bana fikrimi sorsalardı, umumi tuvaleti kullanan birine gizlice yaklaşmanın da tavsiye edilmeyen bir şey olduğunu söylerdim. Evet, kulaklıklarımın podcast dinlediğim için onları duymamıştım ama konu ara sıra dalgınlık gösteren bir kadını yakalamak olduğunda on iki ajandan oluşan bir ekip biraz fazla değil miydi? Tesisatın içinden anahtarla geçecek değildim ya.

Denver'dan daha sorunsuz bir kaçış umuyordum. Doğal olarak, her zaman sorunsuz çıkışlar ummuşumdur. Bir kuğu gibi zarif. Göçmen kazlar gibi zarif olsa da olurdu. Beni buradan hiçbir şeyi kırmadan çıkaracak her neyse, o olsun.

Ama bir havaalanını kapatmak sayılmazdı. Ben de kendime bunu söylüyordum. Bu geçici bir şeydi ve sonra hemen işe geri dönecektim.

Yolcuların geri kalanıyla birlikte jet yolundan aşağı inerken, zihinsel olarak sabahki dramları topladım, ateşe verdim ve denize gönderdim. Viking cenazelerinin başa çıkma mekanizmaları açısından norm olduğunu hayal edemiyordum ama benim için işe yaradı. Terör alarımını çalıştırmak için yapabileceğim hiçbir şey yoktu ve artık sona erdiğine göre beyin hücrelerimi bu talihsiz olaylar dizisine adamam için hiçbir neden yoktu.

Beyin hücrelerim çalışmıyordu ama parmaklarımı çantamın kayışının göğüslerimi ikiye böldüğü yerde kıvrılmış halde tuttuğuma emin olabilirsiniz. Kendi yarattığım küçük felaketler karşısında ellerimi havaya kaldırıp "İşte ben böyleyim!" demek başka bir şeydi.

Bu tek bir şeydi ve yıllardır o tek şeye bağlı kalmıştım.

Yıllar demek istedim çünkü beynim bu şekilde çalışıyordu ve neden başkalarının tercihleri uğruna beynimi geçersiz kılayım ki? Ama tüm bu benliğimin limonlu pasta gibi yüzüme çarpması başka bir şeydi.

İşte böyle bir şeydi. Esprisi olmayan, surata atılan bir pasta.

Eğlenceli, sevimli, büyüleyici, eşsiz, çekici ya da kendimi hayal ettiğim şeylerden herhangi biri değildim. *Uyum* sağlayamadım ve uyum sağlayamadım. Burada Denver'da değil. Muhtemelen hiçbir yere.

Yine de uçağa adımımı atarken biniş kartıma baktım. Belki de benliğim buraya uymuyordu ve hiçbir yere uymayacaktı ama eğer bir ömür boyu ufak tefek şeylerimi toplayıp kendimi daha küçük, daha sessiz, daha kabul edilebilir şekillere sokmam gerekiyorsa, bunu Denver ve tüm uzantıları izlerken yapmak istemiyordum.

Koridorda ilerlerken geri dönüştürülmüş oksijen ve baş üstü bölmelerinin ritmik çarpışması bana saldırdı, her adım geride bıraktığım her şeyden duygusal bir mil uzakta. Koltuğumu gördüğümde gitmediğimi fark ettim. Çoktan gitmiştim.

Ve belki de - emin değildim ama *belki de* - uzun, çok *uzun* zaman önce gitmiştim. Bedenim burada, Denver'da olabilirdi ama ben aylar, hatta belki de yıllar önce gitmiştim. Tabii eğer tutunmaya devam ettiysem.

Koltuğuma çöktüm, sırt çantamı göğsüme bastırdım ve alnımı çantanın üst sapına dayadım. Bunu yapmak iyi ve doğru hissettirdi ama bu zihnimdeki şüphe fısıltılarını yok etmedi. Birkaç kanepe dışında

Kısa süreli çöküş için teklif edildi, konuşacak planım yoktu, vizyonum yoktu. Param vardı ama *ülkenin en pahalı şehirlerinden birinde iş parası olmadan yaşayan bir kız değildim.*

Yaptığın şey bu, diye duydum kafamın içinde, çok tanıdık ve küçümseyici bir ses. *Sıçrıyorsun ve sonra bakıyorsun ve bu yüzden tüm hayatın boka sarıyor. Sen bir dizi hatasın.*

"Hayır, değilim," diye fısıldadım. "Dün gece bir milyon özgeçmiş gönderdim ve bir ay boyunca kalacak yerim var. Baktım. *Baktım.*"

"Affedersiniz? Affedersiniz, bayan?"

Lanet olsun. Ben ıskaladım. Her zaman bayan bendim. *Affedersiniz bayan, eteğiniz iç çamaşırınızın içine girmiş ve Affedersiniz bayan, farlarınızı açık bırakmışsınız ve Affedersiniz bayan, kredi kartınız reddedilmiş ve Affedersiniz bayan, bu ıslak boya.*

Başımı kaldırdım ve yüz ifadesi tazeliğini yitirmiş bir kayısı gibi buruşmuş bir adamın bana baktığını gördüm. Güvenlik kontrol noktasındaki dramatik olaylardan sonra bana uçuş iznimin olmadığını söyleyen bir hava polisi olsaydı, *Bridesmaids* gibi davranır ve beni bu teneke kutudan çıkarmasını sağlardım. "Uh, evet?"

Sürpriz bir şekilde, solmuş kayısı canlandı. "Bir karışıklık oldu ve eşimle ben ayrı ayrı oturduk. Benim yerime oturmak ister misiniz? Önde, beşinci sırada. Business class." Yanımda kucağında küçük bir çocuğu olan kadını işaret etti, *hayatımla ne yapıyorum ben?* dönüşü sırasında fark etmediğim kadını. "Orada dış çıkaran çocuk yok."

Ayağa kalkarak cevap verdim: "Tamamdır dostum. Bana yolu göster."

Her şeyin böyle yoluna gireceğini biliyordum. Biliyordum çünkü hep öyle oluyordu. Evrenin kırıksıklıkları zamanında düzeltmek için bir yolu vardı ve tek yapmam gereken karmik aidatımı ödemek ve bunu beklemektir. Ve ben *bekledim*. Şimdi karmik aidatlarım bana business class'ta açık bara ücretsiz bir yükseltme sağlıyordu ve ben bunu gitmem gereken yerlere doğru yol aldığıma dair bir işaret olarak kabul ediyordum.

Ancak evren bu kırıksıklıkları bir demirle düzeltmedi. Evren, geri çekilen buzulların Finger Gölleri'ni düzleştirdiği gibi düzleştirdi; devasa kayaları yeryüzüne sürükleyerek ve ilerlerken mantoyu oyarak.

Yavaş ve biraz şiddetli.

Ve şimdi, bu evren beni Denver'dan çıkararak, bu uçuşa, business class'a ve... "Hard pass" diye mırıldanan bir adamdan bir kol boyu uzağa götürerek yolumu düzeltti-

Aman Tanrım, bu benim özgeçmişimdi.

Beynimde bir patlama oldu, patlamak için onlarca yıl bekleyen bir patlama ve sırt çantamı boş koltuğun önündeki geniş bacak boşluğuna bıraktım. "Zor pas, ha?"

Bu hızlı ve şiddetli olacaktı.

"Söylesene dostum," diye başladım, ekranını işaret ederek, "buradaki sorun nedir?"

Cevap vermek ya da -ne bileyim, göz kırpmak yerine- hayatım boyunca karşılaştığım türden ikinci el bir utançla bana baktı. Sanki benim adıma utanıyordu ama bunun nedenlerini özetleyemiyordu. Benim için neden bu kadar utandıklarını asla bilemediler ve bunun nedeni *benimle birlikte* utanmalarıydı. Utanç, aşağılanma

-Her zaman onlarla ilgiliydi. Kendimi nasıl hissettiğim değil, onlara nasıl hissettirdiğim önemliydi.

Ve evet, elbette hayatımda utanç kutusunda yaşadığım anlar oldu. Diğerleri utanç içinde. Büyük bir kısmı da utanç içinde. Ama burada oturup bu yüzden kendimi hırpalamıyordum. Kısa bir süre önce, umumi bir tuvalette dalmış olduğum için bana yirmi bir el silah selamı doğrultulmuştu. Bu da bir çeşit utançtı.

Ama bu öyle bir şey değildi. Eski normalden hızlı, baraj patlaması gibi bir kopuştu.

"Hayır, gerçekten," diye devam ettim. "Sorun nedir? Neden -ne demiştiniz? *Zor pas* mı?" Zorla bir kıs kıs güldüm. Kıs kıs gülmek bana doğal gelmiyordu, muhtemelen başkalarını küçümsemeye ya da insanlarla alay etmeye fazla zaman ayırmadığım için. Ama bu adam? Pantolonunun paçaları kıvrılmış olan mı? Altın sarısı saçları ustalıkla taranmış ve kaşları sanki konuşmak onun için çok büyük bir istekmiş gibi kalkık olan? Yeterince küçümsedi. Biraz da ona doğru gelebilirdi. "Sanki bir özgeçmiş taraması değil de böbrek taşıyla uğraşıyormuşsunuz gibi geliyor."

Başını salladı, bakışları kulağımın arkasına sıkıştırılmış mavi saç şeridine kilitlendi. Bana çocukça olduğu söylenen şerit. "Tamam."

"Hayır, hayır, dostum. Ben sana bir soru sordum." Başımı *Zelda Besh*'in en üst satırda çılgılık attığı ekrana doğru eğdim. "Buradaki diskalifiye edici şey nedir?"

"Özür dilerim ama," diye başladı, konuşurken sinir bozucu güzellikteki ela gözleri kırışıyordu, "neden bahsediyoruz?"

Arkama yaslandım, bacak bacak üstüne attım, kollarımı göğsümde kavuşturdum. Bir süre ona baktım. "Bu benim özgeçmişim."

"Bu mümkün değil." Güldü ama sesi yapışkan bir market arabası tekerleği gibiydi. Bana ve ekranına ters ters baktı. "Bu... bu mümkün değil."

"Bunu neden söylediğinizi anlamıyorum," diye cevap verdim. "Özgeçmişimin neye benzediğini biliyorum. Dün gece ve bu sabah bir sürü özgeçmiş gönderdiğimi biliyorum. İhtimalleri düşündüğünüzde, o kadar da imkânsız değil."

Bay Süslü Pantolon'dan bir yapışkan tekerlek kahkahası daha. "Bana ihtimallerden bahset, uh" -ekranındaki belgeye göz attı- "Zelda."

Adımı ilk başta çoğu insanın söylediği gibi söyledi. *Zelllllll*da. Sanki bir isim değilmiş de bir merakmış gibi. Birinin gerçek adım olup olmadığını sorduğu her sefer için bir dolarım olsaydı, arkadaşlarımda dairelerinde birkaç haftadan fazla kalmama aldırırmaları için dua etmezdim.

"Pekâlâ, bu Boston'a bir uçuş," diye başladım, iki elimle etrafımızdaki kabini göstererek, "ve tahminimce yolcuların dörtte biri ila üçte biri Boston'da veya civarında yaşıyor. Uçuş saatinin sabahın erken saatleri ve haftanın günü olduğu düşünülürse, bu insanların yarısı iş seyahatinde." Boyunlarında Bose kulaklıkları ve tepsilerinde ince dizüstü bilgisayarları olan koridorun karşısındaki pantolonlu ve tişörtlü adamlara sert bir bakış attım. "En muhafazakâr tahminlere göre bile, bu yolcuların yüzde on ikisinin Boston merkezli iş seyahatinde olduğu anlamına geliyor. Şu ana kadar benimle misiniz?"

Göz kırptı ama bundan memnun olmadığı belliydi. Ya göz kırpması ya da benim gerekçem. İkisi de olabilirdi. "Seninleyim."

Bir an için koridora doğru eğilerek yer değiştirdim. "En düşük ihtimalle, iki yüz yirmi koltuk dolu görünüyor, bu da yirmi yediden biraz fazlasının Boston'daki evlerine giden iş adamları olduğu anlamına geliyor. Bu yirmi yedinin yüzde doksanını her ne sebeple olursa olsun elesek bile, geriye kalan yirmi üç kişiden birinin

Tüm internet iş sitelerine ve Newington ile New York arasındaki tüm arkadaşlarıma gönderdiğim özgeçmişim sıfırdan büyüktür."

Uzun bir süre bana baktı. Uçuş görevlilerinden birinin koridorda yürümesine, giderken baş üstü bölmelerini kapatmasına ve ön tarafa geri dönmesine yetecek kadar uzun bir süre. Sanki ona büyük bir şaka mı yaptığımı yoksa bunun tamamen bir halüsinasyon mu olduğunu anlamaya çalışıyormuş gibi baktı, baktı ve baktı çünkü benim gerçek olmama imkân yoktu. Bunu biliyordum çünkü bu soruyu adımla ilgili soru kadar sık alıyordum -*gerçek misin?*

Pilot hoparlörü açarak uçuş saatleri, rüzgârlar ve Logan International'daki mevcut hava durumu hakkında konuşmaya başladı. Uçuş görevlileri kapıları kapattı ve koridorda hızlı adımlarla ilerledi. Uçak bir sarsıntıyla kapıdan geri itildi ve o hâlâ bana bakıyordu.

Eğer bunu gözünü kırpmadan yapabilseydi, yapacağından emindim.

Uçuş görevlisi bizim sıramızda durdu ve koltuk arkadaşına sert bir bakış fırlattı. "Tepsi masanızı yerleştirme ve tüm elektronik cihazlarınızı kapatma zamanı geldi, efendim."

Bay Süslü Pantolon isteğini yerine getirirken ona gülümsedim.

Tekrar yalnız kaldığımızda, kâğıt kahve fincanını dudaklarına götürdü ve bakışlarını hiç ayırmadan sıvıyı yuttu. Sonra, "Bunu nasıl yaptın?"

ASH

WHISKEY, bu iyi bir fikir değildi. Hem de hiç iyi bir fikir değildi.

Yine de geri kalanını içtim.

Yanımdaki kadına baktım, gözlerinin ikisinin de aynı renk olup olmadığını anlamaya çalışırken bir olasılık salonu numarası yapan kadına. O kadar bakmama rağmen hâlâ koyu mavi mi yoksa koyu yeşil mi olduklarını ya da kabin ışığının zihnimi birinin mavi diğerinin yeşil olduğuna inandırmak için kandırıp kandırmadığını bilmiyordum. Sinir bozucuydu. Göz renginde karmaşıklığa gerek yoktu. Bakmaya da gerek yoktu. İşin içinde viski olmasaydı asla birine ona baktığım gibi bakmazdım. "Bunu nasıl yaptın?"

Uçak terminalden uzaklaştı. Dudakları yukarı kıvrıldı. "Hangi bölüm?"

Başımı koltuğa yaslayarak arkama yaslandım. "Baştan başla. Bu uçuşun yarısının iş seyahatinde olduğunu nereden biliyorsunuz? Bu verileri nereden elde ediyorsunuz?"

Göğsüne astığı çantanın fermuarını açarken kahkahasını bastırdı. "Verilerimi nereden alıyorum," diye mırıldandı, şimdi çantasını karıştırmakla meşguldü. "Hadi ama dostum. LexisNexis gibi mi görünüyorum? Bu sorunu da senin için çözeceğim. Hayır, LexisNexis'e benzemiyorum ama iş seyahati yapanların tüm uçak yolcularının yaklaşık yüzde on beşini oluşturduğunu biliyorum. Bu istatistiği nerede gördüğümü hatırlamasam da, günün saati, haftanın günü ve tatil ve diğer seyahat etkinliklerine göre gün dikkate alındığında, bu uçuşun yüzde on beşten çok daha yüksek bir iş seyahati yoğunluğuna sahip olduğu sonucuna varmak mantıklıdır. Bu

Muhtemelen *USA Today*'ın alt köşesindeki grafiklerden biri
Kapak."

"Bu güvenilir bir bilim," diye takıldım. Pilot kalkış hattındaki pozisyonumuzla ilgili boğuk bir güncelleme yaparak araya girdi. Duydum ama işleme koymadım. Omzum acıyordu ve gözleri sinir bozucuydu. "Peki yerlilerin ziyaretçilere oranı? Facebook'ta bir infografik miydi o?"

Adı efsanelerdeki gibi Zelda'ydı ve Fitzgerald'lar bana ters ters baktı. "Benim zor geçilmemin gerçek nedeni ne? Çünkü şu anda bir kalem bulup çalışmamı kol uzunluğundaki bir CVS fişinin arkasında gösterip göstermemem önemli değil. İstatistiklerimin nereden geldiğini hatırlayıp hatırlamamam önemli değil. Önemli olan tek şey, ben bu uçuşta yan yana oturmamızın olasılığını düşünmeden önce senin geçmiş olman."

Kahve fincanımı hâlâ bir kalkan ya da güvenlik battaniyesi gibi göğsüme yaslamıştım. İkisi arasında önemli bir fark olduğundan emin değildim, şu anki durumumda değil. "Bu çok tuhaf olsa da, ben belirli bir beceri seti arıyorum."

Zelda'nın kaşları çatılırken gözlerinden bir anlayış parıltısı geçti. "Evet, o konuda. Hangi iş için başvurmuştum?"

Kulağının hemen arkasında mavi bir saç teli vardı. Sadece saçlarını arkaya topladığında fark ettim. On altı kez fark etmiştim. "Denetleme asistanı."

Gözleri irileşti ama omuz silkerek bu tepkiyi savuşturdu. "Pekâlâ, siz bana işin içeriğini söyleyin, ben de size neden mükemmel olduğumu anlatabayım."

"Bu gerçekten nasıl-hayır. Hayır." Bunu yapmayacaktık. Bu kötü bir fikirdi ve benim mavi saçlar, uyumsuz gözler ve lanet omzumla uğraşamayacak kadar dikkatim dağılmıştı. "Bak, söylediklerimi duyduğun için üzgünüm. Profesyonelce değildi. Ama bu iyi bir uyum değil."

Parmakları saçlarının arasından kayıp kulağının üzerinden on yedinci kez geçerken dikkatimi pencereden dışarı kaydırdım. Uçak pistte taksi yaparken terminal gözden kayboldu. Havalandığımızda Denver gözden kayboldu. Hoparlörün sesini duyana kadar gökyüzünü, bulutları, dağları inceledim. Uçuş görevlisi konuşmadan önce dizüstü bilgisayarımı koltuğun arkasındaki cepten çıkarıp tepsi masamın üzerinde açmıştım.

Ve kendimi bir kez daha Zelda'nın özgeçmişine bakarken buldum.
Anasını satayım.

"Bakalım bunu da çekebilecek miyim?" dedi, iki elini sihir yapmak üzereymiş gibi önünde kaldırarak. Ve yapabilirdi. Bunu itiraf etmekten nefret ediyordum.

Ama yapabileceğini biliyordum. "Her şeyin"-baş ve işaret parmaklarını birbirinden bir santim uzakta tuttu-"tam olması gerektiği gibi olmasını tercih ediyorsun. Eşyalarınızı organize edebilecek ve her şeyi sizin yapabileceğiniz şekilde hazırlayabilecek birine ihtiyacınız var çünkü hiçbir şeyi doğru yapacağına güvenmiyorsunuz. Konu egomanyak mikro yöneticilerle başa çıkmak olduğunda harikayımdır. Bu alanda çok deneyimim var ve artık bana beceriksizmişim gibi davranılmasının yarattığı zehirli havayı fark etmiyorum. Bektan durumlara şaşırtıcı derecede iyi uyum sağlarım."

Tek yapabildiğim "Affedersiniz" demek oldu. Ve sonra, "Ben egomanyak bir mikro yönetici değilim."

Ellerini kucağına bıraktı ve bana sabırlı bir gülümseme verdi. Bu gülümseme küçük, güçsüz, bilgisiz şeyler için ayrılmış türdendi. "Sorun yok, tatlım. Anlıyorum. Bu kelimeleri kullanmak zorunda değiliz."

"Kelimelerde sorun yok," diye tersledim. "İyiler ve benim yönetim tarzımı tarif etmiyorlar." Ekranımı işaret ettim. "Madem konuyu açtınız, Bayan Besh, son deneyiminizin nasıl olduğunu duymak isterim"-Ekrana göz kırptım, viskinin etkisinden korktuğum için kendimi maddeyi birkaç kez tekrar okumaya zorladım oldu oynamak oyunlar üzerinde beni-"yönetmek a maneviyat dükkânı, her ne ise, muhasebe uygulamama anlamlı bir şekilde katkıda bulunacaktır." "Bu bulmacanın maneviyat dükkânı kısmıyla başlayalım. Burası Denver, dostum. İnsanlar kristallerini, smudge çubuklarını ve tarot fallarını seviyor.

Her gün kart çekmiyor olmanız, bunun değerli bir iş olmadığı anlamına gelmez."

Saçlarını tekrar kulağının üzerine yatırdı -on sekiz yaşındaydı- ve kolunun iç kısmındaki dövmeyle ilk kez o zaman fark ettim. Ayın evreleri, tabii ki.

"İşin değeri şu anda beni ilgilendirmiyor," diye cevap verdim.

"Ama öyle," diye karşı çıktı. "'Bir maneviyat dükkânı, her ne ise' dediniz. İşimin ana akım olmayan bir işletmede olduğu ve dolayısıyla deneyimimin de aynı şekilde ana akım olmadığı iması açıktı. Bir perakende mağazasını ve yarı zamanlı tezgahtarların yanı sıra tarot okuyucularından oluşan bir kadroyu yönetebilme olasılığımı göz ardı ediyorsunuz - bu arada, bağımsız yükleniciler olarak ödeme alıyorlar. Planlama ve sipariş işlerini yürüttüğüm ve günlük makbuzları anlamlandırdığım kısmı atlıyorsunuz.

Orada çalıştığım süre boyunca ışıklar açık kaldı. Bütün kedileri de hayatta tuttum."

Saatime bakmaktan başka bir şey istemiyordum. Bu faturalanabilir saatin hangi bölümünü yeni çağ büyücülük mağazasının malları ve hizmetleri hakkında bir konferans için kaybettiğimi bilmek istedim.

Özgeçmişini bir kez daha gözden geçirerek, "Bu çok etkileyici olsa da, hiçbirisi SAP veya Oracle deneyimine işaret etmiyor," dedim. "Burada Sarbanes-Oxley ile ilgili bir şey göremiyorum, hatta GAAP ile ilgili giriş seviyesinde bir anlayış bile göremiyorum."

On dokuz.

"Bunların gerekli olduğuna inandığımı biliyorum ama tüm işi senin yapman konusunda söylediklerimin arkasındayım," diye cevap verdi. "Ve bunu sevgiyle söylüyorum, o yüzden şimdi bana alınma, uh"-durakladı, kaşlarını çattı-"Adını bilmiyorum. Sen benim hayat hikayeme gömülmüşsün ve ben senin adını bilmiyorum."

"Ash," diye cevap verdim. "Ash Santillian." Özgeçmişin alt kısmını görüntülemek için klavyeme dokundum. "Bana *arkeoloji* diplomanın" -bir kahkahayı bastırdım- "mali denetimler konusunda nasıl bilgi vereceğini anlat."

"Sen ve küçük kıs kıs gülüşün bana arkeoloji hakkında pek bir şey bilmediğinizi söylüyor." Zelda ellerini kot giysili kalçalarının üzerinde gezdirdi. "Her şey Indiana Jones ve Mısır mezarlarını yağmalamaktan ibaret değil."

"Belki de değil," diye kabul ettim. "Ama birincil araştırmanız eski ölüm ritüelleri ve NAGPRA denen bir şeyle ilgili."

"1990 tarihli Amerikan Yerlilerinin Mezarlarını Koruma ve Geri Getirme Yasası."

"Doğru. Tabii ki." Başımı salladım çünkü bunu herkes biliyordu. "Peki neden bu çalışmayla daha yakından uyumlu bir rol aramıyorsunuz?"

"Bu uzun bir hikaye ve biz birbirimizi uzun hikayeler anlatacak kadar iyi tanımıyoruz."

Zelda ile tartışmadan uçuş görevlisi içki siparişi almak için sıramızda durdu. Tepsimde bir şişe su varken -artık bana viski yok, teşekkürler- "Kısa versiyonu nedir?" diye sordum.

Elindeki kola kutusuna ekşi bir yüz ifadesiyle baktı. "Arkeoloji işlerinin çoğu akademide. Benim için ufukta bu yön görünmüyordu."

"Ve bu yüzden mi" -dokümanı tekrar kaydurdım- "son on yılınızı lisansüstü asistanlık, perakende satış ve... yaz kamplarında geçirdiniz?"

Bana sert bir kaş çattı. "Yaz kampı için gelme. Benim yanımda yaz kampına tenezzül edebileceğini sanıyorsan buradan sağ çıkamazsın."

"Pekâlâ," dedim. "Ama gerçek şu ki, elektronik tablolar oluşturabilecek birine ihtiyacım var-"

"Hesap tablolarını kimsenin oluşturmalarına izin vermiyorsun ve bunu biliyorsun," dedi nefesinin altından.

"-ve bana üst düzey bir genel bakış sağlamak amacıyla mali belgeleri analiz etmek-"

"Başkalarının üst düzey değerlendirmelerine güvenmiyorsunuz."

"-ve trendleri ve anormallikleri belirlemek için büyük miktarda işlemi veri madenciliği programlarından geçirin." Ona baktım, başka bir mırıltı bekledim. Yirmiden önce gelmedi. "Bu senin için nasıl ilginç olabiliyor Zelda? Anlamadığım şey de bu. Geçmişin ve deneyimin bu rolle en ufak bir örtüşme gösterse bile, bu işin seni on dakikadan fazla nasıl ilgilendirdiğini hâlâ anlamıyorum."

Ekranımdaki belgeyi taradı, parmak uçlarını dudaklarına dokundurdu. Bir an sessiz kaldı. İdeal aday olduğunu söylerken benimle aynı fikirde olmanın bir yolunu aradığına inanmak zorundaydım. Bunu yapmasına izin verirdim. Bu konuda ahmaklık yapmadan da haklı olabilirdim. Bunu her zaman yapardım.

Ama sonra sırttı. "Sana hemen bir hesap tablosu hazırlayacağım. Senin için ne yapmasını istediğini söyle."

Yutkundum. Yirmi bir.

"Ne? Hayır. Yapma bunu." Sırt çantasının fermuarına uzanmasını engellemek için elimi kaldırdım ama bu omzumda bir acıya yol açtı. Geri çekilirken boğazımda bir hırıltı düğümlendi. "Bunu yapmak zorunda değilsin. Tamam mı? Sana inanıyorum. Sen bir Excel ninjasısın."

Belinden bükülmüş, elleri çantasında donmuş bir halde kaşlarını çatarak bana baktı. "Özür dilerim. Az önce söylediğin hiçbir şeyi duymadım çünkü sanırım hırladın. Bir saniye önce. Gürültülü bir ses. Senden geldi. Değil mi? Bu oldu mu?"

"Kasıtlı olarak değil," diye cevap verdim.

Hâlâ o garip, katlanmış pozisyondayken sordu: "Bu çok sık olur mu? İstemeden de olsa insanlara hırlıyor musun?"

Tişörtü arkadan yukarı doğru çıkıyordu. Bakmak istemiyordum ama sanki vücudumdaki her hücre bakışlarımı bu yeni açığa çıkmış zeytin tenine doğru çekiyordu. Bir saniyeliğine bile olsa bakmama izin vermiyordum ama bu beni onun kafatasına doğru sıkıcı bir bakış atmaya itti. Ona dik dik bakarken bile, sırtının alt kısmındaki dövmenin farkındaydım, sadece çevresel görüşle çözemediğim bir şeydi ve -Tanrı yardımcım olsun- *serseri damgası* kelimelerini aklımdan ve ağzımdan uzak tutmak için kıcımlı yırtıyordum.

Önümüzde birkaç saat hapis cezası varken böyle aşağılayıcı yorumlara gerek yok. Ya da hiç.

"Sana hırlamadım," diye cevap verdim.

Arkasına yaslandı ve dövmesini yanına aldı, Tanrı'ya şükür, ama kollarını göğüslerinin altında kavuşturdu ve bu durum için bir gelişme değildi. Aşağı doğru bir bakış çok daha kötü olabilirdi. Bunu biliyordum. Yine de ona *bakmak* için duyduğum karşı konulmaz dürtünün önüne geçemiyordum.

Onun yerine saatime baktım. Bana zamanı, yürüdüğüm adımları ya da beni bekleyen kaç yeni e-posta olduğunu söyleyemiyordu ama beni anlamadığım bir şeyden kurtarıyordu. Ben de anlamıyordum, hem de hiç. Nadiren kendimi birilerini kontrol etme ya da onlar hakkında en temel bilgilerden daha fazlasını toplama arzusu içinde buluyordum. Aslına bakarsanız, fiziksel görünüm benim için çok az şey ifade ediyordu. Vücutlar beni pek cezbetmezdi. Aletim daha da az.

Bir keresinde, Millie ve ben iş çıkışı bir şeyler içmek için şehir merkezinde buluşmayı planlamıştık. Ona göre, dikkatimi çekmek için adımlı söylemeden önce iki kez yanından geçmişim. Ve şimdi düşünüyorum da, Millie'ye onu içime çekmek amacıyla kasten baktığımdan emin değildim.

Sırtının küçük kısmını kesinlikle tarif edemezdim.

"Hırlamaya benziyordu."

"Sana hırlamadığımı *söyledim*," diye tersledim. "Arada fark var."

Bir kaşını kaldırdı ve aynı anda hem sinirlenmiş hem de boyun eğmiş bir şekilde nefesini içine çekti. "Ve senin için bir hesap tablosu oluşturmamı istemiyorsun."

"Bu hiçbir şeyi değiştirmeyecek Zelda."

Değildi. Bu kadını işe alamazdım. Pek çok insan Excel'de nasıl veri çalkalanacağını biliyordu. Bu onun benim işimden anladığı anlamına gelmiyordu.

iş. Finansal muhasebe geçmişî olan birine ihtiyacım vardı, arkeoloji değil. Sahip olduğum son şey, birini bu işin temelleri konusunda eğitecek zamandı. İdeal aday hemen işe başlayabilecek ve ne yaptığımı bilen biriydi-

Oh, lanet olsun.

Ben düşünmeden önce ne düşündüğümü bilen birini istedim.

"Şey..." Başını yana eğdi, gözleri kocaman açılmıştı. Renkleri hâlâ tam olarak seçemiyordum ve sormaya da niyetim yoktu. "Hayır Ash, bu senin mikro yönetimci bir zorba olduğun gerçeğini değiştirmeyecek. Ben pivot tabloları icat etsem bile sen işi saklamakta ısrar ederdin."

Gözlerini kaçırdı ve bu bir lütuftu. Kimse varlığını parça parça söküp atmadan hayatımı sürdürdüm. Kafam viskiyle yumuşamış, tenim onun bakışları altında gergin ve hassas bir halde burada oturmak hoşuma giden bir deneyim değildi.

"Mikro yönetimci bir tiran olabilirim," diye mırıldandım. "Biriktirme sorunu olan" diye mırıldandı.

"Ama yine de bir şekilde benim için çalışmak istiyorsun."

Zelda göğsüne taktığı küçük çantanın fermuarını açtı ve içindeki eşyaları yerleştirmeye koyuldu. Cüzdan, sakız, dudak kremi, lastik bantlar, anahtarlar, dokuma bozuk para cüzdanı ve peçeteye sarılı bir kahvaltı sandviçi. Sandviç dışında her şeyi çantaya geri yığdı.

"Bu da ne..." Sandviçi ağzına götürürken sesim kesildi. Uzandım ve elimi bileğine doladım. "Nereden aldın bunu? Daha da iyisi, *ne zaman aldın?*"

Önce sandviçe, sonra da bana baktı. "Tabii ki. Mmhmm. Sen de bir yemek zorbasısın. Bunun olacağını tahmin etmeliydim. Hepsi yemek mi yoksa sadece çanta yemeği mi?"

"Çanta yemeğinin ne *olduğunu* bile bilmiyorum ama çırpılmış yumurta ve pastırmayı ne kadar süredir yanınızda taşıdığınız konusunda endişelenmenin mantıksız olduğunu düşünmüyorum."

"Mantıksız mı? Hayır." Bileğini nasıl tuttuğumu düşündü. "Marka üzerine mi? Kesinlikle."

"Bunu gerçekten yiyecek misin?"

Omuz silkerek, "Yani, bir elektronik tablo oluşturmuyorum ki... başka ne yapabilirim ki?" dedi.

Beynimin yavaş, uzak bir kısmı parmak uçlarımda altındaki nabzının atışını kaydedti. Kendimi onu bırakmaya zorladım. "Nakit akış tablosunu nasıl okuyacağını biliyor musun? Peki ya defteri kebir? P-and-L?"

Sandviçi yağ lekeli peçetesinin üzerine koydu. "Bana bir tane ver ve öğren."

Birkaç şirket hâlâ ağaçları öldürmekten zevk aldığı için çantamda iki tane parlak yıllık hesap özeti vardı. İkisini de kucağına bıraktım. "Nakit akış tablosunu bul. Sonra da bana anlat."

Parmaklarını raporların üzerinde birleştirdi. "İzin ver seni meraklan kurtarayım ve sana neler olacağını söyleyeyim Ash."

O konuşurken, Zelda'ya bakma arzusu -zeytin tenini, denizkızı kuyruğu gözlerini, omuzlarına kadar uzanan siyah ve mavi saçlarını içime çekme arzusu- kendimi dudaklarına bakarken bulduğumda daha iyi ama çok daha kötü bir çözüme dönüştü. Bu, tişörtünün göğüslerini nasıl gerdiğini ya da belindeki dövmenin tam özelliklerini incelemekten çok daha kabul edilebilirdi ama şeytanın tuzak kapısından düşmek gibiydi çünkü şimdi dudaklarını, ağzını düşünüyordum. Tadını.

Ve bu kabul edilemezdi. Kalp şeklindeki dudaklarının doğal olarak bu yumuşak, soluk pembe tonunda olup olmadığını bilmiyordum ama bunun benim için normal olmadığını biliyordum. Yıllardır olmadığım kadar sarhoştum, omzumdaki ağrıdan yavaş yavaş ölüyordum ve on yedi farklı şeye kızmakla meşguldüm. O bir yenilikten başka bir şey değildi ve ben de onunla meşgul olmaktan başka bir şey yapmıyordum.

"Ve dahası," diye devam etti, "sanırım ikimiz de istediğinizi iddia ettiğiniz tüm bilgi ve deneyime sahip herkesten nefret edeceğinizi biliyoruz. Kapınıza bir kucak dolusu yetkinlikle gelecekleri için, yetkinliklerini sergilemelerine izin vereceğinize inanarak çalışacaklardır. İkimiz de ne istediğinizi bildiğimize göre-"

"Ne istediğim hakkında hiçbir fikriniz yok, Bayan Besh," diye araya girdim.

Bana yine o *aptal* başını sallayanlardan birini yaptı. "Böyle düşünmeye devam et, tatlım. Ruh halinin senden önce gelmediğine inanmak güzel." Bir baş daha salladı. "Her neyse. İkimiz de geride durup her şeyi senin yapmana izin verecek kadar yetkin birini istediğini biliyoruz. Tüm bu deneyime, eğitime ve her şeye sahip birini aramadığının açık olduğuna inanıyorum. Onlara tahammül etmekte zorlanacaksınız. Onları uzaklaştıracaksınız çünkü onları yedek kulübesinde tutacaksınız." Durdu, gözlerini kısarak bana baktı.

"Bu yüzden bu açılış var, değil mi? Birileri onları oyuna dahil etmediğiniz için ayrıldı."

Yine oldu. Hırıltı. Bu sefer Zelda sırttı.

"Bir dizi faktör vardı," diye yanıtladım. "Küçük firmalar yukarı doğru hareketlilik açısından pek bir şey sunmuyor, bu yüzden-"

"Tamam, tatlım. Bunu da konuşmak zorunda değiliz. Bunu da senin egomanyak yönetim tarzın ve çantalı sandviçlere olan isteksizlikle birlikte dosyalayacağız."

"Cebinde çırpılmış yumurtayla öylece dolaşamazsın Zelda," diye bağırdım. "Çırpılmış yumurta böyle taşınmaz."

Uzanıp ön kolumu okşadı. Vücudumdaki elinin hissini fiziksel formuyla eşleştirmek için çenemi aşağı eğdim. Sıradan bir el gibi görünürken bu şekilde hissettirmesi bana mantıklı gelmiyordu. Tırnakları nane yeşiline boyanmıştı ve tahminime göre en az on iki küçük yüzük takıyordu ve derimi eritecekti.

"Sorun değil," dedi başını sallayarak. "Artık bu konu hakkında konuşmayacağız." Elini çekti. Kaşlarımı çatarak koluma baktım çünkü uzun zamandır ilk kez derimin erimesinin nasıl bir his olduğunu öğrenmek istiyordum. Bu hissin başlangıcını ve sonunu bilmek istiyordum. "*Sen bana* bu ifadelerden bahset. Böylece ben de seninle aynı fikirde olabilirim ve sen de zalim ve saplantılı bir şekilde kötümser olduğun gününde tek bir mutluluk anı yaşayabilirsin."

Siktir et beni.

ZELDA

Ve işte oradaydı. Çizgi. Uzun atlayışlarla geçtiğim çizgi çünkü Olimpiyat dekatlonunda madalya almak varken neden sadece çizgiyi geçeyim ki?

Çünkü benim yaptığım buydu. On farklı şekilde garipleştirdim.

Bu sefer, oraya biraz komik-anlamla gittim. Bay Evet-Ben-Çok-Neşeliyim-ve-Doğruyum ile yaptığım konuşmanın tamamı komik-anlamlıydı, ancak son yorum, onun bir anlığına mutlu olmasıyla ilgili olan, komik değildi. Sadece kötüydü.

Eğer kaşları düz, kansız bir çizgiye dönüşmeseydi ve bakışları bin derece soğumasaydı komik olurdu. Tam da basmamam gereken düğme olmasaydı komik olurdu.

Yine de bu benim yeteneğimdi. İşe yaramaz yetenek ve becerilerin damgasını vurduğu bir hayattaki en büyük yeteneğim. *Açık* sözlü ve dürüstüm ve saçmalıkları görebiliyordum... Gerçi açık sözlü, *dürüst* ve *saçmalıktan* uzak olmak, terleyen bir dinamit gibi ele alınması gereken hediyelerdi. Ben onları bir çuval futbol topu gibi kullandım. Korkunç derecede uygunsuz olan hızlı, çabuk şeyler söyledim. Kendimle ilgili gereksiz şakalar yaptım. Son derece itici bir şekilde şakacıydım.

Bir zamanlar, uzak bir diyarda, Hopewell kültüründeki antik gömü uygulamaları üzerine büyük bir gruba sunum yapıyordum. Kuzey Amerika'nın yerli halklarındaki eski ölüm geleneklerinin arkeolojik kanıtlarını analiz etmek benim en sevdiğim konuydu. Bir kadın, slayt destemdeki her bir araştırma parçasına pek de kibar olmayan bir şekilde saldıran sorularla elini kaldırmaya devam etti. Oturumun sonuna doğru elini kaldırdığında

"Özür dilerim, bir şey daha sorabilir miyim?" dedi. Ben de "Üzgün değilsin ama yine de sor" diye cevap verdim.

Bu harikaydı. Neredeyse Ash'e sadece kaşıkla doğruluk verildiğinde nasıl mutlu olacağını bildiğini söylemek kadar harikaydı.

Ve şimdi, koltuk arkadaşım lomboz penceresinin diğer tarafındaki bulutlara göz kırparken, gerçekten de sıçıp batırmıştım. Sadece onun yumuşak karnını deşmekle kalmamış, muhtemelen bu işe de mal olmuşum. Neredeyse indiğim işe. Ash muhtemelen kabul etmeyecekti ama bana ısınmaya başlamıştı. Eğer onun hassas ruhunun üzerinde tepinmeseydim, istediğini düşündüğü alfabe çorbası becerilerine sahip birini ararken beni geçici bir yardımcı olarak işe alabilirdi. Bu işte de iyi olabilirdim. Konu listeler ve planlar oluşturmak, işleri organize etmek ve akıllı insanların işlerini yapmalarını kolaylaştırmak olduğunda, en iyisi bendim. Altmış yıl önce, sekreterlik okulundaki sınıfımın en iyi öğrencisi olurdum, arı kovarı ve kedi gözü gözlüklerim olurdu ve stenom da mükemmel olurdu.

Ama hayır. Daire etek yok, retro gözlük yok, hıncır daktilo becerileri yok.

Benim için değil.

Çünkü her zamanki gibi işleri zorlaştırmakla kalmıyor, aynı zamanda gidişatı tersine çevirme konusunda da tamamen yeteneksizdim. Pisliğimi temizlemeye çalıştığımda, sadece pisliğin içine eğilmeyi başarıyordum. Örnek olarak, özür dilememe olayı. Ben bunu söyledikten sonra rahatsız edici bir kıkırdama duyuldu ve kadın sorusunu bekleteceğini açıkladı. Bu, sunumdan sonra beni bekleyen bire bir konuşma olduğunu bilerek sunumun geri kalanını zorlamam gerektiği anlamına geliyordu. Tüm dünyanın bir sürtük olmadığımı bilmesini istediğimden -çünkü bir kadın için en kötü şey *kibar* olmamaktır- bu süreyi soru soran diğer herkese rahatsız edici derecede nazik, şeker kaplı cevaplar vererek geçirdim.

Sanki, *Hey, çocuklar! Ben işimden İsviçre peyniri yaptığı için yanlışlıkla o kadının kafasını yakan o sefil ejderha kadın değilim! Ben kibarım ve kibarlık gerçekten saçma olsa da iyidir, bu yüzden lütfen beni ve tüm kibarlığımı beğenin!*

Sonunda, cehennemden gelen o bire bir konuşmayla baş başa kaldım. Şu andan farklı değil.

Ona şöyle bir baktım. Kendimi bu duruma sokma şeklimden dolayı, onu rakip olarak görmüş ve herhangi bir özelliğini almaktan kaçınmıştım. Stratejik bir zaman kullanımı değildi. Saçlarını fark etmiştim çünkü

Şampuan reklamlarından fırlamış gibiydi ve pantolonunun çok ütülü olduğunu fark etmiştim çünkü o kırıksıklık ekmek dilimleyebilirdi. Temel bilgileri öğrenmiştim. Her şeyin belli bir şekilde olmasını isteyen bir adam olduğunu ve bu yolun hem hassas hem de pahalı olduğunu anlamaya yetecek kadar. Şimdi bulutlara göz kırpmakla ve varlığıma kızmakla meşgul olduğu için onu inceleme fırsatım oldu.

Güzel biriydi. Saçları da bunun büyük bir parçasıydı. Kalın, koyu renk, doğal altın ve bakır röflelerle dolu. Doğal olmalıydılar. Bu tür bir renklendirme için biraz para gerekiyordu ve agresif pantolon ütuleme hizmetlerine yatırım yapabilecekken röfleye para harcadığını göremiyordum.

İri bir adamdı ama koltuğuna sıkışmış gibi görünecek kadar iri değildi. Geniş omuzlar, güçlü kollar, düzgün bir bel. Düğmeli gömleğinin içinden Hulk gibi çıkmıyordu ve bunu takdir ettim. Elbise gömleğinin içinden erkek meme uçlarını görmekten daha hızlı beni durduran bir şey yoktu. Erkek meme uçlarına karşı değildim ama işimin normal seyrinde bana doğru uzanmalarını umursamıyordum.

Bakışlarımı vücudundan aşağı kaydırdım, bacaklarının uzun uzun hatlarını inceledim. O da uzun boyluydu. Ayakkabılarına baktım, pahalı görünümlü bir çiftti ve ancak Fancy Man olarak sınıflandırabilirdim. Ama dikkatimi çeken şey ayakkabının türü değildi. *Belli bir numaradaki* ayakkabılarla ilgili eski bir atasözüydü.

Doğal olarak kendi tükürüğümle boğuldum.

Ben öksürürken Ash bakışlarını bana doğru çevirdi. "Heimlich'e falan mı ihtiyacın var?"

Başımı salladım, hâlâ öksürüyordum ve şimdi sanki bir faydası olacakmış gibi ellerimi yüzümün önünde çırpıyordum.

"Cep yumurtası yersen böyle olur Zelda."

Yanaklarımdaki gözyaşlarını silerken ona el sallamaya çalıştım, bu da yüzümü tokatlamaya ve kolunu okşamaya dönüştü. Mükemmeldi. Sadece mükemmel.

Elindeki su şişesini avucumun içine itti. "İç," diye emretti.

O bana temkinli bir bakışla bakarken ben de ona uydum ve içmeye başladım. Şişeyi boşaltıp öksürerek kendime çeki düzen verdiğimde mırıldandım: "Teşekkürler. Bunun için özür dilerim."

Bakmaya devam etti. "Bir çuval çekiçten daha kaçıksın."

Buna güldüm ama ağzımı kapattım çünkü paslı, balgamlı bir kahkahaydı ve koltuk arkadaşları arasında tahammül edilebilir davranışın sınırlarını gerçekten test ediyordu. "Bu senin söyleyeceğin bir şeye

benzemiyor."

Kaşları biraz çatıldı. "Peki neden olmasın?"

Alt dudağımı dişlerimin arasına aldım ve gözlerimi kısarak ondan uzaklaştım. Gözlerimi kaçırmam yine kocaman ayakkabılarına baktığım anlamına geliyordu. Ayak-penis oranıyla ilgili kural neydi? Bire bir miydi? Yoksa mesele çorabın her iki tarafa da uyması mıydı?

"Zelda," diye sordu. "Beynin çok uzun süre oksijensiz mi kaldı?"

Kendimi onun gözlerine bakmaya ve sikini düşünmemeye zorlayarak ayağa kalktım. *Aman Tanrım, sikini düşünüyordum!* Ona neşesiz ve zalim dedikten sonra - aman tanrım, yine! Neyim vardı benim böyle? Bunu neden yaptım ki? Ben ve benliğim, evet, ama kimsenin sikini bu isyana davet etmemem gerekiyordu. *Aman Tanrım.* "Hayır. Ben burada iyiyim. Her şey yolunda," diye cevap verdim. "Sadece sesin sana benzemiyor. Tuhaf çekiçler. Sen bir metafor adamı değilsin. Sonlu, belirli, somutsun."

Omuz silkti. "Annem bunu çok söyler. Sanırım ondan almışım."

Kollarımı gövdemin üzerinde kavuşturdum ve sııttım. "Ah. Anlıyorum."

"Bu konuda böbürlenmene gerek yok," diye cevap verdi.

"Kına yakmıyorum." Ona dramatik bir kafa sallayışı yaptım. "İçgüdülerimin doğru çıkmasına sevindim."

"Bu doğruluktan zevk alırsınız," dedi. "'Ben sana söylemiştim' demeyeceksin ama bunu hissedeceksin. Değil mi?"

"Peki neden böyle söylüyorsunuz? Neden sana 'ben demiştim' demeyeyim ki?"

Bakışları üzerimde geziniyor, Zion Ulusal Ormanı tişörtümü, eski kot pantolonumu ve sıcak pembe düşük topuklu Converse'imi sanki yapbozumun parçalarını ayırıyormuş gibi inceliyordu. Kenarları ve köşeleri topluyor, ters çevrilmiş parçaları ters çeviriyor, geçeceği yolu planlıyordu.

"Haklı olmayı ve bunu duyurmaktansa kibirli haklılığınızın tadını çıkarmayı tercih ediyorsunuz," diye cevap verdi.

"Kibirli mi?" Havladım. "Burada sofı olan ben miyim? Gerçekten mi? Bu, olaya özel bir bakış açısı."

Kendini beğenmiş görünmek için taşakları vardı-tanrım, muhtemelen onlar da büyüktü. Belki de sikiydi. Ve taşaklar. Oh, kahretsin, onun meyve ve sebze porsiyonunu düşünmeyi bırakmalıydım. Zihnimin dolaşacağı yer orası değildi. Benimle ilgili her şeyden nefret etmesi bir yana, onunla bir iş yapmak istiyordum. Ona bir iş vermek istemiyordum, gerçekten. Bu düşünceye kıs kıs güldüm ve ondan saklamak için ellerimle yüzümü kapattım.

"Lütfen bana yine boğulmadığını söyle," dedi. "Suyum bitti."
"Boğulmuyorum," diye cevap verdim, hâlâ ellerimin arkasıydım.
"Sadece kafamı temizliyorum.

Merkezimi buluyorum. Spot meditasyonu. Bu Colorado'ya özgü bir şey. Sen anlamazsın."

Ash bir şey söylemedi ve bir süre sonra ona baktım. Ekranı boş olmasına rağmen akıllı saatine bakıyordu. Parmaklarımı gülünç güzellikteki saçlarında gezdirmek, kaşlarının arasında dolaşmak ve ona sarılmak istiyordum ama bunların nereden geldiğini bilmiyordum. Kederli bakışlarını saatine çevirmesi, kaşlarını çatması ve omuzlarını çökertmesi bende onun için her şeyi düzeltme isteği uyandırdı.

Bu da benim yeteneklerimden biriydi: bana ait olmayan sorunları sahiplenmek. Esprili yorumların ve en mantıksız kalıplardan düzen yaratmanın yanında yer alıyordu. Doğru durumlarda beni vazgeçilmez kılıyordu. İhtiyacınız olan her şeyin Cuma Kızı olabilirdim. Yanlış durumlarda ise gölgeli bir çimenlikteki mantarlar gibi zehirli ilişkiler büyütüyordu. Bu mantarların bazıları zararsızdı ama birkaçı yeterince yerseniz sizi öldürürdü. Hatta bazıları en ufak bir dokunuşla sizi öldürebilirdi.

Çözümünden çok sorunu olan sıcak, dağınık bir karmaşaydım. Nereye gittiğimi ya da oraya nasıl varacağımı bilmiyordum ama dağınık bir hayat, Denver'daki o eski zehirli mantar tarlasından yüz tane düzenli ölümden daha iyiydi.

"Senin canına okuyacağım," diye ilan ettim. "Umarım tüm gücümle bana ve kutsal asistanlığıma hazırsındır."

Bana bakmadan önce saatine bir kez daha kötü kötü baktı. "Böyle bir şeye nasıl hazırlanabileceğimden emin değilim."

Başımı salladım. "Haklısın."

Ash'e onun asistanı olacağımı açıkladıktan sonra -bu lanet olası günü kutla, değil mi?- beşinci sıradaki işler garipten tuhafliğe dönüştü.

İlk olarak, yarın başlamamı isteyip istemediğini sorduğumda, "Evet" dedi.

Sadece "evet." Soruyu geçiştirmeye bile çalışmadı. Fotokopi makinesinin tonerini yeniden doldurmak ya da başkalarının yapmasına izin verdiği diğer küçük işleri yapmak için yeterli olmadığına dair ilk argümanını tekrar ele almadı.

Bu tuhaf yanıtın sonra beni yatıştırıp yatıştırmadığını sordum. Başını salladı ve "Hayır" dedi.

Ardından, uçuş görevlisi gerçek tabaklarda sunulan kahvaltı ikramlarıyla bizim sıramızda durduğunda, meyve, ekmek ve yoğurt çeşitlerini kabul etti ve "Kurabiyeniz var mı?" diye sordu.

Kurabiye. Fancy-Man Shoes'dan beklediğim son şey kahvaltıda kurabiye olmasıydı.

Tabii ki uçuş görevlisi onu ağırladı. Lütfen Bana Dokunun saçları ve Asla Tatmin Olmam surat ifadesiyle ona bakıp da kimsenin onu reddedebileceğinden emin değildim. Onunla tartışmak ikinci doğamdı ama kurabiyeleri reddetmek başka bir meseleydi.

Adamdan sadece biraz hoşlanmıştım ve ona kurabiyeleri vereceğimi zaten biliyordum.

Her seferinde.

Garipliğe giden son köprü, Ash peetemi açmam için gereken sürede iki tabak büyüklüğünde çikolatalı kurabiyeyi yerleştirirken gerçekleşti. Sanki göreceği son kurabiyelermiş gibi onları mideye indirdi ve işte oradaydık, gariplikler diyarındaydık.

"Pekâlâ," diye başladım, kaşığımı ona doğru sallayarak, "bir şey hakkında konuşalım. Herhangi bir şeyden. şu anda neler yapıyorsun? Projeler, müşteriler ya da düşman hedefler konusunda neler yapıyorsun?" Sadece sinirli bir kayıtsızlık olarak yorumlayabileceğim bir omuz silkmeye yanıt verdiğinde devam ettim. "Özel kurabiye zamanınızı mı bölüyorum?"

"Birazcık, evet." Başını kahvaltı tepsime doğru eğdi ama gözlerimle buluşmadı. "Cep yumurtasından daha mı iyi?"

"Pek sayılmaz," diye cevap verdim. "İnce dilimlenmiş kavunu ben de en az bir üst sınıf hanımefendi kadar severim ama kahvaltı sandviinde son derece Amerikanvari bir şeyler var."

Bu işe yaradı. Yer değiştirdi, bana göz kırptı. Sanki bir 4 Temmuz fişeğine dönüşmemi bekliyormuş gibi bana baktı. Ve ben bunu istedim. Onun dikkatini çekmek istiyordum ve bunu elde etmek için her zamanki delilik çantamı karıştırmak zorunda kalsam da umurumda değildi. Benliğim arada bir işe yarıyordu.

"Bir sandviçten milliyetçi gurur mu çıkarıyorsunuz? Sanırım bir *İngiliz öreğinin* içine koymuştunuz?"

"Kesinlikle hayır. Ama kahvaltı sandviçlerinin yerli bir yapı olduğunu kabul etmek zorundasınız," diye karşı çıktım. "Bir kutuyu işaretlemek ve günün işlerinden birini daha halletmek amacıyla akılsızca tüketim bir Amerikan hakkıdır. Dünyanın diğer bölgelerindeki insanlara yönelik yaldızlı, modası geçmiş bakış açımızda kahvaltı, hala birilerinin küçük yaşlı büyükannesinin ocakta bir tencere yulaf lapası üzerinde çalıştığı, oturulmuş, tabaklanmış bir deneyim olarak varlığını sürdürüyor."

Ash tabağımdan bir çilek kaptı ve bana bakarken ağzına attı. Sonra bir tane daha.

Garip, nüfus: ikimiz.

Gözlerini kırıştırdı ve ben de onun uzun, kalın kirpiklerine hayranlıkla bakmak zorunda kaldım. Bu huysuz, hoşnutsuz adam en iyi şeylerin hepsine sahipti. Sonra dedi ki, "Muhtemelen kendi odununu da kesiyordur. Değil mi?"

"Hayır, öyle değil," diye bağırdım. "O küçük, yaşlı bir büyükanne. Odun kesmiyor. Onun kışını tekmeleyen torunu yapıyor ya da belki yolun aşağısındaki hoş dul adam. Büyükannem için her zaman taze odunu vardır."

Ash'in gözleri büyüdü ve sonra bir kahkaha patlattı. Bu bir *ha ha değildi, bu komik* bir andı. *Gülmekten ölebileceğim* anlardan biriydi. Ve kendimi tutamadım, ben de gülmeye başladım. En gürültülü şekilde güldük, homurdandık ve ağladık.

Yolcu arkadaşlarımızın dikkatini önemli ölçüde çektiğimizi anlamak için etrafıma bakmama gerek yoktu. Başkalarının bize bakmasının nasıl bir his olduğunu biliyordum ama benim de onlara bakmaya hiç niyetim yoktu. Hele Ash ilk kez bu kadar neşeli ve mutlu görünürken ona bakabilecekken.

"Kastettiğim bu değildi, biliyorsun." Kirpiklerimdeki gözyaşlarını sildim. "Bu şekilde duyan sendin."

Ash ensesini ovuşturdu. "Bunu duymanın tek bir yolu vardı Zelda." Bana hızlı bir bakış atarken içinden sessiz bir kahkaha geçti. Kaşlarını çatmıştı ama yine de gülümsüyordu. Ondaki bu gülümsemeyi seviyordum. "Bunu söylediğine inanamıyorum. Aman Tanrım. "Büyükanne için taze odun."

"Kahvaltı hakkında konuşuyorduk," dedim, ses tonum ekşiydi.

"Evet, yolun aşağısındaki dul adam kahvaltıda iyi yemek yiyor," diye yanıtladı Ash.

Bir nefesle elimi ağzıma kapattım. "Ash Santillian, seni pis kuş."

"Demek istediğim bu değildi. Sen öyle anladın," diye cevap verdi ve sözlerimi bana geri verdi.

Artık atıştırma lıkları ve imaları paylaşma işinde olduğumuz için tepsisindeki çikolatalı kruvasanı çaldım. "Tam olarak kastettiğin şekilde duydum."

Kruvasanı ikiye böldüm ve bu hareketle ilgili bir şey Ash'i içine girdiğimiz yanardöner tuhaf balondan çıkardı çünkü peçetesini silkeleyip kucağıma bırakmak için çabaladı. "Siktir, Zelda. Her yerinde kırıntılar var."

Bakışlarımı ondan ayırmadan, akıl sağlığını tehdit eden kırıntıları uzaklaştırmak için bir elimi tişörtümde gezdirdim. "Her şey daha iyi."

Bir ısırık aldım ve gözlerindeki parıltıdan yeni bir kruvasan konfeti dalgasının gömleğimi kirlettiğini anladım.

"Aslında değil," diye mırıldandı başını sallayarak. "Bana bırak."

Elini uzattı ama parmakları göğüslerimden bir nefes uzakta durdu. Dudakları aralandı ve boğazının arkasında acı dolu bir sesin çınladığını duydum. Şu ana kadar kırıntıları kontrol etmek için beni elleyeceği aklına gelmemiştir.

"Mmhmm," diye mırıldandım, bakışlarını yakalamak için başımı eğdim. "Tam olarak ne yapmana izin vereyim?"

"I-um. Hmm." Kollarını göğsünde kavuşturup önüne bakarak kendini geri çekti. "Özür dilerim."

"Bana *iyi* davranma konusunda, *gerçekten de* bir kruvasanın üzerinde mi yoksa neredeyse beni okşayarak mı?"

"Hangisini tercih edersin?" diye sorarken bana bakmadı.

Ben...ben bilmiyordum.

Ve bu hiç hoşuma gitmedi.

ÇOK GEÇMEDEN , bu günün kötü bir başlangıç yapacağını düşünmüştüm.

Trafiğin, kısa mesaj ayrılıklarının, havaalanı kuyruklarının ve omzumu sert zemine çarpmanın zor olduğunu düşünmüştüm.

Bu, onun hevesli ilgisi olmadan bir kadının göğsüne uzanmadan ve sonra üç saat daha yanında oturmak zorunda kalmadan önceydi.

Pencereden dışarı o kadar uzun süre bakabileceğime emindim. Gördüğüm kadarıyla tek seçeneğim buydu. Dizüstü bilgisayarımı açıp, elim göğsünün alt tarafına onun sıcaklığını hissedecek kadar yaklaşmamış gibi davranırken birkaç rapor yazamazdım. Zelda'yla yaratmaya devam ettiğim karmaşayı toparlayamaz ve her zamanki gibi işime geri dönemezdim. Her zamanki gibi iş yapmak istiyordum ama atalet tamamen yanlıştı.

Çalışmak ya da pencereden dışarı bakmak yerine, bir sonraki en kötü seçeneği seçtim: Uykuya daldım.

Kendimi deneyimli bir iş seyahatçisi olarak görüyordum. Her ay birkaç gün uçaktaydım. Tüm bunlar uçakta nasıl uyunacağını bildiğimi söylemek içindi. Kaza geçirmeden ya da boynumu incitmeden nasıl uyuyacağımı biliyordum.

Tüm bu iş seyahati deneyimi bugünkü saatimle birlikte sona erdi çünkü öylece uyuyakalmadım. Zelda'nın omzunda uyuyakaldım ve uçuş boyunca orada uyudum. Bu, başımı onun omzuna yasladığım masum bir durum değildi. Hayır, hiç de öyle değildi. Tüm bedenimi ona doğru kaydırılmış ve kendimi omzunun koynuna yerleştirmiştım. *Boynunda* nefes alıyordum ve bunu ne kadar vurgulasam azdı.

Ancak kalçasına düşürdüğüm elimi okşadığında ve "Ash, iniyoruz" diye fısıldadığında uyandım.

Bu sözlerin benim için bir anlam ifade etmesi birkaç saniye sürdü ve bu süreyi başparmağımı kot pantolonunun iç kısmı boyunca okşayarak geçirdim. Sonra tekerlekler piste çarptı ve ne yaptığımı fark ettim.

"Oh-oh lanet olsun." Zelda'dan beni cama çarptırarak kadar büyük bir güçle uzaklaştım. Omzuma yayılan acıyla inleyerek, "Oh, kahretsin," dedim. "Çok acıdı."

"İyi misin?" Bana doğru uzandı ama ben kendimi uçağın duvarının sağlam güvenliğine yapıştırdım.

Ona el salladım. "İyi, iyi," diye cevap verdim, elimi rahatsız eden omzuma bastırarak. "Bunu yaptığımı inanamıyorum. Özür dilerim." Ona baktım, utancımдан gözlerine uzun süre bakamadım. "Beni itip uzaklaştırmalıydın."

"Şimdi de benim suçum mu oldu?"

Pilot ve uçuş görevlileri bagaj alımı ve baş üstü bölmelerindeki eşyaların uçuş sırasında yer değiştirmesiyle ilgili anonslar yaparken birbirimize baktık. Aramıza sessizlik girdiğinde, "Bu senin hatan değil. Ben, hayır. Senin suçun değil. Ben sadece boğazıma dirsek atmaya hakkınız olduğunu belirtmeye çalışıyordum."

"Evet." Başını sallarken dudaklarını büzdü. "Biliyorum." Ben oradaki acıyı dindirmek için çabalarımı iki katına çıkarırken bakışları omzuma kaydı. "Sen iyi misin?"

Başımı salladım. "Tamamen iyiyim. Bu sabah terminalde bir olay oldu ve ben de garip bir açıyla kestim."

Zelda emniyet kemerini çözdü ve dizlerinin üzerine çöktü. Yakama uzandı, üstteki üç düğmeyi gevşetti ve elini gömleğimin altına soktu.

Parmakları en hassas noktaya değdiğinde irkildim. "Özür dilerim," diye mırıldandım. "Dediğim gibi, bir şeyim yok. Sadece biraz acıyor."

Bana bakmadan önce dudaklarından sessiz bir kahkaha döküldü. "Dinle dostum. Sanırım omzun yerinden çıkmış. Emin değilim ama yıllarca kamp danışmanlığı yaptıktan sonra böyle şeyleri nasıl fark edeceğini öğreniyorsun."

Eli göğsümden aşağıya, köprücük kemiğimin üzerinden omzumun arka tarafına doğru ilerledi ve bedenimin kafası karıştı. Dokunuşunun samimi olması gerekmiyordu, bunu biliyordum ama benim aynı mesajı almamıştı.

Böyle küçük dokunuşlara bayılıyordum. Bu sabahki davranışımın aksine, herkesin içinde birine pençe atmaya ihtiyacım yoktu ama küçük dokunuşları seviyordum. Ve şu anda benim bu küçük dokunuşlara bayıldığımız izlenimine kapılmıştı.

"Asistanınız olarak ilk işim, bunun bir tıp uzmanı tarafından incelenmesi gerektiğini söylemek olacak," dedi, avucu hâlâ sırtıma bastırarak. "Neden bana doktorunuzun adını söylemiyorsunuz, ben de size bir randevu ayarlayayım. Tüm asistanlar falan."

Gözlerimi kırıştırdım çünkü lanet olsun ki onu zımmen işe almıştım ve sonra tüm bunlar oldu. "Sorun olmadığına eminim ama ilginiz için teşekkür ederim."

"Tamam. Nasıl olacağını anlıyorum. İkimiz de en iyi hareket tarzı olduğunu bildiğimiz halde seni bir şeyler yapmaya ikna etmek zorundayım. Sorun değil. Bunu yapabilirim." Gömleğimin düğmelerini ilikledi ve işi bittiğinde ceketimin yakasına hızlıca bir şaplak attı. "Ash, omzun muhtemelen yerinden çıkmış ve o durumda kalmasına izin verersen uzun vadede hasar görürsün. Yanılıyor olabilirim ama bence tişörtlerini başına geçirebilmek, saçlarını yıkamak ve ne bileyim squash oynamak hoşuna gidiyor."

"Squash oynadığımı mı sanıyorsun?"

Omuz silkerek iki elini de havaya kaldırdı. "Eğer söyleseydin inanırdım diyelim."

Boğazımda o hırıltılardan biri daha duyuldu. "Ben squash oynamıyorum." "Peki, bunu sürdürmek için bir şeyler yapıyorsun" - parmağını bana doğru zikzak çizerek gösterdi- "tüm bunları. Eminim golf topuna tekme atabilmeyi ve saha golü için salıncak ve kaleye uzun atlama." "İşte şimdi saçmalamaya başladın," dedim.

"Belki," diye kabul etti. "Ama kollarından biri sakatsa dizüstü bilgisayarında hızlı yazamayacağını unutma." Ben bunu düşünürken gözleri eğlenerek açıldı. "Evet. Bu büyük bir şey, değil mi? Pickleball ya da cornhole'dan vazgeçmekten daha büyük."

"Neyden vazgeçiyorsun?" Gülümseyerek sordum.

"Oh, hadi ama. Biliyorsun, pickleball. Tenis, ping-pong ve badmintonun genetik kodlarıyla oynadığınızda elde ettiğiniz oyun." Sanki bu bana mantıklı gelmeliymiş gibi başını salladı. "Mısır deliği de at nalının hipster kuzeni, açıkçası. Eğer bir kontrplak levham olsaydı, kesinlikle

bir delik açıp sonra da ritüel olarak o deliğe birkaç fasulye torbası atmak. Kesinlikle. İşte bu iyi, eski moda bir eğlence."

"Sanırım kız kardeşimin gelecek hafta sonu düğününde mısır deliği oyunları kuracağını söylediğini duydum." Pencereden dışarı baktım, kapıya park etmiş olmamıza rağmen neden hâlâ uçakta mahsur kaldığımıza dair bir açıklama bulmayı umuyordum.

Zelda, "Gördün mü? En iyi mısır döşeme formunda olman gerekecek," diye cevap verdi. "Kız kardeşini tanımıyorum ama eminim ki senin ve omuzlarının fotoğraflarını mahvetmesini istemez. Önümüzdeki hafta sonuna kadar bir omzun diğerinden daha yüksek olacak. Üzgünüm, Lurch, ama kız kardeşin buna izin vermiyor." Başını salladı. "Ne dersiniz? Neden o doktoru şimdi aramıyoruz?"

Sonunda uçağın kapıları hızla açıldı ve etrafımızdaki yolcular ayağa fırladı. Zelda sırt çantasını silkti ve koridorda benim de ona katılmamı bekledi. Ben de onu takip ettim ama dizüstü bilgisayar çantamı yaralı omzumun üzerinden geçirmeye çalışmak gibi bir hata yaptım. Acıdan neredeyse dizlerimin bağı çözülüyordu. Zelda tüm bu olanları izledi ve çantayı benden almaya çalıştı ama ben onun hamlelerini savuşturdum ve sanki kusmuk, gözyaşı ve yaralı hayvan iniltilerinden oluşan korkunç bir kokteyli boğmuyormuşum gibi çantayı diğer koluma geçirdim.

Jet yolundan yukarı ve kalabalık terminal boyunca sessizce yürüdük. Bagaj alımına giden yürüyen merdivene ulaştığımızda, ona önümden gitmesini işaret ettim.

"Şövalyeliğinizin bu olması çok komik," dedi girişte duraksayarak. "Cinsiyete dayalı herhangi bir hürmet göstermenin onca yolu varken, burada kadınlara öncelik veren yolu seçiyorsun."

Ona söyleyecek on beş farklı şeyim vardı. Bunların çoğu çelişkili ve net düşüncelere dönüşemeyecek kadar bulanıktı. Çoğu, Zelda ile nasıl etkileşim kuracağımı bilmediğim gerçeğinin etrafında gizleniyordu. Düzenli bir LinkedIn başlığına uymuyordu. Sıfat, iş unvanı, kariyer hedefi gibi standart formlere uymuyordu. Ve hayatımdaki hiç kimseye benzemiyordu. Onun gibi var olan kimseyi tanımıyordum; maviye çalan saçları, ay dövmeleleri ve matematik hileleriyle. Ve geri kalanı da -süreçte işaret edebildiği sürece boktan bir şey yapmama izin verme isteği. Hayır cevabını kabul etmemesi. Bağımlılık yapan sıcaklığı. Onunla ne yapacağımı bilmiyordum.

Tek söyleyebildiğim, "Zelda, arkanda insanlar bekliyor." oldu. Yürüyen merdivene adımını attı. Ben de onu takip ettim.

Eğer erkekliğini güç gösterileriyle ölçen bir adam olsaydım, Zelda ile en yakın acil bakım kliniğine yaptığım bir ziyaretten sonra bu erkeklik parçalanmış olurdu.

Bu noktadan çok önce başlamıştı ama bagaj alımından valizimi almaya çalıştığımda her şey tepetaklak oldu. Valizin sapına uzanırken ve bavulu kemerden çekerken kemiğin kemiğe sürtünme sesini duyduğumdan emindim. Kulağa korkunç geliyordu ve binlerce kez daha kötü hissettiriyordu ama Zelda'ya bunların hiçbirini anlatmama gerek yoktu. Hayır, ağlamak ve eşyayı ayağımın üzerine düşürmek yeterli bir duyuruydu.

Beni, kırık omzumu, ağrıyan ayağımı ve kötü ruh halimi toparlayıp bizi ve bagajlarımızı terminalden çıkaracak kadar iyiydi. Beni bir arabaya bindirdi ve ben berbat günüm hakkında homurdanırken şoföre kliniğin yolunu gösterdi.

Sonra, beni muayene odasına kadar takip ettiğinde itiraz etmedim. Etmeliydim. Ona bekleme odasında kalmasını söylemeliydim ama söylemedim. Kendime onun katılmasına izin verdiğimi söyledim çünkü sağlıklı düşünemiyordum. Kendimde değildim. Viski -ne kötü bir fikirdi-, omzum ve bu günün tamamı. Kendimi buna inandırdım.

Zelda gömleğimi çıkarmama yardım ettiğinde ve doktor muayenesi ile röntgen arasında saçma sapan şeyler hakkında gevezelik ederken buna inandım. Her ne hakkında konuşuyorsa sadece kısa süreliğine susuyordu. Bu olayları değerlendirmem için hiçbir zaman yeterli sessizlik olmadı. Muhtemelen böylesi daha iyiydi. Bir gün için yeterince gerçeklik yaşamıştım.

Kapı doktorun arkasından kapanırken Zelda, "Her şey yoluna girecek," dedi. Köprücük kemiğimdeki kılcal kırığı kötüleştirmeden omzumu küçültmek için gerekli malzemeleri toplamaya gitmişti; bu, kulağa oldukça ortaçağdan kalma bir şekilde kemiklerimi doğru yerlerine yerleştirmeyi amaçladığını söylemenin teknik bir yoluydu.

"Farklı şeyler duymuş olmalıyız çünkü ben 'yoğun ağrı ve basınç' duydum," diye cevap verdim.

"Yoğun ama *kısa süreli* baskı ve acı."

"Evet. Bu her şeyi çok daha iyi yapıyor," diye cevap verdim. "Bunun daha şiddetli olmasının tek yolu, bu herifin kolumu koparması olurdu."

Zelda muayene masasının yanındaki sandalyeye oturdu, bacak bacak üstüne attı ve kollarını gövdesinin üzerinde kavuşturdu. "Bana şunu sor patron. Bütün o uçuş boyunca kemiğin yarıya kadar yuvasından çıkmış halde nasıl oturdun? Çünkü bir şeftali kadar hoşun, ya da, bilirsin, olabildiğince hoşun. İnene kadar Ashville'de bir şeylerin yanlış gittiğini fark etmedim."

Avuç içimi göğsümde gezdirdim, birden yanımda bir yabancıyla yarı çıplak olduğumun farkına vardım. Sabah uzak, şekilsiz bir hatıraydı. Bu akşam nerede olmam gerektiğini ya da bugün neyi başarmak istediğimi hatırlayamıyordum. Bu değildi. Bir arkeoloğu denetim asistanı olarak işe almak değildi ve kemikleri yerinden çıkarmak da değildi. Ve tüm bunlar için sinirliydim, günü ve saatimi kaybettiğim için sinirliydim. Kendimin çaresiz bir bebek versiyonuna geri döndüğüm için sinirliydim. Tüm bu felakete sinirlenmişim. "Viski," diye cevap verdim. "Büyük miktarda."

Yanıt olarak mırıldandı, bacağına zıplattı ve sonra "Bu sık sık olur mu?" diye sordu.

Zelda'ya baktım ve onu tırnağıyla kot pantolonundaki bir noktayı yoklarken buldum. "Hangi kısmı?"

Kot pantolonundan gözlerini ayırmadı. "Hepsini. Herhangi biri. Her neyse."

Tırnağını kumaşa geçirirken onu izlemeye devam ettim. Görebildiğim kadarıyla orada hiçbir şey yoktu ama herkesin gözden kaçırdığı şeyleri görmenin bir yolunu bulmuştu. Belki de kimsenin görmek istemediği şeyleri görüyordu. Ya da ikisinden birini.

"Hayır, pek sık değil" dedim.

Zelda başını hafifçe salladı. "Senin için sık sık ne anlama geliyor?"

"Bu, buzdolabımda genellikle sadece kardeşim satın aldığı bira olduğu anlamına geliyor," diye cevap verdim. "Pahalı bir şişe viski, Hudson-Bolton denetimini tamamladığımdan beri, en az iki yıldır ofisimde duruyor ve sadece yarısı boş."

"Artık kendi kendini tedavi etmek yok, tamam mı? Bu tür davranışların etrafında olmaktan hoşlanmıyorum ve bu ofisi bu şekilde yönetmeyeceğim. Don Draper rutinini senden almayacağım."

Sağlam kolumun üzerine yaslandım ve ona baktım. "Neden vergi ve denetimin Mary Poppins'ini işe almışım gibi bir izlenime kapılıyorum?"

Zelda hafif bir sırıtışla bana vurdu. "Neredeyse her yönden mükemmel olup olmadığımın emin değilim ama bu mümkün."

Neredeyse cevap verecektim, bunun bir olasılıktan daha fazlası olduğunda ısrar ediyordum, ancak doktor birkaç asistan ve büyük bir şırıngayla geri döndü.

"Bu benim için mi?" Şırıngayı gösterdim. Matkap ucuna benziyordu. "Bu gerekli görünmüyor."

Doktor gülme cüretini gösterdi. *Güldü.* "Bu şeyi neredeyse hiç hissetmeyeceksiniz ve gemiye bindiğinizde kas gevşeticiyi takdir edeceksiniz. İçinde bulantı önleyici bir ilaç var ve bu şey acıtıyor ama söz veriyorum acısına değecek."

Zelda ayağa kalktı ve elini benimkine doladı. "Bakmayacağız. Başka bir şey hakkında konuşalım," dedi. "Bana ofiste neler olup bittiğini anlat. Şu anda sorunlarınız ve öncelikleriniz neler?"

Bir tıbbi asistan alkollü bir çubuğu pazıma sürerken Zelda'ya baktım. İlk kez sol kulak memesinde dans eden çıtçıt ve halkalardan oluşan bir takımyıldızı fark ettim. Üst kabuk boyunca ince bir çubuk uzanıyordu.

"Tüm bu küpeleri ne zamandır takıyorsun?" Doktor iğneyi hissetmeme konusunda haklıydı. İğnenin batması konusunda da haklıydı. İlaç kanıma karışırken gözlerimi kapattım. "Orada kaç tane var? Altı mı, yedi mi?"

"İki lob, iki rahat, bir sarmal, bir endüstriyel," diye yanıtladı. "Yani altı. Dokuz yaşımdan beri koleksiyonuma eklemeler yapıyorum, ama dürüst olmak gerekirse ilk ve ikinci piercinglerim arasında on yıl geçti. O zamandan beri biraz toparlandı." Durakladı, odanın diğer tarafındaki sağlık görevlileri ekibine baktı. Gözlerimi kulağından ayırmadım. "Daith taktırmayı düşünüyordum ama bir türlü fırsat bulamadım."

"Çok meşgulumüşsünüz," dedim başımı ciddi bir şekilde sallayarak. Bu kelimelerin yarısının ne anlama geldiğini bilmiyordum. Sorarak bunu mahvetmek istemedim. "Sadece cep yumurtaları yüzünden bile, kahvaltının tadını çıkarmak için boş vaktin olmadığına inanmak zorundayım."

"İşte burada yanılıyorsun. Ben kahvaltıdan çok keyif alırım," dedi. "Bana yaban mersinli krep, çıtır pastırma ve güzel, peynirli bir omlet verin, ben de mutlu bir kız olayım. Ama o krepleri çevirecek ve pastırmaları kızartacak bir ev çalışanım olmadığı için kendi halime bırakıyorum. Ne yazık ki, itiraf etmeliyim ki cihazlarım pek de iyi değil."

"Buna inanmıyorum." Bakışlarım kulağından dudaklarına kaydı. Dolgun, solgun ve çıplaktılar. Hiçbir renk tonu ya da parlaklık görülüyordu. "Cihazlarınız inanılmaz."

Güldü ve sesi hayati organlarımda hissettiğime emindim. İşte o zaman kaslarımı eriten sıcak gevşekliği fark ettim. Kendimi lokum gibi hissediyordum.

"Bu benim tek eksikğim," dedi. "Bu yüzden cep yumurtalarına sadık kalıyorum." Tıbbi asistanlardan biri beni yan tarafıma yatırdı. Doğru türden bir erkeksi olmayı önemseydim, sağlam kolumu Zelda'nınkine dolamaz ya da parmaklarını benimkilerle birleştirmezdim. Kemerimi çıkarıp dişlerimi deriye **g e ç i r i r** ve ona acı eşiğinin ne kadar yüksek olduğunu göstereceğime söz verirdim. Ama umurumda değildi. Koyu renk gözlerine bakarken, burunlarımız neredeyse birbirine değecekken, ona neden

onun yanında gerçek benliğimden başka bir şey olmak istemiyorum.

"Bununla başa çıkamam," dedim. "Yumurtalar senin cüzdanına ait değil." "Kimse öyle demiyor tatlım," diye cevap verdi. "Yirmi ya da daha fazla yıl oldu.

cüzdan taşımayalı otuz yıl oldu."

"Annem de bir tane taşıyor," dedim. "Ona tam olarak böyle diyor. İçinde küçük bir takvim de taşıyor. Plastik kapaklı ve üç yıllık tarihleri gösteren türden."

"Annen meşgul bir kadına benziyor." Doktor kolumu hareket ettirip parmaklarını dokuma sokarken Zelda bakışlarımı tuttu. Elini sıktım. "İşlerini düzenli tutması gerekiyor."

"Her zaman av peşinde," dedim. Zelda güldü, büyük, parlak ve hissedebileceğim kadar yakındı. Gerçekten hissettim. "Bu işteki ilk günün çok sıra dışı."

Omuz silkti. "Çoğu gün böyle midir?"

Doktor bir sonraki bölümün hızlı olacağına dair bir şeyler söyledi ve derin bir nefes alıp vermemi tavsiye etti ama ben "Hepsinin böyle olmasını istemem yanlış mı?" diye sordum.

ZELDA

Bu sabah eşyalarımı toplayıp evden çıktığımda, günün nasıl geçeceğine dair detaylı bir fikirle yola çıkmamıştım. Ayrıntılı fikirleri olan bir kız değildim. Önce atladım ve yere inmeden önce paraşütü inşa etmek için kırım yırttım.

Ama bu günü saniyesine kadar planlamış olsaydım bile, kemiklerin ve eklemlerin yerlerine oturduklarında çıkardıkları sesi öğrenmek listeye girmezdi. Anahtarlarını bulamayacak kadar uyuşturulmuş olduğu için Ash'in dairesine girmek de listede yer almazdı. Gerçekçi olmak gerekirse, komşularından birinden mülk yöneticisini aramasını isteyebilir ya da lobiye dönüp bir güvenlik görevlisi bulabilirdik, ama bu adam kışından dönmüştü ve benim de bir an önce tuvalete gitmem gerekiyordu. İçeri girmek en hızlı çözümdü.

Kilit açıldıktan sonra bavullarımızla kapıyı sıkıştırdım. Omzu yeni çıkmış ve askıya alınmış halde onu acil bakım kliniğinden çıkarırken öğrendiğim bir şey varsa, o da ağırlığının bir kısmını desteklemek zorunda kalacağımdı ve bunu bagajları taşıırken ya da kapıları tutarken yapamazdım.

"Burası benim yaşadığım yer," diye bağırdı Ash boş koridora. "Ve sen de buradasın Zelda."

Kolumu beline doladım ve onu duvardan uzaklaştırdım. "Yalan tespit edilmedi."

"Nerede yaşadığımı nereden biliyorsun?" Onu kapının hemen içindeki bir banka bıraktım, çantalarımızı aldım ve kapıyı arkamdan kilitledim. Kafası duvara çarptı ve sessiz bir şekilde, "Lanet olsun, ah!" diye homurdandı.

"Adresiniz valizinizin üzerinde. Ayrıca ehliyetiniz, ki sigorta evrakları için ona ihtiyacım var," diye seslendim bir tuvalet ararken. "Orada kal. Kımıldama."

Bir kapıyı itip açtığımda diğer tarafta şık bir banyo bulunca rahat bir nefes aldım. Zarif armatürlerden ve gerçek çim kumaşına benzeyen duvar kağıdından Ash ya da dairesi hakkında bazı çıkarımlar yapmalıyım ama mesanem bu tür bir düşünce için fazla doluydu.

İşim bittiğinde ellerimi hareketle akan musluğun altında yıkadım. Şimdi, bu hiçbir çıkarım gerektirmiyordu. Ellerimi koyu yeşil bir havlunun üzerinde kurutuyordum ki kapı birden açıldı ve Ash ayakları çıplak bir şekilde tökezleyerek içeri girdi.

"Ayakkabılarına ve çoraplarına ne olduğunu bilmek istiyor muyum?" diye sordum. "Zelda, buraya ne zaman geldin?"

"İki dakikadan daha az bir süredir yalnızsın. Bu süre içinde her şeyi nasıl unuttun ve ayakkabılarını nasıl kaybettin?" Boşta kalan tek eliyle kemerini açmaya çalıştı, fermuarını indirdi ve pantolonuna uzandı. "Ne-ne yapıyorsun?" Bir şey göremeden arkamı döndüm ama ardından gelenlere kulak misafiri olmaktan kendimi alamadım. "Bana ne kadar ödediğinizi bilmiyorum ama zam istiyorum."

Arkamdaki tuvaletin sifonu çekildi ve musluk açıldı. "Fiyatını söyle Zelda. Ne olursa olsun, iki katını veririm."

Omzumun üzerinden baktım, pantolonunun ağzı açıktı ama gerekli eşyaları saklanmıştı. "Bu adil görünüyor," dedim. "Hadi seni yatağa götürelim, tamam mı? Hiçbir şey hissetmezken uyumalısın."

Ash hâlâ ıslak olan elime uzandı ve çenesine götürdü. Üstü başı dağınıktı, o günkü kirli sakalları yanına ilk oturduğumda olduğundan daha kalın ve koyu renkteydi.

"Bunu hissedebiliyorum." Avucumu çenesinin oyulmuş granitine doğru sürükledi, bıyıklarını törpüledi. Kaba ve sertti ve beni izliyordu. Nefesimi tuttum, onun beni izlemesini izledim. Diğer elini yüzüme doğru kaldırdı, çenemi kavradı. "Bunu ben de hissedebiliyorum." Bakışları dudaklarıma düştü ve orada oyalandı. Gözlerini kırptırarak bana baktığında parmaklarını saçlarımin arasından geçirdi. "Seni hissedebiliyorum."

Bu benim listemde de yoktu.

"Evet, yapabiliymişsin gibi görünüyor ama sabah farklı bir şey hissedeceksin. Omzunda bir şey yani. Başka bir yerde değil."

Bu yakın kucaklaşmadan sıyrıldım ve onu banyodan çıkarıp koridora yönlendirdim. "Yatak odan nerede?"

Durakladı, elini duvara dayadı ve etrafına bakındı. "Benim dairemde."

"Evet, bu çok yardımcı oldu." Koridorda ayaklarımızı sürüyerek ilerlerken, her birkaç adımda bir terk edilen ayakkabılarını ve çoraplarını fark ettim. Neredeyse gülecektim ama iki yüz küsur kiloluk bir adamın ağırlığını omuzlamak tüm enerjimi gerektiriyordu. "İşte anlaşma, Ashville. Yatağını bulduğumuzda sarılıp uyuyacaksın. Anlaştık mı?"

"Kirby ile tanıştın mı? O benim evcil hayvanım."

"Sen... ne?" Etrafıma bakındım, yarı yarıya yeni patronuma yakışır bir yaratık tarafından saldırıya uğramayı bekliyordum. Tarantula ya da ne bileyim, gelincik gibi bir şey. "Evcil hayvanın mı var?"

"Evet. Kirby. O benim üç başlı kaktüsüm. Nöbet tutar ve krallığa göz kulak olur." Ash mutfağı işaret etti ve evet, gövdesinden üç 'kafa' uzanan yuvarlak bir kaktüs tezgahın üzerindeki seramik bir kapta duruyordu. "Dondurmamız var mı?"

Ev dekorasyonu dergilerinden fırlamış gibi duran bir oturma odasını geçip başka bir koridora girdik. "Emin değilim, tatlım. Dondurmayı dondurucuda sakladığını düşünemiyorum. Senin kahvaltıda kurabiye yemen kadar uygunsuz görünüyor," diye cevap verdim, bir kapıyı tekmeleyerek açarken. "Tanrı'ya şükür, burası bir yatak odası."

Ash uzun, ağır bir an boyunca bana doğru eğildi ve ben de bu teması memnuniyetle karşıladım. Yeni, yabancı ve inanılmazdı. Ve çok uzun zaman olmuştu. Böyle bir dokunuş olmadan geçen yıllar ve yıllar, ışığa ve havaya ihtiyacım olduğu gibi buna da ihtiyacım olmadığına beni ikna etmek için neredeyse yeterliydi. Buna her şeyden daha çok ihtiyacım vardı.

Sonra, "Yatağımı çok özledim," diye mırıldandı. Benden uzaklaşırken tökezledi, yatağa doğru sallanırken uzuvları yavaş ve koordinasyonsuzdu. Ben onu durduramadan sırt üstü yere yığıldı ve hemen, "Fuuuuu lanet olası ah!" diye bağırdı.

"Tamam, tamam. Sakin ol," diye fısıldadım, yanına koşarak. "Hadi seni yerleştirelim."

Yetişkin bir adamı yatağa yatırmak, bir kurbağayı kundaklamak kadar basitti. Kıpırdandı, yuvarlandı ve rahat bir pozisyon bulmak için çabaladı. "Pantolonumu çıkarabilir misin?" dediğinde neredeyse onu orada tutuyordum.

Şok bir kahkaha patlattım çünkü evet, bir yanım bu konuda daha fazla bilgi edinmek istiyordu ama aynı zamanda hayır, bugün değil, Şeytan.

Ayağa kalktı, yalpaladı, bacaklarını öğrenen bir yavru geyik gibi yatağa geri düştü. "Denetimin çok çeşitli bir iş olduğundan bahsetmiş miydin?"

"Buna ne diyeceğimi bile bilmiyorum, tatlım." Bacaklarının arasında durdum ve onu kendime doğru çektim. "Ayağa kalk, bana tutun ve sonra dışarı çıkacaksın. Anladın mı?"

"Gömleğimi de çıkarmanı istiyorum," dedi emirlerime uyarken. Pantolonu düştü, kemeri yere çarparken takırdadı. Bu onu boxer ya da külotla bıraktı. Bakmaya niyetim yoktu. İnce bir kumaş parçası beni büyük ayak hipotezini doğrulamaktan ayırıyordu ve bu bilgi bu gece üstesinden gelebileceğimden daha fazla sorumluluk gerektiriyordu. "Beni boğuyor."

"Uyuşturulduğunda ne kadar dramatik olduğunu biliyor musun?"

"Annem huysuz olduğumu söylüyor," dedi çok sevimli bir surat ifadesiyle.

Evet, huysuzdu.

Onu gömleğinden çıkarmadan önce askıdan ve göğsünden geçip gövdesini çevreleyen kayışlardan kurtarmam gerekiyordu. Bu, hassas, şişmiş deride gezinmek ve inlemelerine ve yüz buruşturmalarına rağmen ilerlemek anlamına geliyordu. Ona bunu yaşatmak kalbimi acıtıyordu. "Gömlekle bir gece idare edemeyeceğine emin misin?"

"Kıyafetlerle nasıl uyuyacağımı bilmiyorum."

"Mmhmm." Başımı salladım, kendi kendime tekrar mırıldandım. "Mmhmm. Bu son derece makul bir bilgi. Günün geri kalanıyla kıyaslandığında bu konuda olağandışı bir şey yok."

Deli gömleğinin askısını çıkardıktan sonra yakasındaki düğmeleri çözmeye başladım, dokunuşum son derece profesyoneldi. Parmaklarımın onun sıcak tenini okşamasına ya da aklımın onun yatak odasında, geceleyin, benimle birlikte neredeyse çıplak olduğu gerçeğinde dolaşmasına izin vermedim.

Tişörtü kollarından çektiğimde rahat bir nefes aldı ve "Bu çok daha iyi" dedi.

Sonra elini boxer'ının içine soktu -bu sefer baktım- ve hayatımın en uzun dakikası boyunca kendini okşadı. Bu hareket karşısında kendimi izlemekten alıkoyamayacak kadar şaşırmıştım.

Evet, hipotezim doğruymuş. Büyük ayaklar, büyük... ruh halleri.

"Seni o askıya sokmamız gerek Ash," dedim erkek işlerini yeniden düzenlemeyi bitirdiğinde. "Sana ulaşabilmem için yatağa otur. Tamam mı?"

Otururken derin, tıkırtılı bir dede esnemesi çıkardı. "Çok yorgunum Zelda."

Askıyı kaptığım gibi, onu takmanın doğru yolunu hatırlamaya çalıştım. "Eminim öylesindir. İçinde bir fili devirecek kadar uyuşturucu var."

"Uyuşturucu yüzünden yorgun değilim," diye karşı çıktı. "Bütün bu lanet gün yüzünden yorgunum. Nasıl başladığını biliyor musun? Bu sabah ne aldım biliyor musun? Bir kısa mesaj. Buna inanabiliyor musun?"

"Hayır, buna inanamıyorum." Askılıktan başımı kaldırdığımda Ash'i yatağa uzanmış, battaniyeler belinde toplanmış halde buldum. "Sana oradan nasıl ulaşabilirim ki?" Yanındaki yatağı okşadı ve ben kıs kıs güldüm. "Oh, hayır, hayır, hayır, hayır. Hayır."

Başını yastıklara yasladı. "Şimdi uyuyacağım Zelda."

"Bu lanet askı olmadan olmaz," dedim. "Doktorun sana ne dediğini hatırlamıyor musun? Her şeyi sabit ve hareketsiz tutmak önemli."

Gözlerini kapattı, yatağı tekrar okşadı. "Buraya gel ve yap." Ve - kahretsin - yaptım.

Yatağa tırmandım ve kendimi Ash ile sırtındaki yastık duvarının arasına sıkıştırdım. Askıyı yerine oturtmak sadece iki denememi aldı ve o da sadece bir kez küfürler savurdu. Ama işim bittiğinde yer değiştirdi, sağlam kolunu belime doladı ve başını tam göğüslerimin arasına koydu ve beni vücudunun katı kütlesinin altına hapsetti.

Uykulu bir sesle mırıldandı: "Her şey için teşekkürler Zelda. Bugün beni kurtardın," dedi ve hepsi bu kadar. Patronumla yataktaydım.

Yerine kayan kemiklerin sesini duymayı hiç planlamamıştım. Birkaç saat önce tanıştığım bir adamla aynı banyoyu paylaşacağımı hiç düşünmemiştim. Başı göğsümde ve kolu belime dolanmış bir şekilde uyuyacağımı hiç tahmin etmemiştim.

Ve uyandığımda Ash'in yatak odasının ortasında sırtarak "Sen Millie değilsin" diyen bir kadın bulacağımı hiç hayal etmemiştim.

Görünüşe göre bu, yere düşmeden önce paraşütü yapamadığım tek seferdi.

ZELDA

"SEN MILLIE DEĞİLSİN."

Bekle. Hangi cehennemdeyim ben?

Gözlerimdeki uykuyu kırıpıştırarak, "Bu bir iltifat mı?" diye sordum. Ash'e baktım, vücudu benimkinin üzerine yayılmıştı ve her şey hızla geri geldi. Denver'dan ayrılış, havaalanı, özgeçmiş, acil bakım kliniği, şu anda karnımı yastık olarak kullanan yeni patron. Ne gündü ama. Eve gidemedim, bu yüzden büyük olmak zorundaydım. Ve şimdi, Ash'in yatak odasının kapısında duran kadının çılgınlık serisini canlı tutacağı kesindi. Böyle yatak odalarında beliren kadınlar için başka bir yol yoktu. "Yoksa bir suçlama mı?"

Kimdi o? Kız arkadaşı olamayacak kadar sakın. Kişisel antrenörü olamayacak kadar şık giyinmişti. Bir iş arkadaşı ya da iş ortağı olamayacak kadar *Cumartesi sabahı dairesindeydi*. Onu yatağından kaldıracak ve günlerini yönetecek Pepper Potts'tan ilham alan bir kişisel asistanı olmadığını biliyordum çünkü bu *benim* yeni işimdi.

Belki de bir arkadaşıydı. Dairesinin anahtarına sahip olan ve istediği gibi ziyaret etmekte özgür olan son derece tanıdık bir arkadaş. Bunun sadece sitcom'larda olduğunu sanıyordum ama dünya bana her konuda yanıldığını kanıtlama sürecindeydi.

Kadın sorularımı değerlendirdi, Ash'i işaret ederken ağzının kenarı yukarı kalktı. "Nasıl oluyor da hâlâ uyuyor? Ve ona ne oldu?" Cevap beklemeden iki parmağını dudaklarına götürdü ve ıslık çaldı. "Ash Indigo. Kalkma zamanı."

Karnıma doğru inledi ve ses derimde, kemiklerimde ve organlarımda titreşti. Etrafımda dolandığı yerden kıpırdamadan, "Aman Tanrım, Magnolia. Kapa çeneni ve git buradan."

"Senin... senin adın Ash *Indigo* mu?" Avucumu sağlam omzunda gezdirerek sordum. Diğeri mor, kırmızı ve sarıdan oluşan benekli bir karmaşaydı.

"Sen Millie değilsin," diye tekrarladı, sözlerinde bir kahkaha çınılıyordu. Ellerini beline indirdi, soluk pembe cilalı parmaklarını oraya vurdu. "Birazcık bile değil."

Omzunu ovmaya devam ederek, "Bu senin iki isimli ilk ismin mi? Mary Anne gibi mi?" Bu uyandırma çağrısı ne kadar rahatsız edici olsa da ona dokunmadan duramıyordum. "Yoksa göbek adın mı? Ya da sahne adın mı? Bu pek olası görünmüyor ama... Indigo."

Ash tekrar inledi ve temasla kafayı bulmanın uyarılma versiyonu her neyse, onu elde ettim. Onun homurtularına, homurdanmalarına ve inlemelerine çoktan bağlanmışım.

Kadın -Magnolia- bana gülümseyerek başını eğdi. "Bu onun göbek adı," dedi. "Ash, o değerli ruh halini yansıtan kışını yataktan kaldırmalısın. Annem her an burada olabilir ve bu durumdan *çok hoşlanacağını* biliyorum ama sana bir iyilik yapmaya çalışıyorum."

Annem. Bu çok şeyi açıklıyor.

"Neden buradasın?" diye gürledi, kolları hâlâ belimde sabitti ve yüzü yırtık tişörtümün açıkta bıraktığı tene bastırılmıştı.

Magnolia bana baktı, kaşları çatılmış ve alnı sanki sorusuna inanamıyormuş gibi kırışmıştı. "Ben neden buradayım Ash? Millie'nin göbeği için mi söylüyorsun? Emin olamadım. Karnım mırıldandığı için seni duyamıyorum."

"Onun adı Zelda ve sen şu anda tam bir baş belasısın Magnolia," diye cevap verdi. Tüm gurultular, tüm homurdanmalar.

"Doğru, evet, sen de *başımın* belası oluyorsun," dedi. "Bugün takım elbiseni giyiyorsun. Hatırladın mı? Hatırlıyor musun, bu senin son derece yoğun programındaki tek gündü ve terzinin seni sıkıştırabileceği ve düğün için tadilatı garanti edebileceği son dakikaydı? Annem ve ben seni alıp oraya kendimiz götüreceğimizi söylemiştik çünkü bir iş deliğine düşüp unutmayaacağına güvenmiyorduk. Çünkü sen birincil ilgi alanın olan iş ve daha fazla işle ilgili olmayan şeyleri unutmaya meyillisin Ash."

Bir inilti daha. Bir homurtu daha. Ve sonra- "*Siktir.*"

Vücudunun yaralı tarafı şilteyle buluştuğunda acıyla tıslayarak benden uzaklaştı. "Bunu yapma," diye uyardım ve kolumu omuzlarına doladım. "İşte. Kalkmana yardım edeyim."

"Sinir bozucu olmak istemem ama bana ne olduğunu açıklayacak biri var mı?" Magnolia sordu. "Bu askı da neyin nesi?"

Ash'in yataktan kalkmasına destek olmak için dizlerimin üzerine çöktüm. Ayakları yere değdiğinde yüzünü bana döndü. Bacağımdaki ereksiyonu fark etmiştim. *Tabii ki fark ettim.* Böyle bir şeyi kimse görmezden gelemezdi. Ama onu ince bir boxer'ın arkasında zar zor zapt edildiğini görmek tamamen farklı bir deneyimdi.

"Aman Tanrım. Odunları kaldır dostum," dedi Magnolia iç çekerek. Elini alnına bastırarak gözlerini siper etti. "Millie'yi korkutuyorsun."

Başımı bir köpek yavrusuymuşum gibi okşadı ve arkasını dönerek odayı geçti. Omzunun üzerinden seslendi, "Sana söylemiştim, Magnolia. Bu kadar Millie değil saçmalığı yeter. Adım Zelda. Ya doğru düzgün yap ya da siktir git."

Bitişikteki banyoya girdiğinde kapıyı kapatma zahmetine katlanmayan Ash, muslukları açıp kapattı, dişlerini fırçaladı ve klozetin kapağını açtı. Ash tuvaletini yaparken Magnolia ve ben birbirimize baktık. Bu olaya birkaç saat içinde iki kez tanık olduğum için ne kadar şanslıydım?

"Merhaba," dedi el sallayarak. "Ben Magnolia."

"Zelda," diye cevap verdim, hâlâ yatağın üzerinde diz çökmüş halde. "Ama sanırım sen bunu zaten duydun."

"Evet, öyle." Koyu renk gözleri parlıyordu. "Kardeşim Millie konusunda bana bir kez bile kızmadı."

Tuvaletin sifonu çekildi ve Ash seslendi, "Dur. Konuşmayı. Şimdi."

Banyoyu işaret ettim. "Zor bir gün geçirdi. Dün."

Bana inanmaz bir bakış attı. "Öyle mi düşünüyorsun? Kolu askıda, her tarafı yara bere içinde ve *sen de çok hoş* görünüyorsun ama bir Cumartesi sabahı kardeşimin yatağında bulmayı beklediğim kadın değilsin."

Kapı arkasından çarparak kapandı ve Ash, "Magnolia, sana söylemiştim. -"

"Bu da ne böyle? Neden fuayede böyle bir bavul var?" Tüm kafalar koridor yönünde döndü.

"Sana onun geleceğini söylemiştim," diye fısıldadı Magnolia.

Ash elini alnına bastırđı, şakağını yoğurdu. "Sana konuşmayı kesmeni söylemiştim," dedi. "Başım şok kştş ağrıyor ve yemin ederim kendimi kolumdan bıçaklayacağım."

"Kendini bıçaklama. Bugşn seni acıl servise gştşrmeyeceğim. Seni istismar ettiğimi dşşşnşrlers." Sşrşnerek yataktan kalktı ve komodinin şzerindeki reğete şişesini bulmaya şalıştı. Avucuma bir tablet attım ve ona uzattım. "Al bunu."

Tableti yuttu ve bana yaslandı, sağlam kolunu omuzlarıma doladı. řř yşz yaşına kadar yaşasam, bir insanın hapları nasıl kuru kuru yutabildiğini asla anlayamayacaktım. "Onlara beni dşvmediğini sşylerdim," dedi alnını başımın tepesine dayayarak.

"şok memnun olurum," diye cevap verdim, Ash'in kız kardeşinin bizi dikkatle izlediğinin ve annesinin bir iki dakika uzakta olduğunun farkındaydım. "Bana Millie'nin kim olduğunu sşyleme şansınız var mı?"

"Hiç kimse," diye fısıldadı.

Kız kardeşinin Millie'nin onun yatağındaki kadın olacağına inanmaya kararlı olduğu dşşşnşlşrse, bu şok basit bir cevap gibi gşrşnşyordu. Yine de "Tamam." diye cevap verdim.

"Geleceğimde yumurta ve patates kızartması olma ihtimali var mı? Bunu da yapabilir misin?"

"Takım elbise provasına hazır olman için bu mu gerekiyor?"

"Gitmek zorunda bırakmayın beni," diye mırıldandı. "Yemin ederim, bugün takım elbise giymek zorunda kalırsam kendimi bıçaklarım."

"Her seferinde bir adım, tamam mı? ř şamaşırından başka bir şeye ne dersin?"

"Bunu dşşşneceğim," dedi.

Emin değildim ama sanki saçımı şpmşş gibi hissettim - tam o sırada annesi yatak odasına girdi ve "Bu Millie değil" dedi.

ASH

ASH

ANNEM, "O Millie değil," diyerek rahatlamış gibi bir ses çıkardı.

Annemi ve kız kardeşimi bu uğursuz saatte yatak odama davet eden her şeyi takdir edebildiğim kadar bunu da takdir ettim.

Onlara sinirli bir bakış fırlatırken dudaklarımı Zelda'nın saçlarından ayırmaya ya da omuzlarındaki tutuşumu gevşetmeye zahmet etmedim. Bunun annemi kapının eşiğinde, bir eli göğsünde, diğeri de bu zor zamanda desteğe ihtiyacı varmış gibi kapı pervazını kavrayarak tutmasını sağlayacağını umuyordum.

Kız kardeşim gözlerini kırıştırdı, dudakları birbirine yapıştı ve yanakları eğlenerek pembeleşti, "Hayır. Öyle değil."

Ve bu, annemin odanın karşısına geçip kendini benimle tanıştırması için gereken son itici güç oldu.

Zelda da neyin nesiydi?

Oh. Doğru ya. O benim asistanımdı.

Dün gece onu yastık olarak kullanmama izin veren kişi. Doktorlar kemiklerimle oynarken elimi tutan kişi. Çantasından yumurtalı sandviç çıkaran ve onu otuz bin fitte işe almam için ısrar eden kişi.

"Ash," diye sordu annem o geniş gözlü, gözlerini kırpmadan bakan şahin bakışıyla. Parmağını bile kırıpratmadan çocukların -hatta yetişkinlerin bile- gerçekleri öğrenmesini sağlayan özel üretim anne bakışı. "Lütfen bana, beni sevimli *arkadaşınla* tanıştırdıktan hemen sonra nasıl olup da her tarafının morardığını ve askıya alındığını açıkla."

"Biz arkadaş değiliz." Bunu yanağım başının üzerindeyken söyledim. Bunu, kolumu onun omuzlarına dolayarak, sanki o benim cankurtaranımmış gibi söyledim. Bunu söyledim.

Sanki bu öneriyi gerçeklerden daha rahatsız edici buluyormuşum gibi sesimde keskin bir ton vardı. Gerçeğe gelince, bunun ne olduğunu bilmiyordum. "Biz

-Yani, biz-"

"Zelda," dedi annemin uzattığı eli karşılayarak. "Ben Zelda ve sizinle tanıştığımıza çok memnun oldum, Bayan Santillian."

"Lütfen bana Diana deyin," diye cevap verdi. Annem tüm Boston şehrine bir hafta boyunca güç verebilecek bir gülümsemeyle gözlerimin içine baktı.

Zelda'ya daha sıkı sarıldım. Onu paylaşmak istemedim. Ki bu çok saçmaydı. *Çok saçmaydı.* Muhtemelen hapların bir sonucuydu. Ve Tanrı aşkına, viski. Haplar, viski ve son yirmi dört saat içinde bir şey yemiş miydim? Muhtemelen hayır.

"Şimdi Zelda," diye devam etti annem, neşesi de benim yükselen paniğim kadar ölçülüydü, "bana soyadını söyle. Bunu hattata götürmem gerekiyor. Bu hafta yer kartları üzerinde çalışıyorlar ve-"

"Herkes dışarı çıksın," diye bağırdım. Şu anda hattatlarla ve yer kartlarıyla uğraşamazdım. "*Dışarı.* Hemen."

Kız kardeşim salona girerken güldü. "Bu beklediğimden çok daha uzun sürdü."

Annem geri çekildi ama Zelda'yı hayran bakışlarıyla süzmeye devam etti. "Giyinmeni bekleyeceğiz tatlım. Zelda seni kontrol altına almış gibi görünse de hâlâ yaralarla ilgili haber bekliyorum."

Keşke bilseydin.

Anneme kaşlarımı çatmakla ve gözlerimle susması için yalvarmakla o kadar meşguldüm ki Zelda'nın elimden kayıp gittiğini fark edemedim. "Gerçekten gitmeliyim" -kırıışmış kıyafetlerini eliyle işaret etti ve bir elini siyah saçlarında gezdirdi- "Evet, Ashville. Gerçekten yapmalıyım."

Hayatımda hiçbir şey için istemediğim kadar seyirci ile uzandım ve tişörtünü elime dolayarak onu istediğim yere geri çektim. "Hayır, yapmamalısın."

Annem Magnolia'ya yüksek sesle, "O kesinlikle Millie değil," diye fısıldadı. Zelda yan tarafa, aileme bir bakış attı. "Millie kim?"

"Hayır, hiç de değil," diye onayladı kız kardeşim.

"Sana söyledim," dedim, parmak uçlarım Zelda'nın karnına değerken, "kimse yok." "Ondan kurtulduğum için çok mutluyum," dedi annem, artık kendini rahatsız etmiyordu

sesini alçaltmak için. "Çok *soğuk* bir kızdı."

Zelda başını seyredenlere doğru eğerek, "Birisi," diye karşılık verdi.

"Oh, evet, çok soğuk," diye yanıtladı Magnolia. "Vajinasının bir buz kutusu görevi gördüğüne eminim. İçinde yarısı boş bir bardak Phish Food var. Dondurucuda yanmış tavuk göğsü ve bir çuval bezelye de var."

"Artık değil. Bana değil," diye söz verdim, sırtımla yorumu engellemek için yerimizi değiştirdim. "Onları görmezden gel."

"Tamam," diye kabul etti, gömleğini kavrayışına bakarak. "Eğer o hiç kimse değilse, o zaman ben kimim?"

Cevap vermek için ağzımı açtım ama kelimeler yoktu. Kelimeler yoktu. Elimde olan tek şey avucumdaki gömleği, tenindeki parmaklarım ve burada benimle olduğu ve hiçbir şeyi ölçmek zorunda olmadığım bu andı.

Peki bu ne kadar mantıksızdı? Bu dünyada tek istediğim her saniyeye, her küçük şeye bir değer biçmektir ama bunu şu anda yaparsam -Zelda'nın kim ve ne olduğuna dair kesin bir açıklama yaparsam- bu sona ererdi. Bitmek zorunda kalırdı.

Bitecekti çünkü diğer seçenek mantıksızdı, soyuttu, öznel. Anladığım şeylerin hiçbirisi. Kontrol edebileceğim bir şey değildi.

Annem Magnolia'ya, "Ben Linden olacak sanıyordum," dedi. "Sırada o var sanıyordum."

Beni en kötü günümde emzirmiş olsa da, istatistikler ve cep yumurtaları hakkında en muhteşem şekillerde tartışmış olsak da, şu anda bir kadına aşık olmama izin veremezdim.

Ben de istedim. Gerçekten çok istedim. Ama yapamadım.

"Anne, Lin hayatının her günü ormanda kayboluyor," diye cevap verdi Magnolia. "Sıradaki o değil."

Zelda'ya ihtiyacım vardı. Benimle nasıl başa çıkacağını bilen bir kadına ihtiyacım vardı. Tiklerimi benden daha iyi anlayan kadına. Matematikle uğraşan kadına.

"Bu biraz abartılı," dedi annem. "O *kaybolmadı*."

Ona ofisimde ihtiyacım vardı. Sadece yanında uyumak için bile olsa onu yatağimde istiyordum ama işlerimi organize etmesine ve ofisimi yönetmesine ihtiyacım vardı. Biriyle geçirdiğimden daha fazla geceyi yalnız geçirmiştım ve bunu tekrar yapabileceğimi biliyordum. Ama ciddi bir destek almadan kariyerimi ve akıl sağlığımı koruyabileceğimden de şüpheliydim.

"Bu hiç de abartı değil," diye karşı çıktı kız kardeşim. "Bunun gerçekleşmesi için gerçek bir Pamuk Prenses'e rastlaması gerekecek ve onun da

Pamuk Prenses de patron olmak istiyor. Kimse avcının kontrolü ele almasını beklemez çünkü bu onun işi değildir."

"İkiniz de yanılıyorsunuz. Lin bir köpek gezdiricisinden daha fazla kuyruk görüyor. Şimdi gidin. Çık dışarı," diye bağırdım, hâlâ Zelda'nın gözlerinin içine bakarak. Hâlâ gömleğini yumrukluyordum. "İkiniz de."

Kapı arkalarından hızla kapandığında Zelda, "Ben kimim Ash?" diye tekrarladı.

Bakışlarım dudaklarına düştü ve ben gitmiştim. Bitmiştim. Bu iş bitmişti, sadece bitmişti. Yumruğumu yukarı, göğüslerinin arasına götürdüm. Gömleğini çıkarmadan önce kendime o an, o kısacık, son an için izin verdim. Ve sonra, "Sen benim asistanımsın, Zelda."

Dilini dişlerinin üzerinde gezdirirken başını sallayarak yere baktı. "Tüm asistanlarınız kıyafetlerinizi çıkarmanıza yardım ediyor mu?"

"Sanırım iş tanımında 'verilen diğer görevler' gibi bir şey yazıyordu."

Başını arkaya eğdi ve bana sırtıttı. "Kıyafetlerini çıkarmak, yumurta ve patates kızartması bulmak, seni takım elbise provasından çıkarmak," dedi. "Aklındaki diğer görevler bunlar mı? *İstediğin* bu mu Ashville?"

Yok artık.

"Evet," diye cevap verdim.

Başından beri bunun mantıksız olduğunu düşünüyordum.

EV KIZARTMASI YAPTI. Eğer onlar değilse, yumurtalar. Ya da kahve.

Evet, kahve. Bu işte onun parmağı olduğundan emindim.

Çare ne olursa olsun, Zelda ve ben annem ve kız kardeşimin birkaç adım gerisinden yürürken, Berkeley Caddesi'nde, Stuart Caddesi ile St James Caddesi arasında bir yerde aklım başıma geldi.

Tam orada, Back Bay'ın ortasında, her şey aşırı uzamış bir lastik bandın sonunda geri çekilip beni mahvetmesi gibi beni yakaladı.

Önce şok geçirdim. Ne halt etmiştim ben? Hayır, gerçekten, ne Ne yaptım ben? Hafızam beni yanıltmıyorsa, Zelda'ya bağırııştım.

diğer şeylerin yanı sıra özgeçmişini inceledim, omzunda uyuyakaldım ve sonra onu asistanım olarak işe aldım. Ve bu sadece başlangıçtı. Yani, Tanrı aşkına, onunla yatmıştım.

Ne. Ne. Sikeyim. Yapmıştım. Ben. Yaptım.

Şokun ardından yıllardır hissetmediğim bir utanç geldi. Gerçek şu ki, dün darmadağın olmuşum. Yolda ölmüş bir insandım, durumumu fark edemeyecek kadar küstah ama bu durumu başkasının sorunu haline getirmekten kendimi alıkoyacak kadar da bilge olmayan türden. Ve sadece bir başkasının değil, tanımadığım ve hayatına girmeye hiç hakkım olmayan bir kadının da. Onun zamanını tekeline almış ve dün gece neredeyse onu esir almıştım. Şimdi, beni tekrar bir araya getirecek iki mükemmel başkası varken onu bu toplantıya sürüklüyordum.

Ama gitmesini istemiyordum. Henüz istemedim.

Parmaklarıma bal gibi yapışan utancın hemen arkasında endişe vardı. Kalabalık caddede yürürken, annem birkaç dakikada bir omzunun üstünden bakışlar fırlatırken ve Zelda'nın vücudu kalabalığın arasından geçerken benimkine sürtünürken, kendimi topyekûn endişeye kapılmış buldum. Kitaptaki her çizgiyi aşmıştım, sonra devam kitabını buldum ve o çizgileri de aşım.

Ne yaptım ve bunu nasıl düzeltebilirim?

Kaşındıran gerçek, ofisi artık tek başıma yönetemeyeceğim ve Zelda yönetiminde beni güttüğü kadar bile becerikli olsaydı, oraya muhasebe geçmiş olan birini getirene kadar hayatta kalabilirdim.

Ve sonra, belki yapabilirdik... Hayır, muhtemelen yapamazdık. Cazibe olarak yorumladığım her şey bir yanılsamaydı. Kimya, kahvaltıda viski ve akşam yemeğinde kas gevşeticilerin bir ürünüydü. Bu gerçek değildi. Zelda nazik, sevecen bir kadındı ama sınırlarını daha iyi belirlemesi gerekiyordu.

Aslında, *evet*, sorun buydu. Zelda bunların hiçbirini yapmamalıydı. Pislik içinde olmam onun beni temizlemesini gerektirmiyordu. O benim annem ya da kardeşlerim değildi. Beni doktora götürmesi, eve getirmesi ve sonra da benimle yatağa girmesi için dünyevi bir neden yoktu. Tanrım, hayır. Bu onun suçuydu. Kendini benim sorunlarıma dahil ediyordu ve bu tamamen gereksizdi.

Eğer yatağında olmasaydı, yumuşak, sıcak ve yenecek kadar tatlı olmasaydı, sikim kurşun bir boruyla uyanmazdım. Bunu yapmamalıydı. *Böyle* hissettirmemeliydi.

Bana doğru dönüp diğer yayaları ezmek için kendilerini ayarlamaktan aciz büyük bir grubun yolundan çekilerek yaklaşırken eli omurgamda gezindi. Kolumla -bu sirk gösterisi askısında vücuduma bağlı olmayan kolumla- onu kendime doğru çektim.

Ne yaptığımı anlamam tam bir dakika sürdü.

Zelda tek bir hamle yaptı ve ben de, bir araya getirdiğim argümanlara aldırmadan, onun canına okudum.

"Bunu yapmak zorunda değilsin." Bu sözleri dudaklarımı şakağına bastırarak ve kolumla bedenini kendime yaslayarak söyledim ama yine de söyledim. "Bu provayı atlayabilirsin. Önemli bir şey değil."

Kaşlarında meraklı bir eğimle bana baktı. "Öyle mi? Kısa bir süre önce farklı bir melodi söylüyordun, dostum."

Aramıza mesafe koyarken başımı salladım. "Yaptım ama bu kritik bir görev değil."

Zelda gülerek, "Evet, kız kardeşin bunu böyle tarif etmezdi," diye cevap verdi.

Annem bize dönüp baktı, yüzünde yine keyifli bir gülümseme vardı.

"Muhasebe uygulamalarım için kritik değil ve senin önemsemen gereken tek kritik de bu," dedim ve bunu söylerken sesim bir ahmak gibi çıkıyordu. "Her şey kontrolüm altında Zelda. Bunun için peşime takılmana gerek yok."

Yürümeyi bıraktı. Ben de aynısını yaptım.

Bana bakarken kollarını göğsünün üzerinde kavuşturdu. "Yaptığın şey bu, değil mi? Bu da onun bir parçası."

Elimi saçlarımın arasında gezdirdim. "Neyin parçası Zelda?"

"Senin ve ruh halinin bir parçası," diye yanıtladı basitçe. "Ciddi ve daha ciddi olmakla meşgul olmadığında, sıcak ve soğuk arasında gidip geliyorsun. Sorun değil. Anlıyorum. Bunca zamanı işinde çok iyi olmayı öğrenmek için harcadın - muhtemelen kafanda kanıtlaman gereken bir şey olduğu için - ve işini yapmadığın zaman kim olduğunu bilmiyorsun."

"Durum öyle değil," diye karşı çıktım. "Nasıl böyle düşündüğünü anlayabiliyorum ama-"

"Ama sen patron olmadığın zaman sadece iki şey biliyorsun: Sıcak ve soğuk," diye devam etti. "Dün gece ve bu sabah biraz sıcak içtin" - kaldırımdakine geniş gözlü, kaşları kalkık, sıkı dudaklı bir sırıtış gönderdi- "ve şimdi sıcak sen ne kadar rahatsız ettiğini hatırlıyorsun. Soğuk çok daha kolay, değil mi?"

Bana baktı, cevabımı beklerken başını salladı. Ben bir şey söylemedim.

"Gördün mü? Böylesi daha kolay. Sadece kaldırımda durup, huysuz ve rahatsız görünmek. Bu senin olayın Ashville. Soğukta çok daha rahatsın çünkü patron adam havana daha yakın. Sorun değil Ash. *Anlıyorum*."

"Özür dilerim, ne?" Sınır yok. Bu kadınla tek bir tane bile. "Sen... tam olarak ne aldın?"

Hoşgörülü bir iç çekişle elini koluma doladı. "Sen. Seni anlıyorum."

"Büyüleyici," dedim acı bir kahkaha atarak. "Bu beceriyi voodoo dükkanından mı öğrendin?"

Zelda bir başka hoşgörülü iç çekişten sonra, "Seni gerçekten rahatsız eden şeyin ne olduğunu bana söyleyebilirsen çok iyi olur. Tahmin edebiliyorum ama zaten programın gerisindeyiz çünkü bir kümes dolusu yumurtaya ihtiyacın vardı ve kız kardeşinin bu gecikmeden hoşlandığını sanmıyorum." Başını annem ve Magnolia'nın bizi izlediği sokağa doğru eğdi. "Normalde böyle yapmasan da, bu anı duyguların hakkında bana karşı gerçekçi olmak için kullanabilirsin."

"Sana takım elbise denerken beni izlemen için para vermediğimi *biliyorum*," diye tersledim. "Karar vermek için duygularıma güvenmem, Bayan Besh."

"Vay canına," diye nefes aldı, topuklarının üzerinde geriye doğru sallanıyordu. "Vay canına. Orada her ne oluyorsa" -alnıma baktı- "büyük bir şey. Bayan Besh'e kadar gittiysek gerçekten çok ağır."

"Ash!" Magnolia öfkeyle eliyle bileğini işaret ederek bağırdı. "*Gidelim* dostum."

Zelda annem ve kız kardeşime doğru yola koyuldu, beni de arkasından bakakaldı.

"Hadi," diye seslendi, bana dönüp bakmadan. "Bunu sonra açarız."

Huysuzluk edip etmediğimi umursamadan peşinden süründüm. "Bavulları boşaltacak bir şey yok," diye mırıldandım.

Terzi dükkânının kapısında beni bekledi, eli kapının kolunu tutuyordu ve bakışları açıldı, ondan beklediğim tüm sıcaklık, neşe ve eğlence yoktu. "İçeri girmeden önce birkaç şeyi halledelim," dedi çenesini dükkâna doğru sallayarak. "En önemlisi, adil dövüşmen gerekiyor. Seninle bütün gün dövüşürüm ama bunu adil bir şekilde yaparsan. Seni, tuhaflıklarını ve kafanın içinde dönen küçük ruh hali kasırgalarını tanıdığım için sözde voodoo dükkânı deneyimimi bana geri atma. Yapma böyle şeyler."

Başımı salladım. "İyi ama beni paketten çıkarmayı bırakmanı istiyorum. Bundan hoşlanmıyorum." "Tamam," dedi. "Sana sadece gördüklerimi söylediğimi belirteceğim ama

Hey, sorun yok. Görülmek istemiyorsunuz. Ayıplamalardan uzak durarak herkesin dikkatini dağıtmak istiyorsunuz. Sorun değil."

"Şu anda bunu yapıyorsun," dedim. "Bunu. Yaptığın şey. Hoşuma gitmiyor. Senden beni ve tuhaflıklarımı tanımanı hiç istemedim. Tamam mı? Bu işin bir parçası değil. Programımı idare edebilecek ve hesap tablolarını temizleyebilecek birine ihtiyacım var, yaşam koçuna değil."

Zelda bir an durup geçen arabaları ve insanları inceledikten sonra, "Annen evleneceğimizi ve ona bir sürü torun vereceğimizi sanıyor. Gerçek bundan başka bir şey olmadığına ve o senin annen olduğuna göre, bunu düzeltmen gerekiyor."

"Pekâlâ. Yapacağım," diye cevap verdim. "Konuşmamız gereken başka ne var?"

"Hiçbir şey." Hâlâ sokağa odaklanmış bir şekilde, "Sen içeri gir. Ben burada kalıp birkaç telefon görüşmesi yapacağım."

Bu kadınla ilgili her şeye hakkı olduğunu düşünen ve bir dakika bile gözümün önünden ayrılmasını istemeyen lanet olası bir aptal olduğum için, "Cumartesi sabahı ne araman gerekiyor?" diye sordum.

"Bu gece kalacak bir yer bulmam gerekiyor," diye cevap verdi. "Ve... haftanın geri kalanında."

Bir süre ona baktım, Lyft ve Uber'lerden oluşan sürüye bakarken yüzünü inceledim. "Eğer dün gece böyle olmasaydı, nerede kalırdın?"

Omuzları kalktı, düştü. "Emin değilim. Bunu uçak indiğinde anlayacaktım. Arkadaşlarımda boş kanepeler var mı diye bakacaktım." Bir omuz silkme daha. "Üniversiteden ve yüksek okuldan arkadaşlara sahip olmanın güzelliği de bu. Herkes birilerini tanır ve birilerinin her zaman boş bir kanepesi vardır." Bana hızlıca, içi boş bir sırıtış fırlattı, sonra da muhteşem, ışıltılı bir gülümsemeyle

bir çift ikolata Labs yürüyordu. Onlar geçtikten sonra, "Bir yolunu bulacağım. En iyi yaptđđm Şey bu."

Lanet olası bir aptaldım, haklıydım, adil d v Őm yordum ve eksantrik, huysuz bir kasırgaydım. Zelda'ya verdiğim tepkiler hakkında hiçbir Şey anlamıyordum. Geceyi nerede geçireceğini bilmediğini düşününce neden midemin ayak parmaklarıma kadar düştüğünü bilmiyordum. Her zaman bir yolunu bulduğunda ısrar ettiğinde neden tenimin buz keŐtiđini açıklayamıyordum.

"Fazladan bir odam var. Benimle kalacaksın."

ZELDA

DAHA İYİ BİLMELİYDİM.

Bilmem gerekirdi.

Tüm benliğimle ben olduğum bunca yıldan sonra Zelda Besh'in temel gerçeklerini bilmem gerekirdi.

Eğlenceli gerçek: Yedi numaralı gerçek şöyle bir şeydi: "Zelda şimdiye kadar bir ila altı numaralı gerçeklerden habersizdi. Sadece hiçbir şey bilmediğini biliyor."

Belki de bilmem gereken tek gerçek buydu. Bu temel gerçeği kabul edersem, bilmem gereken onca şey için kendimi hırpalamayı bırakabilirdim.

Evet, bu pek olası değildi.

Aynada beni incelemiyormuş gibi yaparak kötü bir iş çıkarırken Ash'in annesi ve kız kardeşinin arasında oturmak varken neden şimdi durayım? Telefonum dün sabahtan beri kapalı olmasına rağmen arka cebimde ve midemin çukurunda bir delik açarken. Ben o paraşütü dikerken, bulutların arasından sert yeryüzüne doğru savrulurken.

Her zaman parçalanmış bir paraşüt vardı. Her şeyde olduğu gibi, ellerim hurdalarla doluydu ve onları bir araya getirmek bana kalmıştı. Yapmazsam ne olacağını biliyordum ve her seferinde son anda toparlamak için o uçaktan atlamaya devam ettim. Yere çarpmaya, yeryüzünde boya olmak istemediğimi bilecek kadar yaklaşmışım ama sanki felaketin içinden koşarak geçmeye çalışıyormuşum gibi tekrar tekrar ona doğru koşmaktan kendimi alıkoyamıyordum.

Ash ayakkabılarıma -sıcak pembe topuklu ayakkabılar- bakıp kaşlarını çattığında, ben de ona gülümseyerek karşılık verdim. O da gülümsemek istemedi, bu çok açıktı ama bakışları yumuşadı. Isındı. Tıpkı bana her sert ve katı bakışını attığında ve bunu yapış yapış merkezine bir göz atarak takip ettiğinde yaptığım gibi.

Şimdiye kadar "beğeni" sütununda tam bir sayfa biriktirmişti. Çatık kaşlarına, hırıltılarına, huysuzluklarına ve gereksiz iğnelemelerine rağmen. Tüm o huysuzluğunun altında çok değerliydi ve ben de bu ödül için yaşıyordum çünkü bu ödülün pek çok kişi tarafından kazanılmadığını biliyordum.

Zaten kazanmayı da beklemiyordum. Dün gece kalmak mantıklıydı çünkü bu tam anlamıyla acil bir durumdu. Uykuya daldığında yatağından çıkmayı ve kendimi kanepeye, kalçama bastırıldığı garip ama takdire şayan ereksiyondan uzağa taşımayı planlamıştım. Onun aç sarılmalarından uzakta.

Bu sabah onu öfke nöbetleri içinde bulacağımı, programında meydana gelen aksaklıklar için her şeye ve herkese lanet okuyacağını tahmin etmiştim. Dünkü tüm o yapış yapış iyilikler olmamış gibi davranmasını beklerdim. Omzumda uyuklamamış ya da kalçamı kendisine aitmiş gibi ovnamıştı. Doktor omzunu indirirken kolunu benimkine dolamamış ve tüm korkusunun ortaya çıkmasına izin vermemişti. Yatakta ona katılmam için ısrar etmemişti ve kesinlikle ama kesinlikle beni altına alıp günlerinin geri kalanında benden başka bir şey istemiyormuş gibi uyumamıştı. Bu hafıza kaybı patlamasından memnun olurdum. Annesi ve kız kardeşi ona Millie olmadığını hatırlatırken, onun tarafından ele geçirilmenin, kollarına hapsedilmenin ve başımdan öpülmenin endişe verici doğruluğuna anlam veremediğim için bunu takdir de ederdim.

Ve tüm bunlarla ilgili sorun, en başından beri gerçekten bilmem gereken şey, ondan ya da onun yapışkanlığından hoşlanmamam gerektiği idi. Bu adamla, bu güzel, kusurlu, şefkatli adamla karşılaşmam ve diğer yöne doğru yürümem gerekiyordu çünkü o bana göre değildi. Bana göre değildi, şimdi değil. Muhtemelen hiçbir zaman da olmayacaktı. Bakışlarının bana en iyi göbek taklalarını verip vermediği ya da hırıltılarının vücut ısını gerçekten yükseltip yükseltmediği önemli değildi. Uyum sağlamak bu gezegende geçirdiğim otuz bir yılın hiçbirinde deneyimlediğim bir şey değildi ve her ne kadar kavga etsek ve her zaman adil olmasa da, bu her şeyden daha iyi uyuyordu.

Ama bu şekilde yeniden başlamam gerekmiyordu. Kaçış uçağında bir adamla tartışıp onunla yatağa girmem ve ardından annesi ve kız kardeşiyle arkadaş olmamam gerekiyordu. Hayır, hayır, hayır. Gitmem, kendime çeki düzen vermem, bir plan yapmam ve ona sadık kalmam, bir hafta sonundan daha uzun süre yaşayacak bir yer bulmam, birkaç ev bitkisi ve Fiestaware almam, dolaplarımı düzenleme konusunda militan olmam gerekiyordu. Belki o zaman, hem bitkileri hem de çanak çömleği ayakta tuttuktan sonra, erkeklerin hayatıma tekrar girmesine izin verebilirim. Agresif bir şekilde yapılandırılmış baharat dolabım onları hayrete düşürecek ve örümcek bitkilerimi çok seksi bulacaklardı. Kendi kendime yeterliliğime saygı duyacaklar ve asla ama *asla* bunu çiğnemeye kalkışmayacaklardı. O zaman çimen yeşili tabaklarımla, pencere kenarındaki bahçemle ve zor kazandığım bağımsızlığımın nasıl kendim olacağımı bilirdim. Artık kaçıp giden yetişkin bir kadın olmayacaktım. Kendisi için kurduğu hayatı olan bir kadın olurdum, her seferinde tam olarak etiketlenmiş bir dolap.

Her şeye yeniden başlamak ve Ash'le tartışırken -ve sarılırken- yaptığım her şeyin bu sürece uymadığını hissetmeme izin vermekle ilgili kritik bir şey vardı. Eğer bu sabahki öfke nöbetine güvenilecekse, bunu yapamazdı ve yapmayacaktı da. Beni asistanı olarak istiyordu ve anlaşıldığı üzere, ben alternatif bir düzenleme bulana kadar dairesini de paylaşacaktık.

O zaman bitkilerim, çanak çömleklerim ve dolaplarımla baştan başladım.

Bayan Santillian ("bana Diana deyin") püsküllü deri koltukta kayarak bana baktı. "Ee," diye başladı, o küçücük kelimenin içinde bir sürü anlam vardı, "Zelda. Bana her şeyi anlat."

Terzinin kaidesinden Ash ters ters baktı. "Onu rahat bırak anne."

"Kıpırdamadan durmak gibi çok önemli bir görevin var Ash," diye karşılık verdi, annelik parmağını ona doğru sallayarak. "Lütfen durup kız kızı konuşmamıza engel olma."

"Bu anlamsız," diye devam etti. "Benim bir sürü takım elbisem var. Neden yeni bir tanesine ihtiyacım olsun ki?"

"Çünkü ben sadece bir kez evleniyorum," diye yanıtladı Magnolia.

Koyu mavi kumaşa baktı. "Lacivert takım elbiselerim var."

"Eminim istiyorsundur," diye cevap verdi. "Ama diğer erkeklerle boy ölçüşemezsin ve yarım saat uğraşmadığın için fotoğraflarımın tuhaf çıkmasını istemiyorum."

"Bu çok saçma," diye mırıldandı. "Senin tavrın da öyle," diye şarkı söyledi.

"Zelda," dedi Bayan Santillian, saçlarımı kulağımın üzerinden geçirerek, "bana kendinden bahset tatlım. Saçların çok güzel. Çok gür!" Mavi şeridi inceledi ve onaylamayacağını tahmin ettiğim için hem duygusal hem de fiziksel olarak küçüldüm. Yargılamalardan yaka silkmeyi yıllar önce öğrenmiştim ama önemli insanlardan gelince daha zor oluyordu ve bu kadının önemli olduğunu biliyordum. "Rengini kim yapıyor? Stilistimin dükkânında bir kız var, bugünlerde siz çocukların yaptığı o acayip renkleri çok iyi yapıyor. Yeni birini arıyorsan eminim onu seversin."

"Oh, teşekkür ederim," dedim. "Bunu Denver'da yaptırmıştım-"

"Denver mı? Ash, sen Denver'dan yeni dönmedin mi?" Bayan Santillian başını ona doğru çevirerek sordu.

Aynada bakışlarımla karşılaştı, çenesinde bir kas sıçradı. "Dün gece."

Ben o kası izlemeye devam ederken Bayan Santillian bana baktı. "Orada mı tanıştınız? Denver'da mı?" diye sordu.

Terzinin hayal kırıklığına uğramasına rağmen Ash omzunu kaldırdı.

"Esasen, evet." "O halde," diye devam etti Bayan Santillian, "bu yeni mi?

Yani yeni." Magnolia parmak uçlarına dokunarak, "Eğlenceli olan bu," diye mırıldandı.

dudaklarına karşı.

Ash'in ağzının köşesi hafif bir gülümsemeyle yukarı doğru çekildi. Karnım şişti, ayak parmaklarım karıncalandı ve kaidenin üzerine çıkıp çenesinin altında ve kollarında yerimi almak istedim çünkü oraya uyuyordum. Cevap vermenin tek uygun yolu şuydu: "Ash'e ofiste yardım edeceğim. Hepsi bu kadar."

Magnolia başını sallayıp gözlerini devirerek, "Tabii," diye cevap verdi. "'Ofiste'. Bu sonucu belli olan bir deney ama yine de iyi şanslar. İkinizi de destekliyorum."

Bayan Santillian elimi okşadı. "Açıklamaya gerek yok Zelda. Sadece seninle tanıştığımıza çok sevindim."

"Millie olmadığı için çok heyecanlıyım. O marul dilimini düğünümde istemedim," diye ekledi Magnolia.

Ash, "Magnolia, yemin ederim, bir daha buna başlarsan," diye uyardı.

"Kes ş u n u Ash," diye azarladı Bayan Santillian. "Bu konuda tartışmayacağız."

Sabah. Kız kardeşinizin yeni kirpikleri dramatik tartışmalar için fazla kırılgan."

"Bunu bana açıklama," dedi Ash. "Her ne ise, bana anlatma."

Onu görmezden gelen Bayan Santillian tekrar bana döndü. "Yarınki aile yemeğimize geliyorsun," diye duyurdu.

Ash'in nefesi kesildi. "*Anne.*"

"Ah evet, kesinlikle yemeğe geliyorsun," dedi Magnolia, telefonuyla bana doğru işaret ederek. "Şu anda Linden'ı arıyorum. Orada olması gerektiğini unuttuğuna dair tüm birikimime bahse girerim."

Aynada Ash'in bakışlarıyla tekrar karşılaştım. Sanki benim için bu hızlı trenin önüne atlamasını isteyip istemediğimi soruyormuş gibi kaşları kalktı.

Bir süre ona baktım ama sonra bakışlarımı kaçırdım çünkü artık ne istediğimi bilmiyordum.

Ash'in annesini ve kız kardeşini taşıyan arabanın sıkışmış kavşakta ilerleyişini izleyerek sokağa baktım. Sıcak bir yaz günüydü ve aklı başında herkesin şehir dışında olması gerekirdi. Bu bir plaj günüydü, bir göl günüydü. Burası dışında herhangi bir yer günü.

Ama Ash ve ben buradaydık. Buradaydık ve kaldırımda yalnızdık. Tekrar.

Tam arkamdaydı. Havadaki dolgun su moleküllerini ve ensemde biriken teri hissettiğim kadar bunu da hissedebiliyordum.

"Ben, uh, ben-ya da biz," diye kekeledi, sözleri omzumun üzerinden geliyordu, kibar sayılamayacak kadar yakın bir mesafeden. Kibar değildi. Hayır, ben patronumu böyle tanımlamazdım. Doğrudan, iddialı ve zaman zaman da yıpratıcıydı. "Bazı işleri halletmem gerekiyor. Dün tamamen kaybettim ve önümüzdeki hafta çok yoğun, bu yüzden bunu atlayamam. Eve gidip arayı kapatmalıyım. Benimle gelmek zorunda değilsin. Ne istersen yapabilirsin. Eminim bunu biliyorsundur," diye ekledi, çoğunlukla kendi kendine. "Muhtemelen benden bıkmışsındır."

Doğrudan, iddialı, yıpratıcı. Ayrıca mükemmel pişmemiş bir brownie gibi yapış yapış.

"Ne yapmayı planladığınızdan emin değilim ama size tek el durumunu hatırlatmam gerekiyor." Onunla yüzleşmek için yer değiştirdim. Çenesini kalın bir tüy tabakası kaplamıştı ve bu dünyanın en kötü fikri olsa da, daha da kötüsü

Gecenin bir yarısı hayatımı toparlayıp Doğu Yakası'na giden ilk uçağa atlamak ve arkamda bir açıklama notundan başka bir şey bırakmamaktansa, uzandım ve o kirli çeneyi avuçladım. Sadece bir an için. Sadece onu tenimde hissetmek için. "Sarsılmaya istekli olmayanın ben olduğuma inanıyorum."

Bunun üzerine güldü ve ben de onun gülme hissinden en az sesi kadar hoşlandığımı fark ettim. Elimi çektim ve kot pantolonumun cebine soktum. Bunun üzerine Ash'in gülümsemesi düştü. Kaşları çatıldı ve gözlerindeki sıcaklık -tüm o yumuşak brownie iyiliği- soğudu. Tekrar sokağa baktım. Bu soğukluk onun ayrıcalığı olduğunda başka bir şeydi, kendi kendine oluştuğunda başka bir şeydi.

"Senin için bir taksi çağırmamı ister misin?" Kaldırım kenarına yaklaşarak sordum. "Emin değilim ama dairene o kadar uzak olduğunu sanmıyorum. Yürüyebiliriz ama belki de biraz ağırdan almalısın," -başımı omzuna doğru eğdim- "tüm bunları düşününce."

"Sokağın etrafında yürümek için çok sıcak, Zelda," diye cevap verdi o çok sevdiği bıkkınlıkla. "Üzgünüm ama Common'dan geçip Charles Caddesi'nden aşağıya, bir üst geçidin altından Cambridge Caddesi'ne ve Haymarket Meydanı'ndan geçip binama kadar yürüyecek halim yok."

Gözlerimi kırıştıtararak ona baktım, taksi çağırırken elimi havaya kaldırdım. "Hiç havanda olur musun?"

Dudakları aralandı ve kaşları yukarı kalktı. Cevap vermesini beklemiyordum ve vermedi de; ne arabanın kapısını benim için açık tuttuğunda, ne ben koltuğa yayıldığımda, ne yanıma çöktüğünde, ne adresini saydığımda, ne de şoför trafiğin sıkışıklığına rağmen bizi ileriye doğru ittiğinde.

Takside bana tek kelime etmedi ve ben de bunu beklemiyordum. Ash düşüncelerini paylaşmak istemediğinde onları kilitliyordu. Kafasında büyük bir kasa olduğunu ve bu kasanın incelemek istemediği düşünce ve duygularla dolup taşıdığını hayal ettim. Ve bunun akıllıca ve etkili bir yöntem olduğuna inandığından emindim.

Ben pek farklı değildim. Yüzleşmek istemediğim şeyleri gömmedim. Onlardan kaçtım. Yepyeni bir felaket, tekrar bir araya getirecek ve en başta kırıldığı için kızacak başka bir dünya buldum ve sonra ondan da kaçtım.

Öyle değil miydi? Zelda'nın savunulabilir tezi bu değil miydi? Ve bunu tekrar yapmak zorunda değil miydim? Ne zaman bir iş, bir yer, bir insan, bir erkek bulduğumu düşünsem, sonunda hayatı bir sırt çantasının içindekilerden daha büyük ve bir Jenga oyunundan daha istikrarlı olan yetişkin bir kadın olmaya dönüşecek olan kendimle rahatlık halini bulduğumu düşünsem, o eski kalıplara doğru kaydım. Yüksek lisans eğitimini yarıda bıraktım, hiçbir yere gitmeyen işleri kabul ettim, yanlış yerlere yerleştim, gittiğimi fark etmeyecek sığ arkadaşlarla düşüp kalktım, hiç de değerli olmayan bir adamla takıldım ve bu şekilsiz yapımın hangi parçasını daha sonra düzeltmem gerektiğiyle boğuşmaya devam ettim.

Bazıları bunun kolay olduğunu söyleyebilir. Ben *kolay* yolu seçiyordum. Bunun kolay bir tarafı yoktu. Başka her şeyi denediğim için kendimi bir özgeçmiş, dövmeler ve biraz mavi saçtan oluşan bir hikâye kitabına sığdırarak oradan oraya savrulmak kolay değildi.

Bu kolay değildi ve şu anki felaketim sona erdiğinde de kolay olmayacaktı. Bir cep dolusu huysuz bakışım, yapışkan anlarım ve daha iyisini bilme konusundaki yetersizliğim olacaktı.

"Bekle," diye seslendi Ash arkamdan, taksiden inip yüksek binasına doğru yürürken, koşmadan yürüyebildiğim kadar hızlı yürüyordum. "Zelda, bekle."

Kapının önünde durdum ama ona doğru dönmedim. "Bugün ne üzerinde çalışıyorsun? Nasıl yardımcı olabilirim? Daha da iyisi, e-postalarına ve takvimine göz atmama izin ver. Oradan anlayacağım."

Eli sırtımın alt kısmına değince irkildim ve bir adım öne sıçradım. "Özür dilerim," diye mırıldandı, eli hâlâ terden ıslanmış tişörtümün üzerindeydi. "İsteyerek yapmadım-"

"Hadi yukarı çıkalım ve işleri yoluna koyalım." Kelimeler nefes nefese bir yığın halinde, her biri bir öncekinden daha panikle döküldü. Yine de panik değildi, gerçekten değildi. Tam olarak dikilmiş bir paraşüt olmadan atlamanın telaşının heyecandan çaresizliğe dönüştüğü ve çok geç olmadan her şeyi bir araya getirmek için iki kat çalışmaya başladığım andı. "Her şeyi hallettiğinde kendini daha iyi hissedeceksin. Ben hep öyle hissederim."

Ya da herhangi bir şey çözülrse kendimi daha iyi hissedeceğimi hayal ettim.

Yan tarafa bakarken başını salladığını gördüm. Sulu meyveler ve arduvaz duvarlarıyla lüks, modern lobide yürüyüp asansörü beklerken ve dokuzuncu kata çıkarken eli belimde sabit kaldı.

Bu dokunuşun kime hizmet ettiğine karar veremiyordum, bana mı Ash'e mi? Açlığın pek çok şekli vardı ve dün Ash rahatlamaya hasretti. Omzumda uyuyakaldığı anda bunu anlamıştım. Bugün farklıydı. Heyecanın etkisi geçiyordu ve artık kendi ihtiyaçlarıma karşı bağışıklığım yoktu.

Daireye girip kısa bir süre önce bıraktığımız bavulların enkazını incelediğimizde Ash bir kahkaha attı. "Görünüşe göre bir mücadele olmuş."

"Eksik olan tek şey birkaç kanlı el izi," dedim Ash'in dizüstü bilgisayar çantasını alıp tezgahın üzerine koyarken.

Anahtarlarını kapının yanındaki düzenli kancalara astı. "Biraz cam kırığı."

Girişteki bankın yanına bırakılmış bavulları düzelttim. "Ya da bir fidye notu."

"Yoksa?" diye tekrarladı. "Hadi ama. Bu ve. Ve bir fidye notu, Zelda."

"Tamam, elbette," diye mırıldandım, valizimin kolunu çekerek. "Ve bir

fidye notu." Bakışlarımı dairenin üzerinde gezdirdim. "Bunu kaldırmalıyım. Girişinizin ortasında olmayan bir yerde. Eğer hâlâ kalmamı istiyorsan-"

"Duş almam lazım," diyerek kaçış kapağını sonuna kadar açmadan sözümü kesti. Bana doğru kaydı ve sağlam elini omzunu yerinde tutan kayışların üzerinde gezdirdi. "Bana yardım eder misin?"

Yutkundum. Dudağımı ısırdım. Bir süre onun eline baktım. Sırtımda beni sabit ve güvende tutan elini hatırladım. Bu yeni felaket, iki elimle birden içine daldığım felaket, beni ezecek güce sahipti. Bu, sıçramadan önce kurtaramayacağım bir şeydi.

"İle...?"

Ona baktım. Bu benim için bir şanstı. Parmaklarım valizimin sapına dolanmıştı, çantam omzumdaydı ve artık yürüyüp gidebilirdim. Gidebilirdim. Bir yere gidebilirdim -herhangi bir yere- ve adil dövüşmeyi bilmeyen, duygularını hissetmeyen ya da kendi kendine dayattığı tuhaflıkların dışında bir saniye bile yaşamayan bir adamla bir an daha riske girmeyebilirdim. Bunu durdurabilir ve yeni bir felaket bulabilirdim, daha iyi, daha basit bir felaket. Uyum sağlayamadığım ve kalmak istemediğim bir felaket. İnkâr etse de buna ihtiyacım olduğunu bildiği için dokunuşuyla beni cezalandırmayan bir felaket.

"Tam olarak ne ile?"

ASH

Ne yaptığımı biliyordum. Başka türlü davranamazdım.

Ne yaptığımı çok iyi biliyordum ama yine de yaptım. Sapanıma çaresiz bir bakış attım. "Fazla bir şey yapamam, değil mi?" Zelda'nın yanıtını beklemeden devam ettim: "Şunu çıkarmama ve yıkanmama yardım et."

Cevap verecekmiş gibi dudaklarını araladı ama kendini durdurup kırık omzuma baktı. Belki de yeterince dikkatli bakarsa, diğer her şeyi çözdüğü gibi bu sorunu da çözebilirdi.

"Ve bununla," diye kekeledi, "*neyi* kastediyorsun, Ashville'i mi?"

Satır aralarını okuması için ona sessizce meydan okuyarak bir kaşımı kaldırdım. Kumun üzerine bir çizgi çekip sabahı ona pislik gibi davranarak geçirdiğimden beri bu her türlü dengesizlikti. Bu ve *hâlâ* rastgele bir kanepede yatmak için ayrılma konusunda gürültü yaptığı için çıldırmak.

Gidiyorum. *Lanet olası gidiş*. Birçok şeyle başa çıkabilirdim ama onun elimden kayıp gitmesi fikri bunlardan biri değildi. Nereye gittiğini tam olarak bilmeden ve o kanepenin rahatlığını ve güvenliğini kendim sağlamadan olmazdı.

Ama yapamadım ve denedim. Bu sabah on üç buçuk saniye boyunca bunun en iyi seçim olduğu konusunda kendime yalan söyledim. Bu bittiğinde, beni o kadar sert bir şekilde azarlamayı kendine görev edinmişti ki, bir sonraki cezamı hak etmenin yollarını planlamaya başlamıştım bile. Şimdiden bunu istiyordum.

Bu kadının nesi vardı böyle? Mavi saçları ve bir sürü küpesi vardı. İş geçmişi deliceydi. Bir yere gidiyordu ama

o da durdu, aniden benim dünyama kök saldı. Hiçbirinin anlamı yoktu. O anlam ifade etmiyordu ve ona yakın olduğumda ben de anlam ifade etmiyordum.

Bir asistan istedim. Mesafe ve uygun sınırlar istedim. Ona başıboş, yönsüz profesyonel hayatı hakkında bağırarak istedim.

Ve tenini benimde hissetmeyi o kadar çok istiyordum ki, onsuz boğulacaktım gibi geliyordu.

Bu kalemleri kaç kez bir araya getirip varlık ve yükümlülükleri oluşturmaya çalıştığının bir önemi yoktu, dengede durmuyorlardı. Terzi bana binlerce iğne batırırken kaidenin üzerinde durup aynadaki yansımasına bakıyor ve zihinsel olarak cehennemden gelen if-then ağacını tıklıyordum.

Eğer giderse, o zaman aklımı kaçırdım çünkü- çünkü kaçırdım ve bunun bir nedeni olması gerekmezdi.

Eğer giderse, bir daha asla geri gelmeyebilirdi ve bu kadının neden önemli olduğunu asla bilemezdim ve bu *kabul* edilemezdi.

Eğer giderse, onu bulacaktım. Sonra da onu geri getirirdim ki bu bana bir kaçırma planı gibi gelse de gayet mantıklıydı.

Eğer onu geri getirirsem, bir daha asla gözümün önünden ayırmayacaktım ve bu da kulağa oldukça suçlu gelse de gayet mantıklıydı.

Eğer benim dairemde kalsaydı, ona dokunmak isterdim çünkü o yaşayan, nefes alan bir mıknaş gibiydi.

Eğer ona dokunmak isteseydim, o da bana izin verirdi çünkü benim kadar onun da buna ihtiyacı vardı.

Eğer ona dokunmama izin verirse, o zaman benim için çalışmasını sağlayamazdım çünkü herhangi bir zamanda denetleyebileceğim komplikasyon sayısının bir sınırı vardı.

Eğer benim için çalışmazsa, o zaman aklımı kaçırdım. Ve hala lanet bir nedene ihtiyacım yoktu.

Bu beni çok kızdırmıştı, ta ki giriş kapımda durup nereye ait olduğunu bilmiyormuş gibi görüldüğü ana kadar.

Tam burada, demek istedim. Sen buraya aitsin.

Bunu ya da buna yakın bir şey söylemek yerine, düş almakla ilgili yarım yamalak bir öneride bulundum. Çıldırılmışım. Kesinlikle dengesizdim. Ve en kötüsü? Bu yan gösteriye tam on dakika ayırmıştım. Bunu doğrulayacak işlevsel bir saatim hâlâ yoktu ama biliyordum. Faturalandırılabilir bir saatin yüzde on yedisinin nasıl hissettirdiğini biliyordum.

"Askıdan kurtulmana yardım edebilirim." İki eliyle bana doğru uzandı ama temas etmeden önce kendini durdurdu. Geri adım attı. Kollarını kavuşturdu. "İstersen bunu yapabilirim. Eğer istediğin buysa."

"Buraya gel." Onu yaklaşmaya çağırdım. Hareket etmedi. "Zelda, lütfen. Bunu tek başıma yapamam."

Dudaklarından titrek bir nefes çıktı. Sonra, "Eminim yapabilirsin. Ne de olsa çok yeteneklisin. Kimseye ihtiyacın yok ve bu gerçeği herkese ilk hatırlatan da sensin."

"Şimdiye kadar sana itiraf etmek istediğimden daha fazla ihtiyacım olduğunu bilmeliydin." Elimde kalan tek işe yarar elimle çenemi kaşıdım. "Bu senin için oldukça uygun. Terminalde kık üstü yere çakılmamın sebebi sen olabilir misin? Şimdi bana, beni bir çocuğun üzerinde takla atmaya iten olaylar zincirini başlatma olasılığını söyle."

Bir kahkaha vücudunu sarsarken kollarını çözdü. Tanrım, güldüğü zaman çok güzel oluyordu. "Bu olasılıkları hesaplamıyorum."

Bir adım daha yaklaştım. O da aynısını yaptı. "Meydan okumayı sevdiğini sanıyordum," dedim. "Zihinsel matematik oyunların için istatistiksel kanıtlar icat etmeyi sevdiğini sanıyordum."

Dudaklarını büzdü ve askıyı gevşetmeye başlarken bir kaşını eğdi. "Ben de senin tek kişilik bir gösteri yapmakla meşgul olduğunu sanıyordum. Devam et. Bana tüm bunları nasıl yaptığını göster."

"Kalıyorsun, değil mi?" diye sormaktan kendimi alamadım.

Kemerleri ve kayışları çözerken bana baktı, dudakları hâlâ büzülmüştü. "Yapmak zorunda değilim. Senin alanını işgal etmek istemiyorum ve-"

"Kalıyorsun," diye araya girdim.

"Bu pek de iyi bir fikir gibi görünmüyor," diye cevap verdi. "Bazı arkadaşlarımı aramam benim için sorun olmaz. Böylesi daha iyi olabilir."

"Kalman daha iyi olabilir," diye karşı çıktım.

Kolumdaki askıyı çıkardı ve ellerini göğsümde birleştirdi. Her şeyin çok acıttığı gerçeği bir yana, tam da ihtiyacım olan şeydi. Bundan bir milyon doz daha aldıktan sonra yağmur gibi yağacaktım.

"Doğruyu söyle," dedi. "Kahvaltı sandviçlerimden birinin peşindesin."

Elimi onunkinin üzerine bastırdım. "Seni ofis binamın zemin katındaki kafeye tanıştırayım. Burası seninle bittiğinde bir daha asla cepte yumurta yemeyeceksin."

Bana sıırttı ama sonra bakışları kayarak elimin onunkini örttüğü noktaya kaydı. "Dün benden kurtulmak için sabırsızlanıyordun."

"O dündü," diye cevap verdim.

"Benim *rolüm* konusunda son derece nettin" -bu kelime suratıma atılmış bir tokat gibiydi, kesinlikle hak ettiğim bir tokattı- "bu sabah."

"O bu sabahtı," diye cevap verdim.

"Peki ya yarın? O ne getirecek?"

"Bilmiyorum," diye itiraf ettim.

Başını sallarken kırılğan bir kahkaha aramızdaki boşluğu doldurdu. "Belki de ikilemimi anlayabilirsin Ash."

Bu yüzden iki işlevsel kola ihtiyacım vardı. Biri elini göğsümde tutmak için, diğeri de onu kendime yakın tutmak için. Onu tutmak için. Ve eğer bu bir anlam ifade ediyorsa beni siksin. "Bahsettiğin gibi, huysuzum."

"Senin ruh halinin kurbanı olmayacağım," diye cevap verdi. "Bir an benden kurtulmaya çalışıp sonra-"

"Beni dinle Zelda." Elimi yüzünü yukarı kaldıracak şekilde kaydırdım ve bakışlarıyla buluştum. "Çok huysuz biriyim ve sen de beni bu konuda rahatlıkla uyatabiliyorsun. Bunların hiçbirisi yakın zamanda değişmeyecek. Ama kesin olarak bildiğim bir şey var. Ofisimi düzene sokmana ihtiyacım var çünkü şu anda tam bir karmaşa. Gülümseyip, göz kırpıp tüm hayatımı düzelttiğin o tuhaf Mary Poppins şeyini yapmana ihtiyacım var. Ama burada senin için mükemmel bir yatak odası varken Allston'da, Brighton'da ya da başka bir kolej suç yuvasında bir şilteden diğesine geçmeni istemiyorum."

Hiç vakit kaybetmeden, "Duşa girmene de yardım etmemi ister misin?" diye sordu.

Evet. Evet cevaptı, tek cevap. Onu yatağımda, başımı omzuna koyarak ve evet, duşa istiyordum. Basitçe *olabileceğim* tüm o yerlerde.

Ama- "Beni o askıdan çıkarman gerekiyordu. Bunu tek başıma yapmaya çalışsaydım diğeri omzum yerinden çıkabilirdi. Gerisini kendi başıma halledebileceğime eminim."

Dudaklarında bilmiş bir gülümseme belirirken gözlerini kapattı. Bir kahkahayı tutuyormuş gibi görünüyordu. "Kolej suç yuvası," diye mırıldandı. "Ne... bu da ne demek oluyor?"

"Bunun ne anlama geldiğini çok iyi biliyorsun," diye cevap verdim. Bununla neyi kastettiğim hakkında hiçbir fikrim yoktu.

Bir adım geri çekildi, nerede olduğunu bilmiyormuş gibi bir daire çizdi ve güçle mutfığa doğru yürüdü. Başımı yana eğip eski kot pantolonunun içinde salınan kalçalarını izledim. O zaman dünkü denetimde Zelda'nın mal varlığının önemli bir kısmını kaçırdığımı fark ettim. Uçuş boyunca o mavi saç teline, tenindeki mürekkebe ve uyumsuz gözlerine odaklanmıştım. Hiçbir noktada bu şımarık arka taraf değerlendirmeme dahil olmamıştı.

İki işlevsel kola ihtiyaç duymamın bir başka nedeni de bu kadının kıcını iz bırakacak kadar sert kavramaktı. Şimdi, bu yeni bir dürtü oldu.

"Beni e-postanıza kaydedin, gerisini kendim hallederim. Tabii beni e-postanda istemiyorsan başka. Bu da sorun değil. Takviminizle başlayabilirim. Google Takvim kullanan bir çocuk musun yoksa tamamen iCal mi kullanıyorsun? Seninle ilgili birçok şey "Outlook!" diye bağırırsa da Tercihinin bu olduğundan şüpheliyim. Değil mi? Bu konuda ne durumdasın Ashville?" Elinde dizüstü bilgisayar çantamla arkasını döndüğünde bakışlarımın izini sürdü. "Evet?" diye sordu gülerek.

"Ofis kıyafetleriniz var mı?" -hâlâ bakıyordum, ensemini kaşıdım- "ofis kıyafetleriniz?"

"Elbette," diye cevap verdi. "Şimdi üstümü değiştireyim mi? Şu anda ihtiyacınız olan gülünç şey bu mu?"

Lanet olsun, yüzümü o kıça sürtmek istiyordum ve hayatımda bunu daha önce hiç düşünmediğimi biliyordum. Hiçbir zaman böyle bir şey istememiştim.

"Hayır," diye cevapladım, ona doğru ilerleyerek. Çantadan dizüstü bilgisayarımı aldım, açtım ve şifremi girdim. "Hepsi senin. E-posta açık." Geri çekilip yatak odama doğru ilerledim. "Devam et ve sakıncası yoksa şu iş ilanlarını kaldır."

Ekrandan başını kaldırdı, dudakları aralandı. "Onları açık bırakmak istemiyor musun? Her ihtimale karşı-"

"Pozisyon doldu," dedim ve yatak odasının kapısını arkamdan kapattım.

Bitişikteki banyoya girdim ve duşu açtım. Oda buharla dolarken soyunurken, iki elimi kullanmamın bir başka nedenini daha fark ettim: mastürbasyon yaparken birini duş duvarına yaslamak için.

DUŞA GİRMEDEDEN ÖNCE, ereksiyon hakkında fazla düşünmemiştim. Yani, aletimin ne zaman sertleşip ne zaman sertleşmediğini fark ettiğim anlamda onları düşünmüştüm. Ama hayatım boyunca biriktirdiğim ereksiyonları hiç düşünmemiştim. Kesinlikle onları hiç karşılaştırmadım.

Aletim hayatımın geri kalanı kadar tahmin edilebilirken, onları karşılaştırmaya gerek yoktu. Çoğu zaman saygın bir uzunluğa ve düz bir şekilde dışarı çıkan bir çevreye sahiptim. Eğer bir açölçeriniz yoksa, dik açığı bulmak için şaftımı kullanabilirdiniz.

Ama bu -göbek deliğimde zonklayan canavar- şimdiye kadar deneyimlediğim herhangi bir ereksiyondan çok, esneyen bir ön kolu andırıyordu. Bu kişisel bir en iyiydi. Bunu unutmayacaktım.

Hatırlayacağım başka bir şey daha mı? Elimin bu kalitedeki bir ereksiyon üzerinde kullandığım için duyduğum pişmanlık. Duşta mastürbasyondan daha iyisini hak ediyordu. Önemli toplantılarım olduğunda iyi kravatları daha iyi kravatlarla değiştirdiğim gibi bunu da değiştirebilseydim, bu harika olurdu. Bunu dolabın arkasında özel bir askıya koy ve uzun bir geceye, yumuşak bir yatağa, neşe gibi hissettiren ve yanlış bir hesaplama gibi görünen sıcak, ıslak bir kadına, yarım düzine küpesi ve mavi saç çizgileri olan ve-

"Aman Tanrım," diye boğuldum.

Isı, elektrik çarpması gibi içimde patladı. Dürüst olmak gerekirse, bu çok acıtıyordu. Omurgam kamburlaştı, karın kaslarım titredi, kolum sanki sikimi elime almaktan fazlasını yapmışım gibi yandı. Hiçbir şey göremiyor, hiçbir şey duyamıyordum. Elimdeki tek duyu hissetmektir ve hissedebildiğim tek şey de damarlarımda dolaşan kanımdır. Su tenimi dövüyor, nefesim kesiliyor ve orgazmım fayansları boyarken tüm vücudum titriyordu.

Artık karşılaştırma işinde olduğum için, yardım edemedim ama bir top patlaması gibi gelmediğimi not ettim... hiç. Nefes nefese kaldığımda duş duvarındaki izlere baktım, göğsüm hala kabarıyordu. Bunu daha önce hiç yapmamıştım. Elime boşalırken ya da gidere doğru eğilirken hep çok dikkatli olurum.

Bunların hiçbirini daha önce yapmamıştım.

"Ash? Ash! Ash! Ne oldu? İyi misin?"

Kapı uçarak açıldı ve duvardan sekerek Zelda'nın suratına çarptı. Eğer bu olay benim

Taşaklarım uğulduyor ve sikim bir kez daha fişkırıyordu. Tekrar iterek açtı, bu sefer bir elini kola kilitledi.

"Bir çarpma sesi duydum," dedi, gözleri irileşmiş ve telaşlanmıştı. "Sen iyi misin?"

Ne oldu?"

Ayaklarımın etrafında toplanmış şampuan ve saç kremi şişelerine baktım. Sabun ve vücut yıkama suyu da. Onları ne zaman devirdiğimi bilmiyordum. Ama fark etmezdi.

"Ben iyiyim," diye mırıldandım.

Elini düğmeye attı ve düşün kristal berraklığında bir cam kutu olduğunu ve benim çırılçıplak olduğumu fark ettiği anı gördüm. "Kahretsin," diye mırıldandı, vücudunu benden uzaklaştırarak. Aynaya doğru dönüp çıplak kıkımı ve hâlâ aletimin etrafında kıvrılmış olan elimi bir kez daha görmeseydi, bu yardımcı olabilirdi. "Aman Tanrım. Tamam. İyisin. Ben gidiyorum. Özür dilerim" -eliyle gözlerini kapattı- "Aman Tanrım, her şey için."

"Yapma," diye bağırdım, aniden rahatsız olmuşum. Neden kaçmaya devam ediyordu?

Buraya ait olduğu apaçık ortadayken nereye gittiğini sanıyordu?

Elini hâlâ gözlerine bastırarak, "Buraya daldığım için özür dilerim. Sesler duydum ve ayağınızın kaymış olabileceğini düşündüm, özür dilerim."

"Olma," diye cevap verdim.

"Evet, öyleyim," dedi gülerek. Yanakları kıpkırmızıydı. Çok sevimli görünüyordu. "Bunu değiştiremeyeceksin."

Eğildim ve sabunu aldım. "Neyi değiştirebilirim?"

Bakışlarını hâlâ kaçırarak, "Hiçbir şeyi değiştirmene ihtiyacım yok Ash. Ben iyiyim." Bir süre durakladıktan sonra ekledi: "Felakete doğru sürüklenmeyi bırakmam gerek. İhtiyacım olan şey bu ve bu benim için yapabileceğin bir şey değil."

Çubuğu vücudumda gezdirirken onu izledim. "Ne tür bir felaket?"

"Önemli bir şey değil. Bundan bahsetmemeliydim," dedi.

"Ama sen yaptın," dedim duş spreyine doğru eğilerek. "Ve sen buradasın, kıkımın üstüne düşmemem için uğraşıyorsun, o yüzden bana söylemelisin. Belki sana yardım edebilirim."

"Evet, mesele de bu," dedi gülerek. "Düzeltilme konusunda iyiyimdir. Tamir edilmekten hoşlanmam."

"Bana yaptığın bu mu?" diye sordum. "Beni düzeltmek mi?"

Belden yukarısını göstermemeye dikkat ederek bana bir bakış attı. "Ya

öyleyse?"

"O zaman ben de senin için aynısını yapsam adil olur," diye cevap verdim. "Bunun ne kadar doğru olduğunu anlayamıyorum."

"Ne yapamazsın?" Şampuanı yerden kaptım. "Tabii ki doğru."

İnsanlar basit matematiği anlayamadığında benim yaptığım gibi başını salladı. "Bu simetrik değil," dedi. "Sen sensin, ben benim, farklı insanlarız ve düzeltmemiz gereken şeyler de farklı. Sadece buna dayanarak bile simetrik olmadığı açık ve dolayısıyla bu adalet fikri -ben senin için bir şey yapıyorum diye sen de benim için bir şey yapıyorsun- her zaman yanlış hıızalanacak."

"Yani, şey, hayır, hayır, bu doğru değil," diye kekeledim.

"Kesinlikle doğru." Yer değiştirdi, yüzünü bana döndü. "Ofisini yönetmem için bana ihtiyacın var çünkü -şok edici bir şekilde- aynı anda yapabileceğin iş sayısının bir sınırı var. Benim bir işe ihtiyacım var" -başını sallayıp gözlerini kaçırırken bir elini saçlarında gezdirdi- "Bir işe ihtiyacım var. Ve kalacak bir yere. Ve sen muhasebeyi önemseyen birini bulana kadar, yıllar önce çözmem gereken önemli şeyleri çözmek için biraz zamana."

Bakışlarını tekrar bana çevirdi, hâlâ aletimin "yürü" kelimesini duymuş bir köpek yavrusu gibi davrandığı gerçeğini görmezden geliyordu.

"Bana orantılı geldi." Şampuanı durulamak için başımı suyun altına eğdim ve itirazlarını es geçtim. Çıktığımda, "Ve dinle, eğer yardıma ihtiyacın varsa, bunu bana söylemelisin" dedim.

"Orantılı değil." Duşun yanındaki dar dolabı açıp raftan bir havlu almadan önce bir daire çizdi. "Orantılı olmayı uzun zaman önce bıraktı."

Buna katıldığım konusunda ikna olmamıştım. Onun anlattığı şekilde değil. "Neden öyle olması gerekiyor?" Suyu kapatarak sordum.

Zelda havluyu benim için açtı ve ben de onu bekleyen kollarına girdim. "Bu çok tuhaf bir konuşma," dedi gülmeye zorlayarak.

"Bütün konuşmalarımız tuhaf Zelda." Sağlam kolumu omzuna doladım ve dudaklarımı başının tepesine bastırdım. Aramızdaki aletimin çıkıntısını hissetmemesine imkân yoktu, tıpkı benim onun aletimden uzaklaşmak yerine ona doğru kıpırdanmasını yanlış anlamama imkân olmadığı gibi. "Şu anda bu yetkiyi değiştirmek için bir neden göremiyorum ama neden -neydi o?- simetri konusunda bu kadar ısrarcı olduğunu bilmek istiyorum."

Başını göğsüme doğru eğdi. "Çünkü her şeyin asimetrik olduğu ve küçücük dilime sığmak için eğilip bükülen ve her şeyden vazgeçen kişinin ben olduğum durumlarda yakalanmaktan hoşlanmıyorum."

Buhar ve sıcaklık odayı doldurdu ama soğuk omuzlarımın üzerinden yılan gibi geçti. "Seni o küçük dilimin içine kim koydu?" Başını sallamaya başladı ama bakışlarımla buluşması için çenesini yukarı kaldırdım. "Zelda, aşkım, bunu sana kimin yaptığını bana hemen söyleyeceksin."

Gözlerini yere indirerek dişlerini alt dudağının üzerine geçirdi ve "Evet," dedi.

ZELDA

DOĞRUYDU.

Ne dediler?

Ayakkabılar hakkında.

Ve ayaklar. Ve penisler.

Hepsi doğrudu.

On dakika içinde yüzüncü kez, dizüstü bilgisayarın ekranından Ash'e bir göz attım, yanaklarım bir deniz tarağını kızartacak kadar sıcaktı. Yemek masasının diğer ucunda oturmuş, bir yandan tabletinde bir şeyler inceliyor, bir yandan da yanındaki eski püskü hesap makinesine rakamları tuşluyor, sonra da kaşlarını çatıyordu. Her zaman kaşlarını çatardı. On birinci sınıftaki trigonometriden kalma o küçük TI-her neyse, onu kızdırıyordu.

O kadar doğrudu ki.

Çıplak bir yüzle karşılaşmak niyetinde değildim. Niyetim *yoktu*. Ama sesler duymuştum -bir şeylerin düştüğünü- ve ilk içgüdüm Ash'in zarar görmediğini doğrulamaktı. O sesleri duyduğumda duş aldığını bilsem de, koşup Ash'i kontrol etme düşüncem onun da çıplak ve ıslak olduğunu hesaba katmamıştı.

Islak kısım gerçekten de meseleleri uçurumun kenarına itti. Gövdesini kesen kaslı oluklar değil. Coppertone bebeğinden esinlenen bronzluk çizgisi değil. Şehir efsanelerinin en iyisini kanıtlayan şaft bile değil.

İyice baktığımdan değil. Bronzluk çizgisi. Tabii ki, bronzluk çizgisi. Başka neye bakmayayım ki?

"Hey. Zelda. N'aber?"

"Ne?" Sandalyemde geriye yaslandım ve gözlerimi kırıştıtararak ona baktım. "Hiçbir şey." Yanımdaki kaleme uzandım ve avuçlarımın arasına sıkıştırdım. "Ben bir şey söylemedim."

Son derece ıslak ve çıplakken duşta patronumun anılarını düşünürken yakalanmak, saç maşasıyla kendinizi yakmak gibiydi. Alev alev yanan ateş çubuğunun yüzünüze bu kadar yakın olduğunu biliyordunuz, ancak dalgalarınızı şekillendirmekle o kadar meşguldünüz ki farkına varamadınız ve artık kendinize ait bir Harry Potter yara iziniz vardı. Gryffindor'a on puan.

"Ben yapmadım..." Sanki beni farklı bir açıdan görmek yardımcı olacakmış gibi başını eğdi. Orada durabilirdi çünkü durmayacağını biliyordum. Sonra kıkırdadı. "Takvimim nasıl görünüyor?"

Ekрана baktım. Aşırı bağıllığın gökkuşağıydı. "Eğer bu hafta yeni bir hobiye zaman ayırmayı umuyorsanız, size kötü haberlerim var."

Başını salladı ve kendine bir kahkaha daha atma izni verdi. "On dört yaşımdan beri hobilerim için zamanım olmadı."

Kalemi yere bıraktım, kollarımı masanın üzerinde kavuşturdum. "On dört yaşındayken ne oldu?"

"Hiçbir şey *olmadı*," diye mırıldandı. "Bilmiyorum, lisedeydim. Tam ders yükü alıyordum ve bir işim vardı ve-"

"Ve ilk giden şey eğlence oldu," dedim. "Evet, Ashville. Bunun senin hamlelerinden biri olduğunu görebiliyorum."

"Bu bir hamle değildi," diye savundu. "Bu bir büyüme. İnsanlar bunu her zaman yapar Zelda."

"Elbette var," diye cevap verdim. "Sen onlardan biri değilsin."

Tavana baktı, içini çekti ve "Ne demeye çalışıyorsun?" diye sordu.

"Doğduğun andan itibaren bir yetişkin olduğunu," diye cevap verdim. "Buna yaşlı bir ruh olmak ya da ne dersiniz deyin ama doğduğunuzda büyüdünüz. Bundan eminim." Ona doğru elimle işaret ettim. "On dört yaşında bıraktığın hobin neydi?"

Kaşları havaya kalktı ve yüzündeki gülümseme ifadesi kayboldu. "Gelen kutusu nasıl?" diye sormadan önce bir süre tabletini inceledi.

Ash'in hassas noktalarını bulmak neredeyse tatlı noktalarını bulmak kadar büyüleyiciydi. En hoş ve beklenmedik şekilde *duyarlıydı* ve -Her şekilde. Yanılmaktan hoşlanmıyordu ve kontrolü kaybetmekten nefret ediyordu ama bundan da öte, eksik bulunmak istemiyordu. Yol boyunca bir yerde,

Birisi Ash'e yeterince iyi olmadığını söylemiş ve o da bundan asla kurtulamamıştı.

Muhtemelen benim gibi meraklı insanlar o ağrıyan noktayı dürtüp durduğu ve yumuşak dokusunun daha da derinlerine ittiği için. Onu acıyan yerinden dürtmek istememiştim. Aksine, o tatlı noktalardan birini daha bulmak istiyordum. Tıpkı onun hoş, genç ve erkeksi bir bedende yaşlı bir ruh olduğundan emin olduğum gibi, parmaklarımı saçlarında gezdirirken başını kucağıma yaslayıp uykuya dalacağından da emindim.

Sevgi açlığı çekiyordu. Ben de vermek için açtım. Ve ondan hoşlandım. Oh, kahretsin, ondan hoşlandım. Her yönden berbat biriydi. Bir egomanyaktı ve kimsenin kendisinden daha akıllı, daha iyi ya da daha yetkin olduğu bir dünya hayal edemiyordu. Nasıl yardım isteyeceğini bilmezdi ve bunu denediğinde alevler içinde kalabilirdi. Talepkâr, sabırsız ve zaman zaman kaba biriydi ve bunu seviyordum çünkü benden asla saklanmıyordu. Gerçekten değil, ikiyüzlü bir şekilde değil. Öyle huysuzdu ki onu neşeye, şakacılığa ve sarılmaya boğmak istiyordum. Evrak çantasına gizlice kurabiye koymak, onunla önemsiz şeyler hakkında tartışmak ve onu sarhoş Jenga oynamaya zorlamak istiyordum çünkü bu son derece eğlenceli olurdu. Çok tuzluydu ve gizliden gizliye çok sevimliydi ve bana tekerleği bozuk bir alışveriş arabasıymışım gibi bakmıyordu. Bana sihirliymişim gibi baktı.

Onun patronum olması ve benim hayatımın akla gelebilecek en karmakarışık döneminde olmam dışında tüm parçalar yerine oturuyor. Sadece şu ufacık, minicik, minicik sorunlar.

"Hmmmm. Gelen kutunuz hakkında." Alt dudağımı dişlerimin arasında sürükledim. Ash'in e-postaları hiç bitmeyen bir çığ gibiydi. Ne zaman bir yığın anlamsız "teşekkür ederim" ve "anladım!" mesajını kaldırsam, yerlerini başka bir kalabalık alıyordu. "Saçma sapan olanları ayıkladım ve önemli görünenlere öncelik verdim ama üzerinde çalışmam gereken daha çok şey var."

Hesap makinesine bir dizi rakam girerek, "Bu iş asla bitmeyecek," dedi. "Gelen kutusunun sıfıra inmesi benim göreceğim bir şey değil."

Bileğine baktı, kaşlarını çattı ve tablete iki kez dokundu. Bugün bu adamla ilgili her şeyi en ince ayrıntısına kadar fark ettiğim gün olduğu için, bunun çıplak bileğine ilk bakışı olmadığını biliyordum. "Bunu neden yapıyorsun?"

"Ne yapıyorsun?" diye sordu, bakışlarına karşılık vermedi.

"Oturduğundan beri birkaç dakikada bir eline bakıyorsun," diye cevap verdim. "Yaklaşık üç saattir burada oturduğumuzu düşünürsek, bunu en az on beş kez yapmışsındır."

İç çekerek elini yüzüne götürdü ve "*Siktir* Zelda. Sadece... siktir." Öyle bir güldü ki ben de ona katılmak istedim. "Bunu nasıl yapıyorsun?"

"Büyük bir komploya mı rastladım?" diye sordum. "Hep bir komployu ortaya çıkarmak istemişimdir, umarım öyledir. Yoksa ağrı kesiciler mi sana garip ürpertici hisler veriyor? Yirmilik dişlerimi çektiirdiğimde bana iyi şeyler yüklediler ama sanki her tarafımda böcekler varmış gibi hissettim."

"Komplo yok, halüsinasyon yok," dedi. "Faturalandırılabilir saatler altı dakikalık bölümlere ayrılmıştır. Takip etmek için üzerinde çalıştığım dosyayı işaretliyorum."

"Tamam, bunun bir kısmı mantıklı." Ön kolunun dibindeki bronz çizgiyi işaret ettim. "Ben hâlâ neden bileğine baktığını merak ediyorum."

"Çünkü saatim eskiden oradaydı," diye cevap verdi. "Sen beni terminalde kış üstü yere düşürmeden ve saatim kırılmadan önce. Denver'dayken."

"Bunun sorumlusu ben değildim," dedim. "Kendi ayağınıza takıldınız efendim. Kocaman olmaları benim suçum değil."

"Bilgin olsun diye söylüyorum, bir çocuğa takıldım," diye itiraz etti, sesinde bir kahkaha çınlıyordu. "Üzerinden fırlamadan önce fark etmediğim bir çocuğa. O çocuk yara almadan kurtulurken ben nasıl omzumu patlattım ve saatimi kırdım bilmiyorum."

"Doğru. Yaralanmadığı için çocuğa kız. Bu harika. Biliyor musun, seni bulmam iyi oldu Ashville." Dizüstü bilgisayarını kapattım, öne doğru eğildim. "Tam zamanlı gözetime ihtiyacın var."

Çenesini bilgisayara doğru eğdi. "Bitirdin mi?" Başımı salladığımda devam etti: "Acıktım. Hadi dışarı çıkalım. Sevdiğim bir yer var. Seni oraya götürmek istiyorum."

Hayatım şu anda bir kasırganın yerle bir ettiği bir kasabanın havadan çekilmiş bir görüntüsüydü. Ayakta kalan hiçbir şey yoktu, sadece kilometrelerce uzanan düz ve acımasız araziye saçılmış varlık parçaları. Yeniden inşa etmek benim için tek hareket tarzıydı. Her dikkatimi istediğinde uçuşan göbek kelekleriyle oyalanarak vakit geçiremezdim. Onun kucaklamalarının sıcaklığının tadını çıkaramazdım. Geri kalan her şeyim kökünden sökülmuş, solgun bir karmaşa halindeyken güneşi ve suyu aramızdaki bu şeyi büyötmeye adayamazdım.

Yapamazdım ama yaptım.

"Sen beğenirsen, ben de beğenirim," diye cevap verdim. "İkimiz de senin memnun edilmesi en zor kişi olduğunu biliyoruz."

"Bu gerçeklerin büyük ölçüde çarpıtılmasıdır," dedi ayağa kalkarak. "Ben son derece uyumlu biriyim."

"Eminim öylesindir tatlım," diye mırıldandım. Çantamı göğsüme astım. "Eğer açlıktan ölmeyeceksen, önce sana yeni bir saat alalım. Uyum sağlamaya çok yatkınsın ama bileğine bakmaya devam edeceksin ve biz oraya bir saat takana kadar çilinin yarısı geçmiş olacak."

Ash kolunu omzuma doladı ve beni kapıya doğru yönlendirdi. "B u g ü n l e r d e bir komployu ortaya çıkaracağından hiç şüphem yok."

BİR KEZ DAHA kendimi arabanın arka koltuğunda Ash'in yanında buldum.

Bir kez daha söylüyorum, nefret etmedim.

Onun yanında oturmanın özel bir yanı vardı, bakışlarına yakalanmadan tavırlarını gözlemleyebilecek kadar yakındı. Bir şampiyon gibi erkek erkeğe yürümesi. Trafikte durduğunda parmaklarını dizine vurması. Birkaç dakikada bir bileğine bakıp başını sallaması ya da kaşlarını kaldırıp başka bir yere bakması. Bana doğru eğilmesi, omzunun benimkini dürtmesi.

Yapmam gereken son şey dirseğimi ön koluna değdirerek karşılık vermektir. Omuz dürtme ve dirsek fırçalama için uygun bir yerde değildim. Herhangi bir şekilde arka koltuk anlarına yer yoktu.

"Nereye gidiyoruz?" Vücutlarımız hâlâ garip, kemikli şekillerde birbirine yapışmışken sordum. Bu, el ele tutuşmanın taahhütsüz bir biçimiydi. Böyle bir hareketin sonuçlarına hazırlıklı değildik ve birbirimizi o kadar çok istediğimizden emin değildik ama küçük bir şeye ihtiyacımız vardı.

"Back Bay," diye yanıtladı bana hızlı bir bakış atarak. "Yemeğimizi yeriz ve sonra Apple mağazasına yürürüz diye düşündüm. O zamana kadar hava serinlemiş olur. Etrafta dolaşmak o kadar da korkunç olmaz."

Pencereden dışarı, şehrin üzerindeki gün batımı ışığına baktım. Boston günbatımları Denver günbatımlarına hiç benzemiyordu. Renk değiştiren dağlar yoktu.

gökyüzüyle birlikte, güneşin altına dalacağı hiçbir tepe yoktu. Hiçbiri aynı değildi. Ben aynı değildim.

Denver'da geride bıraktığım kişiyi zar zor tanıyordum. Ben o değildim, artık değildim. Bu bilgi beni on yıl sonra yaptığım ilk sınavdan sonraki sabah gibi etkiledi; beklenmedik yerlerim ağrıyordu ama aynı zamanda kendimi iyi, güçlü ve doğru hissediyordum. Son zamanlarda hiç olmadığım şekilde kendimin farkındaydım, Denver'dan uzaklaşırken attığım her adım sanki vücudum bana bunun acı verdiğini *ama buna degeceğini* söylüyormuş gibi biraz ağrıyor ve yanıyordu.

Restoranın önünde durduğumuzda Ash arabadan inip kapıyı açık tutarken ben de bankta oturup şoföre teşekkür ettim. Kaldırımında ona katıldım ve yolu göstermesini bekledim. Kaşlarını çatarak caddeye bakarken parmaklarını kalçasında gezdirmeye devam etti.

"Peynir sever misin?" diye sordu. Yine aramızda, birbirimizi çok az tanıdığımızı hatırlatan, dünyadaki tüm gariplikler filizlendi. Hem de çok iyi tanımamıza rağmen. "Yani... farklı peynir türlerini mi?"

"Farklı peynir türleri mi?" Tekrar ettim. "Evet, tabii ki. Sevilmeyecek ne var?"

"Şaşırmayı bırakmayı öğrendim. Mavi saçların var, kolunda ayın evreleri var ve Denver'lı bir arkeologsun. Peynir yememek tüm bunlarla gayet uyumlu olurdu." Avucunu kaşlarının üzerinde ovuşturdu. "Hoşuna gidecek bir şey sipariş edebileceğinden emin olmak istiyorum. Orada oturup küçücük bir kase zeytini didikleme beni kızdırır." The Salty Pig adında bir restorani işaret etti ve sonra avucunu sırtımın küçük kısmına getirerek beni öne doğru itti. "Hadi Zelda."

"Sorduğun için teşekkürler," diye mırıldandım ve beni içeri götürmesine izin verdim.

Bu sözleri yüksek sesle söylemem gerekiyordu ama onun duymasını istediğimden emin değildim. Bu onun benim tercihlerimi soracak kadar nazik olmasıyla ilgili değildi. Bu, bana ve tercihlerime önem veren insanlarla ilişki kurmayı hak ettiğimi fark etmemle ilgiliydi. Çok fazla şey beklemek değildi. Neredeyse hiçbir şey beklemiyordum.

Ash başını eğip doğrudan kulağıma konuşarak, "Bunu anlamadım," dedi. Sırtımdaki eli beni ona yaklaştırdı. "Ne dedin sen?" "Senin sevimsiz biri olduğunu hep bildiğimi söyledim. Bir gün "Bir gün harika baba şakaları yapacağım."

Güldü, alını şakağında ve burnu yanağımdaydı. "Bana olan inancın takdire şayan."

Barda oturduk, hâlâ yan yanaydık, hâlâ küçük, beklenmedik şekillerde birbirimize bağlıydık. Dizi kalçamda, omzum pazusunda, menüyü incelerken ön kollarımız birbirine sürtünüyordu.

"Burada iyi olan ne?" Ben sordum.

"Her şey," diye cevap verdi, coşkuyla dolup taşarak. Bu onda yeni bir görünümüdü.

Gülerek, "Genelde ne sipariş edersiniz?" diye sordum.

"Her şey," diye tekrarladı, kolunu benimkine bastırarak. "Buraya en son kız kardeşim ve nişanlısıyla gelmiştim. İki pizza, bir şarküteri tabağı, bir sipariş köfte ve biraz kızarmış brüksel lahanası paylaştık."

"Yani... evet, hepsi bu kadar," dedim menüye tekrar bakarak. "Hepsi kulağa harika geliyor."

"Bana güveniyor musun?" diye sordu.

"Ne ile, Ashville? Peynirle mi? Elbette. Sorun değil." Kokteyl seçeneklerini incelemek için menüyü ters çevirirken omuzlarımı kaldırdım. Berbat bir fikirdi. Hepsi kulağa harika geliyordu ve bu adamın yanında ihtiyacım olan son şey çakırkeyif olmaktı. "Sana göz farı paleti seçme ya da kaynak makinesi kullanma konusunda güvenebilir miyim? Hayatta olmaz."

"Pekâlâ. Bizim için sipariş vereceğim," dedi yüzünde geniş bir sırıtışla. "Pürmüz konusunda oldukça yetenekli olduğumu bilmelisin."

"Aynı fikirde olmadığımızı kabul ediyorum," diyerek onu başından savdım. "Ateşi kullanmanı istemiyorum, çok teşekkür ederim."

"Peki neden olmasın?" diye sordu, hakarete uğrayacak kadar cesurca.

Şarap listesine göz gezdirdim. Şarap hakkında bir şey bildiğimden değil ama isimleri ve kökenlerini okumak eğlenceliydi. "Neden bir kaynak makinesine ihtiyacın olsun ki?"

"Bilmiyorum," diye cevap verdi. "Konuyu sen açtın."

Barmen önümüzde durdu, iri kollarını barın üzerinde kavuşturarak gülümsedi. "Bu gece size ne ikram edebilirim?"

Ash parmağıyla menüye vurdu ve konuşurken seçtiklerini işaret etti. Vermont verano ya da Blue Ledge camembrie'nin ne olduğunu bilmiyordum ama kulağa hoş geliyorlardı. Bir bira sipariş etti ve ekstra bir tabak Marcona bademi istedi.

"Peki ya hanımefendi için?" diye sordu barmen. "Sizin için ne koyabilirim?"

"Ne tür bir bira sipariş ettiniz?" diye sorduğumda Ash kolunu sandalyemin arkasına doladı.

"Allagash ekşi bir bira," diye önerdi barmen. Ash boğazını temizlerken saçıma doğru işaret etti. "Gerçek yaban mersini ile demlenir."

Ash kolunu sandalyeden omuzlarıma doğru kaydırarak beni kendine çekti. "Bunu ister miydin?"

Haksızlıktı. Tamamen ve gerçekten haksızlıktı. Birinin bana bu soruyu sormasına ne kadar çok ihtiyacım olduğunu anlamak için neden hayatımın kapağı olmayan bir blender gibi döndüğü şu ana kadar beklemek zorundaydım? Bana bira, pürmüz ya da dünyadaki herhangi bir şey hakkında soru sorması önemli değildi. Ona cevap vermek istiyordum, kendime cevap vermek istiyordum. Ne istediğimi, nereye ait olduğumu ve bunca yıllık arayıştan ve bana sunulan küçük yarıklara sığmak için küçüldükten sonra kim olduğumu bilmek istiyordum.

Cevap vermek istedim ama tek söyleyebildiğim "Belki" oldu.

Belki de. Belki ekşi yaban mersinli birayı seviyordum. Belki patronumun barmene ters ters bakıp beni işaretlenmiş bir bölgeymişim gibi mıcıklamasını seviyordum. Belki de blenderin kapağını açık bırakmayı seviyordum çünkü şimdi -nihayet şimdi- yaptığım pisliği umursuyormuş gibi davranmak zorunda değildim. Benim yaptığım pisliği. Artık onu saklamak zorunda değildim. Dışarıdaydı, tavana, duvarlara ve her yere yayılmıştı ve içimde değildi.

"Siparişinizi verip size Allagash'tan bir numune getireyim," dedi barmen, bardan uzaklaşıp bana doğru göz kırparak.

Barmen daha iki adım atmadan Ash'in dudakları şakağımdaydı.

İyi ve doğru hissettiren sancılar mı? Ash'in bana dokunduğu her yerde hissettim.

ASH

Aklımı kaçırmıştım.

Bu, Zelda'ya fazlasıyla kapsamlı bir bakış atan barmene verdiğim manik tepkinin tek açıklamasıydı. Zelda menüyü incelerken onun göğüs dekoltesine gözlerini dikmişti ve hayatımda ilk kez bir erkeği yakasından tutup duvara çarpmak istemiştim. Ve o pislik, mavi saçlarının bir şekilde yaban mersinli bira tercihi anlamına geldiğini düşündü. Tüm o saçma, indirgemeci şeylerin arasında.

Sonra onu daha yakına çektim, kulağına fısıldadım, alnından öptüm. Birkaç farklı biranın tadına bakarken, yüzünü buruştururken ve her birinin tadı karşısında başını sallarken onu izledim. Onu gülümsetecek birayı bulmayı her şeyden daha çok istiyordum.

Evet. Aklımı kaçırmıştım.

Bu yüzden Dartmouth Caddesi'nden Boylston'daki Apple mağazasına doğru yürürken askıda olmayan elimi cebimin derinliklerine soktum. Bu, işe yarar bir elin olmasının işleri engellemek yerine yardımcı olduğu nadir anlardan biriydi. Parmaklarımı saçlarında gezdirmek, avucumu sırtının küçük kısmına sürmek ya da eski bir kot pantolonun içinde doğum günü hediyesi gibi sardığı yuvarlak arka tarafını sıkmak istediğimde o ele dikkat etmek yeterince zordu.

Ben o adam değildim. Kimsenin kışını elleme dürtüsüyle savaştım. Durup kendimi görmeye odaklamadığım sürece fiziksel çekiciliği fark etmezdim. Parmaklarımda hissetmek istediğim için bir kadının saçına dokunduğumu hiç sanmıyordum ve şimdi bu tepkiyi anlamıyordum. Ben o adam değildim.

Şimdi ne kadar o adam olmadığımı düşünürken, seks hakkında düşünmek için fazla zaman harcamadığımı belirtmekte fayda vardı. Dünya bunun alışılmadık bir şey olduğuna inanmamı istiyordu. Bir tür anomali. Ama umurumda değildi. Seks yapmıştım. Seksten zevk alırdım. Hayatımı domine etmesine izin verecek bir neden bulamamıştım ve bunun kıymetini biliyordum çünkü zaten kafamda çok fazla şey vardı.

Sonra Zelda Besh geldi ve kelimenin tam anlamıyla beni mahvetti. Evet, beni bu adam yaptı. Havaalanında düşerken kafamı çarpmış olmalıyım. Bir şey yerinden oynamış. Travmatik beyin hasarı, bu kadını tüketmek için yeni keşfettiğim arzusun tek açıklamasıydı.

Bu travmatik beyin hasarı aynı zamanda benim manik muhakeme hatalarımı da açıklıyor olmalıydı çünkü aksi takdirde bir çalışanla bu şekilde etkileşime girmemin imkanı yoktu. Bir teklif mektubu ya da standart gizlilik sözleşmesi imzalamadığı ve bir I-9 ya da W-4 doldurmadığı için teknik olarak işe alınmamıştı. Bu anlamda, sadece teoride etik iş uygulamalarını çiğniyordum. Sanki bu daha iyi bir şeymiş gibi.

Bir adım geri çekilip bu haftanın nasıl sona erdiğine baktığımda, her şeyin nasıl bir araya geldiğini bildiğimden emin değildim. Millie benden ayrılmıştı; ben de omzumun normal işleyişinden ayrılmıştım. Sonra Zelda hayatıma girdi ve şimdi yeni bir asistanım, yeni bir oda arkadaşım, yeni bir el kapma vakam ve çözmeyi umursamadığım bir sürü yeni sorunum vardı.

Ve ben o adam değildim.

Sorunları bilincimin sınırlarında oyalanmaya bırakmak beni huzursuz ve sinirli yapıyordu. Her zamankinden daha sinirli. İş başka bir güne bırakmak hoşuma gitmiyordu.

"Mükemmel bir gece," dedi yüzü gökyüzüne dönük bir şekilde. "Böyle geceleri seviyorum, gece yarısına kadar hava tam olarak kararmıyor ve içeride olmak için hiçbir neden yok."

Bunu ben yapmadım. Bunu ben istemedim. Ve yine de-

Ayak parmaklarının üzerinde yükselerek punk rock balerini gibi bir daire çizdi. Boston Halk Kütüphanesi'nin uzun, ışıltılı pencereleri onun hareketlerini yansıtıyor, beni onun parlayan silueti ile gerçeği arasında seçim yapmaya zorluyordu. İkisi de büyüleyiciydi ama siluet bana neden evden kaçtığını hiç merak ettirmedi. Neyden kaçtığını. Ona nasıl yardım edebileceğimi.

"Bunlar hatırladığınız geceler," dedi. "Bunlar yazın simgesi olarak hafızanıza kazınan gecelerdir ve Ocak ayında hava karanlık ve soğuk olduğunda, bu size en kötüsünü atlattırır. İğrenç derecede bunalıcı sıcak günleri ya da böcek ısırıklarını asla hatırlamıyorsunuz. Güneş yanıkları unutulur ve geriye sadece mükemmelliğin muhteşem lokmaları kalır. Anılar bize bu şekilde iyi gelir. Zor noktaları unutmamıza ve parlak olanları arzulamamıza yardımcı olurlar."

Tekrar döndü, kollarını başının üzerinde tutarak düzgün bir pirouette yaptı. İzlemek için durdum. İnsanlar kaldırımda etrafımızdan dolanıyordu ama ben fark etmedim bile. Zelda haklıydı, mükemmel bir geceydi. Ama beynimin pürüzlü noktaları unuttuğundan emin değildim. Bu şekilde çalıştığımdan emin değildim.

Dönmeyi bıraktığında ona elimi uzattım. "Hadi," dedim, ilerideki Apple mağazasına doğru başımı sallayarak. Dudakları tuhaf bir sırıtişla kıvrılırken elini benimkine koydu. "Şu işi bitirelim. Sonra biraz daha yürüyebiliriz."

Mağazaya vardığımızda ne mutlu ki boştu ve personel cihazımı değiştirmek için hemen harekete geçti. Ölü saati cebimden çıkarmak için elini bırakmak zorunda kaldım ve bunu yaparken Zelda'nın iç çekişini çözemedim. Ona bunun rahatlama mı yoksa hayal kırıklığı mı ya da tamamen başka bir şey mi olduğunu sormak istedim ama cümleye başlayamadım. Bunun yerine, beklerken teşhir masalarının etrafında döndük.

Saatlerin önünde durdu ve örnekleri yakından inceledi. "Bu şeyi gerçekten seviyorsun, ha?"

Yandaki masada duran iPad'lerden uzaklaştım ve ona arkadan yaklaştım, göğsüm sırtını okşadı. "Benim için çalışıyor, evet. Ayrıca bana ne zaman sakinleşmem gerektiğini de söylüyor, böylece uygunsuz harcama raporları yüzünden kriz geçirmiyorum."

"Her zaman yardımcı oluyor," diye mırıldandı, hâlâ saati parmaklıyordu.

"Bir tane ister misin? İşte, senin için bir tane alacağım ve bir deneyebilirsin," dedim, bana atanan dahiyi bulmak için etrafa bakındım.

"Hayır, hayır, hayır. Yavaşla, Ashville."

İçinden kahkahalar yükselirken saçları çeneme değdi. Eğildim, dudaklarımı başının tepesine bastırdım. Bu -vücudum onunkine değişiyor, kokusu her yanıma sarıyor, kolum karnını sarmak ve onu istediğim gibi tutmak için kaşınıyor- asla hatırlamakta zorlanmayacağım parlak bir noktaydı.

"Biraz yavaşla," diye devam etti. "Bu Jetgiller saatlerinden birine ne ihtiyacım var ne de istiyorum. Bu kadar çok kişisel bilgimin alınmasından hoşlanmıyorum. Nerede olduğumu ve nerede bulunduğumu, kiminle olduğumu, ne zaman uyuduğumu, ne zaman uyumadığımı biliyorlar. MBTI ve kredi puanımı ölçtüler. Beni tam olarak hangi reklamlarla besleyeceklerini belirlediler ve *The Office*'in akşam yemeği partisi bölümünü kaç kez izlediğimin saatini tuttular. Tüm bu dijital bayrakları yoluma yerleştirerek ve hükümete her şeyi anlatarak geleceğimi planlıyorlar. El altından aldığım bebek bakıcılığı parasını da biliyorlar. Her şeyi dinliyorlar ve gerçek şu ki, kimsenin 'Born to Run' yorumumu duymasına ihtiyacım yok. Kimseye bu bilgileri vermek istemiyorum."

Tabii ki Springsteen'i severdi. Ve tabii ki "Born to Run." Lanet olsun, bu kadına. Ona sarılıp gözlerimi kapattığımda dünyadaki her zorluğu unutabiliyordum.

"Ah, demek bir komplo teorisini ortaya çıkarmak istiyorsun ve aynı zamanda bir komplo teorisinin içinde yaşamak istiyorsun," dedim saçlarına doğru. "Bildiğim iyi oldu."

"Aman Tanrım, Ashville," diye mırıldandı başını yana eğerek. Dikkatimi boynuna vermemi istiyordu. Ağzımı orada istiyordu ve ben de onu reddetmeyecektim çünkü kim böyle bir isteğe hayır diyebilirdi ki? "Bu bir komplo teorisi değil. Dinliyorlar. Bunu biliyorsun. Ve tüm verilerinizi sattıklarını da biliyorsunuz. Bu artık folyo şapka saçmalığı bile değil, ön sayfa haberi."

"Pekâlâ. Sana bir telefon getireyim. İş için," diye ekledim, dudaklarımı boynunun tatlı sütununda gezdirirken.

"Telefona ihtiyacım yok," diye cevap verdi, sözleri yumuşaktı. "Ama teşekkür ederim."

Elimi gömleğinin altına sokmak ve boynunu keşfettiğim gibi göbeğinin altındaki hassas teni keşfetmek istedim. Dudaklarımı teninde hafifçe gezdirmek, daha önce söylediğim her şeyi unuttuğumu, çizdiğim tüm çizgileri sildiğimi anlamasına yetiyordu. "Hayır cevabını kabul etmiyorum."

"Bu çağda böyle bir şey söylenemez," diye takıldı. "Hayır cevabını kabul etmiyorum," diye tekrarlardım, içimde bir hırıltı çınladı Benim sözlerim. "Arka cebinde bir telefon var. Bütün gün oradaydı. Bir kere bile çıkarmadın. Dün gece acil servisi bulmak ve araba servisi siparişi vermek için benim telefonumu kullandın. Bahse girerim seninkini hiç açmamışsındır."

Dağ saatinden ayrıldığımdan beri. Sana yeni bir tane getireyim, böylece seninkinden biraz daha uzak durabilirsin."

"Tüm bunları fark ettin mi?"

"Her şeyi fark ediyorum." Boştaki elimi masanın üzerine koyarak onu, kolu sakat olan bir erkeğin yapabileceği kadar hapsedtim. "Bana her şeyi anlatabilirsin... ama anlatmak zorunda değilsin. Bana hiçbir açıklama borçlu değilsin. Sadece bunu yapmama izin ver, aşkım."

Elindeki ekranlı saate baktı. Bir ret bekliyordum. Bir tartışma bekliyordum. Birbirimize dokuz farklı şekilde dolanmış olduğumuz gerçeğinin etrafında dönüp durduğumuz başka bir konuşma bekliyordum.

Onun yerine Zelda başını sallayarak bana sarıldı. "Tamam Ash. Bu sefer istediğin gibi olsun ama sürekli gözetim konusunda seni uyarmadığımı söyleme. Makineler insan davranışlarını bizden öğreniyor."

"Bu pek akıllıca görünmüyor," diye mırıldandım. "Bizden öğrenmekle ilgili kısım. Makineler diğer insanları dinlemeli. Sen ve ben, çan eğrisinin kuyruk uçlarından çok uzaktayız."

Vücudunda bir kahkaha dalgalandı, ses dudaklarından geçerken titreşimler içime aktı. Saçlarını kulağının arkasına atarak, "Beni anlıyorsun Ashville. Beni gerçekten anlıyorsun."

Apple mağazasından eve yürüdük. Biraz uzak bir mesafeydi ama ikimizin de yakacak enerjisi var gibiydi.

Konuşmuyorduk, dokunmuyorduk ama birlikte olduğumuzu herkesin anlayabileceği kadar yakın yürüyorduk. Tam olarak nasıl bir birliktelik olduğu benim için hâlâ belirsizdi. Mağazada benim için başını nasıl eğdiğini, boynuna erişim izni verdiğini ve sessizce o güzel noktaya gitmemi emrettiğini hatırlıyordum. Orada vardı at en az on durumlar üzerinde ve Yürümek nerede I Onu belinden yakalamayı, ellerimi saçlarının arasına sokmayı ya da gömleğini avucumun içine alıp kendime doğru çekmeyi ciddi ciddi düşündüm. Aramızda çatırdayan enerjiyi alıp patlatmak istiyordum ama yapamıyordum. Bu süreçte yanmış olsam bile umurumdaydı.

Her seferinde kendimi durdurumama rağmen umursamadım.

Belki de Millie'nin beni önemsiz bir postaya eşdeğer bir insanmışım gibi bırakmasının -onunla ne düşünüyordum ki- ya da Zelda'yla geçirdiğim zamanın yarattığı kasırganın etkisiydi. Kaynağı her ne olursa olsun, durumu doğru okuyacağım konusunda kendime güvenmiyordum. Ve bunu doğru yapmak istiyordum. Onu kucağıma alıp istediğim şekilde öpersem -ki istediğim şekilde öpmek kıyafetsiz ve yataklıydı- bir arkadaşımı, oda arkadaşımı ve asistanımı bir çırpıda kaybedebilirdim.

Hepsinden öte, Zelda'yı kaybedebilirim.

Arzu beni baştan aşağı kaynatabilirdi ve ben buna katlanırdım. Beklemem gerektiği kadar beklerdim, sonsuza kadar beklesem bile. Bunu vergi kanunlarını bildiğim kadar iyi biliyordum.

Daireme girdikten sonra Zelda kapıya yaslandı ve parmaklarını çantasının askısına doladı. Bakışlarını benden uzak tuttu. Anahtarlarımı asarken ve ayakkabılarımı çıkarırken onu izledim. Sonunda, "Neyin var senin?" diye sordum.

Başını salladı ve sanki çok büyük bir şey söyleyecekmiş gibi kollarını açtı ama sonra bana baktı ve beni incelerken söylemek istediği şey buharlaştı. "Bir şeye ihtiyacın var mı? Nasıl hissediyorsun?" diye sordu.

Ayaklarına kapanmalı ve sana dokunma onuru için yalvarmalıyım.

Sessiz bir kahkaha göğsümü salladı. Yapacaktım. Onun için diz çökecektim. Hak edecektim, göbek deliğinden aşağıya doğru öpecektim ve diz çökecektim.

"Ben iyiyim Zelda." Yaklaştım, saçlarını kulağının üzerine sıkıştırdım. "Peki ya sen?"

"Oh? Ben mi?" Elini gömleğimin ortasında, düğmelerin üzerinde gezdirdi. "Ben harikayım. Yani, tamamen fantastik."

Elimi onun arkasındaki kapıya dayadım. "Emin misin? Bir gün oldu."

"Bir gün oldu," diye tekrarladı, bakışlarını benimkilere kaldırarak.

Tam bir dakika boyunca birbirimize baktık. Tam altmış saniye geçti, bundan emindim.

Tam o anda "Takılmak ister misin?" diye sordum. Zelda misafir odasına giden koridoru işaret ederek, "Biraz yorgunum. Biraz uyumalıyım."

"Oh, evet. Elbette," diye cevap verdim. "Ama kalabilirim," dedi.

"Hayır, hayır," diye karşı çıktım, geri adım atarak. "Haklısın.

Geç oldu ve-" "Ve yarın ailenizi ziyaret edeceğiz," diye ekledi.

İnleyerek elimi yüzümde gezdirdim. "Aman Tanrım, haklısın. Bir yaz hafta sonunda oraya gitmeyi kabul ettiğime inanamıyorum."

"O halde," dedi misafir odasının koridoruna doğru ilerleyerek, "ikimiz de biraz dinlenmeliyiz. Yarın yoğun bir gün olacak gibi görünüyor."

"Bir şey olacak," diye mırıldandım, benden uzaklaşırken arkasından bakıyordum. "İyi geceler."

Elini sallayarak kaldırdı ve yatak odasına girerken "İyi geceler" diye seslendi.

Orada, yalınayak ve kaybolmuş bir halde, olması gerekenden daha uzun süre durdum. Ama dakikalar geçtikçe ve onun yokluğu soğuktan donuk bir sızıya dönüştükçe, kendimi yatak odama zorladım. Omuzluk mekanizmasını çok fazla bozmadan kıyafetlerimi çıkarmak için elimden geleni yaptım ve bir kez daha Zelda'ya duyduğum arzuyu dışarı atmak gibi tek bir amaçla banyoya girdim.

İçimdeki açlığın bir kısmını gidermek için bu hızlı boşalmaya ihtiyacım vardı. Zelda'yı bedenen ve ruhen tüketmek için duyduğum ezici arzuyu biraz olsun dindirmek için buna ihtiyacım vardı. Ve başımı o muhteşem kadının vücuduna yaslamadan biraz uyuyabilmem için yeterli anlık rahatlamayı sağlamasına ihtiyacım vardı.

Olmadı.

Elde ettiğim tek şey duş duvarında bir çizgi daha ve vücudumda "Harika ısınma" diyen bir vızıltı oldu. Gerçek oyun ne zaman başlıyor?"

Omzumun kırık olduğunu düşünerek yatakta olabildiğince dönüp durdum. Orada burada dakikalarca uyudum. Tüm bu süre boyunca aletim sertti.

Üç saatlik gece işkencesinden sonra kendimi yataktan dışarı attım ve ağrı kesici ilaç aramaya koyuldum. Haplar yerine Zelda'yı kanepeye kıvrılmış, üzerinde hiçbir şey yokmuş gibi duran bir kıyafetle buldum.

"Oh," diye bağırdı, köşeye doğru çabaladı ve bacaklarını altına sıkıştırdı. "Seni uyandırmak istememiştin."

"Yapmadın," dedim, sesim bir havlamadan sadece biraz daha yumuşaktı. "Uyanıktım."

Bakışları boxerıma kaydı. "Bunu görebiliyorum."

ZELDA

Benim hakkımda bilmeniz gereken iki şey vardı. Muhtemelen yirmi şey, ama şu anki durum için iki şey en önemlisiydi.

Birincisi, iyi uyuyamıyordum. Başımı yastığa koyup, gözlerimi kapatıp rüya alemine dalmayı hiç becerememiştim. Yatakta kıpırdanmak, ertesi gün için gerçekçi olmayan planlar yapmak ve sıradan anlarda söylediğim fevkalade utanç verici şeyleri her seferinde yeniden değerlendirmek zorundaydım. Kafam gece boyunca Rockette tarzı yüksek tekmelerini tamamlayana kadar sakinleşemiyordum. Çoğu zaman *Altın Kızlar* ya da *The Office*'in tekrarlarını izleyerek zihnimin dönmesini engelliyor, mikrodalgadaki çikolatalar gibi rahat öngörülebilirliğin içinde eriyordum. O zaman bile, ne uykuya ne de uyanıklığa benzeyen sersem bir halde saatlerce sürüklendim.

Ve ikincisi, hiç pijamam yoktu. Kimse buna inanmadı ama gerçek buydu. İç çamaşırları ve tişörtlerle uyurdum, 2008 Mezunlar Günü'nden kalma bol uyku tişörtleriyle değil, gerçek tişörtlerle. Çoğu gün kot pantolonla giydiklerimin aynısı. Büyük, delikli ya da pijama gibi değillerdi. Bazen atlet giymeyi tercih ettim. Bana uygun olduğunda, tişörtü tamamen atlayıp iç çamaşırları giyiyordum ya da hiçbir şey giymiyordum. İç çamaşırsız da gayet rahatken uyumak için kıyafet almayı haklı göremezdim. Bunun tek istisnası liseden beri sahip olduğu bir çift boxer şorttu, o zamanlar kızların boxer giymesi "modaydı". şimdi, neredeyse on iki yıl sonra, o boxerlar tanınmayacak kadar solmuş ve o kadar yumuşak yıkanmışlardı ki iplik iplik olmuşlardı. Herhangi bir ani harekette parçalanmaları kaçınılmazdı.

Dediğim gibi, bunu bilmen gerekirdi. *Gecenin bir yarısı Ash'in kanepesine uzanıp erkek iç çamaşırı ve atlet giyme* olayını çok daha az sıra dışı hale getirdi.

Boxer külotunun arkasına sıkışmış ereksiyona bakmaktan kendimi alamamamın hiçbir açıklaması yoktu. Yani, o şeyin ıslakken nasıl görüldüğünü ve kalçama bastırıldığında nasıl hissettirdiğini bilmenin ötesinde hiçbir şey.

Ash televizyona baktı -*Parks and Rec*, bu gecenin iksiri- ve sonra tekrar bana döndü. Kaşlarını çatarak, "Neden uyanıksın?" diye sordu.

Gözlerimi kırpıştırarak omuzlarımı kaldırdım. "Neden?"

"Çünkü..." Parmaklarını kalçasına vurarak bakışlarımı tekrar boxer'ına çevirmeye zorladı. Ya ilgiden hoşlanıyordu ya da orada neler olduğu hakkında hiçbir fikri yoktu. "Çünkü uyuyamadım. Omzum ağrıyor ve- ve bilmiyorum. Belki de hâlâ dağ saatindeyimdir."

"Saat dilimleri gibi sinir bozucu şeylerin hayatına müdahale etmesine izin verecek birine benzemiyorsun," diye cevap verdim.

Kızgınlık, dökülen bir kase çorba gibi üzerine sıçradı. "Bu nasıl bir insan böyle?"

"Alınman için bir sebep yok Ashville." Ayağa kalktım, bu sırada atletimin askılarını düzelttim ve mutfığa yöneldim. Elimde reçeteli ağrı kesicisi ve bir bardak suyla döndüm. "İkimiz de senin bazı şeyleri belli bir şekilde sevdiğini biliyoruz. Bunda yanlış bir şey yok ya da sen istemersen de vücudun farklı bir ortama girdiğinde bunun farkına varıyor. Gerçek şu ki, neye ihtiyacın varsa ona ihtiyacın var."

Çok önemli bir telgraf çeker gibi parmaklarını kalçasına vurdu. Bir köpek maması reklamı kadar uzun süre vurdu. Sonra hapı ve suyu aldı, yuttu ve "Şu anda bana ne söylediğini açıklığa kavuşturmanı istiyorum" dedi.

Dilimi üst dudagımın üzerinde gezdirdim ve kanepedeki köşeme yerleşmeden önce televizyona baktım. Çoğu zaman uykusuzluğumun bir nedeni yoktu. Buna hiçbir zaman uykusuzluk demedim çünkü her gece birkaç saat uyuyabiliyordum, yeterince sakinleştiğimde. Ama bu gece uyuyamadım çünkü bir şişe köpük banyosu suya karıştığında bir fiskiye'nin fişkırıp kabarması gibi bunalmıştım. Her şey çok fazlaydı.

Ama her nasılsa, Ash -dikkatimi standart sapmasına çekmekten kendini alamayan insan hesap tablosu- bu ezilmenin bir parçası değildi. Pek sayılmaz. Aramızdaki itme ve çekme zihnimi gece boyunca fırıl fırıl döndürmüyordu ama içimde uyandırdığı hisleri görmezden gelemiyordum. Kök salan ve uzuvları filizlendiren türden duygular olmaya tehlikeli bir şekilde yakındılar. Ve onları kabul etmemi talep ediyorlardı.

"Zelda. Açıkla bana," dedi ve dizini kanepeye bıraktı. "Lütfen. Yanlış anlamak istemiyorum. Açıkla, aşkım."

Colorado'dan ayrılmaya karar verdiğimde, bu yazın bir ruh arayışı içereceğini biliyordum. Kendimi bulmaya ve o kişinin hayatını nasıl yaşamak istediğine karar vermeye yönelik bir çaba. Erkekler ve seks planının bir parçası değildi.

Eğer biri bana o sabah Boston uçağına binmeden önce, sabahın üçünde iç çamaşırlarımızdan başka bir şey giymeden sitcom izleyebilmek için bir erkeği kendime doğru çağırıp çağırmayacağımı sorsaydı, gülerdim.

İhtiyaçlarıma öncelik vermemin -hatta bu ihtiyaçların varlığının farkına varmamın- zamanının geldiğini ve bir erkeği bacaklarımın arasına sokulup başını karnıma yaslaması için davet etmenin kendimi gerçekleştirme yolunda olmadığını savunabilirdim. Hayatımın bu yeni bölümünü çözmenin ve geçmişini geride bırakmanın yolu bu değildi.

Başkaları için bir araç, onların hayallerini gerçekleştirmelerine yardımcı olacak bir basamak olmayı bitirdiğimde ısrar ederdim.

Bu son derece bencilce şeyi yapmam gerektiğini ve bunu *tek başıma* yapmam gerektiğini söyledim.

Ama işte buradaydım, Colorado'dan birkaç gün ve binlerce mil uzakta, *Parks and Rec'in* bir başka bölümü başlarken Ash'in vücudu bana yaslanmıştı. Bir adamın *Alacakaranlık* kitapları yüzünden kendini Leslie'nin ofis radyatörüne kelepçelediği bölümdü. Sağlam bir bölümdü.

"Bu iyi mi?" diye sordu, yanağı gövdemin üzerindeydi ve kolu belime dolanmıştı. "Rahat mısın?"

Yazın zor geçmesini bekliyordum. Birinin ihtiyaçlarını dinlemek ve onaylamak, kakül yaptırmaya benzemiyordu. Yıkıcı ve zararlı alışkanlıklardan kurtulmak aylar, hatta belki de yıllar alıyordu. Sabah uyandığınızda kendinizi önemsemeye karar verip öğlene kadar bu şekilde yaşayamazdınız.

Ama sonra Ash Santillian gecenin bir yarısı beni kanepeye yatırdı, siki bacağımda her zamankinden daha sertti ve bunun olabileceğini keşfettim

Basit. En azından benim ihtiyaçlarım onunkilerle aynı seviyede olduğunda, bu tohumları ekebilirdi.

"Bu iyi," diye cevap verdim, elimi sırtında gezdirerek. "Ben iyiyim."
Bölüm bitmeden uyuyakalmıştım.

GÜNEŞ ışığı Ash'in oturma odasını aydınlattığında uyandım ve bizi birbirimize sarılmış, bacaklarımız birbirine dolanmış, kollarımız birbirine kenetlenmiş halde buldum. Bunların hiçbirisi uyumama izin verecek kadar rahat olmamalıydı. Elleri gömleğimin altında, kürek kemiklerimin arasında sabit dururken nefesi boynuma doğru nefes nefese geliyordu. Benimki sırtının alt kısmında duruyordu, parmak uçlarım boxer'ının bandının altından geçiyordu. Dokunuşumu bilinçli olarak o bölgeye götürmeyi seçtiğimi hatırlamıyordum ama yine de bunların nasıl olduğunu hatırlamıyordum.

İşin aslını biliyordum ve Ash'le beni buraya getiren lojistiğı biliyordum, neredeyse hiçbir şeyim kalmayacak şekilde soyunmuştum ve onun kalçaları uykuda tembelce benimkilere çarparken sevgililer gibi sarılmıştım ama bunun nasıl benim yeni dünyam haline geldiğini bilmiyordum. Geçtiğimiz ayların ve yılların tüm ağırlığını bir gecede nasıl terk ettiğimi ve içimdeki atomların nasıl birleşerek geçmiş yaşamların derisini döküp yerine taze bir yeniliğı ve *sadece bu adam* tarafından tutulmak için inleyen bir arzuyu koyduğunu bilmiyordum. Bizi bu noktaya getiren sözcüklerin, anların ve dokunuşların sırasını bilmiyordum. Her ne kadar bu olayların her birini kazmak ve incelemek istesem de, bu bir adım uzaklaşmayı ve bunu uzaktan incelemeyi gerektiriyordu. Bunu yapmak istemedim. Bunun bitmesini istemedim.

Tam burada, böyle kalabilirsem, beni yakalamak zorunda olan tüm gerçeklikten kaçabilirdim. Ash'in sevgi deposunun doldurulmasına umutsuzca ihtiyaç duymak yerine, beni tüm rastlantısallığımla, ben-liğimle istediğı için yapışıp kızışıyormuş gibi davranabilirdim. Hayatımı havaya uçurmadığıma ve patlamadan kaçmaya alışmadığıma inanmak için kendime izin verebilirdim.

Ash kımıldadı, gerildi. Vücudu benimkine *ok* yakındı. "Düşündüğün zaman mırıldanıyorsun." Sözleri boynumda gürlledi, sert ve uykuu. "Gerçekten çok tatlı."

Ona baktım ama gözleri hâlâ kapalıydı. Elimi boxer'ının bandından çektim. "Seni uyandırmak istememiştim."

"Şikayet etmiyorum." Elimi aradı ve bulduğunda tekrar beline götürdü. "Madem konuşuyoruz, sana kişisel bir soru sorsam sorun olur mu?"

Bunu düşünürken çenesindeki ve üst dudağının üstündeki kalın kirli sakalı inceledim. "Bunu sana söylemekten nefret ediyorum Ash ama kişisel sorular sormak için izin almamız gereken noktayı geçtik. Bunların hepsi büyük bir kişisel soru."

"Bu evet mi, hayır mı demek
Zelda?" "Evet, devam et,"
diye cevap verdim.

Elini omuzlarımın arasından belime doğru *yavaşça* sürükledi, sanki parmak uçlarının tenimdeki hissini kaydetmemi ister gibiydi. "Ne giyiyorsun böyle?"

"Bu bir gömlek."

Elini kumaşın etrafına doladı. En ufak bir çekiştirme yapsa kumaş yırtılacaktı. "Gerçekten mi?"

"Evet," diye tersledim, sesimdeki kahkahayı tutamadım. "Ve şort."

Gömleği serbest bıraktı, sonra parmak uçlarıyla eski bel bandımı yokladı. "Kimin boxer'ını giydiğini gerçekten bilmek istiyorum."

"Kim? Ne? Oh, onlar benim," diye mırıldandım. "Evet. Bunlar benim."

Kaşlarını çatarak boxer'ına baktı. "Şaşırdım mı yoksa rahatladım mı karar veremiyorum."

"Hayır mı?"

"Hayır," diye yanıtladı Ash. "Ve bu konudaki en büyük karışıklık da bu değil."

"Bu ne olabilir?"

Kaşları çatıldı, yüzünü buruşturdu. "Senin başka bir adamın iç çamaşırlarıyla yatma ihtimalinin beni mantıksızca rahatsız etmesi meselesi var."

Bir kahkahayı bastırarak, "Düşüncelerindeki mantıksızlığı fark etmeye karar verdiğin bu anı seviyorum," dedim.

"Eğer bunu sevdiysen, bir sonraki mantıksız düşünceme bayılacaksın." Parmak eklemlerini kalçamdan göbek deliğime doğru sürükledi ve uykulu itişlerinin hızını artırırken kalbimin sert, baş döndürücü bir şekilde çarpmasına neden oldu. "Bunu *her* gece takmalısın."

Sonra, evren bana her şeyi her zaman rahatsız etme gibi değerli bir armağan verdiğinde, birçok elle kutsadığı için, "Belki bu senin için işe yarar ama ben genellikle yatarken pek bir şey giymem. Şu anda sadece yatakta olmadığım için giyinik durumdayım."

Ash bana göz kırptı, kasırga rüzgârları kadar düzensiz bir nefes verdi ve son sözü söylemekten başka çaresi yokmuş gibi bedenini bedenime doğru salladı. Kalın ve sertti ve eğer kendini vücuduma yasladıktan sonra kaşlarını çatmasaydı, bacaklarımı beline dolayıp başladığı işi bitirmesi için ona yalvarırdım.

Ama bunu rahatsız edici hale getirmiştım ve şimdi Ash fazla düşünmekle meşguldü. "Bunu bana neden söyledin?" diye sordu.

Hiç kelime yoktu. Gerçekten, hiçbir kelime. Ona verecek bir cevabım yoktu ve olsaydı bile aklımdaki tek şey bana karşı zonklayan ereksiyondur. Artık kullanabileceğim kelimeler *evet*, *prezervatif* ve *lütfe*'nden ibaretti.

Neyse ki benim ve her yerdeki retorik sorular için Ash devam etti. "Bunu neden bilmemi istiyorsun Zelda? Seninle çarşaf arasında bir şey olmadığını bilmemi mi istiyorsun? Seni bu şekilde düşünmemi mi istiyorsun?"

Kendime nasıl yardım edeceğimi bilemediğim için, "Bence yine de yapacaksın" dedim.

Tamamen hareketsiz ve sessiz kaldığı bir an oldu ve ben bedenlerimizin birbirine değdiği ve yeni bir topografya oluşturduğu yerlerin daha da farkına vardım. Ash başını göğsüme doğru eğdi ve "Peki ya bu konuda haklıysan?" diye sordu.

Sözleri göğsümde yankılandı ve bunun cevaplanması gerekmeyen başka bir soru olması ihtimaline karşı birkaç dakika daha sessiz kaldım. Ayrıca, doğrudan göğsümle konuşmasının verdiği hissi gerçekten seviyordum. Sonunda dedim ki, "Sen söyle Ash. Beni çıplak düşünmek senin için ne anlama geliyor?"

Bununla birlikte koltuktan indi. Bana sırtını verdi, onun uyarılma ve acı savaşını görmeme izin vermedi. Bundan zevk alacağıma inanıyordum. Çok hoşuma giderdi. Onu, istediğine inandığı ve gerçekten istediği şeylere karşı mücadele ederken izlemek en sevdiğim eğlencelerden biri haline geliyordu.

"Kahretsin, bir duş daha almam lazım." Yatak odasına doğru yürürken, "Bana bir iyilik yap. Buraya gelme aşkıım. Tavan çökmüş ve ben bir ton molozun altında kalmışım gibi gelse bile, içeri girme."

"Anladım patron," diye cevap verdim, ancak kapısının çarpma sesinden beni duymadığından emindim.

Sıradan anları tuhaf ve olağıandışı hareketlerle paramparça etme konusunda geniş bir geçmişe sahip biri olarak, en yapışkan durumları bile yumuşatma konusunda oldukça becerikliydım. Yöntemim gülünç derecede basitti: Yapışkanlık yokmuş gibi davranmak. İnkâr et, inkâr et, inkâr et. Böyle bir şey olmamıştı ve olduğunu düşünüyorsanız delirmişsiniz demektir.

Hiçbir şey bundan daha kolay değildi.

Örnek olarak: Birkaç yıl önce Colorado State'teki Clark binasının orta merdivenlerinden aşağı doğru yürüyordum. O binanın 1970'lerden kalma bir maksi pedden daha fazla kanadı ve aşağı yukarı birkaç bin tane olmak üzere en az bir milyon merdiveni vardı. Herkes gibi ben de merdivenlerden iniyordum, ta ki ayakkabımın topuğu çok uzun pantolonuma takılana ve herkes beni izlerken takla atana kadar. Bok gibi morarmıştım ve bu sırada birkaç parmağıım kırılmıştı ama bu yapışkanlığı herhangi bir şekilde kabul edecek değildim. Hayır, ayağa kalktım ve sanki kıcıım ve bacaklarım merdivenlerden yuvarlanmaktan mosmor olmamış gibi, sanki serçe parmağıım doğal olmayan bir açıyla bükülmemiş gibi, sanki hiçbir şey hissetmemişim gibi oradan uzaklaştım.

Ben de bu sabah aynısını yaptım.

Ash duş alırken ben de mutfak dolaplarını ve buzdolabını karıştırdım. Geçen haftayı evinden uzakta geçiren biri için taze malzeme sıkıntısı yoktu. Bu ilginçti ama beklenmedik de değildi. Bana her zaman her şeyi düzenli olan bir adam gibi gelmişti.

Ona kahvaltılık bir sandviç hazırladım çünkü bana yaptığı şakaya karşılık vermem gerekiyordu. Ama ona, yola çıkmadan önce kendim için hazırladığım aceleyle bir araya getirilmiş sammy'den daha iyisini yaptım; tost yerine gümüş dolarlık krepler hazırladım. Krep sandviç kahvaltı repertuarımın en önemli parçasıydı.

Ash'i bu konuda bilgilendirmek için beklemedim ya da o şuruplu krep, yumurta, pastırma ve peynir kulesini yerken onu izlemedim. Kendini ne istediğine ne de ihtiyaç duyduğuna ikna ettiği her türlü şeyi deneyimlemesini izlemek hoşuma gitse de, şimdi bunun zamanı değildi. Bu sabah paylaştığımız anı, dün geceki anı ve duygusal olarak ihtiyaç duyduğumuz sarılma ile duygusal olarak ihtiyaç duyduğumuz sevişme arasındaki sınıra çok yaklaştığımız diğer tüm anları yokmuş gibi davranmanın zamanıydı. Ereksiyon olan ya da ritmik itiş gücü olan ben olmasam da, Ash'in pişman olmasına yetecek kadar uzun bir süre bizi doğrudan o topraklara sürüklemiştim.

Ve daha iyisini bilmesini ona bırakamazdım. Hayatımda bir kez olsun, daha iyisini bilmeliydim. Paraşütüm parçalanmış halde uçuşumun kenarına doğru savrulmaktan kaçınmalıydim. Bu reenkarnasyonumda, daha iyisini bilmek, daha iyisini yapmak için erkeklere güvenmedim. Kendime güveniyordum ve bu kendime de güvenmeyi öğretmek anlamına geliyordu.

Krep sandviçi Ash'e bırakarak, henüz amacına uygun olarak kullanmadığım misafir odasına çekildim. Duş aldım ve daha önce hiç böyle bir şey yaşamamış olmama rağmen *arkadaşlarım ve ailemle birlikte bir yaz hafta sonu akşam yemeği partisi düzenlemek* için elimden geleni yaptım. Sonra saçımla uğraşarak beş anlamsız dakika geçirdim. Saç kıvrırma çubuğu ya da yuvarlak fırça desteği olmadan istediğimi yapamayacağımı biliyordum ve bunların hiçbirini bavulumda yer edinmemişti.

Ama bu telaş bana yapacak bir şey veriyordu. Bunun alternatifi - hareketsiz, sessiz ve düşüncelerimi duyabilecek kadar sakin olmak- Pazar günü krep sandviç gibi bir gün için çok ürkütücüydü.

Doğrusu, düşüncelerimle başa çıkabilmem için birkaç krep sandviçi Pazar gününe daha ihtiyacım vardı. Sadece en kötü zamanlarda kabul ettiğim bulanık olanlar, seçimlerimi ve motivasyonlarımı nefes nefese, ezici bir utanca davetiye çıkaracak şekilde incelememe neden olan tehlikeli olanlar.

Evet, o düşünceler bekleyebilirdi. Her zaman beklerlerdi. Kendimi devedikeninin içine atıp köklerini sökmeye hazır olana kadar saçlarımla uğraşır, bavul kırıışığı eteğimi düzeltirdim. Sonuçta, arkamda belirsiz bir nottan başka bir şey bırakmadan hayatımdan kaçıp gitmişim çünkü buna *mecburdum*. Saçıma ve eteğime takılmama izin vardı.

Uygun bir süre önemsiz şeylere kafayı taktıktan sonra Ash'i mutfakta buldum, bir eli kalçasındaydı, diğer eliyle de telefonuna bakıyordu. Askısını takmamıştı ama bu sonuncusuydu.

Fark ettiğim bir şey varsa o da gövdesinin her santimine mükemmel bir şekilde uyacak şekilde dikilmiş olması gereken bir polo tişört giymesiydi. Duştan yeni çıkmış saçları hâlâ ıslaktı ve çocuksu bir şekilde dalgalıydı. Ellerimi lacivert şortunun ceplerine sokmak ve kumaşın altındaki vücudu hissetmek için çok tuhaf bir dürtü beni tüketti.

Bana doğru bakmadan, "Benim için yemek yapmak zorunda değildin," diye homurdandı.

"Biliyorum. Yine de yaptım." Tabağını lavabonun yanında gördüm, akça ağaç şurubundan arta kalan tek şey bir çizgi halindeydi. "Nefret ettin, değil mi?"

Bu onun tüm dikkatini üzerime çekmemi sağladı ve "Lanet olsun. Ne giyiyorsun sen?"

Erik desenli eteğime ve kırıksıklık topografyasına kaşlarımı çatarak ellerimi uzattım. "Sakin ol Ashville. Uzun, yazlık etekler mükemmel olmak zorunda değil. Şu anda sanki bu kırıksık bir kumaşmış gibi hareket ediyorum. Değişmeyeceğim. Bununla başa çıkmalısın-"

"Az önce ne dediğinden emin değilim," diye homurdandı bana yaklaşırken. Kolunu belime dolayarak aramızda kalan mesafeyi kapattı. "Hiçbirini anlamadım ama tek bir şeyi bile değiştirmeni istemiyorum."

O sırada bana bir şey oldu, tekila vızıltısıyla karışık yükseklik hastalığı gibi bir şey, hepsi sanki günlerdir yemek yememiş gibi açlık sancılarıyla bölündü. Göz kapaklarımı ağırlaştıran, dudaklarımı aralayan ve bedenimin *istek duymasına* neden olan garip bir baş dönmesiydi bu. Ash'in sözlerini duymazdan gelmeme izin vermiyordu. Bir yanıt oluşturmamı. Şekillenmiyordu. Yapabildiğim tek şey "Sapanın nerede?" oldu.

"İhtiyacım yok," dedi, beni hâlâ sıkıca tutuyordu.

Bakışlarının o ağır göz kapaklarından ayrılmış dudaklarıma, oradan da aşağıya, pembelerin en soluk tonundaki kolsuz bluzuma inişini izledim. Onu ilgilendiren şey üstüm değildi. Göğüslerimin arasındaki boşluk, sadece onun bakış açısından görülebilen vadiydi.

Orada çok fazla bir şeyim yoktu, ortalamadan daha fazla bir şey yoktu, ama nefesini içine çekmesi ve o vadiye sanki ona aitmiş gibi hırlaması beni daha da sersemletti, daha da acıktırdı.

Bakışları göğüs dekolteme kilitlenmiş halde, "Bir şeyi bilmeni istiyorum Zelda. Eğer bunu yaparsak, ailemin evine gidersek-"

"Tabii ki gidiyoruz," diye araya girdim.

O çok sevdiği ölçülü, yönetici sesiyle tekrarladı, "Eğer gidersek, bunu geri alamazsınız. Bunu bilmeni istiyorum."

"Bu neden deneyimli bir şüpheciden gelen uğursuz bir uyarı gibi geliyor? Sanki Mordor'a öylece gizlice girilmezmiş gibi."

"Çünkü öyle, aşkım. Bundan vazgeçebilirsin. Burada kal. Açıklamaları ben hallederim."

"Neden ailenle tanışmamı istemiyorsun? Yani, geçen gün kendilerini yatak odana davet etmeyen kısımla."

Parmağıyla karnıma dokundu. "Birincisi, seni ellerinde tutmak isteyeceklerdir." "Bunda kötü olan ne var? Annen ve kız kardeşin çok eğlenceliler, özellikle de yatakta gözlerini bize dikip sırayla benim Millie olmadığım konusunda ısrar ettikleri bir sohbeti sürdürdüklerinde. Bunu göz önüne alırsak, eminim diğer herkes de aynı derecede eğlencelidir. Ve ben saklanmaya karşı değilim. Çünkü Fark etmişsinizdir, beni toplamak o kadar da zor değil."

Sanki çocuksu argümanımı toparlamama müsaade ediyormuş gibi bekledi. Sonra kaşlarını çatarak, "Annemin örgü şişlerini çıkarmak üzere olduğunu, çünkü ona vereceğimiz torunların battaniye ve şapkalara ihtiyacı olacağını söylediğini hatırlatayım mı? Bahse girerim bugün seni eve getirirsem sabaha kadar bir tane bitirmiş olur."

Terziye yaptığımız ziyarette annesinin bakışlarını üzerimde hissettiğimi düşününce gözlerim büyüdü. Evet, Bayan Santillian bana izin almaktan çok af dileyen bir tip gibi gelmişti. "Oh, doğru, doğru, doğru."

"Ve iki kişilik, paylaşıyorum." Eğildi, omzumdaki saçlarımı taradı ve yerine dudaklarını koydu. "Ben paylaşmam Zelda."

Boynumu sevdiğimi bildiği şekilde öptü ve elimi onun sevdiğini bildiğim şekilde gömleğinin altına soktum ve o vuruş ve nefes için önemli olan tek şey birbirimize nasıl uyduğumuzdu.

"Ne demek istiyorsun," diye başladım, "ailen yeni favori şeyleri olduğuma karar verdiğinde takıntılı ve zalim olmak için fazla zamanın olmayacak mı? Çünkü ben haftanın gözdesi olmakta iyiyim, işin içinde biraz hüs-nükuruntu olsa bile."

Herkesin ailesinin sevdiği, akşam yemeğine davet ettiği, geceyi geçirdiği, yaz kamplarına katıldığı arkadaş olma konusunda her zaman bir becerim vardı. Kendimi nasıl görünmez ama aynı zamanda vazgeçilmez kılacağımı erkenden öğrenmişim.

"Beni duymuyorsun aşkım," diye fısıldadı Ash. "Seni tanıyorum ve biliyorum

."

"Dur bakalım, Ashville. Beni *tanımıyorsun*."

Boynumla omzumun birleştiği yere doğru mırıldandı ama

Bu konuşma için gözlerimin içine bakmak için geri çekilmedi. Sanki buna ihtiyacı varmış gibi beni öpmeye devam etti. Ben söyledim. "Belki de Indiana Jones filmleri arasında en sevdiğini bilmiyorum."

"Bu filmler arkeolojiyi o kadar kötü temsil ediyor ki, bir uyarıyla birlikte gelmelidir."

Boynuma doğru gülümseyerek devam etti: "Dediğim gibi, seni tanıyorum. Ailemi de tanıyorum. Seni tutarlar ve beni atarlar."

"Bunun olmasına izin vermem patron."

İşte bu kadar.

Ash'in vücudu benimkine karşı gerildi, yıpranma noktasına kadar gerilmiş bir halat gibi ve boğuk bir nefesle sarsıldı. Sonra, "Bundan emin misin Zelda? Hayır demeye hakkın var."

Hayır demeye iznim vardı.

Bunu soyut anlamda bilsem de, pratik anlamda bildiğimden, kendi sınırlarımı çizdiğimden emin değildim. Ash bana bu hakkı verene kadar.

İki elimle sırtını sıvazladım, bütün gece yaptığım gibi onu tuttum. "Gitmek istiyorum," dedim. Birine bu şekilde dokunmak güzeldi. Onu kollarımın arasına almak ve boynumu ısırırken birlikte tutmak güzeldi. İçimde çok uzun zamandır giderilmemiş bir ihtiyacı besliyordu. "Sen istiyor musun?"

"Hayır," diye cevap verdi gülerek. "Babamla iş meseleleri hakkında konuşmam gerekiyor ve bunun sorunsuz geçmeyeceğini biliyorum."

Eğer böyle devam edersek, günü döngüsel konuşmalar ve bitmek bilmeyen kucaklaşmalarla geçirecektik. Sorun şu ki, ikimizin de bunda bir sorun görmediğinden emindim. "Neden?"

"Çünkü-" Kendini durdurdu, başını salladı ve tekrar göğüslerime baktı. "Şirketin işleyişi konusunda aynı fikirde değiliz."

Bu, benim için söyleyecek uygun bir şeyin olmadığı ve dolayısıyla sessizliğin tek çözümü olduğu durumlardan biriydi. Bu tür durumları fark etmeyi ancak son bir iki yıldır öğrenmiştim. Daha önce, benim huysuz ağzım Ash'in mikro yönetimi ya da herkesin işini onlar için yaparak liderlik etmesi hakkında iğneleyici bir şeyler söylerdi. Bu çok uzun sürdü.

farkındayım ama bu yorumlar sinirli değildi, komik değildi ve yardımcı da değildi.

Aramızda sessizlik sürse de Ash göğüslerime kaşlarını çatarak kendisini meşgul edecek kadar eğleniyor gibiydi. Sonunda belimdeki tutuşunu gevşetti ve bakışlarını gözlerime doğru sürükleyerek, "Dışarı çıkmalıyız. Yaz trafiği çok saçma."

Onu apartmandan dışarı, koridordan aşağı, asansöre kadar takip ettim. Konuşmadık ama kapıyı kilitlemekle bodrum kattaki garajın düşmesine basmak arasında bir yerde, her dokunuşun karşılık bulması gereken yeni bir oyunun şartlarını kabul ettik. Eskiden hepimizin oynadığı, tek amacın topun düşmesini engellemek olduğu oyunun çarpıtılmış, yetişkin versiyonuydu. Ash'in bir oyunu nasıl kaybedeceğini bilmediğinden kesinlikle emindim.

Dirsekler ön kolları sıyırdı, omuzlar göğüslere kayd, eller sırttan aşağı ve kalçaların üzerinden baktı. Ash'in arabasına, şaşırtıcı derecede havalı bir klasik Porsche'ye doğru yürürken ellerimiz birbirinin üzerinde oyalandı. Avcı yeşili roadster'ın birkaç adım önünde sıçrayarak durduğumda neredeyse oyunu bizim için kaybediyordum ama o kolunu belime doladı ve beni ilerlemeye teşvik etti.

"Bunu beklemezdim-" Ash bana yan gözle bakarken arabayı işaret ettim. "Senden bunu beklemezdim Ashville. Çok güzel."

"Beni tanıyor olabilirsin," diye cevap verdi. Benim için kapıyı açtı, yolcu koltuğuna yerleşmeme yardım ederken parmakları sırtımı okşadı. Eğildi ve saçlarımı kulağımın üzerine topladı. "Bu her şeyi bildiğin anlamına gelmez."

Aracın etrafında dönerken kendi kendime gülümsedim. Bu adamdan hoşlanmaya niyetim yoktu. Bu kadar da değil. Bir iş istiyordum ve zor bir geçişten daha iyi olmak istiyordum. Bu niyetlerimin bariz nedenleri de vardı. Bir baharat rafından daha duyarlı bir şeye karşı his besleyecek durumda değildim. Ayrıca, yakın zamanda berbat bir durumdan kurtulduğu da açıktı. Herkesin benim kötü şöhretli Millie'den başka biri olmam karşısında yaşadığı şoku anlamak için tüm hikâyeyi anlatmama gerek yoktu.

Ancak ondan -ya da herhangi birinden- bu kadar hoşlanmayı planlamamamın derin, karanlık ve gerçek nedeni nasıl yapacağımı bilmememdi. Patronumla nasıl başa çıkacağımı biliyordum, o anda her kimse, ama bu her şeyden çok alttan üstten bir meseleydi. Bunu şimdi de yapabilirim. Karıştırabilirdim

onun ruh halini tahmin ederek, ofisini yöneterek ve kollarında eriyerek, ama başka hiçbir şey için kendime güvenmiyordum.

Porsche'nin küçük kabininin içinde oyunumuz ciddiyetle devam etti. Çantamı almak için eğildiğimde elimi dizine koydum. Arka camdan dışarı bakarken elini kolumda gezdirdi. Vites koluna uzandığında elimi onunkinin üzerinden geçirdim, bu sırada içinden kalın bir inilti yükseldi.

"Hayatta kalacak mısınız?" O gözlerini kapatırken elimi tekrar onun eline koyarak sordum. "Düz vites araba kullanmanın birkaç gün daha onaylanmış aktiviteler listende olduğundan emin değilim."

Elini topuzun üzerinde esnetti ve bir iniltiyi daha bastırdı. "Her şey yolunda."

Ona tam olarak inanmasam da bunu kendime sakladım. Şehirde birkaç dakika içinde idare edip edemeyeceğini öğrenecektik ve bu bana mutfağına el koyduğumdan beri sakladığım soruyu sorma fırsatı verdi. "Market servisiniz var mı?"

Yeraltı garajından çıkıp kör edici yaz güneşinin altına girdiğimizde Ash bir kahkaha attı. "Evet. Adı Diana Santillian İşgüzarın Tekidir. Harika hizmet ama ücretler sizi öldürecek."

Gerçekten anlamadığım için "Bu ne demek oluyor?" diye sordum.

"Bu, annemin Massachusetts'in güneydoğu kıyısındaki evinden çıkıp Boston'a gitmesi ve mutfağımı ihtiyacım olduğuna inandığı malzemelerle doldurması anlamına geliyor."

Yine gerçekten anlamamıştım. "Neden?"

"Bunun cevabını istiyorsan uzun bir tarih istiyorsun Zelda," dedi kıkırdayarak.

Kavşağın diğer tarafındaki otoyol girişini işaret ettim. "Zamanımız var."

İlk başta cevap vermedi. Gözlerini kısarak trafiğe baktı, paslanmaz çelik su şişesinden bir yudum aldı, arka cebinden cüzdanını çıkardı ve orta konsola bıraktı. Sonra, "Yemek bir yan üründür, buradaki birincil itici güç değildir. Muhtemelen bizim kuşağıımızdaki diğer çocuklardan daha özgür çocuklar olarak büyüdük. Gezmemize, dolaşmamıza ve kendi sorunlarımızı yaratmamıza izin verildi. Hatta teşvik edildik. Annemle babamın tek derdi, biz keşfederken başımızda dikilmemeleriydi. Ve bu sadece ormanlarda gezinmek değildi. Her şeyimizdi. Kendimizden sorumluyduk."

Okul ödevleri, kapıdan zamanında çıkmak için giyinmek gibi şeyler. Ve bu özerklik her birimizde farklı biçimler aldı. Hâlâ da öyle. Ama özgür çocuklar yetiştirmenin sorunu - anneme göre -bağımsız yetişkinlere dönüşüyorlar."

Ash'in de benim de erken yaşta bağımsızlığı tanımış olmamız, ama onunkinin bilinçli bir ebeveynliğin, benimkininse ihmalin sonucu olması bana acı bir şekilde komik geliyordu. Ben giydirilmiş, beslenmiş ve korunmuşum ama ihmalin boyutları vardı. Gölgeleleri vardı.

"Ash sözlerine şöyle devam etti: "Annemin artık bize bakmakla çok daha fazla ilgileniyor olması biraz iğrenç olmasa da büyüleyici. "Tüm haftasını bana, Magnolia'ya ve Linden'e yemek hazırlayıp bize getirmeye göre planlıyor ve aynı zamanda kağıt havlu, bulaşık deterjanı ve aklına gelen başka ne varsa getiriyor. Bizi kontrol etme yöntemi olarak ne yediğimizi ya da yemediğimizi hesaplayacak. Belki de bu benim yetişkin görüşümdür. Belki de annem biz çocukken de etrafımızda dolanıyordu ve biz bunu fark etmemiştik. Belki de bu bize verildiğini bilmediğimiz bir hediyedir."

Bu konuda haklıydı. Bu bir yetenektir ve Ash bunu fark edecek kadar anlayışlıydı. O tam bir zorba değildi. Kelimenin gerçek anlamıyla hiç de zorba değildi. Sadece her şeyi belli bir şekilde tercih ediyor ve sorumluluk biriktiriyordu çünkü aynı anda çabalarını kesinlikle fark etmeyecek birine ya da bir şeye kendini kanıtlamadan nasıl yaşayacağını bilmiyordu.

"Ama dediğim gibi, iğrenç olabiliyor," diye devam etti.

"O seni önemsiyor Ashville. Pek çok insan seni önemseyen bir ebeveyn için adam öldürür. Bunu benden duy. Bu dünyadaki en kötü şey değil."

O kısıp kaşlı, keskin gözlü bakışlarını bana doğru çevirdiği anda, çok fazla şey söylediğimi anladım. Hem de çok fazla. Dikkatini tekrar yola verdiğinde bile düşünceli kaşları ve meraklı bakışlarıyla beni izliyordu. Çok fazla, çok fazla.

Tabii ki bu hatayı her nefesimi akılsızca gevezelikle doldurarak telafi ettim. *Soldaki gökkuşağı boyalı tank neydi? Şu reklam panosunun hikayesi ne? Rampa tabelasındaki caddenin adını nasıl telaffuz ettin?*

Ash, kaşlarını çatmaya ve yüzünü buruşturmaya devam ederken tüm bu sorulara kırılmış, dikkati dağılmış bir şekilde cevap verdi. Sonra, "Şu anda nerede olduğunu kim biliyor?"

"Otuz bir yaşımdayım, bekârım ve kimseye borcum yok. Nerede olduğumu bilmesi gereken tek kişi benim."

"Kardeşlerim ve ben konumlarımızı birbirimizle paylaşıyoruz. İkisi de uygulamayı açıp beni istedikleri zaman bulabiliyorlar," diye yanıtladı. "Bu sadece... Bilmiyorum, yardımcı oluyor. Akıllıca."

Otoyolun kenarındaki büyük bir göletle ilgileniyormuş gibi yaptım. "Senin fikrin olduğu için mi akıllıca yoksa senin mikro yönetim dürtünle ilgisi olmayan durumlarda anlamlı bir amaca hizmet ettiği için mi akıllıca?"

"Anlamlı amaçlar, kesinlikle," diye yanıtladı. "Ne zaman buluşmamız gerekse ve Linden beş dakika içinde orada olacağını söylese, yerini takip edebiliyorum ve hâlâ kıyıda olduğunu ve en az doksan dakika uzakta olduğunu biliyorum." Dış uyluğuma dokundu. "Bu adamın zamanında geleceğine güvenemezsin çünkü onun tek zaman kavramı güneş. Ciddiyim. Saat takmıyor, telefonunu kamyonunda bırakıyor. Zamanı söylemek için gökyüzüne bakıyor. Magnolia ve ben onu takip etmeseydik, birlikte izlemeyi planladığımız her maçın ilk yarısını stadyumun dışında beklediğimiz için kaçıracaktık."

"Bu konuda sana hak veriyorum," diye kabul ettim. "Peki ya sen? Kardeşin var mı?"

Parmak uçlarımı elinin arkasında gezdirdim. "Sayılır."

Hızlı bir kahkaha nefesi gövdesini sarstı. "Bunun ne anlama geldiğini bilmiyorum."

Omuz silktim. "Bilmene gerek yok."

Bana yan gözle bir bakış attı. "Sana tekrar sorayım. Nerede olduğunu kim biliyor?"

Bayanın çok fazla itiraz etmesi durumunu asla iyileştirmediğinden, "Sen ve ben varız, bu da iki tam insan yapar. Ve yaptığım her şeyi takip etmekle görevli yapay zeka birimi."

İnledi ama bu kez yaralı bir omuzla vites küçültmenin verdiği gerginlikten değildi. "Zelda," dedi, tek nefeste adım bir iç çekişe, bir öğüde, sempatik bir kucaklamaya dönüştü. "Bu da neyin nesi?"

"Ne sorduğunuzdan emin değilim." *Şüpheye düştüğünde, hiç olmamış gibi davran.*

"Önümüzde sağlam bir saat var. Bu sürenin bir kısmını bana taşınma planlarınız hakkında daha fazla bilgi vermek için kullanın."

"Hayır," diye basitçe cevap verdim.

Barikatlara ve retlere alışık olmayan bir adamın şaşkın kahkahası arabanın içinde yankılandı. "Hayır mı?"

"Ulaşamayacağın bir şey olduğunu duymanın zor olduğunu anlıyorum Ashville, ama senin mutsuz olman benim sınırlarımı aşmam gerektiği anlamına gelmiyor."

Keskin nefesi bile öfkeyle sarılmıştı. Bunun Ash için garip bir deneyim olduğunu tahmin edebiliyordum, istediğini elde edememek falan. Ama bu parçam tüketilmek üzere masada değildi. Ona düşkün annesinin hikâyesinin bende bir tepki yaratmasına izin vermemeliydim. Ben bundan daha iyiydim. Bunun *ötesindeydim*. Ve aile hayatımı kimseyle tartışmadım. Herkesin bildiği tek şey yakın olmadığımızdı ve yeterince kesin bir şekilde konuşulduğunda, takip eden soruların olasılığını ortadan kaldırıyordu.

Ash hariç.

Parmak eklemlerini uyluğumun dış kısmında gezdirdi. Dirseğimle pazısını sıyırdım. "Eminim birileri nerede olduğunu merak ediyordur, aşkım. Eğer benden uzakta olsaydın, ben, şey," durakladı, elime uzandı, "güvende olduğunu bilmek isterdim."

Evet, Ash hariç.

İşin aslı, Ash bir istisnalar bahçesiydi. O, birbiriyle uyuşmayan her duygu, tamamlanmamış her arzu, yol boyunca kaçırdığım her eski deneyimdi. Ve tozlu, eski sırlarımın düşük, düşük fiyatı karşılığında hepsine, onun hepsine sahip olabilirdim.

"İşte yine tatlı sözlere başladın," dedim, hissetmediğim neşeli bir ton takınarak. "Bundan daha fazlasını yaparsan, bir zorba olarak ününü koruyamazsın."

Yola odaklanmaya devam etse de elini kalçama götürüp hızlıca sıktı. "Bilmek isterdim Zelda ve eminim bu konuda yalnız değilim."

Kendimi bir daha kimse için ısırik büyüklüğünde parçalara ayırıp şekillendirmek üzere kaçmadığım için -otuz bir yaşında, ödeyecek borcu olmayan bekâr bir kadının kaçabileceği kadar-, "Bunu önermen çok hoş ama benim hiçbir zaman kilerimi doldurmakla ilgilenen bir annem olmadı," dedim.

Parmaklarını benimkilere dolamak için elini kaydırđı. "Şimdi annem elinde. Birkaç ay bekleyelim ve sonra bana günün ortasında arayıp ne kadar tarçınlı bir dönemden geçtiğimizi anlatıp durmasının ne kadar harika olduğunu anlatırsın."

"Neden bu kadar tarçınla uğraşıyoruz?"

"Muhtemelen yediğimiz bütün Fransız tostları." Bunu söylerken başparmağını avucumun üzerinde gezdirdi ve kimsenin nereye gittiğimi ya da evi neden terk ettiğimi bilmek istememesinin nedenleri hakkında konuşmayı bırakmamıza izin verdi. "Bir sonraki mantıklı adım gibi görünüyor, değil mi? Kreplerden sonra mı?"

Ben geçen manzarayı izlerken o avucumu keşfetmeye devam etti. Burası farklıydı -burası farklıydı- ve bu hiçbir zaman yukarı doğru baktığımda geniş bir gökyüzü örtüsüyle karşılaştığım zamanki kadar belirgin olmamıştı. Dingin maviyi kesintiye uğratan hiçbir şey yoktu, tek bir dağ tepesi bile bulunmuyordu.

Tarçın konusu kilometrelerce geride kaldıktan sonra Ash, "İşte her gün paylaşmadığım bir hikâye," dedi. "Benim ailem hippidir. Birinci dereceden çiçek çocuklar. Barış, sevgi ve diğer saçmalıklar."

"Bekle, ne?" Ona baktım. "Annenle tanıştım. Tory Burch sandaletleri giyiyordu. Kötü haberi verdiğim için üzgünüm ama Tory Ölüler'i takip etmedi ve gerçek bir hippie lüks bir markayla dolaşmadan önce yalınayak gezerdi."

"Sandaletler hakkında hiçbir şey bilmiyorum ama bu kız kardeşimin el işi gibi görünüyor," diye cevap verdi.

Ash'in çok gösterişli, çok güzel kız kardeşini düşündüm. "Bunu görebiliyorum." "Anladığımı kadarıyla, serbest dolaşan ebeveynlik yaklaşımı

"diye devam etti. "Ailemde büyümenin genel tezi budur. Her şey biraz dışardaydı. En rastgele oyuncaklara sahiptik ve okulda ev yapımı badem ezmeli ve vişne konserveli sandviçleri olan tek çocuklardık ve-"

"Kulağa harika geliyor," diye araya girdim. "Vişne reçeli için kime yalvarmam gerekiyor?"

"Anneme çaktırmadan bu tür şeyleri sevdiğinden bahset ve o mevsim geldiğinde buzdolabında bir kasa reçelimiz olsun," dedi. "Ne yapacağınızı bilemeyeceğiniz kadar çok reçeliniz olacak."

"Eğer en büyük sorunum buysa, hiçbir sorunum yok demektir," dedim. "Okuldaki öğle yemeklerin için kendi konservelerini yapan bir anneye sahip olmanın ne kadar zor olduğunu anlatmana geri dönelim. Çünkü sana sempati duyuyorum."

Bununla, Ashville. Gerçekten katılıyorum. Kalbim sizinle. Zor zamanlarınız için düşüncelerim ve dualarım sizinle. Toys'R'Us'taki her şey çok ticari ve tüketimci olduğu için gerçek, işlenmemiş gıdalar yemenin ve abaküs ya da başka bir tahta aletle oynamanın zorluklarını ancak hayal edebilirim. Ve belli ki bunun sizin üzerinizde korkunç bir etkisi olmuş. Sadece bir yüksek lisans dereceniz var, evinizdeki buzdolabında uzay programına özel olduğuna inandığım özelliklerden sadece birkaçı var ve benden daha eski ama navigasyon ve bardak tutucularıyla tamamen süslenmiş bir araba kullanıyorsunuz. Anlıyorum. Çok zorlanıyorsunuz."

Yüzü kızarmış gibi görünecek kadar kibardı. İyi adammış. "Demek istediğim, ebeveynleri iyileşmekte olan hippilerle büyümek görüldüğü kadar eğlenceli değil."

"Evet, anlıyorum. Sadece sopa ve taşlarla oynamana izin verildiği için şimdi güzel parlak şeylere sahipsin," diye cevap verdim. "Kalbini kıran ilk kız ya da gerçekten önemli bir şey için pas geçildiğin ve bu yüzden şimdi en ufak bir başarısızlık imasından kaçınmak için canını dişine taktığın zaman hakkında ilginç bir hikaye paylaşmak istemiyorsan, Muz Bebekler Derneği'ne katılmana izin verebileceğimden emin değilim."

Ash bir iki dakika sessiz kaldıktan sonra, "Daha önce hiç kimsenin kalbimi kırdığını sanmıyorum," dedi.

Hiç düşünmeden, "Bu çok komik çünkü herkes kalbimi kırıyor," diye cevap verdim.

Bunu neden yapıyordum? Neden şimdi, neden burada? Her zaman her şeyi gizli tutmayı başarmıştım. Kimse gerçek hikâyelerimi bilmiyordu çünkü onlara bir hikâye aramaları için asla sebep vermedim. Kimse bana baktığında kayıp, korku ya da terk edilmişlik görmedi. Yıpranmış, düğümlü parçaları serbest bırakma konusunda her zaman temkinli davrandım çünkü bir kez ortaya çıktıklarında onları geri alamazdım. Yine de burada, Ash şahidimken bu düğümleri çözüyordum, neredeyse ona ipleri çekmesi ve benim için her şeyi parçalara ayırması için yalvarıyordum.

"Zelda." Elimi kucağımdan aldı ve parmaklarını parmaklarımin arasına soktu. "Muz Bebekler Derneği nedir?"

"Tamamen, inanılmaz, tartışmasız bir şekilde muz durumlarında büyüyen insanlar."

"Onu bana ver. Bırak elinden alayım."

Savunmalarım etrafımda toplandı, sadece zırhımdaki boşlukları doldurmak için tasarlanmış hızlı, çabuk kelimelerle konuşana kadar yükselip kapandı. "Bu

Tuhaf. Gelmiş geçmiş en tuhaf şey."

"Ana akımın dışında olmanın aşağılama sebebi olmadığını söyleyen sen değil miydin?"

Ne yaptığını biliyordum ama yine de tuzağa düştüm. "Pekâlâ Ash. Bilmek istiyorsan söyleyeyim. Annem ve babam benim annem ve babam değil. Onlar benim büyükannem ve büyükbabam. Kız kardeşim benim annem. Hayatım utanç ve pişmanlık içinde kızarmış gerçek bir hata olduğundan, son on yılda onlarla bir avuçtan fazla etkileşimde bulunmadım." Elimini geri çektim çünkü savunma mekanizmalarımın gevrek kabuğunun içindeki her şeye ihtiyacım vardı. "Yani, hayır Ash, ailem gittiğimi fark etmedi. Gerçek şu ki, kız kardeşimin-annemin ergenlik dönemindeki muhakeme hataları onları rahatsız etmediğinde çok daha mutlu oluyorlar."

"Bana adil savaşmamı söylediğinde seni duydum. Şimdi de adil paylaşım konusunda beni dinlemeni istiyorum." Ash tekrar bana uzandı, dokunuşu nazik ama sabitti. "Boşluğa ihtiyacın varsa kendini benden uzaklaştır. Kendini benim kötü bir şey söylememe karşı korumaya çalıştığın için bunu yapma. Sana bunu kaldırılabileceğimi söylemiştim. Ciddiydim."

Başımı salladım. "Tamam."

"Tüm bunların nasıl olduğunu sorabilir miyim?"

Acı bir kahkaha attım. Deri kaplı direksiyon protesto etti, aramızdaki ani sessizlik olmasa fark etmeyeceğim kaba bir deri gıcirtısı. Elini sıkıca kavrayışını, ön kol kaslarındaki şişkinlik ve seğirmeyi, çenesindeki sertleşmeye kadar takip ettim. "Hangi kısmı?"

Ash bana doğru kapüşonlu bir bakış attı, gözleri fırtına gibi karanlık ve ciddiydi. "Herkesin sana bakıp bir hata görebileceği kısım."

ASH

ANLAMADIM.

Kız kardeş-anne kısmı değil. O bölümün nasıl sonuçlanacağına dair iyi bir fikrim vardı. Zelda'nın kendi ailesinin dışına çıktığı ve kapının kışına çarpıp çarpmadığının umurlarında olmadığı bölümdü.

Benim tanıdığım Zelda, pislik erkekleri toplayıp acil bakım kliniklerine götürüyor, uyuşturulduklarında ve yumruklandıklarında o pisliklerle birlikte kalıyor ve bu toplantılar hakkında adil bir uyarıdan sonra onlara Pazar yemeğine eşlik ediyordu.

Benim tanıdığım Zelda son derece sadıktı. Zeki, şefkatli ve mükemmeldi.

"Ciddiyim," diye ekledim. "Birisi sende nasıl bir hata görebilir anlamıyorum, aşkım. Kafaları çok karışmış olmalı."

Parmak eklemlerini öpmek için birleştirdiğimiz ellerimizi kaldırdım çünkü evet, artık bunu yapıyorduk. Bu her neyse, aramızda her ne halt oluyorsa, ben onun için buradaydım. Beynimin önemli bir kısmı bunun neden iyi bir fikir olmadığına dair listeler, karar ağaçları ve dizinlenmiş argümanlar hazırlasa bile, hiç de değil, bunun için buradaydım.

"Aslında, evet. Kafaları karışmıştı," diye yanıtladı. "Deanna hamile kaldığında ne yapacaklarını bilemediler. On beş yaşındaydı. Bana onun örnek bir çocuk olduğu ve bir öğle yemeği cezası bile almadığı söylendi. Ama her şey Roseanne'in -yani benim annemin ya da Deanna'nın annesinin- Utah'ta yeni bir işi kabul ettiği sırada oldu. Kendisi bir üniversite yöneticisi ve tüm bu olaylardaki baba figürü olan Kevin ise bir araştırma kütüphanecisi. Görünüşe göre, herkes için büyük bir değişim zamanıydı ve

Deanna için yeni bir okulda yeni bir başlangıç yapmanın en iyisi olacağını düşündük. Ve öyle de oldu. Beni mümkün olduğunca az büyüttüler. Bebek bakıcılarıyla çok zaman geçirdim." Sert ve meydan okuyan bir tavırla omuz silkti ve *bunların hiçbirini umursamak zorunda değilim, beni zorlayamazsınız* diye bağırdı. "Beni vermeleri gerekirdi. Çok geç olana ve insanlar hayatlarının sonundaki oops bebeklerini öğrenene kadar bunun kafalarına dank ettiğini sanmıyorum. Kulağa sert geldiğini biliyorum ama sosyal açıdan karmaşık bir durum olmasaydı beni daha sonra evlat edinmeyi teklif edeceklerine gerçekten inanıyorum."

Kenara çekip otoyolun kenarında durmak ve onu kollarıma almak istedim. Zelda'nın her şeyi *denemek, ilgilenmek* ve *vermekti* ve bu açıklamaya göre kimse onun için denemiyor, ilgilenmiyor ya da *vermiyordu*. Onu kollarıma almak istedim ve aynı zamanda bir sonraki uçakla Utah'a ya da ailesi şu anda hangi cehennemde yaşıyorsa oraya gitmek ve bir saat boyunca onları parçalamak istedim.

Bunların hepsinden çok, onu yanımda tutmak istiyordum. Yanımda bir yer açmak ve onu tam burada, acı çekmesine neden olabilecek her şeyden uzakta bir dünyada tutmak.

Zelda savaşı dürtülerime aldırmadan devam etti: "On yedi yaşındayken yaz kamplarında çalışmaya başladım. O zamandan beri, bilmiyorum, her yıl kampa giderdim ve kamp ailelerimi hep sevmişimdir. Her zaman geri dönmeyi dört gözle beklerdim. Bir yıl, sezon bittikten sonra Roseanne ve Kevin'in evine dönmedim. Üniversitenin son senesindeydim, çünkü beni oraya göndermek için hiçbir masraf yapmamışlardı ve ben de bunun yerine arkadaşlarımla kalmaya karar verdim." Sert bir nefes alırken saçlarını kulağının üzerine topladı. "Altı hafta boyunca nerede olduğumu sormak için aramadılar." Yer değiştirdi ve doğrudan bana baktı. "Seni temin ederim Ash, nerede olduğumla ilgilenmiyorlar."

Birleştirdiğimiz ellerimizi göğsüme bastırdım çünkü - çünkü yapmak zorundaydım. "Bunu yaşadığın için üzgün *olduğumu* söylememi istemediğini biliyorum çünkü kimsenin senin için üzülmelerini istemiyorsun ama ben üzgünüm. Hem de çok üzgünüm."

"Sorun yok."

"Gerçekten öyle değil Zel. Hiç de değil," diye cevap verdim. "Onları tatillerde mi görüyorsun yoksa-bekle, bunu sormam uygun mu bilmiyorum."

"Başın göğüslerimin arasında uyuyorsun, bana ne istersen sorabilirsin. Ama bu cevap vereceğim anlamına gelmez."

Parlak kahkahası arabayı doldurdu ve parmak uçlarını parmak eklemlerime sürttü. Hayat güzeldi.

"Özgeçmişime yaptığınız kapsamlı incelemeden de bildiğiniz gibi, yüksek lisansımı Colorado'da yaptım," diye devam etti. "Çoğu tatil için eve gidemedim ama ziyaret etmemi istedikleri birkaç yıl oldu. Çoğunlukla gösteriş için. Deanna'nın erkek arkadaşını eve getirdiği ve onun evlenme teklif ettiği yıl. İlk evlendikleri yıl. Bunun gibi zamanlar. Gittim. Birlikte oynadım."

"Hep biliyor muydun? Yoksa bu bir sır mıydı? Kız kardeşin-annen hakkında yani."

"Bunun bir sır olması gerekiyordu ama Roseanne pek çok insanın ağır içici olduğu gibi ağır bir içici ama iyi işleri ve iyi aileleri olduğu ve klişeleşmiş alkolik gibi görünmedikleri için herkes bunu görmezden geliyor. Tam zamanında, gecenin üçüncü ve dördüncü şarap şişeleri arasında konuyu açacağına güvenebilirsiniz. En az on bir, belki on iki yaşına kadar neden bahsettiğini anlamamıştım. Bir hata olduğumu biliyordum ama *onun* hatası olmadığını o zaman anladım. Bu bir şekilde fark yarattı."

Bu sefer kenara çektim. Otoyoldan çıktım, rampadan aşağı indim ve Dunkin' Donuts otoparkına girdim, kapıyı açıp arabadan çıkmadan önce sadece frene basacak kadar durdum. Yolcu kapısına ulaştığımda Zelda sordu: "Kahve ister misin? Buzlu çay? Çilekli çörek? Ne oldu oğlum?"

"Buraya gelebilir misin? Seni oradan çıkarmaya çalışırsam diğer omzum yerinden çıkacak."

"Sen pek çok şeysin Ashville," dedi emniyet kemerini çözerken, "ama seni asla bir çörek dükkanına girerken eskort isteyen biri olarak görmedim."

Arabamdan iner inmez onu elimden geldiğince kollarımın arasına aldım. Elimde doğru kelimeler yoktu, hak ettiği kelimeler yoktu ama elimde bu vardı.

"Tamam, kahve ve çörekler hakkında gerçekten büyük hislerin var. Anlıyorum. Seni anlıyorum. Belki otoyolda lastik yakacak kadar değil ama -"

"Çenenin kapatıp sana sahip olmama izin verir misin?"

Yumuşamadan ve ellerini sırtımda aşağı yukarı kaydırmadan önce bir an için kendini tuttu. "Çok tatlısın Ash. Göründüğünden daha tatlısın. Ama benim ya da WOAT çocukluğum hakkında endişelenmene gerek yok. Ben iyiyim. Gerçekten iyiyim."

"Bu ne anlama geliyor?"

"Tüm zamanların en tuhafı," diye yanıtladı.

"Oh, şey, bu kullanışlı. Ve endişelenmiyorum. Ben-" Ona ne söylemem gerekiyordu? Onun ailesi olacağımı, kardeşlerimin ve anne babamın da onun ailesi olabileceğini, onu güvende tutacağımı ve seveceğimi mi? Hayır. Hayatta olmaz. Bunlar konuşabileceğim kelimeler değildi, bugün değil. Otoparkta olmaz. Henüz değil. "Susadım. Ve az kafeinli. Gerçekten bir buzlu kahveye ihtiyacım var."

"Oh, tatlım. Sen çok özelsin." Bunu söylerken sırtımı sıvazladı ve ben de dudaklarımı onun sevdiği şekilde boynuna bastırdım. "Bunun üzerinde stres yapma, tamam mı? Bir insanın nasıl büyüdüğü yapbozun sadece bir parçasıdır. Onları bütün bir insan yapan pek çok başka parça vardır. Benimki çok tuhaftı, seninki ise serbestti ve şu anda rampa dışındaki bir alışveriş merkezinin otoparkında bana morluk yapmaya tehlikeli bir şekilde yakınsın, bu da farklı dünyalardan gelip aynı yere düştüğümüzü söylemenin bir yolu."

"Evet," dedim boynuna. "İhtimaller nedir?"

"Benden olasılığı yönetmemi mi istiyorsun? Çünkü yapabileceğimi biliyorsun." "Senin yetkinliğine meydan okumuyorum, aşkım."

Dudaklarına baktım çünkü bu onu öpmeye en yakın şeydi ama bunu gerçekten yapmadım. *Burada değil, henüz değil.*

"O zaman sana kafein alalım." Elimi tuttu ve beni dükkâna götürdü. "Başarısız olmadan yapabileceğim tek şey bu."

Basit olmadığımız bir şey vardı. Hayır, Zelda ve ben bir bardak dolusu geçmişî olan iki insanın olabileceği kadar karmaşıktık. Belki de karmaşıklığı aşmıştık ve bizi daha basit bir varoluş haline zorlamanın bir anlamı yoktu. Ama şu anda onu öpemeyeceğimi biliyordum. Karmaşıklığın kaosa dönüşmesini engellemek için çizdiğim tek çizgi buydu. Çünkü onu öpersem, kendi evimde de öpmek isterdim -yataklar diyarı olarak da bilinirdi. Ve eğer birlikte yatağa düşersek, ayrılacağımıza hiç güvenmiyordum.

Bu benim karşılayabileceğim bir şey değildi. Abartmıyorum. Kışımın masa sandalyemde olması, denetim raporları hazırlamam ve mali belgeleri karıştırmam gerekiyordu. Bunların hiçbirini devredebileceğim kimse yoktu, zaten güvendiğim biriyle de tanışmamıştım. Üzücü ve sıkıcı gerçek şu ki, bir kadını günlerce yatakta tutacak vaktim yoktu.

Ya yatağın bir önemi yoksa? Ya gerçekten önemli olan tek şey onu elinde tutmaksa?

Arabam küçüktü ama Zelda yanımda olana kadar bu gerçeği asla *tam* olarak idrak edememiştim. Ve o etek, tanrım. Bilek boyunda bir eteğin beni mahvedebileceğini kim bilebilirdi? Uzanıp onu yukarı çekmek istedim. Daha da iyisi, onu yukarı çekerken izlemek istiyordum. Ben gözümü yoldan ayıramazken benimle alay etmesini.

Zelda'nın yanında olmanın en önemli yanı da buydu; beni sorumsuz yapıyordu. Kabul ettiğim her yükümlülüğü unutmamı sağladı. Uçaktaki koltuk arkadaşları, patron ve çalışan, oda arkadaşları ve geçici kurtarıcılar arasındaki çizgileri görmezden gelmeme yardımcı oldu. Benden beklenen şeylerin değil, istediğim şeylerin peşinden gitmem için beni zorladı. Bana ona dokunma, ona yakın olma ve ona karşı savunmasız olma izni verdi ve ben bunu nasıl yapacağımı bilmiyordum. Yanlış yapmak istemedim. *Yapamazdım.*

Ama lanet olsun onu öpmek istiyordum. Parmaklarımı saçlarının arasına sokmak ve dudaklarını hak ettiği şekilde almak. Parmaklarımı yumruk yapıp onu yere yatırmak, bacaklarının arasındaki yerimi almak.

Vay anasını. Bu da neydi ve nereden geldi? Hay sikeyim. *Fuuuuuuck.*

Çok az şeyden emindim ama bu boktan aileyle ilgili değildi. Bu sadece onu sınırın ötesine itti. Ayrıca benim için birkaç şeyi de doğruladı.

Birincisi, Zelda evimden ayrılmıyordu. Hiçbir yere gitmiyordu. Hangi rastgele arkadaşım onu misafir etmek isterse teklifini unutabilirdi. Zelda'nın kanepe sörfü günleri sona ermişti.

İkincisi -ve en önemlisi- bu uyumsuz işi yürütecektik. Onu tutacaktım ve bunun hala yetkin bir denetim asistanı bulmam gerektiği anlamına gelmesi umurumda değildi. Bu işi başaracaktık. Başka bir seçeneği kabul etmek istemiyordum.

Zelda ve ben New Bedford'daki çocukluk evime vardığımızda ANNEM beni tamamen görmezden geldi. Elimi Zelda'nın belinden çekip aldı ve kızımı sıkı bir anne kucağına oturttu. Kendimi araya girip onu geri çekmekten alıkoymak için fazla mesai yapmak zorunda kaldım.

Daha önce söylediklerimde ciddiymdim: Paylaşmıyordum ve annem Zelda'yı kucaklamakla meşgul olduğu için suratı asık bir çocuk gibi görünsem de umurumda değildi.

Sanki annem düşüncelerimi duyuyormuş gibi Zelda'nın omzunun üzerinden bana gıdıkladı. "Kes şunu Ash. Bayan Zelda'ya bir dakikalığına izin verebilirsin. Söz veriyorum onu geri vereceğim." Avuçlarını Zelda'nın yanaklarına doğru kaldırdı, yüzünü çerçeveledi ve ona sıırttı. "Şu güzel gözlere bak. Daha önce böyle bir şey gördüğümü sanmıyorum."

Zelda, "Teşekkür ederim," diye karşılık verdi.

"Mavi ve yeşil," diye devam etti annem. "Ne kadar özel ve sevimli, tıpkı geri kalanınız gibi." Zelda'nın yanaklarını, sahiplenici kaşlarımın çoğunu yok eden bir sevgiyle okşadı çünkü evet, Zelda özel ve sevimliydi ve bunu herkesin fark etmesinin zamanı gelmişti. "Oğlumun seni bugün bize katılmaktan vazgeçirmesine izin vermediğin için çok mutluyum."

"Beni kabul ettiğiniz için teşekkür ederim." Bana doğru komplocu bir gülümseme yöneltti. "Ve ne olursa olsun, çok fazla denemesine izin vermedim."

Annem Zelda'ya terzi dükkânında aşık olmamışsa bile, şimdi ve burada aşık olmuştu. Elini kalçasına vurdu, "Vay canına tatlım, senden hoşlanıyorum," diye mırıldandı ve Zelda'yla kollarını birleştirerek onu evin derinliklerine doğru yönlendirdi.

Annem yemek odasındaki sandalye minderlerini kendi başına nasıl topladığını anlatmaya geçmeden önce, YouTube'un ve zimba tabancalarının mucizelerini başarısı için övdü.

Mutfağa vardığımızda annem bana el sallayarak, "Gözetmenlik yapmana gerek yok Ash. Ondan bir ısırık bile almayacağım."

Zelda gözüme takıldı ve gülümseyerek omuz silkti, "*Benden bir ısırık alsan da umurumda olmaz*" der gibiydi.

Ve şimdi dişlerimi boynuna, omuzlarına, ona geçirmeyi düşünüyordum... Kahretsin, annemin mutfağının ortasında bunu düşünemezdim. İnce bir şort giyerken ya da önümde ailemle geçireceğim birkaç saat varken bunu düşünemezdim. Ya da dairemin kutsanmış mahremiyetinin dışında herhangi bir yerde.

Bu imalı omuz silkmeye *bana ne yapıyorsun* bakışıyla karşılık verdim. Bir kakhaha attı ve annem ona düğünle ilgili bir şey göstermekte ısrar edince eğildi. Annem minik çıkartmalarla süslenmiş uzun bir kasap kâğıdını açarken, Zelda saçlarını kulağının üzerine topladı

Aman Tanrım, başını eğmiş ve saçlarını geriye doğru taramıştı ve tek görebildiğim boynundan üstünün ince askısına kadar uzanan uzun teniydi. Belki de annem oturma planlarının bilimselliğinden yakınıırken, varlığını tüketen kadını bir araya getirip boynunu ısıramayacak kadar disiplinli ve özel biri değildim. Belki yapabilirdim-

"Baban çalışma odasında," diye duyurdu annem, Zelda'yı mutfakta hırpalamaya yönelik sağlam planında bir delik açarak. "Onunla biraz vakit geçir. Bu hafta yaptığın seyahatler hakkında daha fazla şey duymak istiyor. Açık konuşayım, yemek masasında iş konuşulmayacak."

"Sadece düşün konuşması," dedim.

Annem beni kovaladı. "Bu kadar yeter. Bütün işlerinizi halledin ve biz hanımları rahat bırakın."

Elimi Zelda'nın sırtında gezdirdim. "Buna dikkat et. Sana kilise ziyafeti için çekiliş bileti satmaya çalışacak ya da bir dahaki sefere bit pazarına gittiğinde ona katılman için seni ikna edecek."

"Kulağa hiç de sorunlu gelmiyor," diye cevap verdi Zelda. "İyi bir bit pazarına bayılabilirim."

Annem, sırt çantalarımızı, ayakkabılarımızı, paltolarımızı ve spor malzemelerimizi kapının önüne yığdığımızda kullandığı aynı bıkkın ve sinirli ses tonuyla, "Defolup gider misiniz buradan?" diye bağırdı. "Şimdi Zelda, sana gelecek hafta için planladığımız özel kokteyllerden bahsetmeliyim. Çok güzeller. Moscow mules sever misin? Çünkü müstakbel damadımı sevdiğine ikna ettim ve bu yüzden menüye bir tane koyuyoruz."

Zelda bana el salladı ve ben de kendimi babamın çalışma odasına doğru gitmeye zorladım. Bugün yapmamız gereken konuşma çok gecikmişti ve geçen hafta aldığım yeni işten sonra daha fazla ertelenemezdi.

Çalışma odasının cam panelli kapıları her zamanki gibi açıktı ve ağır bir bankacı masasının arkasında oturuyordu, gümüş beyazı kafası eski moda bir defter kâğıdının üzerine eğilmişti, nane yeşili ve biraz daha koyu yeşil sütun çizgileri vardı. Sol eli on tuşlu toplama makinesinin üzerinde duruyordu, toplamaları hesaplarken bant kıvrılıyordu.

Bu, çocukluğumun en tanıdık manzaralarından biriydi; annemin yemek pişirmesinden ya da yedi yaşına kadar ayrı uyumayı öğrenemediğimiz için kardeşlerimle yatağa girmekten daha çok evle ilişkilendirdiğim bir manzaraydı. Tuşların ritmik tıkırtısı ve ekleme homurtusuydu.

makine bandı, sadece bu odada yaşayan tozlu kağıt kokusu, babamın masa sandalyesine yaslanmış geniş omuzları.

Burası benim evimdi.

Ve evimle savaşmak zorunda kaldım.

Bu, kulağa iğrenç ve aptalca bir şekilde dramatik geliyordu ama babam ve ben hiçbir konuda anlaşamıyorduk ve bu şekilde daha fazla devam edemezdik. Bu, cehennemden gelen üç bacaklı bir yarıştı çünkü bitiş çizgisine ulaşmamız için elimde hiçbir koz yoktu ama tüm sorumluluk bana aitti.

Parmaklarımı kapıya vurdum ve onaylamasını bekledim. Sayılarla meşgul olan birinin sözünü kesmek kabalıktı. Neredeyse sayılarla konuşmak kadar kabaydı.

Bir eliyle beni içeri çağırdı, diğer eli hâlâ rakamları tuşlamakla meşguldü. Bu bir güç gösterisi değildi. Babam böyle bir şey yapmazdı. O bir köpekbalığı değildi ve kan peşinde de değildi. Gerçek şu ki, muhasebe uygulaması için tek bir vizyonla yaşıyordu ve dünyanın önde gelen firmalarından birindeki işimi bırakıp ona katılmam için beni davet ettiğinde, vizyonunu paylaşacağımı ummuştı. Yeni yönlelere doğru hareket etme, değişimi kabul etme ve önerdiğim şeyleri yapma konusundaki istekliliğinin gerçekliğe dayanmadığını, asla gerçekleştirmeyi düşünmediği anlaşma tatlandırıcı tavizler olduğunu bilmeliydim.

Masasının önünde duran sandalyeye çöktüm, annemin bir gün yol kenarından neşeyle topladığı leylak rengi ve bordo bir durum. Pirelerden kurtulduğu için şimdi daha iyiydi.

Ellerimi kucağımda birleştirdiğimde mutfaktan bir kahkaha tufanı yükseldi. Koşarak içeri girmek, Zelda'nın yanına sokulmak ve her kahkahasına, her anlamlı omuz silkişine, her bakışına tanık olmak istiyordum. Denver'dan beri paylaşmadığımız tek bir an bile yoktu ve şimdi... şimdi o *yanımda* olmadan nasıl var olacağımı bilmiyordum.

Babam makineden bir şerit bant kopardı ve deftere zımbaladı. Var olan tüm muhasebe platformları yerine kâğıdı tercih ederdi. Bu onun en eski usul tuhaflıklarından biriydi, dişlerimi sıkarak ve sabrım azalarak kabul ettiğim bir şeydi. Bu işi dijital olarak saklamanın daha iyi, daha güvenli ve daha akıllıca olması için tonlarca neden vardı ama onun yöntemleri ateşte dövülmüştü. Ve bu onun bilgisayarların ve muhasebe yazılım paketlerinin var olmadığı bir çağda yetişmiş olmasıyla ilgili bir mesele değildi. Onlar v a r d ı . Ama bu yazılımlar

O zamanlar savunma yapıyordu ama emin olmak için Excel tablosunu kullanmayı öğrenmişti.

Ne olursa olsun, işlerini el yazısıyla tuttuğu defterlere kaydeder ve bunları disket sürücülü bir bilgisayarda çalıştırılan çok eski bir yazılım programına girmesi için sekreterine verirdi. Bu dosyalar teknik dinozorlar olduğu için, hepsini elle yapmak istemediğim sürece onları çeviremez veya yeniden biçimlendiremezdim. Elle tablolaştırma ve ardından eski bilgisayar işlemlerinden geçirme süreci çok zaman alıyordu. Bu bir sorundu çünkü babam da kapıdan giren her müşteriye zamanlama ya da kapasite kaygısı olmadan kabul ediyordu. Çoğu zaman vakti olmadığından, New Bedford'daki ofisinde sadece sekreterinin bilgisayarından erişebildiğim dosyaları anlamlandırmak bana kalıyordu.

Evet, babam ne zaman fazla rezervasyon yaptırsa Boston ve Massachusetts'in güneydoğu kıyısı arasında gidip gelmek harikaydı. Gerçekten iyi zaman geçirdim, on üzerinden on, tavsiye ederim.

Yerel işletmelere yardım etmeyi severdi ve ben de buna hayranlık duyardım, gerçekten ama işin kapsamı defterlerini yönetmek ve vergi beyannamelerini doldurmakla sınırlıydı. Babama göre, kapsamını bu dar dilimin ötesine genişletmek için hiçbir neden yoktu ve ben de bu dilimin *dışındaki* her şeyi yapmak istiyordum. Dünyayı ele geçirmek istemiyordum ama devam etmemi sağlamak için yağ değişiminin finansal eşdeğerini tekrar tekrar yapmaktan daha zorlayıcı bir işe ihtiyacım vardı.

"Bu hafta Colorado'daydın, değil mi? Annen öyle bir şeyden bahsetmişti," dedi önündeki dosyayı bir kenara koyduktan sonra. "Orada ne işin var?"

"Thanapoulis LLC denetimi için saha çalışması. Ardından, Orculus Solutions'ın CFO'su ile yaklaşan denetimleri hakkında görüştüm; geçtiğimiz yıl on dokuz kuruluşu bünyelerine kattıkları düşünüldüğünde oldukça fazla zaman gerektirecek. Son olarak, Shadyside Brewing ile genişleme işleri hakkında görüştüm. Ülke çapında altı bira bahçesi açıyorlar."

Her zamanki gibi girişimlerimi şaşkınlıkla küçümseyen bir tavırla kaşlarını birbirine çatarak, "Bunları neden yapmak isteyesin ki?" diye sordu. "Hangi kısmını? Thanapoulis denetimleri için üç yıldır sözleşmem

var. Orculus geliştirmekte olan bir biyoteknoloji şirketi ve onların denetimlerini yürütmek benim bir *yıllık* ofis masrafımı karşılayacak. Ve

Shadyside benim için ilginç ve eğlenceli, onları dört yeni eyalette iş yapmaya hazırlamaktan bahsetmiyorum bile

Önümüzdeki üç yıl boyunca ekiplerini bu sistemleri nasıl çalıştıracakları ve yerel gereksinimleri nasıl yönetecekleri konusunda eğitmek bizim için son derece kârlı olacaktır. Bu tür bir çalışma bizi vergi beyannameleri ve P ve L'lerden birden fazla derin gelir akışına sahip bir kuruluşa dönüştürecek ve bu konuşmayı yapmamızın nedeni de bu. Bu yüzden bu ortaklığı kurduk baba."

"Yine kendini kaptırıyorsun," diye karşı çıktı, sanki bu numarayı her zaman yapıyormuşum gibi beni başından savdı. Ayda bir kez bu çıkmaza tekrar girmeyi *her zaman* olarak kabul ederseniz, öyleydim. "Bunun için gerekli düzeneğe sahip değiliz. Personelimiz yok ve bu bizim yaptığımız türden bir iş değil."

"Olabilir," diye gürlüdüm, kendimi dizginleyemeyecek kadar sinirlenmişim. "Ve ben buna hazırım. Başından beri bunun için hazırlanıyorum. Uzaktan personel, bilgi teknolojisi kaynakları, bağlantılar. Sana o zaman da söylediğim gibi, bu işin yeni neslini inşa etmek için ihtiyacımız olan şey bu."

Uzun bir süre bana baktı ama ağzının etrafındaki parantezlerden bu süreyi geri çekilme, yarı emekliliğe geçiş planları yaptığını söylemek için benimle oturduğu güne lanet etmek için kullandığını anladım. Yaptığı işi çağa uygun hale getirebileceğime ve benimle ilgilenen müşterilerin ilgisini çekebileceğime dair verdiği güvenceye lanet ediyordu. Eğitimime ve deneyimime saygı duyduğu ve kendisiyle birlikte çalıştığımda bunları terk etmemi beklemediği için tam olarak onun yaptığı gibi değil, uygun gördüğüm şekilde çalışmama izin verme sözüne lanet ediyordu. Dünyalarımız arasında köprü kurmak için kurduğumuz ilişkiye lanet ediyordu.

"Bu konuda anlaşmak üzere değiliz," diye cevap verdi. "Benim önceliğim müşterilerimin ihtiyaçlarını karşılamak. Bunu sıkıcı bulduğunuz açık olsa da sizin de öyle olmanızı isterim."

Her seferinde böyle oynardı. Mesele asla akıllıca kararlar almak değil, onun dünyasını, müşterilerini reddetmemdi. Daha da önemlisi, benim onun yaklaşımını reddetmemle ilgiliydi. Başlangıçta, bu konuda onunla dalga geçmişim. Duygularını hissetmesine izin verdim. Ancak tartışmanın benim tarafımı görmesi yerine, kendi tarafına daha çok eğildi. Çılgınca başarılı stratejilerimden biri daha en kötü şekilde sonuçlandı.

"Beni *sıkıyor*." Saatime bir göz attım. Bu konuşma faturalanabilir bir saat için berbat bir kullanımdı. "Bunun için imza atmadım. Boston'da bir ofis açmamın ve senin müşteri listende vakit geçirmek yerine yeni iş fırsatlarının peşinden gitmemin nedeni bu değil."

"Neden mevcut müşterilerime otuz yıldır beni bir kez bile hayal kırıklığına uğratmayan sistemleri kullanarak hizmet veremediğinizi ve bu projelerinizi bir kenara bıraktığınızı anlamıyorum."

Bu kadar basit olsaydı, çoktan bu yolu seçmiş olurdum. Ancak peşinde olduğum denetimler ve danışmanlık sözleşmeleri, el yazısı notlar ve nokta vuruşlu çıktılar arasında dolaşmaya zaman bırakmıyordu. Daha fazla iş kabul ettiği için ofisimden babamın ofisine gidip gelmek için üç saat harcayamazdım ama katır ve araba süreci nedeniyle bunun için yeterli kapasitesi yoktu.

"Bunu yapamam baba. Bunu söylemekten nefret ediyorum ama yapmayacağım. Geri çekildiğinden beri yeni müşterileri reddetmeye başlayacağını sanıyordum. Mevcut müşterilerinden bazılarını başka bir firmaya kaydırırsın ya da-"

"Müşterileri başka bir yere göndermekten hiç söz edilmedi," diye tersledi. "Beklediğiniz buysa, bu fikri benden almadınız."

"Güzel. Harika. Şimdi seni gayet net duyuyorum." Parmak uçlarımı kaşlarımın üzerinde gezdirerek başımdaki gerginliği hafifletmeye çalıştım. "O zaman bu müşterileri yönetmesi için bir muhasebeci tutacağım ve onu denetleyeceğim. Bu sizin için uygun mu?"

"Bu aile operasyonlarını ne zaman bu kadar küçümser oldunuz? Bu insanlar bizim komşularımız ve dostlarımız, onlar bizim toplumumuz. Ve siz onları büyük şirketlere danışmanlık yapmaları için bir kenara atmak istiyorsunuz."

"Burada önemli değil ama Shadyside ve listemdeki diğer birçok kişi aile şirketleridir" dedim, çoğunlukla kendi kendime.

Karşı görüşlerimi dinleyemeyecek kadar kendi argümanına dalmış bir halde devam etti: "Ailem olarak gördüğüm bu müşterilerle Boston ofisinizdeki yirmi dört yaşındaki isimsiz birinin ilgilenmesini isteyeceğimi neden düşündünüz? Bize güven duydukları için geliyorlar ve bu senin kabul etmeyi reddettiğin bir gerçek. Bu işi anlamıyorsunuz ve artık size öğretmeye çalışabileceğimi sanmıyorum."

Savaşlarla ilgili olan şey, tek bir şey için yapılmamış olmalarıydı. Bu hiçbir zaman tarih kitaplarında yer alan nokta atışı bir neden değildi. Savaşlar, zaman içinde gelişen bir dizi olaydan, bir dizi baskı noktasının bükülüp kapanmasından, bir boyun eğme ve sertleşme sürecinden patlak verdi. Sonra bir çizgi aşıldı ve artık geri dönüş yoktu.

Zonklayan kafama göre, bu bir saat içinde birçok çizgiyi aşmıştık.

"Bunu söylemek istemiyorum," diye başladım, "aylardır söylemek istemiyorum. Hatta bir yıldır. Ama başka seçeneğim yok. Kararları veren tek kişi olmaya kararlıysan, daha az saat çalışarak müşteri listene odaklanmaya devam etmek istiyorsan ve her fırsatta yolumu tıkayacaksan, bu muayenehanenin geleceğini büyütemem. Bu anlaşmayı zorlamayı bırakmanın ve çekip gitmeme izin vermenin zamanı geldi. Önümüzdeki birkaç gün içinde avukatımı arayacağım ve LLC'yi revize etmeye başlamasını sağlayacağım."

Nefes almak için duraksamadan, "Bu bir seçenek değil. Bu fikirleri kafandan atmalı ve gerçek işi yapmalısın-"

Gerisini duymadım çünkü sözümü tuttum ve dışarı çıktım. Koridordan, mutfaktan geçip arka bahçeye doğru fırladım. Ayaklarım beni bilinçli bir düşünce olmadan ileriye taşıdı, annemin yükseltilmiş sebze yataklarının etrafından dolaştım, yaşlı kiraz ağacını geçtim, yosun tutmuş tuğla patikadan aşağıya, kardeşlerim ve benim uzun zaman önce saklanma yerimiz olarak iddia ettiğimiz bahçenin dikenli bölümüne indim. Arazinin en ucunda, mülkiyet sınırının iki granit işaretle köşeye sıkıştırıldığı ve arazinin ormana doğru yol aldığı, çalıların, sarmaşıkların ve ağaçların bir araya gelerek sessiz, korunaklı bir alt yapı oluşturduğu alandı.

Çıkıp gittim çünkü daha fazla dayanamadım. Çünkü hepsini daha önce duymuştum. Çünkü ileriye giden yol benim için açıktı ama babam için değildi. Hayır, bu yol onun için bir suçtu. Aynı anda hem görevden alınma hem de mesleğinin suçlanmasıydı. Ama mesele bu değildi. Tıpkı onun yaptığı gibi kendim için ve kendi başıma bir şeyler inşa etmek istiyordum. Neden onun yaptığının aynısını yapmam gerektiğini bilmiyordum ve bunu isteyeceğime kendini nasıl ikna ettiğini de bilmiyordum.

Bir kolun belime dolandığını ya da bir başın pazuma dokunduğunu hissettiğimde irkilmedim. Bir yanımda Zelda'nın beni takip edeceğini biliyordu. Diğer yanımda ise bunu diliyordu.

"Ne kadarını duydun?" Ben sordum. "O evin duvarları kağıt mendil gibi."

"Yeter," diye cevap verdi, parmak eklemleri böğrümde gezinirken. "Nasılsın Ashville?"

Bir an ona yalan söylemeyi düşündüm. Her şeyi bir kenara bırakıp iyi olduğumu, her şeyin *yolunda* gittiğini söylemeyi. Ama Zelda'ya mutlak gerçek dışında bir şey söylemeyi asla başaramadım. Her biri

Yalanlarım ve ihmallerim geri dönüp kıcıma tekmeyi bastı. "Bu sinir bozucu, biliyor musun?"

"Evet, biliyorum." Durakladı, muhtemelen kendimi daha fazla parçalamamı bekliyordu ama ben bir şey söylemeyince devam etti, "Sanırım en zor kısmı şüphe duymak. İnsanların sizi anladığına, sizi anladıklarına inanmanıza izin veriyorsunuz. Doğru şeyi yapacağınıza inandıklarına da kendinizi inandırıyorsunuz. Ama sonra biri sizi anlamadığını ve size güvenmediğini söylüyor ve belki de size güvenilebileceğini ya da anlaşılabilirliğini düşündüğünüz için yanıyorsunuz. Ve hiç kimsenin sizin için bunları yapabileceğinden şüphe duyarsınız."

Sanki kurtuluşumun haritasını çiziyormuş ve tek yapmam gereken gözlerimi açıp onu görmekmiş gibi elini zarif, sanatsal geçişlerle omurgam boyunca gezdirdi. Muazzam bir duygu dalgalanması hissettim, sanki iğneler ve tüylerim diken diken olmuştu ve şimdi hayatımda tamamen ve geri dönülmez bir şekilde ihtiyaç duyduğum bir kadınla birlikte yaz yeşilinin büyümüş bir gölgesinde saklanan erkek boyutunda bir sinir ucuydum.

"Evet Zelda," dedim, buraya geldiğimden beri bakışlarımı ilk kez ormandan başka yöne çevirerek. "Şüphe."

Kolumu omuzlarına doladım, onu vücuduma doğru çektim ve öptüm. Ona karşı özellikle nazik değildim. Dudakların nazikçe fırçalanması ya da ellerin saygılı bir şekilde yerleştirilmesi yoktu. Oldukça dengesizdi - dengesizdim- ve vücudum bunu sakinleşmek ve aynı anda sıkışmak için uygun bir an olarak yorumluyor gibiydi. Yeniden nefes alabiliyordum, gözlerimin arkasındaki baş ağrısının ötesini düşünebiliyordum ve aynı zamanda beni bu kadından ayırmaya cüret eden her şeyi yakıp yıkmak istiyordum. Onun ince kokusunu ve bana karşı nasıl hissettiğini zaten biliyordum ve şimdi bunu uzun zaman önce yapmam gerektiğini biliyordum.

Ellerini göğsümde birleştirdi ve gömleğimi yumruk yaparak beni kendine yaklaştırdı, gövdesine daha sıkı bastırdı.

"Öyle mi?" Ağzına karşı mırıldandım. Bunu benim istediğim gibi istemesine ihtiyacım vardı. Sinirsiz ve ateşli ve tüm bu ezici rahatlama.

Uzandı ve elini enseme birleştirdi. "Evet."

"Tanrıya şükür."

Zelda'nın içinde erirken her şey yok oldu. Ellerim vücudunun üzerinde geziniyor, onu biraz daha fazla hak ederek kataloglarken, dili öpücükler, şefkat ve arzu hakkında bildiğim her şeyi silip süpürüyordu,

Onun yerine öğretici bir şehvet çılgılığı atıyordum. O lezzetli bir rahatlıktı, beni neşeli bir huzur duygusuna sokan bir rahatlıktı - dudağımı ısırmadan ve ona çılgınca bir huşu içinde göz kırparken gülmeden önce.

"Tekrar," dedim ve o da bana uydu, çenemi ellerinin arasına aldı ve alt dudağımı dişlerinin arasında gezdirdi.

O tuhaf gözleri ve söylenmemiş şeyleri anlayan gülümsemesiyle bana gülümsedi. "Bunun gibi mi?"

"Tekrar. Daha fazla."

Zelda'nın duraksadığı bir an oldu, gözleri parlıyordu ve şüphesiz benim otoriter tavırlarımla ilgili bir espri yapıyordu. Keşke yarısını bilseydi.

Kolumu beline doladığımda beni karşılamak için parmak uçlarında yukarı doğru itti, elim kışının hassas yuvarlak kısmına geldi. Bu kez birlikte bu arka bahçe ormanına düştüğümüzde, diğer tarafta bizi bekleyen bir onaylamama ve karışma dağı varken, olmak istediğim başka bir yer olmadığını biliyordum. İhtiyacım olan başka bir şey yoktu.

Arkamızda bir dal kırıldı ve ben Zelda'nın ağzına doğru inledim çünkü doğa yürüyüşü yoluyla ailemin evine sadece bir kişi gelmişti. "Kardeşimin zamanlaması berbat," diye fısıldadım.

"Sadece geçiyordum," dedi Linden. "Bana aldırmayın."

Ona doğru bir bakış atarken dudaklarımı Zelda'nın kollarıyla birleştirmeye devam ettim. Yanımdan geçerken selamlamak için bir elini kaldırdı, diğer elini de bira fıçısının boynuna dolamıştı. Linden bir şampiyon gibi kendi işine baktığı için bakışlarını eve giden patikada sabit tuttu.

"Yoluna git o zaman," diye seslendim.

Bir kez daha el salladı ve saklandığımız yerden uzaklaşmak için çaba sarf etti ama o an geçmişti. Dalların ve sarmaşıkların arasından kaybolduğunda Zelda'ya, "Şu anda konuşmamız gereken on beş farklı şey var ama seni tekrar öpmeyi tercih ederim. Buna izin verir misin?"

Zelda kollarını boynuma doladı. "Buna bağlı. Beni öperken o on beş şey seni çıldırtıp dikkatini dağıtacak mı?"

Ellerimi kalçalarına indirdim ve eteğinin ince kumaşını kavradım. Onu yırtmamak için dişlerimi sıkmak zorunda kaldım, bunun yerine konuşurken onu gerçekten yukarı kaldırdım. "Dünyada beni senden uzaklaştırabilecek hiçbir şey yok. Sen oturduğundan beri tek bir şey bile dikkatimi senden uzaklaştıramadı.

Bana bağılıyor ve bu kaya gibi sağlam bir gerçek. Annem buraya gelip bana rulo yapılmış bir dedikodu dergisiyle vurabilir. Babam önceliklerim hakkında bir nutuk daha çekebilir. Bildiğimiz para birimi sona erebilir ve ben sadece bir kez daha dudağımı ısırmanı isterim."

"Neden şimdi?"

"Çünkü senin ihtiyacım olan bir şey olduğunu anladım," diye cevap verdim çaresizce. "Ve sanırım ben de senin ihtiyacın olan bir şey olabilirim."

Nefesini içine çekti ve yüzünü omzuma gömmeden önce gözlerindeki sulu parıltıyı kaçırmadım.

"Bunlar iyi gözyaşları mı? *Sonunda doğru bir şey yaptı ve her şeyi berbat etmedi* gibi gözyaşları mı? Yoksa acı gözyaşları mı?" Ben sordum.

Başını salladı ve ben de -ne kadar riskli olsa da- ikincisine hayır dediğini varsaydım.

"Eğer gözyaşların acı vermiyorsa, seni tekrar öpebileceğimi söyle. Eğer istediğin buysa."

Zelda başını omzumun kıvrımında, yanlış yapıp yapmadığımı, her şeyi yanlış hesaplayıp hesaplamadığımı merak etmemi sağlayacak kadar uzun süre tuttu. Başını kaldırdı ve gözlerinde birikmiş akmayan yaşlarla bana baktı ve her şeyi berbat ettiğim kesin gibiydi.

"Daha sonra fikrini değiştirecek misin?" diye sordu.

Eteğini indirdim çünkü şehvet, stres ve açlık karmaşası arasında bulabildiğim tek net, doğrudan içgüdü kollarımı ona dolamak ve kalbinin bana çarptığını hissedecek kadar sıkı sarılmaktı. Ve evet, belki de sikimi karnına doğru sallamak oradaki zonklayan ağrıyı dindirebilirdi. "Ne soruyorsun aşkım?"

"Beni uygun olduğunda isteyip istemeyeceğini ve patronun sen, benim ise ben olduğumu hatırladığında beni itip itmeyeceğini bilmek istiyorum-"

"Hayır, bunu bir daha yapmayacağım. Bunu bir kereden fazla yaptığım için nefret ediyorum, bunu yaptığım için nefret ediyorum. Seni kendimden uzaklaştırmayı denedim ve eğer anlaşılmadıysa, bunu her yaptığımda seni çok özledim. Bu, hayatımın kontrolden çıkmış tüm parçalarını düzene sokmak için yaptığım kalitesiz bir girişimdi."

"Bu parçalardan bazılarını paylaşıydınız belki de artık kendilerini kontrol dışı hissetmezlerdi" dedi.

"Fark ettiğin gibi, bu konuda pek iyi değilim," diye itiraf ettim. Zelda ani ve parlak bir kahkaha attı ve ben de onu geriye doğru yürüttüm.

benimle ilk ağaç arasında. "Ve belki sana takıntılı olduğumu da fark etmişsindir, seni sevimli şeytani dahi."

"Öpüştüğümüz için bunu söylemene gerek yok. İhtiyacım olan şey, düşüncelerin seni ele geçirdiğinde beni bir kenara atmaktan vazgeçmen."

"Bunu söyledim çünkü ciddiydim," diye cevap verdim. "Ve bil diye söylüyorum, sen asla uygunsuz değilsin. Lanet olası dünyanın geri kalanı uygunsuzdur ve sen... sen öyle değilsin."

Dudakları şakacı bir sırıtışla kıvrılırken çenesini yukarı kaldırdı. "Bu benim hakkımda ne düşüneceğini bilmediğini söylemenin komik bir yolu."

Sanırım sana aşık olabilirim.

Yüksek sesle söylemedim ama uyumsuz gözlerini ve koyu renk saçlarının arasından süzülen mavi telleri incelerken, bu sözlerin nereden geldiğini merak ettim. Bunları daha önce hiç romantik bir partnerle konuşmamıştım, buna hiç yaklaşmamıştım. Yine de Zelda ne zaman niyetimi teyit etmemi istese, onun söz konusu olduğu durumlarda daha az ahmak olacağıma dair bir söz versem, sahip olduğuma inandığımdan daha kesin ve şefkatli bir şekilde karşılık veriyordum. Ona doğru eğildim. Sallantılı bir zeminde bir adım daha attım çünkü babamla ilişkiyi çoktan mahvetmişim ve dünyam yeni bir karmaşaydı ve *ben onu istiyordum*. İşte buydu, Zelda'yı mümkün olan her şekilde, mümkün olduğu kadar uzun süre istiyordum. Ve burada, sırtı ağaca yaslanmış, avuç içim kalçasından aşağı kayarken ve elleri beni pençelerken, boynundaki tatlı noktayı tatmak için başımı eğdim ve "Seninle ilgili her şeyi düşünüyorum" dedim.

"Benim şeytani bir dahi olduğumu düşünüyorsun," diye fısıldadı parmaklarını saçlarımda gezdirirken. Tanrım, buna bayıldım. "Nedense bunu daha önce hiç duymamıştım."

"*Sevimli* şeytani dahi," dedim, her kelimeyi boynuna bir öpücük kondurarak noktaladım. "Ya herkes göremediği için hiç duymadıysan?"

Arkama yaslandım ve Zelda'nın bunu düşünmesini izledim. Nedenini açıklayamıyordum ama bu konuda benimle aynı fikirde olmasına ihtiyacım vardı. Onu gören kişi ben olmalıydım çünkü o da beni görüyordu ve bu hem üzücü hem de inanılmazdı.

Bana bakarken tırnaklarını enseme ve kafa derimde gezdirdi, gözlerinde temkinli görünen bir parıltı vardı. Dilini üst dudağının üzerinde gezdirmeden önce söylemediğimiz onca şeyle dolu bir an geçti. Sonra, "Ailece bir arada oturmamız için mutluyum. Ben de mutluyum."

Sana da bağırdım. Keşke yaralanmasaydın ama seninle ilgilenen kişi olmak hoşuma gitti. Hepsini tekrar yaptım."

Mantıklı olan tek şeyi yaptım ve ağrıyan penisimi kalbine doğru iterken dudaklarımı Zelda'nın kilere mühürledim. Dizini belime bağladım ve niyetim konusunda hiçbir kafa karışıklığı olmadı. Onu istiyordum ve onu tekrar kapalı kapılar ardına götürene kadar bu düşüncenin bacaklarının arasında oluşmasını istiyordum. Bu, en az yirmi yıldır bu sığınakta -ya da herhangi bir yerde- yaptığım en yüz­süz, en utanmazca şeydi.

"Daha sonra çıldırmayacağına söz ver," diye fısıldadı. Bunu söylerken diğer dizini belime dayamış ve diliyle ağzıma girmeye çalışıyordu.

Sandaletlerinden birinin yere vurduğunu duydum, sonra diğerinin. Ayak bilekleri omurgamın dibinde kilitli­yken beni daha da yaklaştırdı, tamamen giyinik iki insanın olabileceği kadar birbirimize bağlanana kadar havanın ve ışığın her zerresini sıktı. Birbirimizin alanını ilk kez çalmıyorduk ve kendimizi kırılganlıkla örtmüyorduk ama bunu ilk kez derinlerde yatan gerçeklerin bolluğu eşliğinde yapıyorduk. "Daha sonra çıldırmaya hiç niyetim yok. Daha sonra seni yatağa götürmek ve çıplak uyuma tehdidini yerine getirmeni ummak var. Benimle. Ben senin sevimli şeytani deha vücudunun her santimini öperken, eğer buna uygunsan. Şehrin diğer ucundaki yabancılarla kalmak için ayrılma konusunda daha fazla gürültü yapmayacağına söz ver."

Zelda başını ağacın gövdesine yasladı ve kanatlı akçaağaç tohumlarından oluşan bir sağanak etrafımıza düştü. "Dürüst ol. Seni ikna eden krep sandviç oldu."

Başımı salladım. Sorun krep sandviç değildi. Nasıl ki savaşlar tek bir olaya tepki olarak değil, giderek artan bir gerilim ve saldırganlık gösterisiyle başlatılıyorsa, aşk da öyle. "Sessiz ol aşkım. Sana sahip olmama izin ver. Seni tutmama izin ver."

ZELDA

Tartışmaya kulak misafiri olduktan sonra Ash'i arka kapıdan bahçeye kadar takip etmek gibi bir seçeneğim yoktu. Gitmem gerekiyordu ve benim varlığımı isteyip istemediğini sorgulamadım. Diana ve Magnolia'yla düğün sonrası parti için planlanan dondurmalı sandviç barı hakkındaki sohbetin ortasında sıvışmak pek de iyi bir davranış değildi ama anlayışla karşılayacaklarını umuyordum.

Yürüyen bir moloz yığınıydı, yıkılmış bir adamdı ve omzuma kıvrılıp uyuduğundan beri ilk kez *bana* ihtiyacı olduğuna inandım.

Ash ve babası Carlo'nun söylediği neredeyse her şeyi duymuştum ve mutfakta kalmak beni neredeyse öldürüyordu. Bundan sonra bahçeye tek başına kaçmasına izin veremezdim. Paylaşmak istemediği kirli sırları biliyorken bunu ona yapamazdım.

Başından beri, kendisini bir konuda yeterli olmadığına ikna eden birine kendini kanıtladığından şüphelenmiştim. Şimdi kim ve ne olduğunu tespit etmiştim.

Ash'i tanıdığım için -çünkü evet, birbirimizi derinlemesine ve açıklanamaz bir şekilde tanıyorduk- taşları tekmelemeye, ağaç gövdelerinde parmak eklemlerini kanatmaya ve hatta ormana küfürler yağdırmaya başlayacağını tahmin etmemiştim. Ama onu bu kadar kaybolmuş, sanki gidecek hiçbir yeri yokmuş gibi bulacağımı da tahmin etmemiştim. Ve öpüştüğümüzde içimde kabaran ihtiyaç ateşini de tahmin etmemiştim.

Beklenmediklerle dolu bu çalılıkta, geleceğini tahmin etmediğim en büyük şey, benimle *oynamak* istediğinden eminse adil oynaması konusundaki ısrarımdı. Ben de

Daha önce hiç böyle sınırlar koymamıştım ya da akışına bırakmanın her zaman en kullanışlı, en bariz çözüm olduğu zamanlarda bu sınırlara sıkı sıkıya bağlı kalmamıştım.

Belki de büyümek ve iyileşmek, birbiri ardına doğru seçimler yapmaktan başka bir şey değildi, bu seçimler her zaman yaptığım her şeyin tam tersi gibi gelse bile.

Ayrıca, rahatça kontrol eden patronum-oda arkadaşım-snuggle-buddy'nin beni bir ağaca sabitlemesine ve hayatlarımız buna bağlıymış gibi öpmesine izin vermek tamamen doğru bir seçimdi.

"Annen nerede olduğumuzu merak edecek," dedim öpücükler arasında.

"Şimdi gidebiliriz. Yan taraftan gizlice çıkıp gidebiliriz. Fark etmezler bile. Magnolia bu ayın ana cazibe merkezi."

"Mmm-mmm," diye mırıldandım, dili ağzımdayken yapabildiğim tek itiraz buydu. "Bence fark ederlerdi."

"Bizi bekleyen biri varsa, annem zili çalar-" Tam bu sırada, bir çan sesi ormandaki sessizliği bozdu. "*Lanet olsun.*"

Başını göğsüme yasladığında kollarımı Ash'in omuzlarına doladım. "Bu ses chuck wagon çanına benziyor."

"Öyle," dedi göğsüme doğru. "Biz çocukken annem içeri girmemiz için kapıdan bağırarak istemezdi. Sonra zili buldu."

Ash başını eğdiğinde ve bacaklarım beline kilitlenip hiçbir hareket yapmadığında, "Ne dersin?" diye sordum. Oraya geri dönmeye hazır mısın?"

Abartılı bir iç çekişten sonra beni ayağa kaldırdı, yaralı kolunu silkelerken yüzünü buruşturdu. "Bir şeyim yok," dedi ben daha sormadan. "Bir şeyim yok."

Eteğimi düzelterip gömleğimi tekrar içine sokarken, korunaklı alana göz gezdirdim. Oyuğun en ucunu işaret ederek, "Bu düşündüğüm şey mi?" diye sordum.

Ash döndü, işaret ettiğim yöne baktı. Sonra derin bir kahkaha attı. "Eğer buranın annemin gizli bitki bahçesi olduğunu düşünüyorsan, öyle."

Yemek odası sandalyesinin minderlerini yeniden döşeyen o hoş kadın marihuana tarlası yetiştiriyormuş. Kim tahmin edebilirdi ki? "Sen ciddi misin?"

"Size söyledim, ailem özünde hippidir."

"Annenin böğürtlen çalılarının arkasında saklanan otların bol olmasının nedeni bu mu?" diye sordum.

Annesinin maskaralıklarıyla uğraşmak gerçekten zor bir şeymiş gibi başını salladı. Öyle olmadığını biliyordum ve bu nedenle sabırsızlığı hoşuma gidiyordu. "Arazinin kenarında ve fark edilmesini engelleyecek kadar iyi yalıtılmış. Biri sorarsa, ne olduğu hakkında hiçbir fikri yokmuş gibi davranıyor. Komşularından birine bunun istilacı ama *koruma altında* bir tür olduğunu, bu yüzden herhangi bir kimyasalla tedavi etmemeleri gerektiğini söylemiş."

"Bu annen hakkında tahmin edeceğim son şey değil ama ilk dörtte de değil," dedim.

"Bize yaprakları merhem ve tentür yapımında kullandığını söyledin." Parmağını kolumda gezdirirken tüylerim diken diken oldu. "Her zaman kendi otlarını kuruttuğu, sebze konservesi yaptığı ve Tanrı bilir başka neler yaptığı için mantıklı geliyordu."

"Merhemler ve tentürler," diye tekrarlardım kendi kendime. "Bir de maneviyat dükkânında çalıştığım için bana bok atıyordun."

"Ne diyebilirim ki? Oldukça bunaltıcısın. Bunu bir pislik gibi davranarak hallettim." Ellerini ceplerine soktu. "Benim hakkımda bunu biliyormuşsun gibi hissediyorum."

Ne zaman bunaltıcı olmaya başladığımdan ya da beni bunaltan şeyin ne olduğundan emin değildim ama bunu yol boyunca yeterince duymuştum ve bunun benim benliğimin temel bir parçası olduğunu biliyordum. *Sen çok fazlasın*. Bu, kucağımda bir iltifat kırıntısı bırakırken her iki tarafa da tokat atan türden bir yorumdu.

Kendimi başkalarının kabul edebileceği ve kucaklayabileceği bir şekle sokmak için bu kadar zaman harcamamış olsaydım, belki de bu sözler bu kadar güçlü bir şekilde inmezdi. Ama her şeyin ağırlığı buydu ve şimdi acıtıyordu çünkü daha önce acıtması gerektiğini fark etmiştim.

"Bunu biliyorsun, değil mi?" Ash dürttü. "Hıyarlık yapma fırsatım olduğunu biliyorsun ve bunun için bana nasıl haddimi bildireceğini de biliyorsun." Bir süre bekledi. "Değil mi?"

Parmak uçlarımı dudaklarıma dokundurdum, sözlerini zihnimde tekrarlarken yeni şişmiş çizgilerin izini sürdüm. "Ben bunaltıcı değilim. Sen bunalmıştın. Bu seninle ilgili, benimle değil."

"Tamam." Ash bir elini omzuna sürterken beni izledi. Bu onu rahatsız ediyor gibiydi. Muhtemelen beni o ağaca karşı tutmamalıydı. Bildiğim kadarıyla hayatımın en muhteşem olayı olsa bile. "Tamam, evet. Bunalmıştım. Senin tarafından dümdüz edildim-

ve hala öyleyim." Bana elini uzattı ve ben de tuttum. "Bu surat ne anlama geliyor? Az önce neyi yanlış yaptım?"

Bizi patika boyunca eve doğru götürmesine izin verdim. "Hiçbir şey yok." Başımı salladım ama muhtemelen görmedi. "Sadece düşünüyordum."

"Hayır, düşünen yüzün gözlerinin arkasında dönen dişliler gibi görünüyor ve alt dudağını çiğniyorsun." Yükseltilmiş yatakların arasındaki yol daraldığında Ash arkama geçti, ellerini belime yerleştirdi ve beni bahçeye doğru yönlendirdi. "Bu senin endişeli yüzün değil çünkü o yüzünde belirgin kaş çatmalar var. Bahse girmezdim ama sinirli suratın da değil çünkü o surat öldürücü göz ışınlarıyla beni ikiye bölmekle ilgili."

"Yüzlerimi kataloglamak için ne zaman vaktin oldu?" Aynı şeyi farkında olmadan ona da yaptığımı bilerek sordum.

"Ben birçok yeteneğe sahip bir adamım. Bu yeteneklerden biri de aynı anda birden fazla şeyi düşünebilmektir." Arka merdivenlerin dibinde durduk ve Ash'e döndüm. "İçeri girmeden önce bir şey daha var."

Beni öpmek için eğildiğinde elini yanağıma ve saçlarıma doğru kaydırды. Saçlarımı avucunun içinde toplayıp beni sabit tutarken insanlar üzerindeki ezici etkiyi düşünmeyi bir kenara bıraktığında iç çektim ve yumuşadım.

Ash'in dili benimkinin üzerinde gezinirken yakınlarda biri boğazını temizledi. Cevap olarak huysuz bir *mmm-mmm* diye gürledi ve kolunu belime doladı.

"Benim için fark etmez ama yemekler soğuyor," diye seslendi annesi. "Zelda'nın soğuk bir akşam yemeğine oturmasına izin verecek değilim."

"Ama benim için kabul edilebilir mi?" diye sordu, dudakları benimkilerin üzerinde gezinirken.

"Sen misafir değilsin. Seninle sıkışıp kaldım genç adam ve masaya koyduğum hiçbir şey bunu değiştirmeyecek," diye cevap verdi. "Ama Zelda'nın tekrar gelmesini istiyorum. Pilavı soğuk ve kuru olursa bu pek mümkün olmaz."

"Nasıl olduğunu anlıyorum," diye kıkırdarak cevap verdi. "Bir dakika içinde orada olacağız." "Saate bakıyor olacağım." Paravan kapı Diana'nın arkasından çarparak kapandı. içeri döndüğünde.

Ağzımın kenarına hızlı bir öpücük kondurdu. "Ailemin seni tutmak istemesi konusunda sana ne demiştim?"

Yakasını düzeltmek ve var olmayan tozları temizlemekle meşguldüm. "Bunu atlatabilecek misin? Her şey yoluna girecek mi?"

Sen?"

Eve şöyle bir baktı ve kaşlarını çatarak inceledi. "Evet, iki nedenden dolayı. Birincisi, annem masada iş konuşulmasına izin vermez. İkincisi, kulak misafiri olduğunuz anlaşmazlığa rağmen, babam rahat bir adamdır ve bir konuşma bittikten sonra üzölmeye devam etmez. Kızgın değildir. Öfke ya da kin tutmaz. İş konularında aynı fikirde değiliz ama bu diğer alanlara taşmıyor, bunun için şükürler olsun. Her şey düşünöldüğünde, son derece yumuşak başlı biri."

"Ot yüzünden olmalı."

Ash derin bir baş sallamayla cevap verdi. "Bu konuda haklısın."

"Yine de sinir bozucu olmalı," diye ekledim. "Bir dakika önce hararetli bir anlaşmazlık yaşayıp sonra hiçbir şey olmamış gibi masaya oturmak. Belki sinir bozucu değil ama -bilmiyorum- dengesizleştirici."

Bir an bana baktı, çenesi kaskatı kesilmişti ve sanki çok yanlış ya da belki de istilacı bir şey söylemişim gibi kafasını eğmişti. Hayır, soğukkanlı çalışması bana bunun *çok* istilacı olduğunu ve kimsenin onu istila etmesine alışık olmadığını söyledi.

Sonra, "Bunu nereden biliyorsun?"

Gömleğindeki bir parça poleni temizledim. "Çünkü ben de böyle hissederdim. Sanki biriyle nerede durduğumu hiç bilmiyormuşum gibi. Ama belki de bu sadece benim."

"Hayır, sen değilsin. Aynen öyle. Bir an her şeyi parçalara ayırıyoruz, sonra Bruins hakkında saçmalıyoruz. Her zaman böyle değildi ama şimdi-" Çatıya ve bacaya gözlerini kırptıştırırken bir nefes verdi. "Şu anda tam bir karmaşa ve nasıl düzelteceğimi bilmiyorum. Düzeltebileceğimi de sanmıyorum."

"Bir yolunu bulacağız," dedim, her kelimesinde ciddiydim. Bu sorunu çözecektim. Benim olmadığı sürece neredeyse her sorunu çözebilirdim. "Ama şimdi değil. Başka bir uyarı almadan önce oraya gitmeliyiz."

Evin içine ve yemek odasına doğru ilerledi - iki eski güveç kabı için takas edilen kumaş parçası sayesinde yeni döşenmiş koltuk minderlerinin olduğu odaya, ki bunların hepsinin bilmem ve hayranlık duymam için çok önemli olduğunu öğrenmiştim. Diana her zaman av peşindeydi. Koridorda önümüzü kesti, elinde et ve kabuklu deniz ürünleriyle dolu büyük bir pilav tabağı vardı.

"Ben de tam arama ekibini göndermek üzereydim," dedi. "Ve Zelda, tatlım, saçında akçaağaç tohumları var. Şu küçük kanatlı şeylerden. Her yerdeler. Tam bir karmaşa. Ash, ona yardım eder misin?"

Bana doğru anlamlı bir göz kırptı ve az önce ormanda seks düşkününü gençler gibi oynadığımızın farkında olduğunu ve bu olaydaki tek endişesinin kuş yuvası saçlarını olduğunu söyledi.

Ash tohumları koparıken, "Benim için bir zevk," dedi.

Diana elindeki tabağı yemek odasına doğru kaldırarak, "Gel o zaman," dedi. "Ash'le benim aramda oturacaksın, tatlım. Seni kendime ayırmak isterdim ama oğlumun buna çok kızacağını tahmin ediyorum."

"Doğru hayal ediyorsun," dedi ona. Bana da, "Sana söylemiştim," diye mırıldandı.

Hakkımda bilmeniz gereken bir diğer şey de başkalarının ebeveynlerinin beni her zaman sevdiğiydi. Ash'e haftanın lezzeti olmaya alışkın olduğumu söylediğimde ciddiye alırdım. Atladığım kısım, o lezzet haline gelmenin gerçek bir strateji gerektirdiğiydi ve ben bu oyunu çok iyi geliştirmiştim. Çocukların aradığı eğlenceli arkadaş ve ebeveynlerin evlerinde istediği saygılı, nazik, *düzenli* arkadaş olmayı biliyordum. Sekiz yaşına geldiğimde, arkadaşlarımı ebeveynlerinin talimatlarına uymaları ve ev işlerini yapmaları için nasıl ikna edeceğimi biliyordum, bazen akşam yemeğine kalacak veya geceyi geçirecek kadar huzuru korumak anlamına geliyorsa bunları kendim yapıyordum. Aradan yirmi küsur yıl geçmesine rağmen, arkadaşım Aimee'nin keyfi yerinde olmadığı ve çamaşırları yıkamayı reddettiği için ailenin çamaşırlarını katladığımı hâlâ hatırlıyorum. Babasının külotunu elledikten sonra ona aynı gözle bakamazdım.

Kendimden sonra ortalığı temizledim -ve diğer herkesten sonra- çünkü bir odayı bulduğumdan daha iyi bir şekilde bırakarak tekrar davet edilmeyi garanti eddim. Sohbetin akmasını sağlamak için ebeveynlerin ve kardeşlerin ilgi alanlarını üstlendim. Ebeveynler tartıştığında veya arkadaşımın başı derde girdiğinde kendimi nasıl görünmez kılacağımı ve ailenin bir üyesi bunu benden hak etmemiş olsa bile nasıl gülümseyeceğimi ve iyi davranacağımı biliyordum.

Carlo masanın başındaki koltuğundan bana sırtı ama ben o yapmacık gülümsemeyi sundum çünkü Ash ile yaptığı lanet olası konuşmanın tamamını duymuştum ve benden gerçek bir gülümseme almaya yakın bile değildi. Tek bir kelime için bile onu rahat bırakmıyordum ama yemeğin başında ev sahibimden bir şerit koparmamam gerektiğini biliyordum. İş meseleleri hakkında ne söyleyeceğime dair bir fikrim olduğundan değil -henüz değil- ama Carlo'nun Ash'in niyetini sorgulama şeklinden nefret ediyordum. Adam çok otoriter olabilirdi ama el altından iş çevirmiyordu. Ash kimseyi kazıklamaya çalışmıyordu. O, iddialı bir kabuğa sarılmış ve üzerine zorba bir sos dökülmüş iyi bir adamdı.

"Tanıştığımızı sanmıyorum," diye gürledi derin bir ses masanın karşısından. Ash ile kardeşi arasındaki benzerlik çarpıcıydı çünkü bu bir tür serap gibiydi; birbirlerine tıpatıp benziyorlardı ama sadece odaklanmadan baktıklarında. Çocukken neredeyse tıpatıp aynı olduklarını görebiliyordum ama yetişkinen Ash'ten daha kalın ve esmerdi, sakalı da kesin bir fark yaratıyordu. "En azından tam olarak değil. Ben Linden. Üçüncüyüm."

"Üçüncü mü?" Tekrar ettim.

"İkincisi," dedi Magnolia iki parmağını kaldırarak. Ash'i işaret etti. "Birinci."

"Ne hakkında konuşuyoruz?" Ash'e sordum.

"Doğum sırası. Bu soruyla hep karşılaşırız," dedi ve bir şişe şarap uzattı. "Biraz ister misiniz?"

Başparmağımı ve işaret parmağımı birbirinden ayırdım. "Birazcık lütfen." Sonra, tanışma faslının kendi payıma düşen kısmını atladığımı fark ederek Linden'a, "Kusura bakmayın, üçüzlerin konuşmasına kendimi kaptırdım. Ben Zelda. Ben Ash'in"-kendimi durdurdum çünkü hangi kelimenin sonra geleceği hakkında hiçbir fikrim yoktu. Söz konusu adam avucunu bacağıma bıraktı, parmak uçları iç uyluğumun mahrem derisine derinlemesine bastırdı ve beni açgözlü bir şekilde sıktı. Görünmez bir kordon göğsümün etrafına dolandı ve cevap olarak titrek bir nefes almaya zorladı. "Ben Ash'inim."

"Bu yaşlı adamın hafızasını bağışlayın ve bana yetişmem için bir saniye verin, olur mu?" Carlo masanın üzerinden bize baktı. "Millie'ye ne oldu?"

"Buna inanamıyorum," diye mırıldandı Magnolia. "On dakika önce yaptığımız konuşmayı hatırlamıyor musun baba? Sana ve Lin'e bu gece herkesin ama özellikle de sizin en iyi şekilde davranmanız gerektiğini çünkü Ash'in yeni insanının hepimizle ilk karşılaşmasında travma yaşamasını istemediğimizi açıkladığım zamanı? Ve b u n u n nasıl bir sorun olacağını çünkü düğünümde kendini rahatsız hissetmesini istemiyorum" Grubun akıllı saatini görebilmesi için bileğine bir açığı verdi-"altı gün mü?"

Carlo utangaç bir şekilde başını salladı. "Bu konuşmayı yaptık *bu gece?*"

Ash'i arka bahçede kovalamadan önce tanıştığım nişanlım Rob, Magnolia'nın bileğini tutup kucağına indirdi. "Kaybetmeyi kabul et. Hepsini kazanamazsın."

Ash şişeyi Rob'a uzattı. "Biraz şarap al," dedi Ash kız kardeşine. "Bütün şişeyi al."

"Bu çok komik," diye espi yaptı. "Sanki bugünlerde kalça şişesi bölgesine pek girmemişim gibi."

"Evet, Ash önce geldi," dedi Diana, sanki hâlâ doğum sırası tartışmasına dalmış ve sonrasındaki her şeyden habersizmiş gibi parmaklarını tabağının önünde birleştirerek. "Bizimle buluşmak için çok acelesi vardı ve Magnolia da hemen peşimizden geldi ama Linden bir süre için buranın kendisine kalmasından memnun olacaktı."

"Beni savunmak gerekirse," diye söze başladı Linden, "içerisi çok kalabalıktı. Benim yerimde kim olsa yalnızlıktan hoşlanırdı."

"*Benim* durumumda değilseniz," dedi Diana hüzünlü bir kahkahayla. "Yirmi sekiz saat içinde üç bebek doğururken alçakgönüllülük diye bir şey yoktur. İçindeki ellerin sayısı da hiç az değil."

"Seni doğum hikâyeleri konusunda uyarmıştım anne," dedi Magnolia. "Sana rahmin hakkında konuşmamayı alışkanlık haline getirmeni, böylece gelecek hafta sonu bu kadar zorlanmayacağını söylemiştim. Hatırladın mı? Düşünümü ve katılacak üç yüz misafiri hatırlıyor musun?"

Rob şişenin kalanını onun kadehine boşalttı ve son damlalar damlarken kadehi dik tuttu. "Bunlardan bazılarının gitmesine izin vermelisin yoksa akşam bitmeden buharın tükenecek."

Linden başını kaldırıp bana baktı ve masanın etrafını işaret etti. "Neden hâlâ yalnızlığı tercih ettiğimi anlayabilirsiniz."

"En azından yarısı bu hikâyenin bir versiyonunu zaten duymuştur," dedi Ash. "Sadece diğer yarısına fazla anlatacak."

"Evet, sorun da bu zaten," diye yanıtladı Magnolia. "Diğer yarısının mutlu bir cehalet içinde yaşamasını istiyorum."

Linden, "İmkânsız şeyleri umut etmeyi bırakmanız gerekiyor," diye ekledi.

"Gerçek," dedi Ash. "Olaya bu şekilde baktığında, bu tamamen senin hatan."

"Zelda, Ash'in çocukken yatak odasına bir kütüphane yaptırdığını biliyor muydun?" Magnolia boş tabağını iterken kardeşine arsızca sırtarak sordu. "Her kitabın içine koymak için küçük cepler ve kartlar yaptı ve onları zamanında iade etmediğimizde benden ve Linden'den para istedi. Bir R. L. Stine kitabını yanlış yere koyduğu için Lin'e dokuz *yüz* dolar ceza kesmişti."

"Bunu ödediğimi sanmıyorum." Linden birasına düşünceli bir kaş çattı. "Yine de paramı Ash yönetiyor, ne bilebilirim ki?"

"Bu çok hoş," dedim Ash'in bakışlarını elimden geldiğince büyük kalp gözleriyle karşılayarak. "Bunu hâlâ yapıyor musun?"

"Hayır, ben-" diyerek başını salladı.

"Artık bir damgası var," diye araya girdi Magnolia. "Oturma odasındaki raflarda bulunan kitaplardan herhangi birinin içine bak. Hepsi damgalı. Çoğunun tarihi de ne zaman okuduğuna dair."

Bir elimi göğsüme bastırdım. "Bu kütüphane cezalarından bile daha enfes. Eve gittiğimizde kesinlikle kontrol edeceğim."

Gözlerini devirerek omuz silkti ama bunu kastetmemiştir. Küçük, sevimli bir inekti ve ben buna bayılıyordum.

Artık herkes yemeğini bitirmiş, tabaklarını ve kaplarını bir araya getirip kenara itmişken, Linden baharatlı karides tabağını kendisine doğru çekti ve içine daldı, "Ne zaman taşındınız-bekle, boş ver. Ben bir şey söylemedim. Ben söylemedim. Başkasını suçla."

Diana kollarını masanın üzerinde kavuşturmuş, gözlerinde komplocu bir parıltıyla bana doğru eğilmişti. "O zaman bu resmi mi? Birlikte mi yaşıyorsunuz?"

"Çoğunlukla, şey," diye kekeledim.

"Bebek battaniyeleri," diye mırıldandı

Ash bana.

"Yazın bizi nereye götüreceğini göreceğiz," dedim.

"Umarım seni sonbahara götürür çünkü kilise çok güzel bir sonbahar festivali düzenliyor ve buna bayılacağını biliyorum Zelda," dedi Diana.

Ash kalçamı tekrar sıktı, başparmağı tam bir sapık gibi külotumun üzerinden bakacak kadar yukarıya doğru okşadı. "Eminim Zelda da güzel bir sonbahar festivalini en az bizim kadar seviyordur," dedi. "Ama sabah erkenden ofise gitmemiz gerekiyor, o yüzden-"

"Ofiste mi?" Rob aramızda bakışarak yineledi. "Senin de finansal hizmetler sektöründe olduğunu bilmiyordum."

Başımı salladım. "Oh, hayır, ben-"

"Zelda, müşteriye yönelik operasyonel sistemler ve işveren tarafında federal ve eyalet uyumluluğunun yanı sıra niceliksel analiz konusunda geniş bir geçmişe sahip. Şu anda hızla ölçek büyütmem gereken bir konumda olduğum için evimi düzene sokma teklifimi kabul ettiği için şanslıyım" dedi.

Bu, toplu bir kaş kaldırma anıyla karşılandı, ancak tepkinin bu insanların *benim hakkımda* söylediği bir kelimedenden şüphe duydukları için olmadığını anlamam tam bir dakika sürdü. Bu masadaki herkes

Ash'in eve kimseyi davet etmediğini, hatta eve çeki düzen vermelerine bile izin vermediğini biliyordu. O kaşların hepsi Ash içindi.

Hayat gerçek bir yolculuktu. Bir gün akademide başarılı olmak için gerekenlere sahip olmadığınızı duymakla meşgulken, aynı anda onlar için başka *birinin* yüksek lisans tezini yazıyor - öhöm, *düzeltilme* yapıyordunuz - ve bir sonraki gün operasyonun beyniydiniz ve kimse bundan bir saniye bile şüphe duymuyordu. Hayat gerçek bir yolculuktu.

"Bu hafta bir ara öğle yemeği yiyelim," diye önerdi Rob. "Ofis binam State Street'te bulunduğunuz yerden birkaç blok ötede ve programınız" - Magnolia'ya gülümsemek için durakladı- "Perşembe gününe kadar oldukça esnek, değil mi?"

"Son provamın nasıl geçtiğine bağlı," dedi uğursuzca. "Haftanın geri kalanında yemek yememe izin verilmeyebilir."

"Kes şunu. Yemek yiyorsun. Evet, yiyorsun" diye cevap verdi.

"Belki Salı gününden sonra olmaz," diye karşı çıktı içten bir kahkahayla. "Korseyi bağlamak için terzi kaburgalarımı kıracak. Dürüst olmak gerekirse, yine çok küçük olursa bir ateş topuna dönüşeceğim. Gerçekten yanan bir ateş."

"İplik mağazasındaki Heather'ın önerdiği yeşil meyve suyu temizliğini denemeni söylemiştim," dedi Diana. "Harika görünüyor."

Magnolia annesine ters ters baktı. "Bu konuda bir daha gıkını çıkarma, duydun mu beni? Lahana ve sarımsak gibi kokarak evlenmektense üç kat Spanx giymeyi tercih ederim."

Rob dirseklerini masaya koydu ve alnını ovuşturdu. "Neden iki beden küçük bir elbise aldığını hâlâ anlamıyorum."

"Bir tasarımcının gövde satışıydı," diye yanıtladı Magnolia. "Sınırlı sayıda üretilen bir elbise ve onda bir fiyatına alabildim. Başka seçeneğim yoktu."

"Hâlâ anlamıyorum," diye homurdandı Rob. "Diğer yüzde doksanı da ben öderdim ve bizi bu sefaletten kurtarırdım."

Diana dikkatini tekrar bana çevirdi. "Bizimle toplantıya gelmelisin Zelda."

"Zelda'nın işimin devamı için çok önemli olduğunu söylediğim kısmı görmezden mi geldin?" Ash sordu.

Linden, "Evet, güzel kızı da yanında götür çünkü kulağa çok iyi vakit geçirecekmişiz gibi geliyor," diye mırıldandı. "Hangry Maggie, kırık kaburgalar, büyük ateş topları. Sen

Zelda'yı gerçekten zorlamaya çalışıyorsun, değil mi?"

Diana elimi okşadı. "Onları böyle kaba çocuklar olsunlar diye yetiştirmedim. Boş ver onları. Ben görmezden geliyorum."

"Sorun değil," dedim gülerek. "Beni korkutmuyorlar." "Senden hoşlanıyorum," dedi göz kırparak.

"Kesinlikle bizimle gelmelisin," dedi Magnolia. "Ben çok küçük ama çok güçlü bir terzi tarafından acımasızca dövülürken, annemin bitmek bilmeyen müdahalelerine maruz kalarak bana büyük bir iyilik yapmış olursun."

"Karışmak mı? Ben hiç karışmam," dedi Diana. Kendisinin de buna gerçekten inandığını gösteren bir tonda konuşmuştu.

Carlo masadan uzaklaştı ve masanın ortasındaki iki boş servis tabağını topladı. Rob'a bir bakış atarak, "İyi şanslar," dedi.

Linden, "İşe karışıp karışmadığınızı tartışacak değiliz," dedi. "Bu gerçek olarak kabul edildi. Devam edelim."

Diana, çocuklarının hayatlarına karışmasına ihtiyaç duyduğuna dair bir şeyler mırıldandıktan sonra dikkatini bana geri verdi. "Ziyaret ettiğimiz mağazada çok güzel parçalar var. Kendin bakmak istersen eminim gelecek hafta sonu giymen için mükemmel bir şeyleri vardır. Bakmana yardım etmekten mutluluk duyarım."

"Oh, buna gerek yok," dedim, aniden telaşlanmışım. Neden böyle tepki verdiğimi bilmiyordum ama alerjik bir reaksiyon gibi göğsümden ve boynumdan yükselen sıcaklığı hissedebiliyordum. "Ben hazırım."

"Anne," diye uyardı Ash.

"Ne dedim ben?" Diana iki elini de havaya kaldırdı. "Şimdi ne yaptım? *Yardımcı* oluyorum."

"Fazlasıyla yeterli," diye yanıtladı Ash.

"Bugün dünyada sadece birkaç gün önceden haber vererek deniz kenarında resmi bir yaz düğünü için çeşitli seçeneklere sahip olan çok fazla insan yok" dedi. "Ve büyük oğlumun eşinin her zamanki gibi ısıltılı hissetmesini istediğim için, gereğinden fazlasını yapmaya devam edeceğim." Elim kavradı. "İyi misin canım? Çok iyi. Salı günü öğleden sonra dört gibi ofise uğrarım ve dükkâna birlikte yürürüz."

Diana ve Magnolia düğün resepsiyonunun oturma planını tartışmaya başladıklarında Ash eğildi ve dudaklarını açıkta kalan omzuma değdirdi. "Gelinlikçi meselesini ve on dokuz bebek battaniyesini ben hallederim."

Önümüzdeki iki gün içinde örgü örecektim," diye fısıldadı. "Ve seni kucağıma sürüklemeyeceğim ya da saçını çekip tüm ailem izlerken seni öpmeyeceğim, bu yüzden tatlı kıcını kaldırıp hızlı bir çıkış yapmama yardım etmeni istiyorum. Bunu yapabilir miyiz?"

Diana'nın eline uzanmadan önce ona bunaltıcı bir saniye boyunca göz kırptım ve "Beni evinizde ağırladığınız için çok teşekkür ederim. Yemek enfesti ve bu minderlerde muhteşem bir iş çıkarmışsınız. Akşam bitmeden ayrılmak zorunda olduğumuz için çok üzgünüm ama Salı öğleden sonra arayı kapatmak için bolca vaktimiz olacaktı."

"Özür dilemeye izin yok," dedi Diana. "Şehre dönerken iyi yolculuklar."

Yanımda Ash durdu ve bana elini uzattı. Onun yanına gittiğimde Diana bana şiddetle sarıldı. Sırtını kibarca sıvazladım ama gitmesine izin vermedi ve çok geçmeden bunun sıradan bir sarılma olmadığını fark ettim. Temas ettiği her noktadan şefkat akıtan türden bir sarılmaydı ve ne kadar uzun sürerse, kuruyan ve kırılan yerlerimin şefkat ve sevgiyle dolduğunu o kadar çok hissettim. Kendi şefkat depolarım şimdi daha dolu görünüyordu, sanki bunu aldığım için şimdi daha fazlasını verebilirdim.

"Lütfen onu geri ver," dedi Ash. "O benim."

"Biliyorum tatlım, biliyorum," dedi Diana, avuçlarını sırtımda bir aşağı bir yukarı gezdirerek. Gözlerimi kırıştırdım çünkü karşı koymasaydım ağlayabilirdim. Dayanamayacağım kadar büyük, kabullenemeyeceğim kadar kalıcı görünen duygularla dolup taşıyordum. "Çok mutluyum, elimde değil."

"Muhtemelen Millie olmadığı içindir," diye mırıldandı Linden masadan.

"Hiçbirinize güvenilmez," dedi Magnolia inleyerek. "Hiçbirinize."

Diana beni bıraktıktan sonra hızlı bir çıkış yaptık. Ash arabanın kapısını açık tutarak saatine baktı ve "Dört dakika. İnanılmazsın."

Milyonlarca doğru seçimden ve en derin kucaklaşmalardan sonra bile hâlâ paraşütü paramparça bir şekilde uçurumun kenarına koşan kız olduğum için koltuğa çöktüm ve "Ezici olduğumu sanıyordum" dedim.

Gözlerime bakmak için eğildi. "Ve bunalmayı sevdiğimi fark ettim."

Şehre döndüğümüzde dokunma oyununun bir turunu daha oynadık ama bu yinelemede hafif ya da masum hiçbir şey yoktu. Her şey derin, kalıcı uyluk sıkımları, sert parmak ucu sıyrıkları, dişlerin bir tarafı ile sıkılmış el parmakları öpücükleriydi. Her şey agresif ve kasıtlıydı.

Bodrum katındaki garajdan Ash'in dairesine giden asansör yolculuğu sessiz ve yakındı, kollarımız sanki aksi takdirde boğulacaktı gibi birbirimize dolanmıştı. Bunu düşünmek saçma geliyordu ama aynalı bir panelde bizi gördüğümde bunun doğru olduğunu anladım.

Neden hep filika tarzı kucaklaşmalara başvurduğumuzu incelemek ya da bugün devirdiğim diğer duygusal taşları analiz etmek için zihnimin içine tırmanmak yerine, başımı göğsüne yasladım ve kendime bunu deneyimleme izni verdim. Bu adam beni istiyordu, bana değer veriyordu ve beni biraz delirtiyordu ve bunların hiçbirisi benim geçmişteki kararlarımdan etkilenmiyordu. Artık o kararların içinde yaşamak zorunda değildim. Artık o kişi olmam gerekmiyordu. Birbiri ardına doğru kararlar alabilir ve yepyeni bir ben inşa edebilirdim.

Asansörden çıkıp koridorda yürüdükten sonra dairenin içine adım attığımızda tamamen medeniydik. Ayakkabılarımı çıkardım ve çantamı yere bıraktım. Ash anahtarlarını astı ve telefonunu şarj istasyonuna yerleştirdi. Tamamen medeniydik.

Sonra eliensemeydi ve bedenim onunkeye yaslanmıştı ve beni nasıl istediğini tadabiliyordum. Dumanlı bir sıcaklıktı, neredeyse acıydı, sanki bunca zaman benim için yanmıştı ve ancak şimdi bana kömürleşmiş gerçeği gösterebiliyordu.

Bunu sevdim. Muhtemelen çok fazla. Ve sanki istediği kadar saldırgan, buyurgan ve özür dilemeden alabileceği biriymişim gibi bana uzanması hoşuma gitmişti. Umutsuzca, fedakârca hissettiğim bir şiddet vardı. *Alınmak* istiyordum. Telefon şarjının ve ayakkabı çıkarmanın kibar evcimenliğinden çalınmak ve en temel, temel parçalarımıza kadar soyulmak - nasıl ve neden olduğunu bilmeden birbirimize uyuyor gibi görünen parçalara.

"Bunu yarın yapamayız," diye fısıldadım dudaklarına.

"Yarın ne var ve neden olmasın?" diye sordu, tekrar ağzıma girerken gömleğimi avucunun içine aldı.

Dikkat etmezse yırtacaktı.

Umarım dikkatli değildir.

"Yarın," dedim öpücükler arasında. "Pazartesi. Bunu işte yapamayız. Senin ofisinde olmaz."

Ağzımdan geri çekildi, gözlerinin kenarları kıvrılmıştı. "Ofiste olmaz."

"Yapamayız."

O boyun tutuşu benim için birkaç şeyi pekiştirdi ve artık bunu yapmamın ve birazcık bile çalışmamın mümkün olmadığını biliyordum çünkü bütün gün bunu isteyecektim. Neredeyse yırtılmak üzere olan gömlek ve boynumdaki kibirli el. O ofiste hiçbir iş tamamlanmayacaktı, bir dakikası bile. "Yapmamalıyız. Sınırlar olmalı. Temel kurallar. Masanın altında diz çöküp-"

Dudakları dilimden dökülen kelimeleri ısırarak dudaklarıma çarptı. Bunlar arka bahçede paylaştığımız öpücükler değildi. Bunlar, beynimin gürültülü ve endişeli kısımlarını kapatmak için gerekli olan acımasız vahşeti sunan dar bir elektrik cenneti kuşağıydı. Aradığım kurtuluş buydu.

Alt dudağımı dişlerinin arasında sürükledikten sonra gömleğimi daha sıkı kavradı ve "Bana bunun neye benzediğini göster" dedi.

"Sana göstereyim mi?" Kekeledim.

Çenesindeki bir kas seğirdi. Parke zemine gözlerini kırptırdı. "Diz çök."

Seçenekler *diz çökmek* ya da *çökmemek* değildi. *Ona istediğini vermek* ya da *defolup gitmek* - *ki bu* benim bundan çok hoşlandığım bağlamı dışında ele alındığında kulağa iğrenç geliyordu. Orgazm olmak için bir dizi cinsel gereksinimim ya da koşulum yoktu, ancak Ash'in diğer her konuda olduğu gibi otoriter olmasını istediğimi tereddüt etmeden biliyordum.

Ve belki de kontrolü benden kazanmış birine bırakmanın getirdiği gücü istiyordum.

Tepelere doğru koşmaya niyetim olmadığı için dizlerimin üzerine çöktüm. Ash tişörtümü bırakıp gitmek yerine başımın üzerinden çekip yana doğru savurdu. "Çok daha iyi." Kemerini ve fermuarını işaret etti. "Devam et."

Bu ses tonu beni mahvetti.

Yönetici, kıyafetlerini açmakla, ereksiyonunu serbest bırakmakla, hatta vücuduna yapılan bu *hizmete* katılmakla bile uğraşamayacak kadar meşguldü.

Hayır, hiç katılmaya niyeti yoktu. Bu, kirli ağızlar tarafından yürütülen kirli bir işti ve bacaklarımın arasındaki kalp atışlarını hiç umursamıyordu.

Ben şortunu ve boxerını indirirken parmaklarını saçlarıma geçirdi. Şaftı göbeğinin yakınında yukarı doğru kalkmış, dolgun ve henüz iyi bir şekilde kullanılmadığına inanamıyormuş gibi kızarmıştı. Tırnaklarımı kalçalarında gezdirip tekrar yukarı kaldırmaktan ve bir iniltiyle başını geriye atmasını zevkle izlemekten kendimi alıkoyamadım.

"Yeter, yeter." Ash yumruğunu sikinin tabanına doladı ve sikinin başını dudaklarımın üzerinde gezdirdi. Onun kokusunu zaten biliyordum ama bu şekilde daha farklıydı, karnımın derinliklerinde kıpırdanan bir şekilde farklıydı. "Başla bakalım. Bana masamın altında ne yapacağını göster, aşkım."

Sanki yıllardır buzlu şeker yememişim gibi bir dakika boyunca belli belirsiz yaladım ama sonra onu okşarken dilimi başının etrafında dolaştırdım. İçinden pürüzlü, paslı bir *Fuuuuuuck* fışkırdı. Yukarı baktım, yapabildiğim kadar geniş sırttım.

"Aynen böyle," diye soludu, parmaklarını tekrar saçlarımdan geçirirken. "Siktir, Zelda, evet, *aynen* böyle."

Pratik yapmamıştım ama Ash umursamıyor gibiydi. Doğru yaptığımda homurdanıyor, inliyor, saçlarımı yumruğuna doluyor ve yapmadığımda ne yapmam gerektiğini söylüyordu. Çok geçmeden onu memnun etmenin verdiği tatmin ile sertçe söylediği komutları daha fazla duyma ihtiyacı arasında kaldım.

Kalçalarını her ileri attığında ve shaftı boğazımın arkasına çarptığında gözlerim yaşardı. "*Devam* et," diye emretti. "Ne zaman durman gerektiğini söyleyeceğim."

İkimiz de bunun doğru olmadığını ve ona ihtiyaç duyduğuma dair herhangi bir işaret verdiğimde duracağını biliyorduk, ancak bu konuda bir seçeneğim olmadığı *önerisi* karnımı oydu ve bacaklarımın arasındaki sıcaklığı okladı. Mesele isteğim dışında alınmak ya da kullanılmak değil, karar verme sorumluluğunu güvenebileceğim birine devretmekti.

Ve eğer bir sorumluluk için güvenilecek biri varsa, o da Ash'ti.

Saçlarımı bırakıp çenemi kavradı ve bunu yaparken yüzümü biraz yukarı kaldırdı. "Ofiste diz çökmek yok demiştiniz." Boyuna doladığım parmaklarını kendi parmaklarıyla kapatırken kaşlarını kaldırdı ve

Ağzını. Henüz bitirmemişti ama mesele bu değildi. Bu sadece başlangıçtı. "İsteğin bu mu?"

Şu ana kadar tenimin her santiminin zonklayıp yanmasının mümkün olduğunu bilmiyordum; bir yandan iş ilişkimiz hakkında konuşmak için ısrar ederken bir yandan da çok çarpık ve güzel şekillerde ihlal edilmek istiyordum. "Evet."

"Peki ya masaların üzerine eğilmek? O da mı yasak?"

Çekirdeğim hiçbir şeyin etrafında acı verici bir şekilde sıkıştı.

Başımı salladım. "Evet."

"Peki ya seni bir konferans masasına yaymak istersem? Ya da seni bir kapıya mı sabitleyeceğim? Bu seçenekler benim için mevcut mu?"

Burada ölüyordum. Tek ihtiyacım olan klitorisime bir fiske vurmaktı ve içimdeki acı dinecekti. "Hayır. Ofiste olmaz."

"Belki ben izlerken eteğini yukarı kaldırmanı ve kendini okşamayı isteyebilirim," diye devam etti. "Buna iznim olacak mı?"

Kalçalarımı birbirine bastırdım, başımı salladım. "Hayır."

"Bu doğru." Başparmağını dudaklarımın üzerinde gezdirerek, "Bunu zaten biliyordum ama bu gösteri konuyu yeniden ele almaya değerci," dedi.

"Bunu zaten biliyor muydun?" Tükürdüm.

Ash dirseğine uzandı, bu sırada sert sikiyle yüzüme vurdu ve ayağa kalkmama yardım etti. "Yaptım. Sekreterlik oyunları oynamaktansa teknik açıdan yanlış arkeoloji filmleri izlemeyi tercih ettiğinin farkındayım ve sana karşı dürüst olmam gerekirse, dokuzdan beşe kadar ağzının üzerimde olmasına izin verseydim hafta sonundan önce işimden olurum. Bununla birlikte, seni kıvrandırken ve bacaklarını birbirine sıkıştırırken izlemek ilahi bir şey ve kararlaştırılan sınırları hiçbir şekilde ihlal etmediği için bunu yakında tekrar görmeye niyetliyim."

"Aman Tanrım, hayır, lütfen yapma," diye hıçkırdım. "Lütfen beni bekletme." Soğuk, neredeyse sıkılmış bir kıkırdama duyuldu. "Hemen şimdi demek istemedim, aşkım,

Yine de seni sınırda tuttuğumu bilmek güzel."

Eteğimin fermuarını ararken beni döndürdü ve bulamayınca tekrar yaptı. Parmaklarımı belimin altından geçirdim ve "Düşündüğünden daha açık" dedim.

Bu bilmecenin çözülmesiyle eteğim yere düştü ve bir kolunu belime dolayarak sırtımı göğsüne doğru çekti. "Ne istiyorsun?" diye sordu. "Hayır, bana söyleme. Ben zaten biliyorum."

"Senin şu egon." Ona karşı, ısrarcı kalınlığına karşı kıpırdandım.

"Sadece bekle." Göğsünde bir kahkaha gümbürdedi ama içimdeki tüm beklentiyi uyandırdığı için bir aslan kükremesi de olabilirdi. "Bana ne istemediğini söyle, aşkım."

Bunu lojistik, sınır koyma gibi bir amaçla sorduğunu biliyordum ama kendimi "Beni pişman etmeni istemiyorum" demekten alıkoyamadım.

Bir gümbürtü daha çıkardı. "Sadece bir aptal senden pişmanlık duyabilir Zelda. Sana söz veriyorum böyle bir şey olmayacak." O zaman ürperdim ama bunu onun kirli çenesinin boynumu gıdıklamasına verdiğim bir tepki olarak göstermek için başımı eğdim. "Bu tartışmayı bitirmek ve geldiğinde neye benzediğini öğrenme yolunda ilerlemek istiyorum, söyle bana Zelda, istemediğin başka bir şey var mı?"

"Hayır. Hiçbir şey yok."

Genelde bunu paylaşmazdım ama durum göz önüne alındığında, bilmeniz gereken bir şeydi. Zamanında çok iyi seks yaptım. Yaz kampı gençler için tam anlamıyla kirli, öğretici bir seks yatağıydı. Kamp danışmanları saatler sonra nasıl sevişeceklerini bilirlerdi. Bazılarımız ciddi garip çizgileri olan gerçek pislik canavarlarıydık. İyi anlamda.

Ve Ash en iyi, en şaşırtıcı şekillerde ciddi bir pislik canavarıydı. Beni ormanda öptüğü anda sanki içinde bir şalter atmış ve o katı, karamsar muhasebeci kaybolmuş, yerine kaba, talepkâr bir adam gelmişti.

Seks Canavarı Ash'in her şeyine bayıldım.

ASH

Korunma konusunda hızlı bir konuşma oldu -kondomlar da işe yarayabilirdi- ve Zelda'yı koridordan yatak odama götürürken kalan kıyafetlerinden ayırma konusu gündeme geldi.

"Yatağa uzan," diye emrettim ve kürek kemiklerinin arasından hafifçe ittim. "Rahatına bak."

Bu şekilde davranmak benim için yeniydi. Bir göle girmek ve kendimi hemen en derin noktada bulmak gibiydi; tekmelemeyi bırakıp dibe batmadıkça dibe dokunamazdım. Bu şekilde etrafımda toplandı, aynı anda benden daha güçlü ve kuvvetli, ama aynı zamanda beni tamamen ağırlıksız hale getirdi. Burada her şeyi yapabilir ve her şey olabilirdim ama sadece çok dikkatli olursam.

Zelda yatağa tırmanıp sırtının alt kısmındaki dövmeyle ilk kez iyice bakmamı sağlayınca gömleğimi bir kenara fırlattım. Serseri damgası dememek için çok uğraştığım dövme. Gerçekten de ultra ince çizgilerle işlenmiş siyah beyaz yusufçuk sineğinin hiçbir kötü yanı yoktu. O bölgedeki dövmelerde sıkça rastlanan tuhaf küçük resimlerden çok bilimsel bir diyagramı andırıyordu.

Vücudunun geri kalanı keşfedilmeyi gerektirecek şekilde büyüleyiciydi. Koyu zeytin rengi teni, mayonun onu örteceği yerlerde yerini çok daha açık zeytin rengi tene bırakıyordu. Gün batımı rengine meme uçları olan küçük, gözyaşı damlası şeklinde göğüsler. Hafifçe kıvrılmış bir göbek ve gece yarısı buklelerinden oluşan bir parçayı çevreleyen dolgun kalçalar. Tek kelimeyle büyüleyici.

Her santimini okşamak, emmek ve ısırarak istiyordum.

Gözlerimi kırıştırarak bu fanteziden uzaklaştığımda Zelda'yı yastıklara yaslanmış buldum. Onu dün gece geç saatlerde kanepede bulduğum pozisyonun neredeyse aynısıydı; bacaklarını kavuşturmuş, ayak bileklerini çaprazlamış, başını dizlerinin üzerine koyduğu kollarına yaslamıştı.

Odayı geçtim, komodininin üst çekmecesini açtım ve birkaç prezervatif paketini yırttım. Onları yatak örtüsünün üzerine bıraktım. "Seni bu şekilde sikmeyeceğim."

"Bana rahat olmamı söylemiştin." Sesindeki somurtmayı duyabiliyordum. "Ben de öyle yaptım."

Sikimi gevşek bir yumruğa aldım, nefesimi tutacak kadar okşadım. "Bana benim yapacağım güzel amcığı göster."

Zelda buna uydu çünkü tabii ki uyacaktı. Çünkü tam burada, gölün dibinde benimle birlikte oturuyordu. Çünkü ağırlıksızlık onun daha vahşi birine, geleneklerin zaten olduğundan daha da kısıtlamadığı birine dönüşmesine izin veriyordu - ve belki de doğal halinin alışılmadıklık ve cep yumurtalarından biri olup olmadığı önemli değildi. Belki de bu, ağırlıksızlığa daha fazla ihtiyaç duyduğu anlamına geliyordu.

Bir dizimi yatağa attım ve ona doğru ilerledim, sadece bacaklarını gereğinden fazla güç kullanarak ayırmak için durdum. Onu incitmedim, gerçek anlamda incitmedim. "Böylesi daha iyi. Kımıldamayı aklından bile geçirme." O muhteşem kalçalarının arasına diz çökerek ellerimi altına soktum, gözleri iri ve hülyalı bir şekilde parlarken kış yanaklarını yoğurdum, sıktım ve ayırdım. Hayır, onu *hiç* incitmemiştim. "Seni parmaklarımla sikersem ne olur?"

Kalçaları sürtünme ararken düzensiz bir ritimle yuvarlandı. "Bir saniye içinde boşalacağım."

Parmağımı klitorisinin, dikiş yerinin ve kıcının üzerinde gezdirdim ve vücudunun tepki olarak çırpınışını ve nabzının atışını izledim. "Bunu yapamayız." Bir parmağımı arka kanalına sokarak, "Peki ya seni burada kızdırırsam?" diye sordum.

Buna dayanamıyormuş gibi ellerini yüzünün yanlarına bastırdı. -Sorular, ön sevişme, hepsi. "Aynı. Aman Tanrım, *aynı*."

Prezervatife uzandım, yuvarlayarak yerine yerleştirdim. Kıcını kalçalarımın eğimine doğru çektim ve ayak bileklerini boynuma bağlayarak onu aklımın alabileceği en gereksiz pozisyona yerleştirdim. Yaralı omzum bundan nefret ediyordu ama yapacak bir şey yoktu. Ona bu şekilde sahip olmalıydım ve umurumda değildi.

Sabahları ağrıyıp ağrımadığını. Ne olursa olsun ağrıyacaktı ama bu şekilde ona hak ettiği şeylerin sadece yarısını vermekten dolayı ağrımayacaktı.

"Zelda," dedim, sikimi klitorisine vurarak. "İyi olduğumda ve sana izin vermeye hazır olduğumda boşalacaksın."

"Aman Tanrım," diye nefes aldı, elleri hâlâ yüzündeydi ve vücudu atıştan önce gerilen bir yay gibi gerilmişti.

Onu acımasız bir hamleyle doldurdum ve bu başımı döndürmeye, beni çıldırtmaya yetti. Kolumu bacaklarının üzerinden geçirip tekrar o ballı sıcağın içine girdiğimde, bir dahaki seferi ve ondan sonraki seferi ve bu amcığın içine gireceğim ve benim gözetimim altında olduğunu bildiğim diğer tüm zamanları düşünüyordum.

"Islak ve çaresiz olduğunda muhteşem oluyorsun." Şaftıma yapışan şişmiş yapraklarını, etrafımda gerildiği yerleri izledim. Başka tarafa bakamıyordum. Hiç bu kadar mükemmel, bu kadar *doğru* bir şey görmemiştim. "Lanet olası muhteşem. Bu prezervatifi yırtıp her tarafına dökmek istememe neden oluyorsun."

Zelda bu pozisyonda elinden geldiğince itişlerime karşılık verirken onaylarcasına mırıldandı ve "Tek istediğin bu mu?" diye sordu.

Bunu düşünmeme bile gerek yoktu. "Pek değil," dedim, hızlandım çünkü yavaşlayamıyordum. Bunu uzatamazdım, onun üzerime boşalmasını hissetmek için sabırsızlanıyordum. "Onu yırtmak ve *içine* boşalmak istiyorum. Seni çıplak istiyorum, aramızda hiçbir şey olmasın istiyorum." Derim çok gergindi ve kemiklerimin içi boştu ve kırılıyordum, sadece dayanmanın gerginliği altında paramparça oluyordum. "Kendimi senden koruyabileceğim falan yok Zelda. Bir dakika bile koruyamadım, neden seni çiğ çiğ sikmeyeyim ki? Neden sana sahip olduğum her şeyi verip karşılığında senin bana verdiğin her şeyi almayayım?"

Gölün bir derin kısmı vardı, bir de karanlık kısmı. Derin kısım kadar geniş ve güçlüydü ama tüm berraklıktan yoksundu. Burada dikkatli olmak yeterli değildi çünkü karanlık, ne zaman baş aşağı, ne zaman sağ yukarı olduğumu ya da uçuşuma doğru sürüklendiğimi anlamamı imkânsız kılıyordu. Bu sulara dalmak istiyorsam ne yaptığımı bilmem gerekiyordu ve hiçbir şey bildiğimden emin değildim. Sözlerim tehlikeli bir şekilde edepsiz konuşmalardan gerçek, içgüdüsel dürtülere geçmeye yaklaştığında değil.

"Sana ne vermemi istiyorsun?" diye sordu.

Tüm bu dürüstlük beni biraz huysuz, biraz kaba hissettirdiği için, bir parmağımı kıkına soktum. Etrafımda kenetlendi ve *işim bitti*.

Bu iş bitmişti.

İzin için bekleme isteğime rağmen -bununla kim olduğumu sanmıştım ki- vücudu titredi ve sarsıldı, tüyleri diken diken olurken kaslarında milyonlarca küçük kıpırtı dolaştı. Yanılmıyorsam prezervatifin içine patladığımda gözleri yuvalarından fırlamıştı. "*Her şeyin* hangi kısmı senin için belirsizdi?"

Zelda'nın tek yanıtı uzun, iniltili bir "*Ash*" oldu.

Omzum spor salonuna gitmeyi düşünemeyecek kadar ağrıdığından alarmım her zamankinden bir buçuk saat sonra, saat altı buçukta çaldığında Zelda kıcımlı tokatladı ve "İlk duş senin," dedi.

"Bizim olabilir." Yüzümü omzunun kıvrımına gömdüm ve bir avucumu çıplak karnının üzerinde gezdirdim ve *evet, evet*, çıplak uyumak konusunda haklıydı. Böylesi çok daha iyiydi. "Gerçekleri göz önünde bulundurun. Zamandan ve sudan tasarruf ederiz."

Tırnaklarını omurgamda gezdirdi ve ben de ereksiyonumu kalçasına sürtmek için bu daveti kabul ettim. Bunun üzerine güldü, parmakları saçlarımda gezindi ve tellerin etrafına dolandı. "Gerçekten de bana ortak bir duşa hazır olduğumu mu söylüyorsun? Dün gece her vites küçültmede inledikten sonra mı?"

"Bu iki kez oldu," diye karşı çıktım. "En fazla üç."

Gülmekle inlemek arası bir ses çıkardı ve "*Tamam, her neyse*" der gibiydi. "Birbirimizi bunun için yeterince iyi tanımadığımızdan bahsetmiyorum bile." diye eklerken omzuna daha da gömüldüm.

Yatağı işaret ettim. "Dün gece burada mıydın? İlk seferinde mi? Yoksa ikincisinde mi? Belki de üçüncüsünde? Beni üç kez aldın aşkım, sanırım birbirimizi iyi tanıyoruz."

Zelda'nın parlak kahkahalarından biri daha sabahın sessizliğinde yankılandı, günü açtı ve her şeyin çıplak teni ve çarşafın altında aşırı çalışan kasların yanmasıyla uyanmak kadar harika olacağına söz verdi.

"Birini seks için tanımak ile Pazartesi sabahı duşu için tanımak arasında fark vardır."

Zaten bu fikri reddetmeye hazır olduğum için başımı sallayarak "Peki bu fark nedir?" diye sordum.

"Bir sürü şey var. Herkes seks sırasında aptal gibi görünür-" Başımı tekrar salladım. "Buna katılmıyorum."

"Devam et ve beni biraz daha şok et," diye mırıldandı.

"Seks sırasında aptal gibi görünmediğin konusunda iyi bir otoriteye sahibim. Ben de buradaydım. İzledim. Çiçek açmış bahar gibi görünüyorsun."

"Çok nazıksınız ama bacaklarımı tıraş ederken kambur durmamın başka bir şey olduğuna söz veriyorum. Bana bunun bebek tavuklar kadar çekici olduğundan nasıl emin olduğunu söylemeden önce, lütfen hala iyileşmekte olduğunu unutma. Tartışarak bundan kurtulamazsın ve duşta sana katılmamın tek nedeni seni denetlemek."

"Geçen gün bu süpervizyonu takdir ederdim," diye düşündüm. "Duvar yerine senin teninde otuz bir çekerdim."

"Eminim eninde sonunda bunu yapma şansın olacak," diye söz verdi Zelda. "Her şeyi bir güne sıkıştırmak zorunda değiliz."

Birkaç dakika orada kaldık, o boynumu, sırtımı kaşırken ben dudaklarımı boynunda ve omzunda gezdirirken kalçalarım sallanıyordu. "Geçen gün seni duşumu kontrol ederken gördüm."

"Kontrol ediyordum çünkü son derece çıplakken içinde duruyordun." Parmaklarını kafa derimin üzerinde gezdirdi. "Kibar olmaya çalışıyordum."

"Çok iyisin. İçimizden biri olmalı."

"İnan bana, vücuduna bakmam için bana neredeyse yalvardığından beri sen olmayacağını biliyordum." Bana bilmiş bir sırıtış atmak için başını arkaya eğdi. "Bir el bezi ya da başka bir şey alamaz mıydın? Bir lif mi? En azından bakmamı istemiyormuş gibi davranmak için herhangi bir şey?"

"Hayır, öyle davranamazdım çünkü bakmanı istiyordum," diye cevap verdim. "Bir iki dakika önce içeri girseydin, eminim tüm bu deneyim daha az tatmin edici olurdu."

"Mmm, evet. Mücadeleleriniz önemli." Kıcımlı tekrar tokatladı. "Şimdi acele et. Bahse girerim belirli bir saatte ofiste olmak konusunda çok titizsin ve tost, yumurta ve peynirin uygun kombinasyonu olmadan sana pek bir faydam dokunmayacak, bu yüzden acele etmelisin."

"Bunu unuttuğumu mu sandın? Nasıl unutabilirim ki, sen otuz bin fitte cep yumurtalarını çıkardıktan sonra. Siktir, hayır. Kahvaltı ihtiyaçların

Sabah sekizden önceki en önemli önceliğim. Ofis binamın zemin katındaki kafeye bayılacaksınız. Kahvesi de mükemmel."

Ben kıpırdamayınca, çünkü altımda yumuşak, çıplak bir kadın varken neden kıpırdayayım ki, Zelda, "Seni yataktan atmamı bekliyorsan, kendini hafife almışsın, çünkü sen koca bir adam parçasısın," dedi.

Dudaklarımla köprücük kemiğinin çıkıntısının izini sürdüm. "Bunun bir iltifat olup olmadığını bilmiyorum."

"Duştayken bir daha düşün."

Büyük bir isteksizlikle battaniye ve bedenlerden ördüğümüz kozadan sıyrıldım. Yatağın yanında durarak Zelda'ya elimi uzattım. "Gel hadi. Yemin ederim iyi olacağım. Bacaklarını tıraş etmek için eğildiğinde bile başka tarafa bakacağım."

Elimi kabul etti ama "Bir hanımefendinin sırlara ihtiyacı vardır. Başka bir zaman."

Kollarımı ona doladım ve saçlarına bir öpücük kondurdum. "Söz mü?"

Başını göğsüme yaslayarak, "Söz veriyorum." dedi.

Yarım saat sonra odamdan çıktığımda Zelda'yı telefonuna bakarken ve -
"Ne giyiyorsun lan sen? Çıkar şunu."

Başını kaldırdı. "Pardon?"

Lacivert eteği ve fildişi bluzunun boğazındaki korkunç fiyonklu kravatına el sallarken boğazımda çaresiz homurtular yükseldi. "Başka bir şeyin yok mu... Zelda?"

Kollarını göğsünün üzerinde kavuşturdu. "Ofis kıyafetlerim olup olmadığını sorduğunu çok net hatırlıyorum."

Ben de hatırladım ama şimdi ne standart ne de kurumsal olan bir kadının üzerindeki bu kadar standart kurumsal kıyafetle baş edemiyordum. "Evet ama... bu sana benzemiyor."

"Gitmek istediğin yönün bu olduğuna emin misin?"

Bu bir uyarı atışıydı ve bunu biliyordum ama yine de devam ettim. "Dün giydiğin şeyi beğendim."

Bir parmağını dudaklarına dokundurdu. O parmağı kışkandım. "Ne yazık ki senin için bu, mikro yönetim uygulayamayacağın bir alan." Güldü ve "Bana öyle bakma. Surat asmak için çok erken."

Öfkelenmiyordum ama yine de onun her şeyi gören gözlerine sırtımı döndüm. "Peki. Pekâlâ. Her neyse. Hadi gidelim."

Zelda beni koridora kadar takip etti ve "Bu kafe hakkında daha fazla bilgi alabilir miyim? Bu kritik kararları vermek için kahvaltı beynimin hazır olması gerekiyor."

O korkunç bluza bir kez daha baktım, her şeyin nötr tonlarda ve gereksiz şekillerde fırırlı olduğu mülayim bir kadın mağazasından geldiği kesin olan bluza. Tamam, belki bu bluz *o kadar* da kötü değildi ama Zelda'ya kötülük ediyordu. Onun tüm tuhaflıklarını bastırıyordu. Hatta kulağının arkasındaki mavi saç şeridini bile solduruyordu.

"Sakın bana sandviçlerin iptal olduğunu söyleme çünkü ofis kıyafetlerim senin için fazla ofisvari."

Bir kahkaha attım. Sanki onu istediği bir şeyden mahrum bırakacakmışım gibi. "İptal edilmedi," diye cevap verdim. "Ama sırada beklerken sana sapıkça şeyler söylemek niyetindeyim."

Zelda zemin kat için asansör düğmesine dokundu. "Pssh. Sanki umurumda."

Kahvaltımı edip ofis binamın on dokuzuncu katına çıktıktan sonra Zelda için süitin kapısını açtım ve onu içeri kadar takip ettim. "Bu biziz."

Bakışlarını küçük bekleme odasında ve resepsiyon görevlisinin masasında gezdirirken onu inceledim ama ifadesi soğuk ve meraklı kaldı. Parmaklarını çantasının askısına doladı ve saçlarını üç kez kulağının üzerinden geçirdi.

"Tam burada bir konferans odamız var." Duvarlar tavandan tabana cam olduğu ve bunu kendisi de görebildiği için anlamsız olsa da göstermek için kapıyı iterek açtım. "Her iki tarafta da ofisler var. Malzemeler, depo ve tuvalet koridorun sonunda. Benim ofisim şurada," dedim ve başka bir cam duvarlı bölmeyi işaret ettim.

Zelda hareket etmediğinde ya da belirgin bir tepki vermediğinde, elimi sırtının küçük kısmına götürdüm ve onu ofisime götürdüm. Oturacaktık, yemek yiyecektik, bu işi çözecektik.

Kahvemi kapının yanındaki küçük toplantı masasına koydum ve dizüstü bilgisayar çantamı masamdaki sandalyeye bıraktım. Takım elbisemden sıyrılmak canımı çok acıttı ama yapılması gerekiyordu. Bütün gün o şeyin içinde çalışamazdım. ile ve ceket gizlenmiş üzerinde benim Sandalye, I başladı yuvarlanıyor yukarı gömleğimin kolları. İkinci manşeti açana kadar Zelda'nın asansörden indiğinden beri tek kelime etmediğini fark ettim. Başımı kaldırıp ona baktığımda, hâlâ etrafına b a k ı n d ı ğ ı n ı , dudaklarını büzdüğünü ve Parmaklarım kayışa dolandı.

Onu masaya doğru çağırdım. "Neden sen soru sormaya başlamadan önce bu kahvenin hepsini içmem gerekecekmiş gibi bir hisse kapılıyorum?"

"Hayır, hayır, sorun değil," diye cevap verdi boynunu çevirip gözlerini kısarak resepsiyon görevlisinin masasına bakarken. "Güçlendirmeye gerek yok."

Oturdum, ellerimi kalçalarımaya dayadım. "O zaman sorun ne?"

"Yanlış bir şey olduğunu söyleyemem."

Ona baktım çünkü onu kucağıma almak için henüz çok erkendi. Burada böyle bir zevke izin verdiğimden değil. "Sen ne derdin?"

Başını salladı ve çantasını açmakla meşgul oldu. "Sadece merak ediyorum Ash, *diğer* herkes nerede?"

"Diğer herkes," diye yineledim.

"Mmhmm." Buzlu kahvesinin kapağını açtı ve iki eliyle fincanın etrafını sardı. "Bütün bu ofisler ve masalar senin. Burada tek başınıza olduğunuzu düşünmek gülünç olsa da, kimseye aitmiş gibi görünmüyorlar." Gözleri bana kilitlendi, fincanı kaldırdı ve uzun bir yudum aldı. "Peki, diğer herkes nerede?"

Konuşmaya başladım ama kahvemle uğraşmak için kendimi durdurdum. Yapacak pek bir şey yoktu ama kalan süt kırıntıları karanlığın içinde asimile olana kadar fincanı döndürerek anlamlı bir iş yaptım. Sonunda, "Bu biraz karışık" dedim.

"Ah, Ashville." Zelda kaşlarını kocaman çattı, pelüş dudakları acilen dikkatimi çekmek isteyen bir ifadeye büründü. Masanın üzerine eğilerek çenesini avucumun içine aldım ve dudaklarımı onunkilere yapıştırdım. Hızlı ve biraz acımasız bir hareketti ve kığım tam zamanında koltuğa geri dönmüştü ki, parmağını üst dudağının üzerinde gezdirip "Oha" diye fısıldadığını gördüm.

"Bir iş açığım olduğunu biliyordun. Ya da iki," diye ekledim.

Sözlerimi anlamakta zorlanıyormuş gibi gözlerini kırıştırdı. Sonra, "Doğruyu söyle Ash. Mükemmel derecede yetkin bir personeli kovdun mu?"

Kahvaltılık sandviçimi yağlı kâğıt ambalajından çıkardım. "Yeterlilik bir görüş meselesidir."

Zelda ve dünyanın geri kalanı bu konuda benimle tartışabilirdi ama gerçek şu ki, eğer birisine bir işin nasıl yapılmasını istediğimi açıklamak için, o işi kendi başıma yapmamdaki daha fazla zaman harcamam gerekiyorsa, onu maaş bordrosunda tutmanın hiçbir faydası yoktu. Bu durum beni daha da imkansız beklentileri olan imkansız bir yönetici gibi mi gösteriyordu? Evet. Her şeyin ilk seferinde doğru yapıldığı anlamına mı geliyordu? Evet, çoğunlukla. Çoğunlukla.

İşte bu şekilde kendimi ofis personeli olarak iskelet bir ekiple buldum.

"Telefonlar uzak bir çağrı merkezine yönlendiriliyor. Her sabah altıda onlardan bir güncelleme alıyorum. Bilgi işlem de dışarıdan sağlanıyor. Borçlar ve alacaklarla ilgilenen biri var. Gerçi Hazel ayda iki kez ofise uğruyor," diye önerdim. "Ve yerel üniversitelerden birinden bir stajyer var."

Kollarını iki yana açtı. "Nereye?"

"O sadece okul yılı boyunca buralarda." Sandviçini açarken onun sinirli mırıltısını duymazdan geldim. "Ye. Lütfen ye. Karnının gurultusu dindikten sonra benim sorunlarımla ilgilenebiliriz."

Zelda yemeğini yeniden düzenlerken, "Hırlıyor," diye mırıldandı. "Sanki burada hırlayan benmişim gibi." Bana bir bakış attı. "Takvimini düzenlemekten daha fazlasını yapmam gerekeceğine göre, bana ne iş yaptığını açıklaman için harika bir zaman. Bilirsin, Huysuz İşadamı'nın ötesinde."

"Huysuz İşadamı benim işim değil," diye cevap verdim. "Komik, ben başka türlü olduğuna ikna olmuşum."

Sandviçini ısıtırken omzunu kaldırdı ve ben de onun *orada* olduğu tam bir gün boyunca her şeyi kafamdaki gibi uygunsuz hale getirmeden nasıl hayatta kalabileceğimi bilmiyordum.

"Ben bir muhasebeciyim. Mali denetim konusunda uzmanım. Bunu size daha önce de söylemiştim."

Kâğıt peçeteyi dudaklarına götürerek, "Evet, var ve bu konudaki huysuz homurdanmalarını daha sonraki bir tarihe saklaman gerekecek. Peki, ne oldu?"

hesap verebilir misin? Bana resmi çiz, Ash. Bana yol göster ve beni nereye götürdüğünü bilmiyormuşum gibi davran."

"Bir battaniye ve piknik sepeti getirebilir miyiz? Çünkü bu hoşuma gidecek bir şeye benziyor."

"Ne yazık ki battaniyeniz için, sadece muhasebe ve denetim hakkında konuşmakla ilgileniyorum." Masamdan bir yapışkan not defteri ve bir tükenmez kalem kaptı. "Yaptığınız iş hakkında bir şeyler duymak istiyorum. Anlamama yardımcı olun ki ben de size yardımcı olabileyim."

Düşüncelerimi toparlarken kahveme uzandım. Sorusuna nasıl cevap vereceğimi biliyordum ama benim dünyama adım atan ve yanımda kendine yeni bir yer açan bu kadına cevap vermenin incelikli bir yanı vardı. "Başlangıçta sadece mali denetimlere odaklandım ve bir hafta kadar saha çalışması yaptım. Bir kuruluşun defterlerini inceliyor, buraya dönüp çalkalıyor ve bir rapor yazıyordum. Aslında babamla yaptığım anlaşma buydu. O mevcut vergi ve küçük işletme defteri tutma müşterilerini elinde tutacak, ben de yeni bir denetim müşterisi tabanı geliştirecektim."

"Ancak işler o şekilde gitmedi," dedi.

Başımı salladım. "Hiç de değil. Evden her çıkışında yeni müşteriler ediniyor ki bu da ofiste geçirdiği zamanı azaltması ve neredeyse hiç destek personeli olmaması sorunu dışında iyi olurdu-"

"Yani bu genetik bir durum," dedi Zelda. "Bu daha mantıklı."

Kahvemi yudumlarken kaşlarımı kaldırdım. "İlk başta, birkaç bireysel vergi beyannamesi hazırlamayı umursamadım. Çoğu durumda, hızlı bir iş. Ama sonra sadece vergi beyannameleri değildi. New Bedford'daki bir et marketinin muhasebesini tutuyordum, bir kilisenin yıllık raporunu hazırlıyordum, bir dans stüdyosunun maaş bordrosunu hazırlıyordum."

"Tüm bunlar siz denetim müşterilerini toplamaya çalışırken oluyor" dedi.

"Evet ve bu işi bir muhasebe asistanına devretmek zor olmadı."

"Senin bir tane olduğu zamanlar yani."

Parmak eklemlerimi masaya vurdum. "Sanki bana kimseyi personel olarak tutamayacağımı hatırlatmaktan zevk alıyorsun."

Zelda bu yorumu tamamen bir kenara bırakarak, "Şu anda büyük projelerin neler? Hâlâ babanın sokak hayvanlarını mı denetliyorsun?"

Bir an için hikâyenin bu kısmını kendime saklamayı düşündüm. Bunun için başka birinin bana bunun mantıklı olmadığını söylemesini istememek dışında iyi bir nedenim yoktu. Ama karşımdaki Zelda'ydı ve ondan bir şey saklayabileceksem ne olayım. "Son bir yıldır farklı ihtiyaçları olan müşterilerle çalışıyorum. Kurumlara vergi stratejileri konusunda danışmanlık yapıyorum. Yeni veya büyümekte olan şirketler için bordro sistemleri kuruyorum. Ya da neye ihtiyaçları varsa."

"Ve sen bundan keyif alıyorsun," dedi.

"Evet, denetim işine güzel bir katkı," diye kabul ettim. "İlginç bir şey. Saha çalışması için yeterli zaman ayırırken her gün yeni sorunlarla uğraşıyorum."

Başparmağını omzunun üzerinden geçirdi. "Kapıda teslimatlar için imza attığın ve bir et marketinin hesaplarını yönettiğin kısmı unutma. Ayrıca akşamları yerleri yıkıyor ve çöp sepetlerini boşaltıyor musunuz? Fotokopi makinesinin bakımını yapıyor musunuz? Açıklayabileceğimden daha fazlasını görmek istemekle, kör bir nesnenin vereceği zarardan korkmak arasında gidip geliyorum."

Sandviçimi bitirdim ve elimdeki kâğıdı top yaptım. "Bu hizmetler için para ödüyorum."

"Tanrıya şükür," diye mırıldandı.

"Bu sorularınıza cevap oldu mu?" Ben sordum.

Alt dudağı dişlerinin arasına sıkışan Zelda, yapışkan notu karalarken başını salladı. "Mmm. Evet. Kovanı dolduran işleri yapman, doldurmayanları devretmen ve sen lastik değiştirmek zorunda kalmadan çarkların dönmesini sağlaman için bir yol bulmamız gerekiyor."

"Bu hedeflere nasıl ulaşacağınıza dair bir planınız olduğunu tahmin ediyorum. Belki de daha az karışık metafor içeren bir plan."

Yazarken başını sallamaya devam etti. "Oh evet. Bana birkaç gün ver Ashville. Seni kontrol altına alacağım."

Ayağa kalktım ve ofisimin dışındaki resepsiyon görevlisinin masasını işaret ederek, "Sizi yalnız bırakayım," dedim.

Zelda, sessizce söylediğim meydan okuma aramızdaki havada asılı kalırken bana baktı. Ayağa kalktığında, "Benden şüphe eden ilk erkek sen değilsin ve muhtemelen sonuncu da olmayacaksın," dedi.

"Sizden hiç şüphem yok, Bayan Besh," diye cevap verdim. "Ama sizden uzak durmanızı istiyorum, yoksa korkarım öğle yemeğinden önce anlaşmamızı bozacağım."

"Bay Santillian, lütfen," dedi öfkeyle. "Bu anlaşma ben sandviçimi bitirmeden bozuldu. Lafı açılmışken, bir tane daha istiyorum."

Zelda'yı ofisime geri çağırmadan önce kırk beş dakika bekledim. Bu kırk beş dakika boyunca onu lanet olası cam duvarların ardından izledim ve mırıldanarak kendi kendine konuşmasını dinledim. Kırk beş dakika boyunca kendimi bilgisayar ekranıma bakmaya ve bacaklarımın arasında büyüyen ağırlığı görmezden gelmeye zorladım. Ayakkabısının burnunu bacağının arkasına her sürtüşünde ya da alt çekmecelerden bir dosya almak için çömeldiğinde oflayıp puflamakla geçen kırk beş dakika. Kırk beş dakika boyunca onunla oturmak, onu dinlemek, onu tutmak için dükkânı o gün, o hafta, o lanet yılın geri kalanı için kapatıp kapatamayacağımı düşündüm.

"Bugün neler yapıyorum?" Masamdaki kâğıtları karıştırırken çoğunlukla kendi kendime sordum. "Geçen haftadan tamamlamam gereken bir denetim işi var ve-"

"Saat bir, iki buçuk ve dörtte telefon görüşmeleriniz, mesai bitiminden önce Shadyside ekibine geri gönderilmek üzere değiştirilmiş bir teklifiniz ve saat yedi buçukta Abe & Louie's'de Ferryman Brothers liderleriyle bir akşam yemeği toplantınız var."

Kahretsin, o yemeği unutmuştum. İptal etmek için çok geçti. Bu adamların yazın çoğunu Nantucket'ta geçirdiklerini düşünürsek, takvimlerine tekrar girebilmek için Eylül'e kadar beklemem gerekecekti ve bu da çok uzundu.

Zelda bunu düşündüğümü fark etti. "Benim için endişelenme. Birkaç saat kendimi eğlendirebilirim."

"Benimle gelebilirsin," dedim ama bunun sağlam bir fikir olmadığını biliyordum. Feribotçular, yıllık denetimleri boyunca ellerinden tutulurken büyük bir oyundan bahsetmeyi severlerdi. Ve kolayca da ürkerlerdi. Yeni ortağımı, hesabını başkasının üzerine yıkmayacağıma dair önceden güvence almadan yanımda getiremezdim.

"Bunu yapmak yerine, iki numaralı kapının arkasında ne olduğuna bakalım," diye cevap verdi. "Ah, evet. Tek başıma iyi olmam."

"Ama, Zelda-"

Bir elini kaldırdı. "Dinle Ash. Burada yapacak çok işim var" - topladığı klasör, posta ve başboş evrak yığınına işaret etti - "ve toplantınız benim varlığımı gerektirmiyor. Buna katlanmak benim için mantıklı olmaz, o yüzden bu tartışmayı bitirelim. Metro sisteminin henüz bana mantıklı geldiğini söyleyemem ama-"

"Benim araba servisi hesabımı kullanacaksın," diye araya girdim, fark etmemişti. "- Ben büyük bir kızım ve yolumu bulurum. Kendi karnımı da doyururum.

hiçbir şey için endişelenme."

"Telefonunu bana ver." Elimini uzattım. Hoşgörülü bir gülümsemeden başka bir şeyle karşılık vermeyince, "Lütfen" diye ekledim.

"Araba servisimize ihtiyacım yok."

"Olmayabilir," dedim, elimi hâlâ uzatmıştım. "Ama Turuncu Hat'a atlayıp Haymarket'e gitmek yerine yanlışlıkla Braintree'ye kadar giden Kırmızı Hat'a binmeden eve vardığını bilmem gerekecek."

"Bu en kötü senaryo gibi görünüyor."

"Bütün akşamı endişelenerek geçireceğim, biliyorsun. Telefonumu kontrol etmekle meşgul olduğum için müşterilerimi görmezden geleceğim. Beni denetçi olarak bırakacaklar ve ben sana dört yüzüncü kez mesaj attığım için farkına bile varmayacağım. Bana iyilik yapmış olacaksın."

Zelda hem göz devirerek hem de sabırsız bir iç çekişle cevap vermeye özen göstererek telefonu masasından kaptı ve elime tutuşturdu. "Bazı tuhaf teorilerin var Ashville. Benim bazı komplo teorilerimden bile daha tuhaf."

"Revere Beach'e karşı Braintree'ye gitme ihtimalim konusunda benimle tartışmadığına göre, bu tuhaflığı bir kazanç olarak sayacağım." Tercih ettiğim araba servisi uygulamasını ve birkaç yemek dağıtım uygulamasını da indirdim. Mahallem akşamları North End ya da Back Bay kadar hareketli değildi ve buzdolabında sevdiği bir şey bulamazsa dışarıdan sipariş vermesi gerekecekti.

"Sadece bu iki yerin de nerede olduğunu bilmediğim ya da toplu taşımada yanlış yöne gitmenin görece kolay olduğu için."

"Her şey gelen ve gidenleri bilmekle ilgili," dedim, hesaplarıma giriş yaparken ve şifrelerimi kaydetmek için sistem tercihlerini değiştirirken cihaza odaklandım. Rehberime kendi numaramı, Magnolia'nınkini ve -tüm sağduyuma rağmen- anneminkini ekledim. "Bu

her zaman sizi olması gerektiğini düşündüğünüz yere götürür." Telefonu geri uzattım. "Bana T'yi denemek yerine bir araba çağıracağını söyle."

Telefonu benden aldı ve eteğindeki gizli bir cebe yerleştirdi. "Bunu biraz fazla ciddiye alıyorsun. Yaz sonu güneşi batmadan ve *Cats*'in oyuncularını sokakları geri almadan önce, yetişkin ve yetenekli bir kadın olarak senin dairene döneceğim bir akşamdan bahsediyoruz."

Bu konuda haklıydı. Bunu çok fazla ciddiye alıyordum ve gereksiz, verimsiz şekillerde endişeleniyordum. Yine de umurumda değildi ve elimden bir şey geleceğinden de emin değildim. Üç saat sürecek bir yemek için onu nasıl bırakacağımı bilmiyordum. Zelda'nın evime dönüş yolculuğuyla ilgili bir güncelleme yapmadan ilk içki turuna nasıl oturacağımı bilmiyordum, çünkü şehirde gezinme yeteneğinden içtenlikle şüphe duyduğum için değil, ondan o kadar uzun süre ayrı kalmak istemediğim için. Ve evet, bir parçam ona bakmak ve onu korumak istiyordu, bu beni çocuklaştıran bir pislik yapsa bile.

Yine de onu her zaman eve götürebilir ve sonra toplantıma gidebilirdim-

"Ne düşünüyorsan düşün, yapma," dedi Zelda.

Sandalyemi ittim çünkü daha fazla oturamayacak kadar çok enerjim vardı. "Bana araba servisini alacağını söyle."

"Böyle sözler verme yükümlülüğüm yok." Çenesini yukarı kaldırdı ve masamın köşesinde tozlanan ıvır zıvır yığınının incelemek için yana kaydı. "Düğmelerine basmayı çok kolaylaştırıyorsun."

Elinden topladığı kâğıtları kaptım ve onun alanına girdim. "Yaptığın şey bu mu? Benimle oyun mu oynuyorsun?"

Başını iki yana salladı ve kayıtsız bakışlarını hurda yığınının ayırmadı. "Hayır, A noktasından B noktasına kimsenin araba servisinin yardımı olmadan ve yoluma rehberlik edecek herhangi bir erkek ayrıcalığı olmadan sorunsuz bir şekilde gidebildiğimi hatırlatıyorum."

Ellerimi beline indirdim, bir parmağımı eteğinin altına soktum. "Bana yapacağını söyle, aşkım."

"Kabul etmemi istiyorsun çünkü bu seni gerçek bir endişe olmayan bir konuda daha iyi hissettirecek çünkü bu şehir genel olarak güvenli ve metroda kaybolsam bile eninde sonunda geri dönüş yolunu bulabilirim. Ancak, bu endişeyi icat ettiniz çünkü size nasıl adlandıracağınızı bilmediğiniz duyguları depolamak için kullanışlı bir yer sağlıyor" dedi.

"Zelda," diye itiraz ettim çünkü söyleyebildiğim tek şey buydu.

"Sizin kendinizi daha iyi hissetmenizi sağlamanın, benim de kendimi küçük ve güçsüz hissetmemi sağlaması mümkün mü? Çünkü sana söylemek zorundayım, o kutudan yeni çıktım ve bu süreç çok *yorucuydu*. Beni oraya geri koymayacaksın, sadece yatakta kötü bir orospu istediğinde beni kutudan çıkaracaksın."

"Tanrı aşkına Zelda, hayır. Kastettiğim bu değildi."

Ellerini göğsümde birleştirdi, ayak parmaklarının üzerinde yükseldi ve dudaklarıma hızlı bir öpücük kondurdu. "Sana düğmelerin hakkında ne demiştin?"

Kâğıtları attığım yerden toplamak için döndüğümde Zelda bana müstehcen bir göz kırptı. Yerden bir dosya almak için eğildiğinde hırlamamak için yumruğumu ağzıma bastırmak zorunda kaldım çünkü o etek berbattı ama aynı zamanda işkenceydi. Kumaş arka tarafını sarıyor, ikiz kürecikleri ve külotunun çizgileri arzudan başımı döndürmeye yetiyordu. Sabahın onundan önce gerçekten başım dönüyordu.

Yumruğun bir faydası olmadı çünkü yine de hırladım. Ellerim ona dokunmak için kaşınıyordu, eteğini sıyrıp onu sıcak ve ıslak olduğu yerde avuçlamak, parmak eklemleri masamı kavrarken şaftımı içine bastırmak için. O kâğıtları yeniden düzenleyip eteğini düzeltirken ellerimi birleştirdim. O saçlarını kulaklarının üzerine atarken ben de onları salladım. Ellerimi tekrar sıktım çünkü o burada, ofisimdeydi.

-Ve yatağında. Bir şeyler değişmişti. Önemli bir şey, her şeyi değiştirecek kadar büyük bir şey çünkü daha önce ofisimde seks yapmak aklımın ucundan bile geçmemişti. Şimdi eğer yapmazsam günü atlatabileceğimden emin değildim.

Ve lanet olsun, kabarıklık... Ne olduğunu bilmiyordum ama göğsüm gergin ve doluydu ve patlamak üzereydim.

"Eğer ben senin bu inanılmaz ataerkil isteğine boyun eğene kadar ortalıkta dolanacaksan, bunun faturalanabilir bir saat için berbat bir kullanım olduğunu bilmelisin." Bir kol dolusu ıvır zıvır koleksiyonumu topladı ve kapıya doğru yöneldi. "Neden şu denetimi tamamlamaya çalışırken birkaç dakikada bir bana sinirli bakışlar fırlatmıyorsun?" Külotunun üzerinden onun tadına bakmayı hayal ettiğim için cevap vermeyince durdu ve omzunun üzerinden bana baktı. "Kurabiye ister misin? Yardımı olur mu?"

Masamın üzerinde düz duran göğüslere ve kışını okşarken amının sikimin etrafında kenetlenmesine ihtiyacım vardı ve ayrıca eve sağ salim döneceğini bilmem gerekiyordu.

ama evet, kurabiye olur. Herhangi biri kadar iyi bir ikame. Bu yüzden onu kendime doğru çağırdım. "Bana telefonunu tekrar getir."

Dosyaları diğer koluna geçirdi. "Şimdi ne olduğunu sorabilir miyim patron?"

"Kurumsal kartımla temassız ödemeyi etkinleştirmek istiyorum. Eğer benim için kurabiye getiriyorsanız, onları harcamak istiyorum."

Zelda tartışmak yerine cebinden telefonu çıkarıp havaya kaldırdı. "Bu seni mutlu edecek mi?"

Masaya doğru eğilerek cihazı parmaklarının arasından aldım ve bilgileri girmeye başladım. "Mutlu musun bilmiyorum ama buraya gelip o eteği yolumdan çekmeyeceğini bildiğimden beri-"

"Bir seks canavarı olduğunu biliyorsun, değil mi?"

Telefondan başımı kaldırıp baktım. "Yani... tam olarak ne?"

"Yani sen pis, iğrenç bir seks canavarısın," diye cevap verdi. "Ve sabahları gizlice kurabiye yiyorsun."

"Bunun sizin için bir sorun mu yoksa asla unutamayacağınız bir gecenin ardından övgü dolu bir değerlendirme mi olduğunu benim için açıklığa kavuşturabilir misiniz?"

"Egonun sınır tanımaması hoşuma gidiyor," diye düşündü Zelda. "Gerçekten çok sevimli."

Kirli, pis bir seks canavarı olduğum için masamdaki sandalyeye çöktüm ve fermuarıma doğru açık bir hareket yaptım. "Buraya gel ve bunu bana söyle."

Birbirimize herhangi iki insanın bakması gerekenden daha uzun süre baktık. Hararetli ve yoğun ve göz kırpmaları arasındaki anlarda milyonlarca şey geçti. Ve sonra -sonunda- kâğıtları, telefonu bıraktı ve masamın etrafında dönerek kucağıma oturdu, kollarını boynuma doladı. Görünüşe göre, bu etiketin aşağılayıcı doğasına rağmen benim bir seks canavarı olmamla ilgili bir sorunu yoktu. Ve ben onun sahip olduğu en iyi seks canavarı olacaktım. En iyisi, istediği tek kişi.

"Bugün duygu dolusun, değil mi Ashville?"

Dudaklarımı çenesinin pürüzsüz çizgisine dokundurdum. "Evet." "Hiçbiriyle ne yapacağını bilmiyorsun, değil mi?"

Boynundan aşağıya doğru, ince bluzunun yakasının izin verdiği kadarıyla öptüm. "Pek sayılmaz, hayır."

Yüzümü ellerinin arasına aldı ve elmacık kemiklerimden dudaklarıma doğru yarım aylar çizdi. Ve sonra bana her şeyi kapatan yavaş, tatlı bir öpücük hediye etti. O eteği yırtıp atma arzumu dindirmedi.

ya da külotunun içinden klitorisini ısırdı ama çılgınca ihtiya ımın parçalarını topladı ve onları yönetilebilir bir sıraya koydu.

 p  meyi bitirdi inde geriye yaslandı, parmaklarını dudaklarıma bastırdı. " imdi sana biraz kurabiye getirece im. D nd   mde sen denetim üzerinde  alı acaksın, ben de buradaki tüm küçük yangınları anlamlandıraca ım. Sonra sen Abe & Louie'ye gideceksin ve ben de tek başıma eve d nece im ve sana ulaşım  eklim hakkında bilgi vermeyece im çünkü sadece bu kadarına tahammül edebilirim" -elini omzunun yanında tuttu- "senden gelen delili e. Bir santim bile fazla değil. Toplantından döndüğünde, istediğin kadar pis, iğrenç bir seks canavarı olabilirsin. Dört gözle bekleyece im." Kuca ımdan kaymadan önce bana kısa bir  p   k verdi. " imdi söyle bakalım. Ne tür kurabiye istiyorsun patron?"

BU YEMEK TOPLANTISI         Malbec ile çok uzun sürdü.

Ba  döndürücü kırmızıdan pek ho landı ım söylenemezdi. M  terilerimle birlikte başımı sallayıp gülebilmek varken neden uzaklaşmak için bir fırsat kollayayım ve Zelda'nın eve kazasız belasız vardığını teyit etmek için telefonumu kontrol edeyim ki? Ya da daha iyisi, dün gece içine girdi imde dudaklarından zorla  ıkardı ım bo uk hıçkırığı tekrarlamak varken neden içeyim? Neden, gerçekten.

Meze tabakları toplandıktan kısa bir süre sonra mesajı geldi, tek kelimelik bir "ev" notu ve apartmanımın önünde çekilmiş bir fotoğrafı. Dairenin kapalı kapıları ardında, o iğrenç ti  rt  çöpe atılmış ve ayakları çıplak, boxer  ortumla kanepede uzanırken ona evde olmadığını söylemeyi düşündüm ama bu akşamı aletim zonklamadan atlatmak zorundaydım. Sert bir "teşekkür ederim" ile cevap verdim ve mümkün olan her yerde akşam yemeği buluşmaları takvimimi temizlemek için bir not aldım.

Hafta içi gecelerimi bu toplantılarla dolduran biri olmasam da, bazı m  terilerimin eve dönmek için neden bu kadar acele ettiklerini hiç anlamamı tım. Küçük çocukları olanları görmezden gelebilirdim ama i  çift gelirli, çocuksuz kalabalığa gelince anlamıyordum. Bu insanların e leriyle yeterince zamanı yok muydu? İ  çekmeden ayrı bir akşam geçiremezler miydi?

cin toniklerinin içine? Yapılacak anlaşmalar ve faturalandırılacak saatler varken neden birileri ortağıyla birkaç dakika geçirmek için eve koşturma ihtiyacı duyuyordu? Buna hiçbir zaman anlam verememiştim.

Bu geceye kadar.

Her şeyi anladım ve bu anlayış, saatler sonra anlaşmaları sonuçlandırmakta ısrar eden benim gibi hiçbir şey bilmeyen aptallar için bir doz kızgınlıkla birlikte geldi.

Burada olmak istemiyordum, bunu yapmak istemiyordum. Dertlerimi bir kenara bırakıp sadece onunla birlikte olabileceğim eve dönmek dışında hiçbir şeyin önemi yoktu. Ve onun içinde.

Gerçi her şey seksle ilgili değildi. Seks iyi bir bonustu ama diğer her şeydi, onun keşfettiğim ve kendime ait olduğunu iddia ettiğim tüm parçalarıydı. Ayrıca henüz toplamadığım, bilmediğim ama yine de ihtiyacım olan tüm parçalar.

İş konuşması yerini golf handikapları ve tatil destinasyonlarının iyi seyahat edilen yollarına bırakır bırakmaz, hesabı ödemek için kendime izin verdim - iyi bir önlem için bir şişe Malbec daha attı - ve çıkışımı yaptım. Bunun geri kalanı için burada olmama gerek yoktu. Bu toplantıların sonunu her zaman dolduran aynı anlamsız gevezelikler varken olmazdı. Spor, sektör dedikoduları, politik homurdanmalar. Üç noktalı katı valsi daha önce fark etmemiştim ama şimdi gördüm, kaçırmak mümkün değildi.

Kaldırımda servisin gelmesini beklerken makbuzun fotoğrafını çektim ve Ferryman Brothers'ın masraf dosyasına yükledim. Evime geri yürüyebilirdim ve başka bir gece olsa yürürdüm. Birkaç adım atar, şarabı yakar, yarınki işimi düşünürdüm. İyi geçirilmiş bir zamandı. Yine de yarın umurumda bile değildi çünkü evde tuhaf, güzel bir kadın vardı ve ben endişelensem de endişelenmesem de yarın gelecekti.

Binama kadar olan yolculuk hızlı ve sessizdi ama lobiye adımımı attığımda her şey ağır, ağırlı saniyelere yavaşladı. İlk zirvesine tırmanan bir lunapark treni gibiydi, ileriye doğru attığım her adım beklentiyle doluydu ve bunların sıçramadan, bir sonraki yükselişten, dönüşten ve girdaptan önceki göreceli sakinliğin son anları olduğunu biliyordum. Beklentiydi ve aynı zamanda rahatlamaydı - *istediğimi alıyorum* - ve Zelda bunu da altüst etmeden önce tüm katı tahmin edilebilirliğimin sonuydu.

İçeri girip sürgüyü hafifçe çevirerek daire kapısını arkamdan kilitlediğimde loş ışık ve çamaşır makinesinin ritmik uğultusu beni karşıladı. Kapıya yaslandım, Zelda'yı dinlerken anahtarlık hâlâ parmaklarımın ucundaydı.

Bankın yanında terk edilmiş kobalt mavisi daireler bana onun burada olduğunu haber veriyordu ve bu sadece yaklaşan roller coaster düşüşüne dair farkındalığımı artırdı. O buradaydı ve dünyanın alt üst olmasını istemiyorsam onu bulmak zorundaydım.

Takım elbisemden ve ayakkabılarımdan kurtulup ceplerimi boşalttıktan sonra oturma odasını inceledim. Televizyon kapalıydı, battaniyeler kanepenin arkasına ustaca yerleştirilmişti. Yatak odasına doğru ilerledim ama orada da yoktu. Yatak bıraktığımız gibi tertemizdi, bitişikteki banyo karanlık ve boştu. Kapının yanındaki sevimli ayakkabıları saymazsak, sanki o sadece benim hayalimde var olmuştu.

Adımlarımı geri çekip Zelda'nın izini bulmak için etrafa bakındım. Dışarı çıkmış olabilirdi. Bu makuldü. Yerel markete ya da eczaneye gitmiş olabilirdi. Belki de köşedeki pizzacıya. Geç olmuştu ama aşırı değildi, birkaç şey almak için çok geç sayılmazdı.

Mutfağa ulaştığımda bir daire çizdim ve avuçlarımı taş tezgahın üzerinde gezdirdim. Neden tam olarak istediğim yerde, istediğim zaman burada değildi?

Sonra gözüm misafir odasına giden koridora takıldı. Çoğu zaman dairemin o bölümünü görmezden gelirdim. Sadece Linden ya da annemle babam şehre geldiklerinde ve gece eve uzun bir yolculuk yapmaktan kaçınmak istediklerinde kaldıkları yer olarak hizmet veriyordu. Magnolia da öyle, Rob'la South End'de bir yer bulmadan önce. Şimdi de Zelda'nındı ama o orada hiç uyumadı.

O yöne doğru yürürken huzursuzluk sessizliği bozdu, çoraplı ayaklarım halıya sürtünüyor, parmak uçlarım nabız arar gibi duvara bastırıyordu. Kapı aralıktı, yumuşak bir ışık dilimi koridorda eriyordu. Avuç içimi panelin üzerine bastırdım ve hafifçe açtım. Zelda'yı yatağın ayakucunda yüzükoyun yatarken buldum, üzerinde hâlâ o sinir bozucu etek ve bluz vardı. Başını kollarına yaslamış, bir ayağını da yana sarkıtmıştı. Benim şaşkın güzelim.

O uyurken orada durup ne kadar süre izlediğimi unuttum. Bir dakikadan fazla ve bir saatten azdı ve hiçbirinden pişmanlık duymadım çünkü orada

Zelda'yı dinlenirken yakalayabildiğim pek fazla an yoktu. Her zaman ilk uyanan o olurdu ve bundan da öte, her zaman hareket halindeydi. Her zaman bir şeylerle meşguldü. İyice bakabilmem için yeterince uzun süre hareketsiz kaldığı durumlar nadirdi.

Bu şekilde uykuya daldığına göre çok yorgun olmalıydı. Dağınıklık kısmı değil - sonsuza dek muhteşem bir dağınıklık halindeydi - ama burada, sanki oturmaya niyetliymiş gibi iş için giyinmiş, ancak bunun yerine kendini uykuya kaptırmış buldu.

Küçük odayı tararken, kanıtlar bu teoriyi destekliyor gibi görünüyordu. Bavulları yerde açık duruyordu ve bir tarafa düzenli giysi yığınları, diğer tarafa da kitaplar yığılmıştı. Üç çift kot pantolon, beş tişört, bir erik hırka, iki elbise ve şu krep bluzlardan birkaç tane daha saydım ve en az sekiz akademik dergi ve dört yıpranmış ders kitabı.

Koyu gri eteği ve kısa kollu pembe kazağı dışarıda, yarın için seçtiği kitapların yanında duruyordu. İki telefonu da -açmadığı yıpranmış bir telefon ve benim ısrarla almasını istediğim telefon- sıcak pembe spor ayakkabılarının yanında yerde duruyordu. Tüm bunlar bir araya geldiğinde *geçici* olduğunu haykırıyordu.

Yarın, onu çağıran kullanışlı bir dolap ve dairenin diğer tarafında, benim odamda ona ait bir yer varken, bir bavulla yaşaması meselesini halledecektik. Günün birinde telefonunu ve her kimden uzak durmak istiyorsa onu da halledecektik. Ve yakında bir gün, bunu çok daha az geçici hale getireceğiz.

Ancak bu gece uyuyacağız.

Boxer külotuma kadar soyundum ve battaniye ve çarşafı başlamadan önce kıyafetlerimi köşedeki bir sandalyeye bıraktım. İşin zor kısmı Zelda'nın kıyafetlerini onu uyandırmadan soymaktır. Çıplak uyumayı tercih eden bir kız, dar bir etek ve ilmik yakalı bir gömlekle geçireceği bir geceye asla dayanamazdı.

Her şeye rağmen eteğini olaysız bir şekilde çıkardım. Dünyadaki en az Zelda giysisiydi ve dolaba özenle asmama rağmen ondan ateşli bir tutkuyla nefret ediyordum. Üst kısmı daha zor oldu. Gövdesini yukarı doğru kaldırdığımda, gözlerini kırpıştırarak kendine geldi.

"Bunu çıkarmama yardım et Zelda," diye fısıldadım.

"Kahretsin," diye mırıldandı, gözleri kapanmıştı. "Uykuya dalmak istememiştin." Kollarını kaldırdım ve tişörtü kafasının üzerinden çektim. Serbest kaldığında,

Dolaba doğru fırlattım. Sabah kuru temizlemeyle birlikte gönderecektim. "Sadece bir dakikalığına başımı eğmek istedim. Yapacak işlerim vardı."

Başparmağımı yanağında gezdirdim. Koluna yaslandığı yerden kızarmıştı. Almam gereken daha çok şey vardı -siyah pamuklu külotunun kıcının kıvrımları üzerinde uzanması, ince atletinin göbek deliğini geçmesi, mor sütyen askılarının omuzlarından aşağı kayması- ama bu, yanağı, dudakları, bu beni roller coaster'ın bir başka iniş ve çıkışına göndermeye yetti. "Biliyorum aşkım. Biliyorum."

Her ne kadar onu kucağıma alıp battaniyenin altına yerleştirmek istesem de bunu yapamadım. Askıyı atmış olabilirdim ama omzum hâlâ çok acıyordu ve bu durumu daha da berbat etmek isteyeceğim son şeydi.

"Hadi bakalım," diye mırıldandım, sağlam kolumu kollarının altından geçirerek. "Başını benim için yastıklara yasla. İşte böyle, işte böyle. Aferin kızıma."

Zelda mırıldandı ve yatağa uzanırken uyurgezer gibi başını salladı. Yatağın etrafında döndüm, karşı tarafa tırmandım ve battaniyeleri üzerimize çektim. Bununla ilgili her şey yabancıydı -şilte, yastıklar, pencereden giren ışık- ama Zelda sırtını göğsüme yaslayıp çentiklerime ve oluklarıma sokulduğunda içimdeki tüm huzursuzluk söndü.

Neredeyse uyuyacaktım ki ayağa fırladı, "Siktir et" diye mırıldandı ve atletinin kolundan sütyenini çıkardı.

Yanımdaki yerini geri aldığında, saçlarını yüzünden düzelttim. "Daha iyi misin?"

"Çok," diye yanıtladı.

Her zamanki gibi haklıydı.

ZELDA

Sizi uyarmam gereken bir şey daha vardı, o da benim aptalca hoşgörölü yapımdı. Eski bir kot ceketle her zaman *doğru* görünen bir elbise gibi, ara sıra ortaya çıkan umursamazlığımlla güzel bir uyum sağlıyordu.

Başkalarından gelen en kötü davranışları kabul etme ve kendimi mantık sınırlarını aşan zararlı durumların içinde tutma konusunda meşhur bir geçmişim vardı. Sorunun bir kısmı da herkesi geldiği gibi kabul etmekten başka bir şey yapamamamdı. Herkesin içinde bulunduğu koşullarda elinden gelenin en iyisini yaptığına inanıyordum. Daha iyisini bilme noktasını geçtiğine inandım. Kendine zarar verme noktasını geçtiğine inandım. Bu senin için aptalca bir hoşgörüydü. Bir başkası bana boğulduğum zehirli çamuru gösterene kadar bu sefer kendim için seçtiğim zehri görebildim.

Hayır, içine doğduğum koşullara yardım edemezdım ama bir çocuktan beklenebilecek en iyi şeyi yaptım ve bunu başardım. Gerçi on dokuz yaşındayken kamp danışmanı sırdaşım Gunnar DeWitt ile küçük gençlik trajedilerimi paylaşana kadar aile hayatımın istismar ve ihmalle dolu olduğu gerçeğine gözlerimi açmamıştım.

Onun tepkisini sanki dün olmuş gibi net hatırlayabiliyordum. Her dakikasını hatırlıyorum. İnsanların ev yapımı dehşetlerle karşılaştıklarında yüzlerinde beliren ifade hiç de yanlış değildi. Bu bir şok ve sıkıntı yüz ifadesiydi ama aynı zamanda acıma da vardı. Her zaman acıma. Acımanın en kötü yanı güçsüz ya da küçük hissetmek değildi. Göğsümdeki oksijeni çalan ve güneşi engelleyen utançtı.

Her zamanki gece toplantılarımıza uygun olarak, Gunnar ve ben kendimizi cips, ucuz şarap ve dedikodu ile çevreledik. Ama o gece, ben

Ona hayatımın en kötü güneş yanığını anlattığımda bir dürüstlük kuyusuna düştüm. On dört yaşındaydım ve yeni yaz bikinimi giymeden önce gövde mi bronzlaştırmaya çalışmışım. Ama hedefi ıskalamış ve cildimi ortalama bir güneş yanığının çok ötesinde kavurmuşum. Kabarcıklar, çatlaklar ve endişe verici miktarda soyulan deri vardı - iğrençti. Daha önce hiç yaşamadığım kadar acı veriyordu ve vücudum tüm bu olayı grip olmuş gibi karşıladı. Ama asıl zafer, bu deneyimin başarısı, bunu ailemden gizleyebilmemdi. Kendimi kremlere buladım, kıyafetlerimin altına serin ve nemli bir bez koydum ve ağlamadan tenimin içinde var olabilene kadar günün her saati ağrı kesiciler kullandım. Ve hiçbir şeyden şüphelenmediler.

Kelimelerin bu kadar serbestçe akmasını beklemiyordum ve Gunnar bana göz kırptığında çok fazla şey söylediğimi anladım, şarap şişesi dudaklarına doğru giderken donmuştu ve yüzünde acıma ifadesi vardı. Yanığımı neden sakladığımı, neden ailemden beni doktora götürmelerini istemediğimi, neden *yardım etmediklerini* bilmek istiyordu. Ebeveynlerin çocuklarıyla ilgilenmeleri gerekirdi, o çocuklar plaj kıyafeti uğruna derilerini kızartmak gibi aptalca şeyler yapsalar bile. Sonra ev hayatımla ilgili diğer her şeyi öğrenmek istedi.

Lise yıllarımın çoğunu çeşitli arkadaşlarımla kalarak ve evimi sadece birkaç haftada bir ziyaret ederek geçirmemin tuhaf olduğunu söylemişti. Annemin her gün aşırı derecede içmesi ve bana acımasızca şeyler söylemesi doğru değildi. Ve bir çocuk olarak okula nasıl gidip geleceğimi bulmamı bana bırakmak, kendine güvenme veya bağımsızlık konusunda pratik bir deneyim değildi. Kesikler ya da çürükler bırakmasa bile bu bir istismardı - hepsi istismardı-.

Anne-kardeş olayından bahsetmemiştim. Kimseye bundan bahsetmedim.

Gunnar bana bunun böyle olmaması gerektiğini, böyle devam etmek zorunda olmadığını ve bunu değiştirebileceğimi söyleyen ilk kişiydi. O bana gösterene kadar bunun ne kadar zararlı olduğunu fark etmemiştim, tıpkı maneviyat dükkânının sahibi Leesa Bruno olaysız bir öğleden sonra tarot kartları çekmeye başlayana kadar Denver'daki hayatımın da aynı türden kavrulmuş korkunç bir şeye dönüştüğünü bilmediğim gibi. Yüksek lisans hakkında sorular sordu ve ben de ona çalışmalarımı askıya aldığımı söylemek zorunda kaldım. Her iyi cadı gibi o da nedenini öğrenmek istedi.

Kusurlu, parçalanmış bir ilişkiyi habersiz ve ilgisiz birine açıklamak, her şey ellerimde kırılana kadar utancın yara dokusunu parçalamanın bir yolunu buldu. Utanç her şeyin kökeniydi elbette. Garip bir anın ya da yanlış zamanda yanlış bir şey söylemenin ardından gelen utanç değildi bu. Bu, bana her yerde eşlik eden utançtı, hareket etmeyi tamamen bırakana kadar beni ağırlaştırmaya kararlı parazit bir yolcu.

Leesa da tıpkı Gunnar gibi onu dinlemişti. O da sorunlara, yanlışlara ve kabul edilemez davranışlara dikkat çekmişti. Parmağını kartların üzerine vurdu ve bana dünyaya açılmamın ve yolumu yeniden bulmamın zamanının geldiğini söyledi.

Sonra beni kovdu.

ASH kendini ofisinin kapısına dayadı, kollarını göğsünde kavuştururken sırtını kapı pervazına dayadı. Her gün aynı şeyi birkaç kez yapıyordu. Masasından ayrılır, kapıya doğru yürür ve Ateşli Patron pozuna yerleşirken hiçbir şey söylemezdi.

Bunun benim için bir performans mı yoksa avını mümkün olan en rahat pozda incelemek için ağaca tüneyen bir jaguara benzemeyen doğuştan gelen bir tavır mı olduğunu kestiremiyordum. Her iki durumda da, bu davranışa çok az dikkat etmeyi öğrenmiştim. Artık izlemek için sandalyemin etrafında dönmüyordum. Konuşmasını istemedim. Son ana kadar işime odaklandım çünkü Ateşli Patron pozu güç oyununun en iyi ve en kötü türüydü.

Bu hem en iyisi hem de en kötüsüydü çünkü burada kontrol zaten Ash'teydi. Bu konuda hiçbir anlaşmazlık yoktu ve otoritesini göstermek için gömlek kollarını sıvamasına, konferans görüşmeleri sırasında ofisini arşınlamasına ya da kapının girişine konuşlanmasına gerek yoktu. İçinden sızıyor ve havayı kokluyordu. Bütün gün nefesimi tutmaktan başka çarem yoktu.

Ekstra bir iyilik katmanı vardı çünkü bunların hiçbirini kibirli ya da dışa karşı baskın olma niyetiyle yapmıyordu. Bu onun değişken ruh hali kadar doğaldı. Etrafında bir hale gibi parlayan ham, iddialı özgüvenin ne kadar çok olduğunu bilmiyordu.

İtiraf etmeliyim ki bu anlarda ona tüm dikkatimi vermememin başka bir nedeni daha vardı. Eğer onu kapıya yaslanmış ya da masasının arkasında durmuş, bir eli belinde, kaşlarını çatarak telefon konuşması yaparken izlemeye biraz zaman ayırıyordım, muhtemelen pantolonunu yırtıp atardım. Abartmıyorum.

"Annem az önce mesaj attı," diye duyurdu. "On beş dakika içinde burada olacak." Duvar saatine bir bakış attım. "Vay canına. Öğleden sonra nereye gitti?" "Kız kardeşimin elbise provasını atlayabilirsin. Ben hallederim."

Hâlâ masamda otururken, "Annen ve kız kardeşinle başa çıkamayacağımı düşündüğün için mi yoksa doktora yalnız gitmek istemediğin için mi teklif ediyorsun?" diye sordum.

"Yapabileceğini biliyorum. Yapmak zorunda olmadığını söylüyorum," diyerek uzmana yaptığı ziyaretten bahsetmekten kaçındı. Bütün gün omzunun neredeyse normale döndüğünde ısrar etti ve fark etmeyeceğimi düşündüğünde masasının çekmecesindeki reçetesiz satılan küçük ağrı kesici şişesine uzandı.

"Ve doktora tek başına gitmek istemezsin," diye ekledim, yarın için belgeleri düzenlemekle meşguldüm. Her şeyin yerli yerinde olmasına ihtiyacım vardı çünkü Ash'in ofisini en yüksek hızda çalıştırma planımın ilk kısmı başlarken deli gibi koşturmak istemiyordum.

Böyle bir şeyi kabul etmeyeceğini belli eden bir ses çıkardı, sonra da "Eğer bu elbise işini yapmak konusunda eminsen, işim bittiğinde seninle orada buluşuruz" dedi.

"On altı yıllığına ayrılıyormuşuz gibi konuşmak zorunda değilsin." Sonunda sandalyemi çevirip ona doğru döndüm. "Sadece birkaç saat Ashville. Hayatta kalacaksın, söz veriyorum."

"Bunu biliyorum," diye homurdandı.

"Havandasın." Ona baktım, kollarını kibirli bir şekilde kavuşturmuş, kaşlarını çatmış, hatta kalçasını düşünceli bir şekilde eğmişti. "Bu da ne demek oluyor?"

Açıklama yapmak için kaşlarını kaldırdı, sanki bu öğleden sonraki meseleleri tanımlamak için yeterliymiş gibi gözleri genişledi.

"Mmhmm." Belgelerime ve dosyalarımın doğru geri döndüm. Muhasebeyle ilgili her şeyi anladığımı söyleyemezdim ama anlayanlar için bunu nasıl yapacağımı bulmuştum. Ash'in ruh hali hakkında da birkaç şey öğrenmiştim. Takıntılı bir şekilde verimliydi ama bir görevin üstesinden gelmek istemiyorsa, programının ne gerektirdiği önemli değildi, onu yapmıyordu. O

Toplantılara ve görüşmelere en iyi halini getiriyordu ama toplantılar bittiğinde sessizleşiyordu, sanki o kadar çok konuştuktan sonra söyleyecek sözü kalmamış gibiydi. Kurabiyeler buna yardımcı oldu.

İçindeki pislik canavarını serbest bıraktıktan sonra bu beni şaşırtmamalıydı ama Ash beni ofiste dolaşırken izlerken dakikalarını hırlamaya ayırdı. Belki de bu onun karamsar eğilimlerinin değil, libidosunun coşkusunun bir göstergesiydi. Uçakta yanına oturduğum andan itibaren, onun gibi gergin birinin yatakta tam bir canavar olacağını bilmeliydim.

"Seninle elbise mağazasında buluşuruz," dedi. "Bir yerde yemek yeriz. Dün gecedен sonra bunu sana borçluyum."

O lüks bir iş yemeği için dışarıdayken beni büyük kötü şehre tek başıma göğüs germem için bıraktığı kısmı kastediyordu, eve geldiğinde beni çamaşırlar arasında baygın bulduğunda beni bir oyuncak bebek gibi kucakladığı kısmı değil.

Yarım yamalak sırtışıımı kontrol altında tutmak için dudağımı ısırdım. Ash arkamda olsa bile, aksi halde bunu göreceğinden emindim. Ona özensizliğimi göstermek istiyordum, bunu çok istiyordum ama çenesini eğip kaşlarını çatacağını ve birini yatağa yatırmanın kahramanca bir şey olmadığına dair bir şeyler söyleyeceğini biliyordum.

Tek bildiğim, arkanızdan gelen kişi için kapıyı açık tutmak kadar gündelik bir şeydi ama bu bana daha az yabancı gelmiyordu. Daha önce kimsenin beni toplayıp yatağa yatırdığını hatırlamıyordum. Hiç kimse beni bir tür seksle noktalanmayan bir gece boyunca kucaklamamıştı. Hiç kimse bana, sarılacak kadar önemliymişim gibi sarılmamıştı.

İşin en tuhaf yanı ise çoğunu uyuyarak geçirmiş olmamdı. Beni soyduğunu ya da battaniyenin altına yatırdığını neredeyse hiç hatırlamasam da hafif, düzensiz, biraz uykusuz bir uykucuydum. Sanki zihnim ve bedenim Ash'e güvenmem gerektiğini, burada onunla güvende olduğumuzu ve sürekli tetikte olmamız gerekmediğini biliyordu.

"Dün gece için acı çekmeyi bırakmalısın," dedim.

"Acı çekmiyorum. Müşteriler ya da kız kardeşler tarafından rahatsız edilmeden seninle bir akşam geçirmek istediğimi söylüyorum." Sandalyemin arkalığından tutup kendisine doğru çevirdi. Bir eliyle belgelere doğru işaret etti. "Bırak onu. Buraya gel."

"Bir saniye bekleyebilirsin." Masaya geri döndüm, ayıkladığım kâğıtları bir tarafa, hâlâ karmakarışık olanları da diğer tarafa koymaya özen gösterdim. Bu sürece baştan başlamak istemiyordum. Ayrıca beklemek Ash için de iyiydi. Ona homurdanacak yeni bir şey veriyor ve aklını diğer her şeyden uzaklaştırıyordu.

Hazır olduğumda sandalyeden kalktım ve beni bekleyen kollarına atıldım. Her zamanki gibi saçlarımı öptü ve bana sıkıca sarıldı, sanki bu temas beni rahatlatmış gibi yumuşak bir şekilde nefes verdi. Beni de rahatlatmıştı. Omzumda uyuyakaldığından beri dokunuşu beni rahatlatmıştı ve Denver'dan ve onunla ilişkili yerlerden uzak kaldığım süre boyunca biriktirdiğim tüm korku ve endişe sustu.

Bu durumu analiz etmek yerine kabullenmeyi seçtim. Ne benim bu adamın hayatında ne de onun benim hayatım dediğim yeni yapıda tamamen eriyip gitmemin nedenlerini açıklamamdan iyi bir şey çıkmazdı.

"Annem ve Mag ile başa çıkabileceğini zaten biliyorum ama ikisinin de seni bilgi için sıkıştırmasına izin verme." Elini omurgamdan aşağı doğru kaydırды ve kazağımın ince pamuğunun altından geçirerek sırtımın küçük kısmına koydu. "Bir sürü güzel, masum soru soracaklar ve sonra daireme dönüp, çocuk odasına dönüştürmek için misafir odasının ölçülerini alacaklar."

"Kalın kafalı olma. Önce şehirden taşınmamızı isterler.
Büyüyecek yeri olan bir yer."

Duyduğum kadar hissettiğim derin ve hırıltılı bir onay sesi çıkardı. "Bebekler için en az iki yatak odası. Belki üç."

"Dört tane alabilecekken neden üç taneyle yetiniyorsun?" Şaka yaptım.

Bir törpü daha, bir hırıltı daha ve sonra bir el kalçama kenetlendi. "Ben senin içinde değilken neden bu soruyu soruyorsun?"

Bu yorumu tahrik edici bulmam için dünyevi tek bir neden bile yoktu. Hayatıma yeniden başlıyor, kendime yeni bir yol çiziyor ve parçalarımı bir araya getirmeye çalışıyordum ve dünyada ihtiyacım olan son şey beni kıskırtan bir çift hevesli yumurtalıktı. Ve yine de- "Çünkü bu sana şu andan beni bulacağın zamana kadar düşünecek bir şey verecek."

Ve emin olmak için, bunların hiçbirisi gerçek değildi. Bebekler yoktu, kreşler yoktu, dokunduklarında kendilerini daha iyi hissedenden insanlar arasında gerçekten iş için güvenli olmayan bir sohbetten başka bir şey yoktu.

"Aman Tanrım." Ash başını boynuma eğdi, dudakları ve dişleri sanki işaretlemek istermiş gibi tenimle birleşti. "Sanki soruyorsun

seni soyunma odasında sikmem için."

Erkeksi bir erkek havasından gerçekten hoşlandığım ve bu gece yatakta benimle birlikte özel bir seks canavarı olacağının garantisini aldığım için, "Bu konudaki sorunu benim için tanımla" dedim.

"*Tanrım, Zelda.*" Elini kışıma kaydırды, beni ereksiyonuyla tanıştıracak kadar sert bir şekilde bedenine doğru çekti. "Şu anda ne yaptığını sanıyorsun bilmiyorum."

"İstemediğin bir şey yok."

Yanağıma doğru mırıldandı: "Bu doğru değilse ne olayım!" "Annen her an burada olabilir."

Beni öpmek için çenemi avuçlarken inleyerek kalçalarını döndürdü. "Sakin seni *Zelda* olmayan bir şeyin içine sokmalarına izin verme."

Düğmeye basma zamanı olmadığı için ağzının kenarını öptüm ve "Öpmeyeceğim" dedim.

"Ve annemden şeker kabul etmeyin," diye ekledi. "Şekerlerinin eğlence amaçlı olduğunu söylemeyi asla unutmaz."

Başımı göğsüne yasladım. "Annen ulusal bir hazine."

Odadaki en zeki adam olmanın ticaretini yapan bir adam için sevimli olmaması gereken bir homurtu çıkardı. "O son derece-" O daha sözünü bitirmeden ana kapı açıldı ve Diana içeri girdi, telefonu kulağına dayamış, kolunun altına bir dosya sıkıştırmıştı.

"Özellikle salkım istemiştin ve salkımın pazarlık konusu olmadığını defalarca belirtmiştim. Eğer teslim edemeyeceğinizi bilseydim, başka bir çiçekçi seçerdim," dedi bir yöneticiyle nasıl konuşulacağını bilen kadınlara özgü ses tonuyla. Bir parmağını kaldırarak *bir dakika* dedi. "Başka bir çiçekçiyle ilgilenmiyorum."

"Son derece iyi," diye mırıldandı Ash.

Başımı göğsüne yasladım ve bana biraz daha sarılmasına izin verdim. "Bunu görebiliyorum."

"Üzerinde anlaşmaya varılan malzemeleri temin edemezseniz, çektiğim zahmet için yüksek bir indirimle birlikte sözleşmenin revize edilmesini bekleyeceğim. Ayrıca herhangi bir alternatifi düşünmek istemediğim için bir merdivene tırmanıp arka bahçemde büyüyen salkımları kesmek zorunda kalacağım," dedi Diana.

"Bu berbat bir fikir," dedi Ash ona. "Hiçbir şeye tırmanma. Lütfen."

Diana, "Bir saat içinde bir takip çağrısı bekliyorum," diye devam etti, Ash'i görmezden gelerek. "Bu çok daha iyi. Teşekkür ederim." Telefonu Ash'in

omuz çantasını masamın üzerine koydu ve ellerini uzatarak bize yaklaştı. "Nasıl oluyor da her geçen gün daha da güzelleşiyor ve ışıldıyorsunuz? Sana güzel elbiseler giydirmek için sabırsızlanıyorum."

Ash, "Teşekkür ederim ama elbiseler benim tarzım değil," dedi.

"Şunu keser misin evlat?" Diana dudaklarını büzerek kaşlarını çatı. "Zelda'yla konuştuğumu biliyorsun."

"Ben de beni hiç fark etmediğini düşünüyordum," dedi. "Görünüşe göre fark etmemişsin."

Bir kahkahayı bastırarak, "Çiçeklerle ilgili her şey yolunda mı?" diye sordum.

Destansı bir göz devirmesi yaptı. "Öyle olacak, oraya girip onları kendim düzenlemek zorunda kalsam bile." Bu konuyla işinin bittiğine karar vererek dosyayı iki kez okşadı. "Dükkâna doğru yola çıkmalıyız. Hızlı bir yürüyüş olur. Sakıncası yok, değil mi? İyi bir park yeri bulmuşken vazgeçmekten nefret ediyorum."

"Kulağa harika geliyor." Ash'in sabit bakışlarıyla karşılaşmak için başımı geriye doğru eğdim. "Beni bırakmak zorunda kalacaksın, biliyorsun."

"Öyle bir şey bilmiyorum," diye cevap verdi.

Diana kapıya doğru geri dönerek, "Ash, bu bölge saçmalığı için vaktimiz yok. Bunu uymam gereken bir programımın olmadığı başka bir güne sakla."

"Sana dükkânın adresini mesaj atarım ve kimseden şeker kabul etmem," dedim ona, aramızda kalacak kadar alçak sesle. "Git şu omzunu kontrol ettir. Seni tam çalışır halde istiyorum patron."

Alnımdan öptü. "Seni becerebileceğim bir elbise seç, tamam mı? Çok karmaşık bir şey olmasın."

Kapıdan hafif bir soluk sesi geldi ve "İsa, Meryem ve Yusuf." Başımı salladım. "Ne yapabileceğime bakacağım."

"Nefes almak zorunda değilim. Nefes almak çok abartılıyor," dedi Magnolia dükkânın ortasındaki kaideden. "Nefes almadan sekiz saat kadar iyi olacağım."

"Böyle stres yapmaya devam edersen kurdeşen döneceksin," diye seslendi Diana beyaz ipek ve tül raflarının arasından. "Ya da

Daha da kötüsü, bir sivilce. Bu hafta acil bir dermatolog ziyareti için vaktimiz yok."

İki terzi büstiyeri yerine iğnelerken Magnolia aynada gözüme takıldı. "Bu elbiseyi seviyorum," dedi. Özür diler gibiydi. "Bayıldım. Bana ve mekâna çok uygun ama fotoğraflarımda aşırı doldurulmuş bir sosis gibi görüneceğim diye ödüm kopuyor."

Baş döndürücü sadelikteki balo elbisesini incelerken başımı yana eğdim. Eteği dolgun ve ihtişamlıydı, tatlı yakası ise onun üzerinde çok değerliydi. Tamamen mükemmel olduğu konusunda haklıydı. "Hiç de sosis gibi görünmüyorsun. İnanılmaz görünüyorsun."

"Teşekkür ederim." Kollarını kaldırdı, elbiseye baktı. "Cidden, geldiğiniz için teşekkür ederim. Çok şey istediğimi biliyorum."

Vardıktan sonra bıraktığım şampanya kadehini toplarken sözlerini duymamazlıktan geldim. Diana'nın bana sunduğu bir düzine kadar elbiseyi denemekle meşgul olduğum için şampanyayı düşünememiştim. Şimdi, sırt dekolteli, çiçek desenli, yere kadar uzanan muhteşem bir elbise poşetlenip kapının yanında asılı dururken, içeceğimden ve bir gelinlik butiğini ziyaret etmenin tüm o şatafatından keyif alabiliyordum. Kadife koltuklar, aynaların arkasına serilmiş saten kumaşlar, pelüş fildişi halılar. Tüm bu gelinlik olayı benim için yeniydi.

Hayır, bu doğru değildi. Save-the-dates ya da bekarlığa veda hafta sonlarından payıma düşeni kaybetmemiştim. Kamp ve üniversite arkadaşlarım için pek çok düğüne katılmışım. YouTube bir keresinde bana nedime elbisesine askısız sütyen dikmeyi öğretmişti çünkü tadilat bütçeme uygun değildi. *Say Yes to the Dress*'i bolca tüketmişim.

Ancak, bir gelin annesinin çiçekçiyi aşağıladığına ya da son prova sırasında geline destek olduğuna hiç tanık olmamışım. Gerçekten hiç *içinde* olmamışım.

"Lafı bile olmaz," dedim. "Bu çok eğlenceli."

Magnolia kaideyi çevreleyen üç aynadaki yansımasına baktı. "Eğlenceli." Bunu sanki şimdi fark etmiş gibi söyledi. "Kendime bunun aslında zor ama aynı zamanda harika olması için kutsal koreografilerin rastgele bir araya getirildiği büyük bir parti olduğunu hatırlatmam gerekiyor."

"Yerleşik ataerkil yapıları ve ulaşılamaz sosyal standartları da unutmayın" diye ekledim gülerek, çünkü

Bugün evlilik-endüstriyel kompleksi. Sadece şampanya içerken birkaç taş atıyorum.

"Değil mi? Yanlışlıkla üçüncü kuzenimin dokuz yıl önceki düğünündeki renkleri ya da Rob'un kız kardeşinin baş nedimesinin evlenirken çaldığı ilk dans şarkısını kullanırsam Tanrı beni korusun. Bazı geleneklere hiç girmeyeyim. Bazı insanlar için önemli olduklarını biliyorum ama dostum, ben bu noktaya çok da geleneksel olmayan yollardan geldim ve bu tür şeylerin çoğu bana rahatsız edici geliyor. Birinin beni vermesi için çok yaşlıyım, anlıyor musun? Ve bu babamla ilgili değil çünkü o harika biri ve ne istersem yapar." Aynada gözlerimle buluştum. "Babam beni koridorda yürütecek ama törendeki 'bu kadını kim veriyor' diline hiç takılamadım. Ben kendimi veriyorum. Başka kimsenin böyle bir hakkı yok."

Bunu iliklerime kadar hissettim. O kadar ki ağzımdan hüngür hüngür kelimeler dökülmesinden korktuğum için bir an cevap veremedim. Bunun yerine, artık sönmüş olan şampanyadan bir yudum aldım ve başımı salladım. "Bu adil. Anlıyorum."

"Babamın üç yüz kişinin önünde beni müstakbel kocama devretmesini istemediğim için bencil bir kız olduğumu söylemediğiniz için teşekkür ederim," diye cevap verdi.

Yine de bir yanımda bunu anlamadı, verilmek istediğimden değil, kimsenin babasının düğün törenine ne derece dahil olacağıyla boğuşacağı aklımın ucundan geçmediği için. Sıradan bir baba-kız ilişkisinin neye benzediğini hala bilmediğim için Magnolia'ya çok fazla sempati duyamıyordum. Bana göre bu, fazladan bir ayak parmağıyla nasıl başa çıkacağımı merak etmeye benziyordu. Elbette tırnağı boyardınız ama bir yüzük ya da halhalla onu oynar mıydınız ya da o yokmuş gibi mi yaşardınız?

Bunun cevabını bilmiyordum ama yine de Magnolia ile birlikte başımı salladım.

"Bunlar sahip olunması gereken iyi sorunlar. Bunun farkındayım," diye devam etti. "Tüm bunlara sahip olduğum için şanslıyım ve bu elbisenin içine sığmak için tüm diyet karşıtı zihniyetlerimi terk ettiğim için sızlanmamalıyım. Etrafım nimetlerle çevrili ve birkaç gün içinde en sevdiğim adamla evleneceğim ve hayatım güzel."

"Ama şu anda bir çizburger çok iyi olurdu." Magnolia yansımasını işaret etti. "Bingo."

Dükkânın diğer tarafından Diana seslendi: "Zelda? Zelda, nereye gittin canım?"

"Tam buradayız anne," diye cevap verdi Magnolia. "Sadece arkanı dön, beyaz ve kabarık şeylerden birkaç adım uzaklaş ve işte buradasın. Gördün mü? Hiçbir yere gitmedik."

Diana kızına ters ters baktı. "Zelda, senin için inanılmaz bir elbise buldum."

"Ben zaten bir tane buldum," dedim. "Spagetti askılı ve tam etekli olan mı? Çiçek desenli, sırtı yok?"

"O *Magnolia*'nın düğünü için," diye cevap verdi, kafamın karışmasıyla eğlendiği belliydi. "Bu *senin* düğünün için."

Şampanyayı bile içmemiştim ve tılandım. "Ne?" Öksürükler arasında sordum.

Diana'nın yanında bir satış asistanı belirdi, kollarının üzerinden gümüşü bir kumaş havuzu dökülüyordu.

"Denemelisin," diye ısrar etti Diana.

Midem hem boğazımda hem de yerdeydi. "Oh, yapamam-" "Anne, ısrar ediyorsun."

"Yardımcı olduğu zaman zorlayıcı olmuyor," diye yanıtladı Diana. "Denemekten ne zarar gelir ki? Buradayız ve zamanımız var, kim bilir? İkinci el bir pancar çuvalı gibi görünebilir."

Bu yorum üzerine satış asistanının gözleri fal taşı gibi açıldı. "Bir prova odasına girmek isterseniz size yardımcı olmaktan memnuniyet duyarım," dedi *bayan, bu pancar çuvalı değil*.

"Ne zararı olur ki Zelda?" Diana odayı geçip bana doğru gelirken tekrar sordu ve saçımı kulağımın üzerine öyle bir sıkıştırdı ki tamamen annelik duygusuyla içimde bir şeyler çatırdadı. "Beğenmek zorunda değilsin. Nefret edersen, nefret edersin. Duygularımı incitemezsin."

Bir çift terzi onu kaideden indirirken Magnolia, "Bu yanlış," dedi. "Ona inanmayın."

Kızını görmezden gelerek ellerini omuzlarıma koydu ve sanki bu an, burada, elbise mağazasında olduğumuz an, gününün en önemli anıymış gibi gülümsedi. Sanki en önemli şey *benmişim* gibi. "Eğer bunu sevdiysen, doğru zaman geldiğinde neyi seveceğini biliyorsun demektir."

Tereddüt ettiğimde -çünkü önümde bariz bir doğru seçim yoktu- satış asistanı askıyı kavradı ve tülден yapılmış

Görmem için elbisesini verdi. "Çok güzel," dedi.

Diana inanılmaz olduğu konusunda haklıydı. Etek dolgundu ama narindi, Manolya'nınkinin hacminden yoksundu. İşlemeli yapraklar ve yapraklar ay ışığı kumaşının üst katmanını kaplıyordu. Kıvrımlı, ham kesimli tül dirsek uzunluğundaki kolları ve derin v yakası onu aynı anda hem seksi hem de bohem yapıyordu, sanki ayakkabısız ya da iç çamaşırsız giyilmek için tasarlanmıştı.

"Tamam," dediğimi duydum.

Asistanı takip ettim -adının Stacy olduğunu hatırlattı bana- Diana'nın benim için seçtiği diğer her şeyi denediğim soyunma odasına geri döndüm.

Bir kadının hayatındaki belirli bir an için tasarlanmış bir elbiseye adım atmanın kutsal bir yanı vardı. Bu bir eşikti, yakın zamanda geçmeyi beklemediğim bir eşik.

Bu sadece eğlencenin bir parçası. Anne-kız alışveriş gezilerinin amacı budur. Bu sadece bir elbise. Hiçbir anlamı yok.

Stacy elbisenin fermuarını çekip düğmelerini iliklerken ve beni elbiseye bağlarken kendime bunu söylemeye devam ettim. Renginin tenimi iyi tamamladığını ve tarzının şeklimi güzelleştirdiğini söylüyordu. Bu noktalara itiraz etmedim ama bu daha çok belimdeki dar ham ipek kuşağın izini sürmem ve kafamın içinde gürültü olması gereken yerde sessizliği uzlaştırmaya çalışmamla ilgiliydi. Çok fazla gürültü.

Babamın beni evlendireceğini hiç düşünmemiştim çünkü evlenmeyi hiç düşünmemiştim. Hayatım bağılıklardan ziyade çıkışlarla dolu bir manzaraydı. Sanki var olma amacım buymuş gibi bir şeyleri terk ettim. Toparlandım. Çekip gittim. Arkama bakmadım. En azından birileri izlerken.

Bir insan, bir yer, bir gelecek seçmek benim bildiğim bir şey değildi. Şampanya, salkım söğüt ve yıldız ışıltılı kumaşın neredeyse şeffaf katmanları başka biri içindi, kendine bir gelinlik hak etmiş biri için.

Ve bu kendime karşı sert olmamdan kaynaklanmıyordu. Hayır, geleceğim kocaman bir soru işaretiydi, her şeyi anlamaya ve kendimi düzeltmeye yönelik devam eden bir diyetti. Bir elbise giyip, kimin beni evlendireceğini merak edecek durumda değildim.

Kaidenin üzerine çıktığımda Diana orman hayvanlarını çağıracak kadar yüksek bir ciyıklama ve cıvıldaama dizisine başladı.

"Bu sadece bir elbise" kelimesi aklıma geldi. Kendime bunun bir hayal oyunu olduğunu, düğün ateşinin ilk kıvılcımı olmadığını söylemek zorunda kaldım.

Bu hiçbir şey. Hiçbir anlamı yok.

"Tamam anne," dedi Magnolia kanepede onun yanından, elbisesini çıkarmış, güneş elbisesi ve sandaletlerine geri dönmüştü. "Bu konuda haklıydın."

Yarı saydam sırta bakmak için yer değiştirdim ve Diana bu fırsatı değerlendirerek "Bayıldın. Bunu söyleyebilirim."

Konuyu saptırmak en iyi arkadaşım olduğu için, "Ah, şey, bilmiyorum. Çok güzel ama değil... ve ben yapamam... ve-"

Diana sözümü keserek, "Evet, yapabilirsin," dedi. Kanepeden kalktı ve kaideye yaklaştı, kısa treni topladı ve parıldayan bir sis gibi arkamda dalgalanmasına izin verdi. "Yapabilirsin hayatım ve sen de *biliyorsun*. Yüzün her şeyi anlatıyor."

Yine de ne söylediğimi anlayana kadar hepsini söyleyemezdim. Parmaklarımı dudaklarıma bastırdım.

Magnolia, "Keşke ben de boho'nun altından kalkabilsem," diyor. "Üzerinde çok zahmetsiz ve havalı duruyor."

Zorla bir kahkaha attım çünkü bana neler olduğunu bilmek, bu olayla ilgili her şeyi bir an önce anlamak için duyduğum şiddetli baskıyı bastırmak için yapabildiğim tek şey buydu. "Sen de zahmetsiz görünüyordun, söz veriyorum. Ve klasik, ki bu da en az havalı olmak kadar iyi. Bu elbise senin için yaratılmış."

Parmaklarını telefonunun etrafında kenetledi. "Bu mantığa göre, bu elbise senin içindi."

Bunun böyle olmasını beklemiyordum. Bu akşam *bir tanesine* kaymaya hazır değildim ve bu konudaki duygularımı doğru sıraya nasıl koyacağımı bilmiyordum.

Aynaya döndüm, yansımada kendimi bulunca yine şaşırdım. Stacy kulaklarımın arkasına bir saç bandı sıkıştırdı ve kumaş ya da tasarımcı hakkında bir şeyler açıklarken elime bir buket ipek çiçek tutuşturdu. Pek bir şey duymadım.

Butiğin kapısı, geldiğimizden beri birkaç kez olduğu gibi çaldı. Elbisenin bedeninde bir parıltı fark ettim ve işlemeli yaprakların birkaçının tohum inciler ve mücevherlerle süslendiğini anladım. Elbisenin ince ışıltısını sevdiğim kadar, açık sırtını, dökümlü kollarını ve hiçbir ağırlığı yokmuş gibi görünen havadar kumaşını da sevmiştim. Hepsi bir arada, benim her şeyimdi.

Benim ve tüm benliğim için bir elbise olduğunu kim bilebilirdi? Eşsiz, korkak ve aynı zamanda acıtıcı derecede romantik bir elbise? Bir anlam ifade etmemeliydi, bir rüyanın gerçeğe dönüşmesi gibi görünmemeliydi. Ve şimdi ihtiyacım olan son şeyken beni bulmamalıydı.

"Evet. Merhaba. Sadece kendim için geldim-"

Dikkatim dükkânın diğer tarafından gelen derin ve talepkâr sese yöneldi ve Ash'i bana bakarken buldum, dudakları ayrılmıştı ve kaşlarında hafif bir şaşkınlık vardı.

"Zelda." Sesi nefes nefese geliyordu.

"Burada olamazsın," diye bağırdı Diana, bir rakunu mutfak bahçesinden kovalamaya çalışır gibi kollarını kaldırarak ona doğru ilerlerken. "Elbiseyi göremezsın-"

"Şimdi olmaz, anne."

Ash dükkânı geçti, Magnolia ve Diana kaidenin etrafında dönüp benimle ayna arasında dururken onu izliyorlardı. Sıcak bir kızarmanın göğsümden ve boynumdan yukarı tırmanarak yanaklarıma yerleştiğini hissettim.

Elbiseyi, saç bandını ve buketi incelerken hiçbir şey söylemedi. Sonra alev alev yanan yanağımı avuçladı ve neredeyse bu elbise kadar havadar bir öpücük için eğildi. "Seni Zelda elbisesi içinde istiyorum derken işte bunu kastediyordum."

Arkamızdan Diana bir tezahürat yaptı ve Magnolia bunun kafasına girmesine izin vermemekle ilgili bir şeyler söyledi ama ikimiz de onlara aldırış etmedik.

Ash eğildi, dudaklarını boynumda gezdirdi ve sordu: "Bundan ne kadar çabuk kurtulabilirsin? Şu an ve bir dahaki sefere bunu benim için giyip giymeyeceğini bilmem gerekiyor."

ASH

"Sence de vedalaşmamız gerekmiyor mu?" Zelda onu mağazadan çıkarırken sordu, elim gerçek bir vahşi gibi eteğinin belindeydi ve annemle kız kardeşime el sallıyordu.

Zelda'yı gerçekten sürükleyip götürdüğümden ya da dükkânı kendi özgür iradesiyle terk etme isteğinden şüphe ettiğimden değil. Onu sahiplenmenin, ona sahip olmanın içgüdüsel tatmininden oldukça hoşlanıyordum. *O* da bundan oldukça hoşlanıyordu ve kaldırımında eteğini yumruklamakla yatak odasında kemerimi bileklerine dolamak arasında maddi bir fark yoktu.

Tanrım, bu kadının bana hissettirdiğı ve düşündürdüğü şeyler. *İstememi* sağladığı şeyler.

"Sanırım seni gelinlikle bulmak tüm kibar davranışların askıya alınmasını gerektiriyor," diye cevap verdim, arabamızın gelmesi için caddeyi tararken.

"Peki neden patron?"

Daha fazla bekleyemezdim. Bekleyemezdim. "Bütün öğleden sonra seni aldılar. Şimdi sıra bende." Elim hâlâ eteğini kavrarken dudaklarımı onunkilere yaklaştırdım.

"Bunu planlamamıştım," diye fısıldadı öpücükler arasında. "Yani, denemeyi beklemiyordum."

"Fark etmez," diye mırıldandım yanağına. "Olan oldu, aşkım."

Eğildi ve kaşlarını çatarak bana baktı. "Bununla ne demek istiyorsun? 'Hasar' derken?"

"Bu, orada parlayan bir ay ışını gelini gibi durduğun anıyı silemeyeceğim anlamına geliyor ve zaten onu silmek istediğimi sanmıyorum. Seni tekrar öyle görmek istediğimi bilirken olmaz."

Araba durdu ve Zelda'yı arka koltuğa uzattım. Yoğun *saatlerde* -ya da Boston'da olduğu gibi *saatlerde*- trafikte birbiri ardına dur kalk yaparak ilerliyorduk ama birbirimize dokunmakla, öpüşmekle, birbirimize yaslanmakla o kadar meşguldük ki umursamıyorduk bile.

"Doktor ne dedi?" diye sordu, dudakları çenemdeydi. "Bunun hakkında konuşalım. Bana omzundan bahset."

Boynundan bir çizgi öptüm. "Sorun yok. Ameliyat yok." "Daha fazla," diye sordu. "Daha fazlası olmalı."

Başımı salladım. Birkaç hafta içinde tam hareket açıklığına kavuşmazsam doktorun hafif aktivite ve fizik tedavi tavsiyesine uymayacaktım. Şu anki ihtiyaçlarım için önemsizdi. "Rapor edecek başka bir şey yok."

Güldü ve "Bundan şüpheliyim. Detaylar lütfen."

Küçük kazağının üst düğmelerini sadece içine uzanacak kadar açtım ve parmak uçlarımı göğsünün hafifçe kabaran kısmında gezdirdim. "Detayları siktir et."

Zelda şoföre bakarken elimi kendi eliyle kapattı. "Ash, istemiyorum-"

"Seni benden başka kimse göremez," diye fısıldadım siyah saçlarına. Düğmelerini iliklemeden önce bir parmağımı meme ucunun üzerinde gezdirdim.

Sonunda, market harcamaları konusundaki anlaşmazlıkları için uygun mekânın bu olduğunu düşünen bir çift adamla birlikte asansöre binmek zorunda kalsak da binama ulaştık. Biz dinlerken Zelda çenesini göğsüme dayamış bana bakıyor, başka türlü davranma zahmetine girmiyordu. Zelda'yı o kaidenin üzerinde bulduğumdan beri yaşadığım tüm duygulardan ve bunların birbirine karışıp eriyerek onu sadece yatağında, varlığında değil, geleceğimde de tutmak için duyduğum ateşli, sınırsız bir arzuya dönüşmesinden iyi bir sapmaydı. O yanımda olmadan gelecek haftayı, gelecek ayı, gelecek yılı hayal bile edemiyordum ve bu, tek başıma başa çıkmakta çaresiz kaldığım yepyeni bir duygu okyanusuydu.

Neyse ki Zelda beni düzene soktu.

Beni koridordan aşağıya, dairenin içine, kollarına götürdü, ancak bu akşam bundan çok daha fazlasına ihtiyacım vardı. İki elimle beline sarıldım.

yemek masasına doğru geri geri yürüdü. Masanın üzerine çıktı ve avuçlarını göğsüne yaklaştırdı.

Bacaklarını ayırdım, aralarına girdim. Kemerimi çözdüm ve bir uyarı gibi titreşen bir şangırtıyla ilmeklerden geçirdim. "Bana cevap ver, ay ışığım gelinim." Eğildim, ellerim masanın üzerindeydi ve ağzım onunkinden bir nefes uzaktaydı. "Seni yeminden önce mi yoksa sonra mı becereceğim?"

Alt dudağımı ısırarak aramızdaki mesafeyi kapattı. "Fark eder mi?"

"Öyle." Dudaklarımı onunkilerin üzerinde gezdirdim, dilini tadarken ağzının içine doğru iç çektim. "Koridorda benden ıslak ve dolu bir şekilde yürümen ya da benim olana kadar beklemen önemli."

Zelda bir an mırıldandı, gözleri kapalıydı. "Ne şekilde istediğini biliyorum."

Gömleğimin düğmelerini çözdüm, pantolonumun fermuarını açtım ve onun bu konuyu düşünmesini izledim; daha önce hiç konuşmadığımız ama tereddüt etmeden kabul ettiğimiz bir evlilik hakkında bu şekilde konuşmak ne kadar da tuhaftı. "Bu doğru mu? Peki ben nasıl istiyorum, aşkım?"

"Daha önce istiyorsun." Bir kedi gülümsemesi dudaklarını kıvırdı ve gözlerinde parladı. "Herkes bizi birbirimize çok kibar ve iffetli şeyler söylerken izlerken böyle bir sırrı saklamak isterdin."

Sanki çoktan olmuş gibi görebiliyordum. Zelda sessiz, kapalı bir odada tek başına törenin başlamasını bekliyordu. Ben tek kelime etmeden gizlice içeri girecektim. Külotunu indirip elbisesini yukarı sıyıracaktım ve o buketini tutarken arkadan onu becerecektim. Bacaklarının arasında yaptığım pisliği temizlemek için o külotları kullanırdım, sonra onları göğüs cebime sokardım.

Elbette, damatlar ödünç bir şey alma geleneğini sürdürme hakkına sahipti.

Zelda elini açık pantolonuma götürerek kumaşın üzerinden beni okşadı. "İşte bu, değil mi? Bunu düşündüğünü görebiliyorum."

Kazağını başından yırtıp arkama attım. Sütyen de onu takip etti. Eteğini beline kadar sıyırdım çünkü onu kaldıraç olarak kullanmak niyetindeydim. "Kalçada bırakacağım ısırık izi benim mavi şeyim olacak."

"Bu çoğu gelinin aldığı türden bir düğün hediyesi değil," dedi ve külotunu çıkarmam için poposunu kaldırdı.

"Çoğu geline benzemiyor olman güzel bir şey, aşkım." Başımı geriye atıp hırıltılı bir ses çıkarırken tüm vücudum gerildi, kasıldı. "Arka cebimde bir prezervatif var. Benim için ona bak."

Parmak uçlarımı göğüslerinde gezdirdim, o paketi açarken esmer meme uçlarını yakaladım. Beni kılıfına sokarken dişlerini alt dudağının üzerine geçirdi, denizkızı gözleri berraktı ve her derin, kıvrımlı darbeye odaklanmıştı.

"Zelda," diye mırıldandım, yaklaştıkça masa bacaklarımı ısıırıyordu. "Evet Ash?"

Ellerimi kalçalarında gezdirdim. "Benim için aç. Bana ait olanı göster."

Açlıktan nefesi kesilen kadın dirseklerinin üzerinde geriye yaslandı, bacaklarını iki yana açtı. Tatlı ve olgun bir kadındı, kıvrımları bir yaz gülü gibi açıyordu. "Hepsi senin olsun."

Bu kelimeler tehlikeliydi. Sözler veriyorlardı - tutmaya niyetli olduğum sözler. "Aferin kızıma," dedim ayak bileğinden tutarak. Ayağını yaralı olmayan omzuma koyup dişlerimi kaval kemiğinde gezdirdim ve göğsüm nefes vermeyi unutmuşum gibi gerildi. "Gözlerini açık tut Zelda. Dikkatini ver. Seninle evlendikten sonra seni aynen böyle becereceğim."

İlk hamle ilk hamlem gibiydi, yeni, ham ve aşırı derecede *doğru*du. Bu doğruluk, yardımsız ayakta durma, düzgün nefes alma ve sonraki otuz saniye boyunca dayanma yeteneğimi tehdit ediyordu.

"Aman Tanrım," diye fısıldadı, elleri masanın üzerinde düz bir şekilde uzanmıştı. "*Tanrım*. Sanki boğazımdaymışsın gibi hissediyorum."

Onu becerirken odaklandığım dudaklarıydı, dolgun ve zar zor pembe. Aletimin etrafına sarılmış, tenime bastırılmış, şimdiye kadar gördüğüm en güzel zevk çılgınlıklarıyla ayrılmış dudaklarını görmeye bayılıyordum. O dudaklara odaklandım çünkü eğer sikimin onun içinde hareket edişini izlemek için aşağıya bakarsam, oracıkta boşalacağımdan ve bunu yaparken geri dönülmez bir şey söyleyeceğimden emindim.

Sana aşık oluyorum gibi bir şey. *Çok sert düşünüyorum*.

Bunu engellemek için iki parmağımı kıkına bastırdım ve tüm vücudu titrerken sıırttım.

"Tam oradayım," diye nefes nefese kaldı. "*Tam oradayım*."

Dürüst olmak gerekirse, bu büyük bir rahatlama olarak geldi. Kız arkadaşımı eksik bırakmamın imkânı yoktu ama vücudum uzun ve kapsamlı sevişmelerle ilgilenmiyordu.

Şu anda sevmek. Bu an sahip olmak için vardı. Sevmek daha sonra gelecekti. Bunun için bütün gecemiz vardı.

"Tam orada, tam orada, *riiiiiii* tam orada," diye devam etti Zelda.

Bir kolumu beline doladım ve onu yukarı çektim. "Daha oraya gelmedin," diye tersledim.

Zelda'nın gözlerinde meydan okuma parlıyordu ama sonra dudakları boynumu buldu ve bu, ben ona vurdukça kaymadan onu kenara yeterince yakın tutuyor gibiydi.

"İşte buradasın," diye mırıldandım, amcığı şiddetli bir şekilde sıkılırken. "İşte böyle. Al onu, aşkım, hepsini al."

Her şeyim acıyordu. Her şeyim, her zerrem ve yanıyordum. Sadece birkaç dakikadır bu işi yapıyorduk ama kaslarım gerilmişti ve kalbim kaburgalarımın çarpıyordu ve onun derin, yuvarlanan spazmlarının her biri, beni her zaman içinde tutmaya niyetliymiş gibi sikime kenetlendi.

Bu fikir, ne kadar pratik olmasa da, omurgamdan aşağı ateş saçıyordu. Nefes nefese, kükreyerek boşaldım ve tek mantıklı tepki Zelda'nın her yerine dokunmak, her yerini öpmek oldu. Onun her şeyi bilmesine ihtiyacım vardı.

"Zelda, ben-" Kendimi durdurdum çünkü ne söylemeye niyetlenmişim ki? Paylaşmam gereken *her şey* neydi? Bunların anlamı neydi ki? Onunla hissettiğim tüm neşeyi ve kalıcılığı alıp bir daha asla onsuz kalmamak üzere bir kavanoza tıkmak istediğimi biliyordum.

Parmaklarını saçlarımda gezdirdi, başını salladı.

"Evet." "Evet mi? Sen...?" diye sordum.

Ne soruyordum ki? Düğün günü fantezi seksinin erdemleri konusunda hemfikir olabilirdik ya da yakında yemek yememiz gerektiğine karar verebilirdik. Ve şimdiye kadar söylediğimiz en önemli şeyleri söylüyor olabilirdik.

Bir kez daha başını salladı, dudaklarımın kenarına küçük bir öpücük kondurdu. "*Evet.*"

ZELDA

HAFTA ORTASINA KADAR, tembel sarılmalar ve yoğun sevişmelerle başlayan sağlam bir sabah rutinine kilitlenmiştik. Çoğu zaman bu, teknikten çok az, samimiyetten çok şey isteyen buruşuk, yumuşak, hafif kaba bir sekse dönüşüyordu.

Güne böyle başlamak, Ash'in kollarını vücuduma dolması ve müstehcen sözlerini doğrudan tenime iletmesi, hazırlayabileceğim herhangi bir kahvaltı sandviçinden daha iyiydi. Bunu ona söyleyecek değilim. Zaten kendisinden oldukça etkilenmişti ve eğer bilseydi, ofis binasındaki kafede siparişlerimizi beklerken kulağıma müstehcen bir şeyler fısıldadığından emin olurdu - kahvaltı sandviçleri sunan kafe o kadar şahaneydi ki iki tane sipariş edip birini öğlen atıştırmalığım için saklıyordum.

Ash bu konuda her zamanki gibi yardımcı oldu ve bunu masa yumurtası olarak nitelendirdi. Atıştırmalık ihtiyaçlarımın devreye girdiği on ya da on birde neden kafeye dönüp taze bir sandviç almadığımı anlayamadı. Bunu söyleyen de işini altı dakikalık dilimler halinde planlayan bir adamdı.

Sabah seksi ve gereksiz yere tartışmalı sandviçlerin yanı sıra Ash'in ofisinde taşınması gereken bir dağ gibi iş vardı. Şaşırtıcı bir itidal gösterisiyle, aslında birkaç orta düzey görevi bana devretti ve bunu saatler süren bir açıklama yapmadan veya masamın etrafında "denetlemek" ve "yardım etmek" için vızıldamadan yaptı.

Dağları yerinden oynatma amacım için daha da iyisi, Ash bir şirketin yönetim kuruluyla gün boyu sürececek bir stratejik planlama toplantısına katılacağı için bugün ofiste yalnızdım. Ayrıntıları bilmiyordum.

Bu etkinliğin gerektirdiği tüm hazırlıklar nedeniyle beş tam gün boyunca onlara fatura kesmesi bir yana.

Bu, onu ofisten çıkarmak için mükemmel bir zamanlamaydı çünkü o omzumun üzerinden bakarken planımı uygulamaya koyamazdım.

Bu kulağa çok uğursuz geldi. Ama değildi. Nasıl uğursuz olunacağını bile bilmiyordum. Ne olursa olsun, Ash'in personel durumunun hızlı bir çözüme ihtiyacı vardı ve toplantısının erken bitmediğini varsayarsak, bunu yapmaya hazırdım.

TOPLANTI ERKEN SONA ERDİ.

Tabii ki vardı.

Ash konferans odasının kapısında dondu kaldı, orada toplanan adayları incelerken gözleri şaşkınlıkla parladı. Başını iki yana salladı. "Zelda... bu da ne?"

Masanın etrafından dolaştım ve onu eşikte karşıladım, ellerimle onu geri ittim. Bir ya da iki saat daha toplantıda olması gerekiyordu. Orada olması gerekiyordu çünkü bu görüşmeleri tamamlamak için o zamana ihtiyacım vardı. "Ofisinde konuşalım."

"Ya da tam burada."

Kışkıştırmaya devam ettim. "Hayır. Ofis."

Bir süre bana ters ters baktıktan sonra yan odaya doğru yürüdü. Kapıyı kapatmamı beklemek yerine hemen "Ne halt ediyorsun sen?" diye söze başladı.

"Derin nefes al. Sakin ol. Dinle, önce, çıldırma-"

"Yeni çağ saçmalıklarını başka bir güne sakla," diye tersledi. "Bana neden on kişinin olduğunu açıkla-"

"Aslında, sadece sekiz."

"-benim konferans odamda ve gizli belgelerle uğraşıyorsun," dedi. "NDA ile güvence altına alınmış bilgileri paylaşmanın sonuçları hakkında bir fikriniz var mı?"

Ellerimi kaldırdım ve şehre bakan pencere duvarında volta atarken sesimi alçalttım. Öfkeli bir adam tarafından ikiye bölünmediği zaman dikkate değer bir manzaraydı. "Öncelikle, hiçbir gizli bilgiyi ele almıyorlar-"

"Ne gördüğümü biliyorum," diye bağırdı.

Oh, harika. Herkesi Ash'in zorbalığıyla tanıştıralım.

Boğazımı temizledim. "Kimlik bilgileri karartılmış. Bu performans görevlerini hazırlamadan önce her şeyi sansürledim."

Bu onun öfkesini yatıştırmak için hiçbir şey yapmadı. "Neden redakte edilmiş müşteri dosyalarıyla performans görevleri yaptıklarını sorabilir miyim? Kim bunlar ve nereden geldiler? Yoksa bu soruları sormama izin verilmiyor mu, artık burayı senin yönettiğine karar verdiğine göre?"

"Kavgacı olma." Kollarımı kavuşturdum, volta atmaya devam ederken onu izledim. "Bana iş ilanlarınızı kapatmamı söylediniz. Kapattım ve beceri düzeyleri hakkında gerçek bir fikir edinmek için yerinde mülakatlar ve kısa çalışma örnekleri için bir avuç aday seçtim."

Volta atmayı bıraktı, bana baktı, sonra şakaklarını ovuşturdu. "Ne zamandan beri bunu değerlendirebilecek niteliktesin?"

Boğazımda asitli bir kahkaha duyuldu.

Denver'dan ayrılmadan önce bu sözlerin beni nasıl da yerle bir ettiğini görmek komikti. Başkalarının katkılarımın değerini küçücük külçelere indirgemesine izin vermem komikti. Buna inanmış olmam, bunu satın almış olmam, Kolomb öncesi Kuzey Amerika defin gelenekleri üzerine kafa yorma umutlarımı buna satmış olmam komikti. Hiç de komik olmayan bir şekilde komikti ama eğer derinliklerimden acı ve yakıcı bir kahkaha çıkarmazsam ağlayacaktım.

Ve ağlamamın imkanı yoktu. Bunun için değil.

"Haklısın patron," dedim. "Muhasebe işinin nüanslarını, tüm farkı yaratan küçük hataları tespit edecek kadar iyi değerlendiremem. Ama ne yapabilirim biliyor musun? Başvuruları inceleyebilir ve uygun adayları sıraya dizebilirim. Sonra onları çağırabilir ve özgeçmişlerinin şekerleme ve sakız damlalarıyla dolu olmadığını doğrulayabilirim. Referanslarını kontrol edebilir ve son işverenlerinden zimmetlerine para geçirmediğini teyit edebilirim. Yapabileceğim diğer bir şey de, incelenen adayları küçük, yönetilebilir bir sayıya indirmek ve onları değerlendirmek için tüm niteliklerinizi kullanmanıza izin vermektir. Bu şekilde, müşterilerinizin ve babanızın ihtiyaçlarını karşılamak için gereken zamanı kendinize güvenle devredebilir ve satın alabilirsiniz. Uzaktan veya New Bedford ofisi dışında çalışabilecek adaylarım olduğundan bahsetmiş miydin? Evet, var, çünkü bu, orada biriken iş yükünü hafifletmeye yardımcı olur ve

Ayrıca babanızın işi müşterilerin evlerinden uzağa gönderme konusundaki endişelerini de en aza indirir."

Ash bir yandan bana bakarken bir yandan da masasının arkasındaki sandalyeyi sanki bir çırpıda sökecekmiş gibi kavradı. Sonra, "Bütün bunları yapmadan önce bana söylemeliydin." Konferans salonuyla ortak duvara el salladı. Tanrıya şükür bu ofisteki cam duvarların çoğu gibi değildi, iki tarafı da beyaz tahtadan oluşuyordu. "Gidip istediğin her şeyi yapamazsın. Burada tarot kartı okuması yapmıyoruz."

"Sana adil dövüşmek hakkında ne demiştim?" "O zaman benden sır saklama," diye kükredi.

"Bu işler böyle yürümez. Uygunsuz olduğunda bile her zaman adil bir şekilde savaşırsın." Kollarımı göğsümün üzerinde kavuşturdum ve kapıya yaslandım. "Şu anda gerçekten neye üzülyyorsun? Çünkü belgelerin redakte edildiğini ve Gizlilik Sözleşmelerinizin güvende olduğunu zaten açıkladım. İnsanları görüşme için çağırmanın çirkin bir tarafı yok. En kötü ihtimalle yarın onlara ulaşır ve farklı bir yöne gitmeye karar verdiğimizizi söylerim. Bunda trajik bir şey yok. Peki, senin asıl sorunun ne?"

Gözlerini devirerek, başını sallayarak, kalçasını eğerek, ellerini belinde yumruk yaparak tüm vücudu aşağılanma eylemine katıldı. Yanılmıyorsam, bir ya da iki kıs kıs gülme de vardı.

"Beni bilgilendirmenizi bekliyorum. Anlayamadığım nedenlerden ötürü, bu girişimin bütün hafta boyunca fark edilmeden uçmasına izin verdin. Bana bundan bir kez bile bahsetmedin Zelda ve ben ofisten birkaç saatten fazla uzak kaldığım anda bu manevrayı başlattın."

"Anlayamıyor musun?" Ben de yineledim. "Peki ya işler onun fanatik beklentileriyle uyuşmadığında ortaya çıkıp oynamayı seven mikro yöneten zorbaya ne demeli?"

"Bu işin benim beklentilerimi karşılamasının önemli olduğu ihtimalini hiç düşündünüz mü? Ya da ne bileyim, İç Gelir Servisi'nin, Menkul Kıymetler ve Borsa Komisyonu'nun, müşterilerimin faaliyet gösterdiği eyaletlerden herhangi birinin beklentilerini? Bunun *benim* dışımda bir önemi olduğunu mu? Bunun benimle ilgili olmayabileceğini mi?" Masasının üzerine bıraktığı dizüstü bilgisayar çantasına ve takım elbise ceketine uzandı. "Şehrin öbür ucunda bir toplantım var," diye mırıldandı. "Günün geri kalanında ofis dışında olacağım."

"Toplantı mı? Nerede? Kiminle? Takviminizde toplantı yok."

Gözlerimi kaçırarak çantasını omzuna attı ve "Sanırım sır saklayabilen tek kişi ben değilim" dedi.

Gidişini izledim, palavralar ve saçmalıklar. Görüşmelerime dönmeden önce hızlıca bir e-posta gönderdim. Bu adam hiç kimse için işleri kolaylaştırmıyordu, en azından kendisi için.

Bay Santillian,

Şu anda misafir odanızda yaşıyor ve çoğu gece sizinle birlikte uyuyor olmama rağmen, bugünden itibaren iki hafta geçerli olmak üzere istifamı duyurmak için yazıyorum.

Başka bir deyişle, hem aşırı derecede kalifiye hem de günlerini sizin yapabileceğiniz bir avuç işe adamaya istekli birini bulacağım mükemmeliyetçi, mikro yönetimci pençenizden kurtaracağım. Bu kadar kısa sürede basit dosyalama işleri arayan Nobel ödüllü bir dahi bulmak zor olabilir ama elimden geleni yapacağım.

Bu hafta sonu kız kardeşinin düğünü için endişelenme. O zamana kadar benden nefret etmeyi bitirdiğini varsayarsak, hala sizinle gelmeyi planlıyorum.

Anlayışınız için şimdiden teşekkür ederiz. Zelda

ASH

*Bayan Besh,
İstifa kabul edilmedi. Evde
görüşürüz.
Kül*

Müstakbel kayınbiraderim kahkahalarla kükrerken ben de viski bardağını içime çektim.

"Bu hiç komik değil," diye mırıldandım.

Rob, Ginger Man'de yanımdaki bar taburesinden gülmeye devam ederken sırtımı tokatladı. Çoğunlukla boştu, henüz mutlu saatler kalabalığıyla dolmamıştı.

"Kahretsin, dostum," dedi, pilsner bardağının altına sıkışmış peçeteyi kaptı ve gözlerindeki yaşları sildi. "Bugün buna ihtiyacım vardı."

"Hiç komik değil."

"Bunu benim gördüğüm gibi göremezsiniz," dedi. "Eğer birisi ofisime gelse ve bana tek bir soru bile sormadan ya da beni dahil etmeden ihtiyacım olan her şeyi yapsa, ona bir nokta ikramiye verirdim." Bir kahkaha daha attı. "Sen, dostum, senin işlerini yürüten dahiye bağırdın, o dahiye aptal dedin ve onu bir öğleden sonra istifa etmeye zorladın."

"Ben ona aptal demedim." El değmemiş viskime kaşlarımı çattım. "İşe alım yapacak bilgi ya da deneyime sahip olmadığından bahsettim."

kararlar."

Rob barmenin dikkatini çekmek için elini kaldırdı. "Sorunlarınızı çözmenize yardım edeceksem yiyecek bir şeylere ihtiyacım var." Menüü bana doğru fırlattı. "Ne istersin? Ben Reuben alacağım çünkü şu anda evimizde sadece marul yiyoruz ve bugünlerde kendimi biraz kansız hissediyorum."

"Bu korkunç."

Rob bir kahkaha attı. "Dakikaları sayıyorum, adamım."

Siparişlerimizi verdikten sonra koltuğunda kaykıldı ve sorunlarına ilişkin analizini şemalaştırmak istercesine ellerini barın üstüne koydu. "Her şeyden önce, başkalarının işine karışması konusunda rahat olmalısın. Evet, kendi başına yapmanın daha hızlı ve daha az stresli olduğu zamanlar olabilir ama bu uzun vadeli bir strateji değildir ve büyümeni engeller. İnsanlara ne yapmaları gerektiğini öğretin ve sonra yollarından çekilin."

"Yönetim bilgeliğinin bu incisini öğrenmek için mi iki yılını MBA yaparak geçirdin?"

"Siktir git. Benim bir MFin'im var ve sen bunu biliyorsun." Birasını kaldırarak, "Ve bu inciyi, işlerini yapmalarına izin vermezsem insanlara ödeme yapmayı reddeden son patronumdan öğrendim" dedi.

"Sen öyle söyleyince," diye homurdandım.

"Bunu söylemek bana düşmez ama Zelda, Carlo'yu sırtından atmanın bir yolunu bulabilirse, bırak onunla devam etsin. Babanın iş stratejisinin seni aşağı çekmesine izin veremezsin."

"Asla kabul etmez," diye karşı çıktım.

"Diana'nın kitabından bir sayfa alın ve önce harekete geçin, sonra af dileyin."

"Ne olursa olsun daha sonra özür dileyeceğime dair bir his var içimde," dedim. "Oh, tabii ki," diye cevap verdi Rob. "Özetine dayanarak, bahse girerim ki

özür dileyip yalvaracak ve bu gece bir tarla çiçek alacaksın. Ve bu durumdaki tek aptalın sen olduğunu açıklaman gerekecek."

Bir garson tabaklarımızı yerleştirdi, aramıza bir şişe ketçap koydu ve bir tur daha getireceğine söz verdi. Sadece buna baktığım için daha fazla viskiye ihtiyacım yoktu ama Rob'un fazlasını iyi bir şekilde kullanacağını biliyordum. Daha da iyisi, satın alıyordu. Kendimi ofis koltuklarından birine attığımda ve bugün kitap dışı bir toplantı yapacağımızı söylediğimde buna yemin etmişti.

"Onunla birlikte olduğunda böyle bir şey olacağını biliyor olmalıydın," dedi ısırıklar arasında. "Ben bunu başaramazdım, dostum. Hem patron hem de erkek arkadaş olmak mı? Bütün gün GSE tahvil borcu yaratmayı tercih ederim."

"Türevlerden bahsetmeyelim, tamam mı? Özellikle de devlet destekli olanları. Günüm yeterince zor geçti."

"Mutlulukla." Elindeki kâğıt peçeteyi topladı. "Ama gerçek şu ki, Zelda ile çalışıyorsun, Zelda ile yatıyorsun ve Zelda ile yaşıyorsun. Tüm hayatınızı mahvetmek istemiyorsanız, bu yepyeni bir tür yöneticilik becerisi gerektirir."

Rob sandviçini yerken ben tabağıma bakıyordum. Bende o incelik yoktu, tek bir damla bile. Ve bugün hayatımın içine etmişim, bu kadarını biliyordum. Bu yüzden Zelda'yı ayrı bir köşeye kapatıp çizgilerin bulanıklaşmasını engellemek istemişim ama bunu yatakta ağzımı kapalı tutabildiğimden daha fazla uygulayamazdım.

Ne büyük bir karmaşa yaratmışım. Sonunda müşterilerimin ya da gelinliklerimin araya girmediğı bir akşam geçirmek yerine, burada Rob'la birlikteydim, sorunlarımı viski ve patates kızartmasıyla bastırıyordum.

Eşyalarımı kaptığım gibi Zelda'nın beni suçladığı zorba gibi dışarı fırlamadan önce her şeyi berbat ettiğimi biliyordum. Ama yine de herhangi birinin özenle kurduğum sistemi bozmasını engellemek için karşı konulmaz bir dürtü hissediyordum. İşlerin belli bir şekilde yürümesine ihtiyacım vardı ve eğer sistem üzerime yıkılırsa ne yapacağımı bilmiyordum.

Zelda muhtemelen ne yapacağını biliyordu. Muhtemelen benim kravat seçmem için gereken sürede o olayı halledecek planları ve yapıları vardı. Bunu nasıl yaptığını, bir yıl boyunca kafamı duvara vurduğum yerde çözümleri nasıl gördüğünü anlayamadım.

Adil dövüşmediğim konusunda da haklıydı. Orada gerçekten sıçıp batırmışım. Tepkim için iyi bir mazeretim yoktu - mazeret gösterilmeyi hak ettiğimden değil. Anlaştığımız her şeyi ihlal etmişim ve bunu düzeltmem gerekiyordu. Daha iyi hale getirmeliydim.

Zelda incindiğinde bunu belli etmedi. Saldırganlaşmadı ya da erimedi. Sadece katlanırdı ve kesin bir şey bilmiyordum ama payına düşenden fazlasını aldığını hissediyordum. Bundan nefret ediyordum, ama daha çok, ona bunu yapan başka bir kişi olmaktan nefret ediyordum.

"'Çiçek tarlası' dediğinizde," diye başladım, "bununla ne demek istiyorsunuz?"

Rob kendi tabağını benimkiyle değiştirdi ve hamburgerin üstündeki domatesi hızla çekti. "Magnolia ile en az on yeni ev bitkisi. Ama bu Manolya. Ev bitkileri Zelda'da işe yaramayabilir. O neyi sever?"

Bilmediğimi itiraf etmeye hazırdım ama bunun doğru olmadığını fark ettim. Cebimden telefonumu çıkardım ve Zelda'nın en son mesajına bir yanıt gönderdim.

Ash,

İstifalar böyle olmaz. Birisi "ben yokum" dediğinde, bu tercihi onunla tartışmanıza izin verilmez.

Lütfen anlamaya çalışın. Zelda

Zelda,

Tamamen anlıyorum ama bu kabul etmem gerektiği anlamına gelmiyor.

Yakında evde olacağım.

Kül

SANDALYEDEN İNEREK Rob'un sırtını sıvazladım ve "İyi toplantılar. İçki için teşekkürler. Benim gitmem gerek."

Ash,

Ofisinizin işleyişini devam ettirmek için gerekli işleri yapmama izin vermiyorsanız, orada çalışmam için bir neden yok. Verimlilik konusunda süregelen endişeleriniz göz önüne alındığında bunu bilmenizi beklerdim.

Zelda

Zelda,

Bugün trafik çok kötü ve her şey iki kat daha uzun sürüyor ama ben eve gidene kadar bu konuşmaya ara vermeliyiz. Yaptığın surat ifadelerinden zevk alamadığım zaman seninle konuşmaktan hoşlanmıyorum.

Kül

GELDİĞİMDE Zelda'yı en olmadık yerde, kurutma makinesinde bulana kadar daireyi aradım.

Daha ziyade, sadece bir kısmı kurutucunun içindeydi, bacakları açık kapıdan dışarı sarkıyordu.

Birkaç saat içinde ikinci kez, "Zelda, ne halt ediyorsun?" diye sordum.

"Tabii ki," diye seslendi cihazın içinden. "Ben neden hiç seyirci olmadan böyle şeyler yapar mısın?"

Bu sefer detaylara ihtiyacım olmadığına karar verdim. "Pekâlâ aşkım," dedim bacaklarının üzerine oturarak. "Hadi seni oradan çıkaralım."

İşe yarar tek kolumu kalçalarının altından geçirdim ve onu çekerek ayağa kaldırdım. Açıklama olarak sıcak pembe bir sütyen salladı. Sonra, "Sıkıştım. Çıkaramadım. Çaresizlikten çareler aradım."

Vücuduna bir göz attım, yara olup olmadığını kontrol etmek niyetindeydim ama ofisten ayrıldıktan sonra giydiği kot pantolon ve soluk sarı tişörte takıldım. Saçları, mavi çizgisini ortaya çıkaran düşük bir at kuyruğuyla arkadan bağlanmıştı. "Belli ki."

Parmağını -ve sütyenini- bana doğru salladı. "Bunu yapma. Aşağı yukarı bakmak yok. Şu anda seninle bunu yapmayacağım."

Kurutma makinesinin kapısını vurarak kapattıktan sonra koridordan misafir yatak odasına doğru yürüdü, ben de hemen arkasından onu takip ettim.

Zelda yatağın üzerindeki bir sepet taze çamaşırıyla meşguldü ve kapıda beni fark edince sırtını bana doğru çevirdi. "Sana ihtiyacım var."

Ne yapıyorsan bırak ve benimle gel."

"Ashville." Sesi yorgun ya da benden yorgun geliyordu. "Burada meşgulüm."

Kendimi sabit tutmak için kapının pervazına tutundum. Onu kurutucudan çıkarıp hemen benimle birlikte arabaya bindirseydim bu çok daha kolay olurdu. "*Lütfen* benimle gel. Bu çok önemli."

"Önem ticareti yapıyorsunuz," diye cevap verdi. "Biraz önem yorgunluğu yaşıyorsam beni bağışlayın."

"Özür dilememe izin vermelisin," dedim, bunun onu ne kadar gıcıklayacağını çok iyi biliyordum. Bazen tam bir pislik oluyordum ve bu bazen onun hoşuna gidiyordu.

"Aslına bakarsanız, yok." Havluyu sert bir hareketle silkeledi. "Ve özür dilemesi gereken kişi ben olduğumda, şartları ve koşulları belirleme hakkına sahip olduğuma inanıyorum."

"Bunu kabul edebilirim," diye çekindim. "Ama önce sana biraz krep almama izin verirsen."

Bir havlu daha çıkardı. "Edepsiz konuşma konusunda çok yaratıcı olduğumu biliyorum ama bu konuda beni kaybettin. Şu anda seninle seks yapmadığımdan bahsetmiyorum bile."

Şu an, hiç olmadığı kadar farklı bir dünyaydı.

"Bunun beni üzdüğünü itiraf etmeliyim çünkü özür dileyebileceğimden eminim.

Eğer ilgileniyorsan *iyice düşün*" dedim.

Güldü, gerçek, hakiki, muhteşem bir Zelda gülüşü. "Gülmüyorum."

"Peki, tamam." Ellerimi ceplerime soktum. "Şimdi gitmemiz gerekiyor. Krep yemek için."

Takım elbisemi ve kravatımı değiştirmek için Zelda'yı kırbaçlanmış çamaşırlarıyla orada bıraktım. Dolabımdan kot pantolon ve polo ile çıktığımda, elleri kalçalarında sabitlenmiş bir şekilde yatak odamın ortasında duruyordu.

"Anlamıyorum," dedi. "Nereye gidiyoruz?"

Cüzdanımı arka cebime attım. "Oraya vardığımızda öğreneceksin." Elini tuttum, beni geri çevirmeyince sııttım. "Gidelim aşkım."

Asansörle cadde katına çıkıp sipariş ettiğim arabaya yerleşirken Zelda elini tutmama izin verdi. Bana doğru bastırılacağını bilerek kendini bank koltuğunun ortasına yerleştirdi, bu da onun asma köprüyü indirip beni tekrar içine almasına eşdeğerdi.

onun iyi niyeti. Araba Tiyatro Bölgesi ve Çin Mahallesi'ndeki trafikte ilerlerken ikimiz de konuşmadık.

İkimiz de bağımsız olarak mı bu eğilimdeydik yoksa ilişkimizin bir ürünü müydü bilmiyordum ama konuşmaya ihtiyaç duymadığımız zamanlar sık sık oluyordu. Bazen bu gece olduğu gibi dalgındık ve sorunlarımızı kendi içimizde ve bildiğimiz dünyalarda çözerken sessizlik ağır yün pelerinler gibi etrafımıza yerleşiyordu. Diğer zamanlarda ise sözcüklere ihtiyaç duymayan bir sessizlikti çünkü sözcüklerin yerine dokunmayı ve kurduğumuz hücresel bağı koymuştuk. Bir de altın anlar vardı, işte sık sık paylaştığımız, herhangi bir dil kullanmadan birbirimizi anladığımız ve tahmin ettiğimiz anlar. Senkronize bir yüzme ya da mükemmel bir pas çalışması gibiydi.

Bu sessizlik benim sınırlarımı zorladı. Birden fazla kez neredeyse ağzımdan "Gerçekten bırakmayacağına söz ver." cümlesi çıkıyordu.

Sadece irade gücümle, bunu yapmadan yolculuğu atlattım ama bunun tek nedeni onun yanıma gelmesi ve yanıma sokulmasının olumlu işaretler gibi görünmesiydi.

Arabadan indiğimizde Zelda "Burası bir lokanta" dedi. Gözlerini otantik ve retro South Street Diner'a dikti. "Gerçekten... krep mi demek istedin?"

"Evet." Tekrar eline uzandım. "Yaban mersinli krepleri, peynirli omletleri ve çıtır pastırmayı sevdiğini söyledin ama bunları yapmaya hiç vaktin olmuyor ve ben her şeyi mahvettim, bu yüzden sana sevdiğin şeyleri vermeme izin vermelisin."

Lokantanın parlak alüminyum kaplamasına ve çatısına tünemiş dev kahve fincanına özlem dolu bir bakış fırlattı. "Yapmam gereken şey adil dövüşmeni istemek," dedi. "Krepler bu sınırı değiştiremez."

"Yapamazlar," diye kabul ettim. "Hadi bir masa bulalım. Bu konuyu konuşmak ve babamın ofisine personel yerleştirme planını duymak istiyorum."

Göğsümde sonsuza kadar yaşayan bir duraksamadan sonra, "Bunlar iyi krepler mi?" diye sordu.

"Mükemmel," diye cevap verdim.

Kollarını göğsünde kavuşturdu ve sanki bir yemek yarışması için poz veriyormuş gibi kaşlarını çatı. "Bunun jürisi ben olacağım."

Ve şimdi kalbim tekrar yarı normal bir şekilde atabiliyordu.

Lokantaya girdik ve Zelda'yı köşedeki bir kabine doğru yönlendirdim. Başka hiçbir şey olmasa bile, bu konum insanları izlemek için harika bir bakış açısı sunuyordu. Bu işi biraz daha berbat edersem, birbirimiz yerine bakmamız gereken bir şehir dolusu insan olacaktı.

Zelda pencerenin yanındaki metal tutucudan bir menü aldı. Sanki bir sınava çalışıyormuş gibi listedeki her bir maddeyi okudu ve bu sırada benim tüm varlığımı görmezden geldi.

Muhtemelen bunu hak
ettim. Hayır, kesinlikle hak
ettim.

Neden her zaman bir pislik olmak zorunda olduğumu bilmiyordum.

Bir kez daha, hayır. Bu doğru değildi. Pisliğin tekiydim çünkü kontrolü elimden alan biriyle baş edemiyordum. Ama manyakça bir güç gösterisi içinde değildim. Hiç de öyle değildi.

Kimseye sorumluluk yüklemeyi sevmezdim ve çoğu zaman onlardan sorumluluk alan ben olurdum. Eskiden kardeşlerime koyun güderdim, şimdi ise babama ve müşterilerine koyun güdüyordum. Ve bu görevler konusunda kimseye güvenmiyordum çünkü ailemle benim kadar ilgilenen tek kişi bendim. Babamla savaş halindeyken bile, Lin ve Magnolia'nın artık onları gütmeme ihtiyacı olmadığına bile.

Pisliğin tekiydim çünkü kimse bu insanları benim kadar önemseyemezdi.

Zelda hariç.

Belki.

Muhtemelen.

Muhtemelen.

Bu itirafla başlamak istemiştim ama benden önce davranarak şöyle dedi: "Zayıflık olarak gördüğün şeyleri bir anlaşmazlıkta bana karşı koz olarak kullanabileceğin hiçbir durum yok. Bunu iki kez yaptın ve sana söylüyorum üçüncü kez olmayacak."

"Biliyorum. Yapmalıydım-"

Bir elini kaldırdı, başını yana eğdi ve gözlerini kapattı. "Daha bitirmedim."

Kabine yaslandım. "Özür dilerim."

Parmaklarını masanın üzerinde birleştirdi. "Eğer gerçekten bu işi yapamayacağımı düşünüyorsan -ve Kontrol Manyacı Patron düşmeni kalıcı olarak *evet*'e çevirdiğin için değil- o zaman bu ilişkiyi bitirmeliyiz."

Göğsümdeki baskıya bakılırsa artık rüzgâr hızıyla koşuyordum. "Hayır, Zelda. Bu değil-"

"Ben. Bitirmedim. Bitirmedim. Henüz." Bana votkayı donduracak kadar soğuk olduğuna yemin edebileceğim bir bakış fırlattı. "Sana yardım edebilirim Ash ve yardım etmek *istiyorum*. Ama bu oyunu oynamaya devam etmeyeceğim, bana biraz ilerleme kaydetmem için izin veriyorsun ama özerkliğinin azaldığını ve boğulduğunu gördüğünde her şeyi kapatıyorsun."

Daha önce hiç bu kadar kesin bir şekilde kıcıma tekmeyi yememiştim.

Ben o darbenin etkisinden kurtulmakla meşgulken garson kız geldi. Siparişlerimizi sıraladık -benim için bir omlet, Zelda için her şeyden biraz. Sonra yine yalnız kaldık.

"Şu anda çok fazla şey düşünüyorsun." Menüleri topladı ve masaya vurdu. "Onları hangi sıraya koyacağını ya da nasıl kullanacağını bilmiyorsan sorun değil. Bu gece bunların hiçbirini yapmak zorunda değilsin. Her şey değişene kadar iki haftanız var ve o zamana kadar geçişi kolaylaştırmak için elimde değerli bir yedek olacak." Menüleri tutucularına geri koydu. "Artık işim bitti."

Kendimi kabinde oturur halde tutmaya ve bu kelimeleri havadan kapıp itmeye çalışmam gerekiyordu. Tek yapabildiğim bir elimi alnıma götürmek oldu. "İstifanı kabul etmiyorum."

Yanlış bir adımdı ama yine de attım. Neden şimdi kendime yardım etmeye başlayayım?

"Size işiniz hakkında biraz daha bilgi sahibi birini bulacağım," diye teklif etti.

"Başka birini istemiyorum," diye cevap verdim içimdeki tüm pislik kibirle. Ki bu çok fazlaydı. "Senin şu planını duymak istiyorum. Bugün ben ofis dışındayken yapmaya çalıştığın büyük soygunu."

Bu onun güzel yüzüne bir gülümseme kırıntısı getirdi. "Benim planımla başa çıkamazsın."

"Planla başa çıkamaz *mıyım*?" En iyi Jack Nicholson sesimle karşılık verdim. "Planla başa çıkamazsın. Bu planın tamamı düzensiz."

Zelda yüzünü ellerinin arasına gömerek kahkahalar attı. "Sana sınırlar koymak için çok uğraşıyorum ama sonra sen sevimli, komik ve sevimli olmaya karar veriyorsun ve şimdi çok ciddi konuşmam cehenneme gidiyor."

Ellerini çektim ve kendi ellerimde tuttum. "Bugün sıçtım batırdım Zelda. Her şeyi mahvettim."

Omuz silkti. "Hemen hemen."

"Doğru ya da yanlış, bu öğleden sonra içeri girdiğimde sanki halı altımdan çekilmiş gibiydi. Kıçımın üstüne düşmüştüm." Ellerini sıktım. "Dizginleri teslim etme konusunda iyi değilim. Sana güvenmek istiyorum. Sihrini konuşturmana izin vermek istiyorum. Doğru yapmam için bana bir şans daha ver Zelda. Daha iyisini yapmama izin ver."

"Tek yapman gereken daha azını yapmak," dedi gülerek. "Çok fazla şey yapıyorsun. Bu yüzden babanın ofisindeki fazlalıkları toplamak için fazladan el bulmaya çalışıyorum."

"Bana teklifi anlat," dedim, hâlâ ellerini tek can simidimmiş gibi tutuyordum. "Ben öfke nöbeti geçirirken, New Bedford'da bulunabilecek birkaç adaydan bahsetmiştin, değil mi? Yoksa ben de mi o konuşmayı hatırlayamadım?"

Zelda, "Hayır, bunu o göt kulaklığından gayet iyi duydun," diye cevap verdi. "Gördüğüm kadarıyla sen ve baban olaya ya-ya da perspektifinden bakıyorsunuz, oysa her ikisi de olmalı. Boston ya da New Bedford değil, Boston ve New Bedford, uzak ve New Bedford ve başka herhangi bir kombinasyon. İnsanlar bu esnek düzenlemelere tahmin ettiğinizden daha fazla açık. Benim yararlanmak istediğim kısım da bu çünkü babanızın müşterilerinin hesaplarının şehir dışına gönderilmesi sorununu ortadan kaldırıyor. Yersiz de olsa büyük şehirlere karşı bir kızgınlık olduğunu tahmin ediyorum. Değil mi?" Dudaklarımı avucuna bastırırken başımı salladım. "Doğru, tamam. Yani, *küçük şehirdeki et pazarı* dramınızı *umursamayan büyük şehir muhasebecisine* yaslanmak yerine, New Bedford'a personel yerleştirir ve onları sistemlerinizi kullanmaları için eğitiriz."

"Bu hareketi ben de denedim," dedim nazıkçe. "Yöntemlerine ve yönetimine yönelik bir eleştiri olarak yorumlandı."

"O halde hamleyi uyarlayın, vazgeçmeyin."

Bunu düşünürken avucunu tekrar öptüm. Tek bildiğim babamla bir türlü anlaşılamadığımızdı. Aynı dansı farklı bir şarkıya ayarlayarak bunu nasıl değiştirebileceğimi göremiyordum.

"Aklıma gelen tüm uyarlamaları denemiş olsam da seni anlıyorum. Aslında bunu kendi başıma çözmeye çalıştım Zelda. Zorlamadım."

"Doğru, çünkü gelinlik butiklerini ziyaret ettiğim akşamları sıkıştırmaya ayırıyorsun."

Elinin içine doğru inledim. "Bu konuyu açma. Tekrarını istemediğin sürece."

"Bunu ister misin Ashville?" diye sorarken gözlerinde zevk dans ediyordu.

Dünyadaki her şeyden daha fazla.

Garson o anda tabaklarımızla geri döndü ve beni Zelda'nın ellerini bırakmaya ve dilimde yanan tepkiyi tutmaya zorladı. Ama gözlerimi ondan ayırmadım.

Krep, yumurta, domuz pastırması ve sipariş ettiği diğer her şey bize kaldığında, "İstifanı kabul etmiyorum" dedim.

Sözlerimi tartıyormuş gibi iki elini kaldırdı. "Bu sana mı bağlı?"

Başımı öne eğdim. "Öyle olduğunu düşünmek isterim."

"Peki ya ben? Benim söz hakkım yok mu?"

Tabağından bir parça pastırma aldım ve düşünceli bir şekilde çiğnedim. "Tabii ki istiyorsun. Gerçekten gitmek isteseydin seni övgü dolu bir tavsiyeyle gönderirdim ama istemiyorsun. Daha iyi olmamı istiyorsun. Kendimi toparlamamı istiyorsun ve kalmak istiyorsun."

Kreplerini şuruba batırdı ve parmağından bir damla yalayarak kanımı lav haline getirdi. "İşte böyle Ash. İşte böyle adil dövüşürsün."

ZELDA

Ash'in misafir odasının kapısından beni izlediğini hissettiğimde, daha önce bıraktığım çamaşırları katlamayı yarılamıştım. Lokantadan eve geldiğimizde tişörtünü ve spor şortunu giymişti ama geçen bir saat içinde - ya da koridordan aşağı inerken- tişörtünü kaybetmişti. Şikayet ettiğimden değil.

Bakışları sürekli ve derindi, sanki giysilerimin içini, tenimi, en küçük parçama kadar görebiliyordu. Her şeyi görüyordu ve eğer dağınık olduğumu fark ettiyse bile umursamıyordu.

Eğlencenin bir kısmı da onu görmezden gelmekten geliyordu. Gömlekleri silkelemek ve havluları çekiştirmek, onları özenle katlanmış yığınlar halinde sıkıştırmak, otoriter, huysuz bir adam tüm bunları izlemiyormuş gibi davranmak.

Eğlencenin bir diğer kısmı da eşikten uzaklaşıp odanın içinde gezineceği ve bana ne istediğini söyleyeceği anı beklemektir. Bu öğleden sonra onunla yatmış olmam ya da işinden ayrılmakla ilgili gerçek bir tehdit savurmuş olmam önemli değildi. Yine de bu gece beni sahipleniyormuş gibi becerecekti ve ben de daha fazlasını isteyecektim çünkü *bu şekilde* sahiplenilmek hayatımın en iyi, en özgürleştirici deneyimiydi.

Ash ellerini kalçalarımın altına götürdüğünde ben yıpranan bir tişörtün etek ucuyla meşguldüm, dokunuşunda ısrarlı bir ısrar vardı.

"Kızdığın zaman çok ateşli oluyorsun. Çok ateşlisin," dedi kot pantolonumu açarak. "Burada bekle ve sisteminden nasıl çıktığını izlememe izin ver."

Onun isteğine karşı gelerek kıcımı sikinin üzerinde salladım ve parmaklarını içine daldırırken başımı göğsüne yasladım.

Külotumu.

"Sırf bu yüzden," diye gürledi, "her şey çok daha kötü olacak."

Cevap vermedim çünkü bu hesapta daha kötüsü daha kötü demek değildi ve yalvarmak durumu daha iyi hale getirmeyecek ya da kötünün derecesini azaltmayacaktı.

"Beni görmezden geliyorsun, öyle mi?" diye sordu.

"Sadece seks canavarı moduna kesintisiz geçmene izin veriyorum."

"Yeterince adil, Bayan Besh." Ayaklarımı birbirinden ayırdı ve iki parmağını uyarılmışlığında gezdirdikten sonra klitorisimin iki yanına bastırdı. "Yine de yeterli uyarıda bulunmadığımı söylemeyin."

İlk başta, hafif, yetersiz, ancak okşama olarak algılanabilecek türden vuruşlar yaptı ve bu beni kızdırdı. *Bir gün* olmuştu ve onun *çok daha kötü* planının *bir* parçası olsa bile katlandığım onca dramadan sonra oyun oynayacak sabrım yoktu. Yine de bu vuruşlar birbiri üzerine inşa edilmiş gibiydi, hız ve yoğunluk değişmese de birbiri ardına tırmanıyor ve artıyordu.

Bana klitorisimin *yakınındaki* iki parmağından başka bir şey vermedi - doğrudan temas bile etmedi - ve klitorisimin arkasında basınç toplanırken, bir balon gibi dolup genişlerken sıcak ve nefes nefese kalmıştım. Çok yakındım, çok-

Durdu. *Durdu*. Serbest kalmama bir vuruş kala geri çekildi, elini kot pantolonumdan çekip parmaklarını ağzına götürdü. Ona doğru döndüğümde kendini beğenmiş bir sırıtışla beni karşıladı, kızarmış, içi boşalmış ve *her şey için* ama en çok da onun için çaresizdim.

"Bu senin için hayal kırıklığı oldu mu?" diye sordu yatakta arkasına yaslanmış, ayak bileklerini çaprazlamış ve parmaklarının ucu dudaklarında gezinirken. Tam bir piç gibi davranıyordu ama bunu çamaşırlarımı bozmadan yapacak kadar da akıllıydı. "Tatmin edici değil, belki?"

Ellerimi saçlarımın arasından geçirdim. "Bu da neydi böyle?"

Bana doğru bir parmak salladı. "Kıyafetlerini çıkar ve buraya gel."

"Sonra ne olacak?" Bağırdım, göbeğimin her sıkışında biraz daha ölüyordum.

Bu boşluk canımı *yaktı*.

Kot pantolonumu işaret etti. "Çıkar. Şimdi."

Varsayılan tepkim itaat etmektir ama onun yüksek tonda konuşması - bugün ondan duyduğum onca yüksek tonda sözden sonra- kollarımı göğsümde kavuşturarak ters ters bakmama neden oldu. "Kibarca sorsan ölür müsün?"

Başını iki yana salladı. "Hayır, olmaz. Ama kafanın içinde bir dakika daha geçirip bir şeyler düşünmek ve kararlar almak *seni* öldürür. O yüzden, dediğim gibi, lanet olası kıyafetlerini çıkar ve buraya gel."

Hiçbir şey söylemediğim bir dakika oldu. Konuşmadım, hareket etmedim, başka tarafa bakmadım. Sözlerini kafamda yavaş bir döngüde tekrar ettim çünkü ben anlamadığım halde onun neye ihtiyacım olduğunu nasıl bildiğini hala anlamıyordum.

Ash cebinden bir prezervatif çıkarıp şortunu ve boxer'ını tekmeledi. Bacaklarını temelde sınır tanımaz bir şekilde ayırdı ve ben kalça duruşum ve somurtkan bakışlarımla orada dururken sikini yumruklayarak okşadı.

"Gel bakalım," dedi yatağı okşayarak. "Sana bu prezervatifi ağzınla taktırmadan önce. Ve bu kadar somurttuğun yeter, aşkım. Bu sikin senin amına gömülmekten daha iyi yerleri olduğunu düşündürtüyorsun bana."

Tişörtümü çıkarıp ağzı bozuk piçin kafasına fırlattım. Sütyenime de aynı muameleyi yaptım.

"Ash, "Bu tişörtle mastürbasyon yapmayacağımı ya da sütyenini kullanarak ellerini arkadan bağlayıp sana izletmeyeceğimi sanıyorsan yanılıyorsun," diye düşündü.

Gömleği yüzüne bastırdı ve kalan kokumu içine çekti. Kot pantolonumu çıkarırken gözlerimi kaçırmak zorunda kaldım çünkü beni bu şekilde içine çekmesinde ilkel bir şey vardı, kategorize etmek istediğim ama bu süreci başlatacak kelimeleri bulamadığım bir şey. Ve hala çok acıtıyordu. Bu tür çarpık ihtiyaçlar çözülmeli, çözülmeliydi. Göz ardı edilemezdi. Ben de ona külotumu fırlattım.

"Bunlar," dedi, siyah pamuklu bikinileri tutarak, "bir hediye ve onları saklıyorum. Seni ofisimde becermeme izin verilmiyor olabilir ama son baktığımda, sen benden bir metre ötede, yine o çok şık sekreter eteklerinden biriyle otururken külotunun içine girmene bir kısıtlama yoktu."

"Eğer yarın programınızda zaman bulabilerseniz-" Prezervatifi kaptım ve paketi yırtarak açtım. Elim şaftının köküne dolanırken, lastiği uzunluğundan aşağı doğru öptüm. "-İstediğin kadar külotumla oynayabilirsin."

Ash kalçama uzanarak beni daha yakına çağırdı. "Buraya gel. Sikimin üstüne otur."

Artık tartışmak, hatta kavga etmek bile istemediğimden, bir dizimi yatağa koydum ve kendimi onun kucağına bıraktım. Şaftını kıvrımlarımın arasına sokmasına izin verdim, beni istediği gibi konumlandırmasına izin verdim, parmaklarını kalçalarımın yumuşaklığına, kıcıma sokmasına izin verdim ve göğsümün ortasında bir yerde nabzını hissettiğime emin olana kadar beni aşağıya çarpmasına izin verdim.

"Sür beni," diye emretti, kalçalarımı onun itişlerine uyacak şekilde hareket ettirerek. "O memelerin zıplamasını izlemek istiyorum."

Göğüslerim zıplamak için çeşitlilik göstermiyordu ama Ash'e bunu söyleyemezdik çünkü siki beni ikiye bölüyordu ve klitorisim onun tabanına karşı törpüleniyordu ve parmakları cildime acımasız yarıklar kazıyordu. Kalçalarının her çırpınışı ve sarsıntısı içimde elektrik sarmalları oluşturuyor, her sarsıntı bir öncekinden daha güçlü ve keskin oluyordu.

"Ash," diye soluklandım, ellerim denge için göğsündeydi ama düşmeme izin vermeyeceğini biliyordum. "*Ash.*"

"Benim için gelmeye hazır olduğunu düşünüyor musun, aşkım?"

Başımı sallayıp "Evet, lütfen" derken göğsümden feryat figan, histerik bir hıçkırık yükseldi.

"O zaman seni oraya götüreceğim." İtişlerini derinleştirdikçe çenesindeki ve boynundaki kaslar kıvrıldı ve zıpladı ve beni daha hızlı hareket ettirdi, beni bunun için çalıştırırken başparmakları kemiklerimi deldi. Gözlerimi kapattım çünkü onları açık tutamazdım, bu hisleri yaşayamazdım ve onun karın kaslarının gerginliğini, omuzlarının sert çizgisini, birleştiğimiz yere açgözlü, erimiş bir şekilde bakışını izleyemezdik.

Orgazm beni gafil avladı, göbeğimin acımasız bir şekilde sıkılmasını, küçük başlayan ve Ash'in göğsüne yayılana, nefes nefese kalana, titreyene ve gücünden titreyene kadar durmayan bir his dalgası izledi.

Ayrıntıları yakalayamamış olsam da Ash'in boşalırken kıcımı sıkıldığını ve adımını söylediğini hatırlıyordum. O zamandan beri hiçbir şey söylemedi, sadece beni kollarının arasına aldı, saçlarımı düzeltti ve alnımdan öptü. Bana uzun bir süre sıkıca sarıldı ve işte o zaman zihnimde toplanan kelimeleri duydum.

Onu sevebilirim.

Onu zaten seviyor olabilirim.

Yüzümü boynuna bastırmak ve ona bu itirafları iletmek ve sonra bu itirafları bana iade etmesini istedim. Ondan

Beni mahvettiğini ve mahvolduğumu biliyordu çünkü neye ihtiyacım olduğunu onda birine kadar biliyordu ve şimdi sadece daha fazlasını, hepsini, her şeyi isteyen harap olmuş, mahvolmuş bir kadındım.

"Şimdi hayal kırıklığına uğradığına inanmıyorum," dedi sesi boğuklaşarak. "Böyle bir şeye ihtiyacım olduğunu nereden bildin?" diye sordum.

Parmak uçlarını kürek kemiklerimin arasında gezdirirken şöyle dedi: "Çünkü seni tanıyorum. Düşünmeme gerek yok. Sana dokunuyorum ve biliyorum."

Gözlerimi kırpıştırarak ona baktım, acaba o da beni mahvettiğini biliyor muydu?

ZELDA

Muhtemelen hakkımda bilmek istemediğiniz BİR ŞEY, adet öncesi sendromumun cehennem gibi doğasıydı. O kaltağa göre saat bile ayarlayabilirdiniz. Hiç şaşmadan, döngümün yeniden başlamasına on gün kala, semptomlardan oluşan bir on sekiz tekerlekli araç üzerime doğru gelirdi.

Meşhur kramp ve ruh hali ikilisi vardı ve her zaman baş ağrısı ve açlık, üşüme ve sindirim huysuzluğu ve şişkin göbek ve sütçü memeleri nedeniyle bol kıyafetlerden önce bir veya iki gün yorgunluk yaşadım.

Oh, ve azgın şey. O kısım *aşırı* oldu.

Üreme hayatımın bu noktasında, vücudumun çalışma şeklini iyi tanıyordum ve nasıl idare edeceğimi biliyordum. Elbette bu bir rahatsızlıktı ama devam etmek için yeterli numarayı biliyordum.

Her şeyin aynı anda ortaya çıktığı zamanlar hariç. Sadece özel aylarda bu semptomlar birkaç güne yayılmak yerine aynı günde bir araya gelirdi.

Ash'in Perşembe öğleden sonra beni bir gemi kazasından sonra kıyıya vurmuş gibi yazıcının üzerinde bulmasının nedeni buydu. Gerçekte, önce telefonundan başını kaldırmadan yanımdan geçti ama sonra geriye doğru koşarak "Burada neler oluyor?" diye sordu.

Hâlâ makinenin üzerine eğilmiş bir şekilde, "Sıcak. Isıtma yastığı gibi."

Elini sırtıma koymak için uzandı ama son anda fikrini değiştirerek elini cebine soktu. "İyi... iyi misin?"

"Evet." Makinenin sıcaklığı muhteşem bir rahatlama sağlıyordu. "Sadece bir dakikanızı alacağım."

"Yazıcıyla mı?"

"Evet."

Sonunda elini sırtımın alt kısmına götürdü ve neredeyse sevinçten ağlayacaktım çünkü uyguladığı hafif baskı mükemmeldi. "Neden bana sorunun ne olduğunu söylemiyorsun?"

"Çünkü ben iyiyim. Söz veriyorum." Makineyi ittim ve omuzlarımı geriye doğru zorladım. Şu anda büyük, hımbıl bir kazak için neler yapmazdım. Tüylü, gri ve şekilsiz bir şey. En iyi hımbıl kazaklar her zaman gridir. "Kayıt odasından bir şey almamı ister misin? O tarafa doğru gidiyordun."

Kaşlarını çatarak saçlarımı kulağımın üzerinden geçirdi. "Bana yalan söylemeyi bırak. Solgun görünüyorsun ve donanıma sarılıyorsun. Bunların hiçbiri 'tamamen iyi' olarak nitelendirilemez."

Ash'i kadın bedeninin gerçekliğinden ve çeşitli işlevlerinden koruyacak enerjim olmadığı için, onunla bu alanı nasıl kuracağımı bilmesem bile. Karnıma doğru belli belirsiz bir hareket yaparak, "Sadece biraz kramp girdi. Gececektir."

Ne demek istediğimi anlamadan önce Ash'in gözlerinde tam yedi saniye süren boş bir şaşkınlık vardı. Yedi saniye. Sonra kendi kendine başını salladı ve saatine baktı. "Bugünlük gidelim. Bir şeyler getirtiriz. Ne istersin?"

Ofisini işaret ettim. "Şu işi bitirmelisin-"

"Yaptım," diye araya girdi. "Bu gece son bir kez okumak için son taslağı bastım." Çıktı tepsisine uzandı ve kanıt olarak kâğıtları havaya kaldırdı. "Ne istiyorsun aşkım? Lütfen söyle bana."

Ayakkabılarıma baktım çünkü bunu nasıl yapacağımı bilmiyordum. Utanç meselesi olmamasına rağmen bu parçamı bir başkasıyla nasıl paylaşacağımı. Aksine, bunu hep kendi başıma halletmişim. İlk regl dönemimi ve onu takip eden tüm regl dönemlerini tek başıma atlatmışım. On yedi yaşındayken jinekoloğa giderken kendime eşlik etmiş ve doğum kontrol tercihlerimi doktorum dışında kimsenin rehberliği veya desteği olmadan yönetmişim.

"Sizi rahatsız etmek istemem," dedim.

Konu patronum-oda arkadaşım-seks-canavarımla bu tür şeyleri paylaşmaya geldiğinde, neyin normal olduğunu bilmiyordum. Kibar umursamazlık olayının erkeklerin vajinaları sadece oyun alanlarıymış gibi göstermelerinin kabataslak bir yolu olduğunun farkındaydım ama bazı erkeklerin bunu yapmadığını fark etmemiştim.

Bu konuşmaya kadar kulaklarını tıkayıp la-la-la yapıyorlardı. Bunu önemseyen gerçek erkekler olduğunu bilmiyordum.

"Daha iyi hale getirememek beni rahatsız ediyor," diye yanıtladı.

Kollarımı gövdemın etrafına doladım ve ona hızlı bir omuz kaldırma hareketi teklif ettim. "Belki pizza sipariş edebiliriz."

Ash yüzünü buruşturdu, ellerini ceplerine soktu. Bunun pizzaya karşı bir tepki mi yoksa başka bir şey mi olduğunu bilmiyordum.

"Ne tür pizza?" diye sordu. "İnce hamurlu mu, derin tabak mı, tuğla fırın mı?" "İnce hamur," dedim. "Eğer senin için uygunsa."

Onaylar gibi bir ses çıkardı. "Bu ince hamurlu pizzanın üzerine ne koyuyoruz, aşkım?"

Üstümüzdeki havalandırma kükredi ve ben şu anda bir yaz gününde hipotermiden ölüyordum. Aman *Tanrım*. Ne zaman üşüsem, ısınmak için yapabileceğim hiçbir şey yoktu. Sadece beklemek zorundaydım. "Biber, mantar ve sucuk," demeyi başardım.

Bir kez daha homurdandı, bir kez daha başını salladı. "Peki ne içiyoruz?"

Avuç içlerimi kollarıma sürttüm. "Biraya ne dersin? Blue Moon gibi bir şey."

"Ormanın bu yakasında Trillium buğdayı olacak ama elbette," diye cevap verdi, telefonunu hayata geçirerek. "Tatlı olarak bir şey ister misin?"

Tüylerim diken diken olup göğsümden bacaklarıma doğru inerken başımı salladım. "Hayır, birkaç gün daha çikolataya ihtiyacım olmayacak."

"Tanrı aşkına, *buraya* gel," dedi telefonunu karıştırırken. "Titriyorsun." Açık koluna girdim ve ona doğru yığıldım. "Bir şeye ihtiyacın var mı? Evde reçetesiz satılan ağrı kesicilerimiz var ama ihtiyacın olabilecek başka bir şeyim yok."

Avuçlarıımı gövdesine bastırdım çünkü o kadar sıcaktı ki, sıcak su şişesi gibiydi. "Gelecek haftaya kadar olmaz. Bu sadece bir başlangıç," diye cevap verdim. "Yardıma olacaksa, lütfen açılış gösterisinin ana etkinlikten daha kötü olduğunu bilin."

Ash telefonuyla işini bitirip cebine geri koydu ve şakağıma bir öpücük kondurdu. "Bunu kafamda birkaç kez evirip çevirdim ve bir zorba gibi görünmeden sana özür dilemeyi bırakmanı söylemenin bir yolu olduğunu sanmıyorum ama söylüyorum. Tüm programın zor olması umurumda değil. Fark etmediysen söyleyeyim, sana ve vücuduna doyamıyorum. Ve eminim ki ihtiyacım olduğunda benimle nasıl ilgilendiğini unutmamışsındır. Planım

iyiliğe karşılık veriyorsun ve bunu kabul etmelisin. Özür dilemek yok. İyiymişsin gibi davranmak yok. Hassas olduğumdan endişelendiğin için kırılğan erkek bilincimi korumak yok."

Eğer şu anda göğsümü dolduran duygu aşk değilse, ne olduğunu bilmiyordum. Aslında bilmek de istemiyordum. Günlerimi, göğsümü yaran o uçsuz bucaksız, ışıltılı duygudan daha iyi bir şey bekleyerek geçirmek istemiyordum.

"Teşekkür ederim," dedim.

"Lafı bile olmaz." Beni ofisine götürdü ve masasının önündeki iki koltuğu işaret etti. "Otur."

Takım elbise ceketini kapının arkasındaki askıdan aldıktan sonra omuzlarıma örttü. "Toparlanmam için bana bir dakika ver."

Başımı salladım, paltomun kaymasını önlemek için elimle yakalarını kavradım. Ash'in dizüstü bilgisayarını ve yazıcıdan aldığı raporu dosyalamasını izledim. Masasına tereddütlü bir bakış attı, sanki başıboş belgeleri mi düzelteceğine yoksa eve başka bir proje mi götüreceğine karar verememiş gibiydi. Sonunda bileğini çevirdi ve saatine göz kırparak, "Arabamız beş dakika içinde burada olacak," dedi.

"Arabaya binmemize gerek yok," diye cevap verdim. "Yürüyebilirim. Ya da metroya binebilirim. Gerçekten."

Ash bu itirazı görmezden gelerek çenesini masama doğru eğdi. "Çantayı alacağım ve bilgisayarından çıkışını yapacağım. Yapmamı istediğin başka bir şey var mı?"

Ayağa kalktım ve "Sistemlerim var. Bunların hiçbirini benim için bozma."

Onu eşyalarımın uzaklaştırdım ve hızlıca kapattım. İşim bittiğinde onu süitten çıkıp asansöre kadar takip ettim. Kollarını bana doğru açtığı anda durakladım, önce takım elbisesinin ceketini çıkardım, sonra da ona sokuldum.

"Isındın mı?"

Başımı salladım. "Lobide akşam haberlerinde bu gecenin A bloğu gibi görünerek yürümek istemiyorum. Ne demek istediğimi anlıyorsunuz. O bölümde her zaman bir trajedi pornosu vardır. Büyük boy bir palto ya da battaniye tarafından yutulmuş ölü gözlü bir kadın. Ön bahçelerinde pijamalarıyla oturan insanlar. Bir tür kazada ayakkabılarını kaybeden biri. Bu tür şeyler."

"Senin gözlerin ölü değil," dedi.

"Çok nazıksın." Başımı onun pazusuna yasladım. "Ve hoşgörölüsün." Pasaklı çenesi yanağıma sürtündü. "Hayır. İkisi de değil."

"O zaman annen ve kız kardeşin sana öğretti-"

"Hayır, o da değil." Asansör kapısı açıldığında kolunu kapının bir kenarından tutarak önce benim çıkmamı işaret etti. "Araba şimdi burada olmalı." Lobiye geçip dışarıya, yaz neminin duvarına adım attığımızda eli sırtımda sabit bir şekilde bana yol gösterdi. Bu beni hem üşütüyor hem de terletiyordu, hiç hoş olmayan bir kombinasyon. SUV'un kapısını açıp beni bank koltuğına oturttuğunda karnımdan aşağı bir spazm indi. I benim için bile nezaketsiz bir homurtu ile gitti.

Ash arkamdan atladı ve sordu, "Klimayı kısabilir misin? Sağ ol dostum. Minnettarım." Bir eliyle saçlarımı düzelitti ve beni kollarının arasına aldı. "Senin için başka ne yapabilirim?" Sanki teklifini geri çevirmek üzere olduğumu biliyormuş gibi ekledi: "Yani bana bir iyilik yap ve şu anda kendimi işe yarar hissetmeme izin ver. Bana senin için yapabileceğim bir şey, yardım edebileceğim bir yol ver. Eğer vermezsen, kendi çözümlerimi icat edeceğim ve Tanrı biliyor ki bunlar çok fena karışıklıklar olacak."

Bir kahkaha göğsümden yukarı doğru yükseldi. "Yapabileceğin tek bir şey var."

ASH bira şişesini geri itti ve derin derin içti. Şişeyi boş olarak yere bıraktığında tatmin olmuş bir inilti çıkardı. "Kahretsin, bu çok güzel. Bunu her ay yapmamızı istemek benim için uygunsuz mu?"

Ona doğru biraz su döktüm ve bir dilim pizza daha almak için banyosundaki derin küvetin kenarına uzandım. "Uygunsuz değil. Sadece... alışılmadık. Bazı şeyler hakkında açık olmaya alışık değilim."

Ash bir an beni inceledi, kaşları sanki detay vermeme bekliyormuş gibi kalkıktı. Ben anlatmayınca, "Benimle paylaşamayacağın hiçbir şey yok. Bizim için bir şeyi değiştirecek hiçbir şey yok."

Bu artık hormonlarımın iniş çıkışlarıyla ilgili değildi. Söylenmemiş, açıklanmamış her şeyle ilgiliydi. Nerede olduğumun hikayesi,

Neden gittiğimi, neden gitmek zorunda kaldığımı ve bir erkeğin beni Ash'in önemseydiği gibi önemsemesinin ne anlama geldiğini anlayamadığım tüm nedenleri.

O beni izlerken ben dilimimi mideye indirdim, altın sarısı saçları ıslak elini gezdirmekten kararmıştı, geniş göğsünde su parlıyordu, bacakları benimkilerin arasında uzanıyordu.

Dışarıdan bakıldığında, her şeyi boşaltmak için mükemmel bir zaman gibi görünüyordu. Hayatımın bu yeni yorumunda görmezden gelmeyi planladığım tarihin her cildini açacak ve ona yarım dikilmiş paraşütü de gösterecektim.

Ama bu o gece değildi. Değildi. Su çoktan soğumuştı ve pizza neredeyse bitmişti. *Kurulanma ve giyinme* süreci için ara vermek zorunda kalacağım bir hikayeye başlamak mantıklı değildi, *banyoda tüketilen pizza ve birayı temizleme sürecinden* bahsetmiyorum bile ve bu aralardan sonra *bir* hikayeye yeniden başlamak bifttek bıçağıyla pilav yemek gibiydi. Ayrıca, yarın kız kardeşinin düğünü için yola çıkmamız gerekiyordu. Şu anda çok fazla şey oluyordu. Daha iyi zamanlar gelecekti ve geldiğinde her şeyi açıklayabilecektim.

"Biliyorum," diye cevap verdim.

Ash bir dakika daha bana baktı ve konuyu zorlamak ister gibi görünse de sonunda bakışlarını yerdeki altılı pakete çevirdi. "Bir tane daha ister misin?"

Kabuğumun son parçasını da kemirdim. "Hayır, teşekkürler, ama benimle bir deney yapıp yapamayacağınızı merak ediyorum."

Kollarını küvetin kenarına yerleştirdi. "Deney nedir?"

Suyun altındaki bacaklarımıza baktım, şaftı göbeğine doğru dolgun ve kalındı. Bu, sonucunu merak ettiğim bir deney değildi. Bu sonuca tek başıma ulaşma konusunda oldukça tecrübeliydim. Bu konuda başka kimseden yardım almamıştım. Ayın bu noktasında olmazdı. "Orgazmla krampları hafiflettiğin."

Bir süre durakladıktan sonra, "Buna var mısın?" diye sordu.

Kendi dizimle onun dizini dürttüm. "Bu benim için tuhaf, unuttun mu? Öyle olmasaydı sormazdım."

Ash ayağa kalktı, küvetin ucuna doğru bir su dalgası hücum etti ve vücudunda küçük bir sağanak oluştu. Dışarı çıkıp beline bir havlu sararken, "Orada kal," diye emretti.

Hızlı bir hareketle pizza kutusunu ve bira şişelerini topladı ve odadan çıktı. Bir süre sonra elinde temiz havlularla geri döndü.

"Siz ne zaman isterseniz ben bu deneye başlamaya hazırım."

Küvetten çıktığımda beni birkaç havluyla sardı, bu da amaçladığından daha fazla deli gömleği-burrito karışımı bir etki yarattı ama beni rekor sürede kurutmayı başardı.

İş yatağa girmeye geldiğinde ustaca koreografisi yapılmış hareketler yoktu ve en iyi kısmı da buydu. Sadece çarşafların arasına girdik, tenimiz hala banyo suyundan tazeydi ve kanımız biradan dolayı uğulduyordu ve biraz da beklenti içindeydik. Yastıkların üzerine yerleştik, sanki dünyada birbirimizle geçirecek çok zamanımız varmış gibi öpüştük ve birbirimize dokunduk.

Elleri göğüslerimin üzerinde geziniyor, ovmadan, çimdiklemeden, ısırmadan önce onay için hep bana bakıyordu. Karnım da onu takip etti ve aşağı inip bacaklarımın arasına dalarken avuçlarını nazik, saygılı hareketlerle tenimde gezdirdi. Şaftı kalçamda ağırlaşmıştı ve içimde inanılmaz bir his uyandıracağını biliyordum, adet öncesi vajina masajı gibi. Bunun bir şey olması gerekiyordu.

"Ağırlığımı sana veremeyeceğim kadar hassassın," dedi Ash dudaklarına karşı. "Farklı bir şey deneyebilir miyiz?"

Kafamda bu, *fikrimi değiştirdim ve bu gece seni becermek istemiyorum, bu yüzden şimdi The Office'in tekrarlarını izleyeceğiz* anlamına geliyordu.

"Oh. Tamam," dedim. "Eğer istediğin buysa."

"Aferin kızım," diye mırıldandı, kendini ve vajina masajı için tuttuğum sikini üzerimden çekerek. "Şimdi benim için pencereye doğru yuvarlan."

Bu harikaydı. Sadece...harikaydı. Kendime bir daha asla seks çalışmaları önermemem gerektiğini hatırlatmam gerekiyordu çünkü sonunda bir duvara bakacak ve zahmetim için sıfır orgazm olacaktım.

Gittim ama "Misafir odasında takılmak benim için daha mantıklı" dedim.

"Ne var? Neden? Hayır. Sen burada kalıyorsun." Ash elini dizimin altından geçirdi. Parmaklarını tümseğimin üzerinde gezdirdi, her geçişinde bana sadece ufak dokunuşlar yapıyordu. Bu hafif, alaycı şeyde çok iyiydi. Bundan nefret ediyordum. Ona doğru eğildim çünkü ben de buna bayılıyordum. "Seni göremiyorum, bu yüzden rahatsız olursan yüksek sesle konuşman gerekecek. Tamam mı?"

Ohhhhhhh. Beni arkadan becermek için dönmemi istedi. Tamam o zaman.

"Zelda. Benimle konuşmalısın, aşkım."

"Evet," diye başardım. "Evet, bu iyi."

"İyiden daha iyiye gidiyoruz. Bu deneyin ikincil hedefleri neler? Sersemlemiş ve nutku tutulmuş bir halde bana baktığın türden istisnai bir orgazmdan mı bahsediyoruz? Yoksa senden alabildiğim kadarını alıp sersemlemiş ve nutku tutulmuş bir *şekilde* bakmanı mı?"

"Evet," diye cevap verdim, dokunuşuna doğru eğilerek.

Güldü ve arkamdan prezervatif paketinin hisşirtısı duyuldu. Bu meseleyi hallettikten sonra Ash kolunu belime doladı, diğer eliyle de bükülmüş bacağımla onunkinin üzerine sabitledi ki bu tam da kulağa geldiği gibi Twister'dan esinlenmişti.

Bu pozisyonu bir saniyeden fazla düşünseydim, kapağı yarı açık bir sardalya konservesine benzediğimi fark ederdim. Bu, anılar için fotoğraflanmasını istediğim türden bir seks değildi. Aslında *hiçbir* seksin fotoğrafının çekilmesini istemiyordum ama özellikle de bacağımın yukarıda, sardalyalarımın dışarıda olduğu ve vücudumun Şükran Günü yemeği kadar dolgun olduğu bu seksin.

Ama lanet olsun, iyi hissettiriyordu. "Hazır mısın?" diye sordu.

"Evet ama lütfen omzunu tekrar incitme. İkimizin de sakatlanmasına gerek yok."

Boynumun omzumla birleştiği yeri öptü. "Buna izin vermeyeceğim."

Sonra içime doğru itti, şaftı ağır ve talepkârdı. Hıçkırıkla daha fazlası için yalvarma arasında bir şey haykırdım ve bu pozisyonun doluluğuna teslim oldum. Sıkıştırılmışım ve iyice gerilmişim ve bunu kabul etmekten başka yapabileceğim bir şey yoktu.

Sustuğunda arkasına uzandım ve granit oymalı kık yanağını sıktım. "Sakin durma."

Ash elini karnımın üzerine koydu, parmakları göbeğimle klitorisim arasındaki mesafeye uzanıyordu ama beni kızdırmıyordu. İçimde hareket ederken beni sabit tuttu, bakışları birleştiğimiz yere sabitlendi. Çekilirken dudaklarından mırıltılı küfürler ve kırık hırıltılar döküldü. Kalın tacının kıvrımlarımda sıcak ve nabız gibi attığını hissettim ve yokluğunda acı çektim.

"Durma," diye tekrarladım. Tırnaklarımı sırtına, kalçalarına geçirdim. Göbeğim hiçbir şeyin etrafında acı verici bir şekilde kenetlenirken küçük acı ısırtıkları. "Sana ihtiyacım var."

"Deneysel amaçlar için mi? Bana bu yüzden mi ihtiyacınız var?" "Tüm amaçlar için," diye hıçkırdım.

Ash iki parmağını dudaklarıma götürerek, "Uslu bir kız ol ve em," dedi.

Parmaklarının tadı benim uyarılmam ve aynı zamanda pizza gibiydi. Eğer mümkünse, onu emdikçe şişti ve uzadı, her sert santimi beni şimdi inanılmaz ve yarın sancı verecek bir şekilde doldurdu.

Parmaklarını bacaklarımın arasında gezdirerek, "Aynen öyle," dedi. "Hadi sana ihtiyacın olanı verelim."

Artık bundan emindim. Bu aşktı. Gül demetleri, sevimli sosyal medya paylaşımları ya da ışıltılı şeyler değildi. Hayır, aşk hiç de ışıltılı değildi. Parıldamıyordu, çiçeklerle ya da mum ışığıyla trafiğe çıkmıyordu. Aşk küvette bira içmekti. Çamaşırların katlanmasına yardım etmek ve bavula değil dolaba konması için ısrar etmekti. Kişinizi kurutucudan çıkarmak ve restorana gitmeden önce sevdiği bir şey olduğundan emin olmak için menüyü incelemesini istemektir.

Aşk, hayal ettiğim gibi parlak, görkemli bir şey değildi. Seks bile değildi -gerçekte değildi, işin aslı öyle değildi. Aşk, her gün ortaya çıkan ve çarkların dönmesini sağlamak için ne gerekiyorsa yapan sağlam, eski bir beygirdi.

Gözlerim dolduğunda -hormonal gözyaşları çünkü bunlar aşık gözyaşları olamazdı, lanet olsun- "Konuş benimle" dedim. Bana ne düşündüğünü söyle. Şimdi sessiz kalma."

Sakin ama yoğun bir ritim bulduğunda omzum boyunca öptü. Yarın *bütün gün* bunu hissedecektim. Her oturduğumda.

"Ne düşünüyorum?" diye gürledi. "Şu anda klitorisini çimdiklemeyi düşünüyorum ama istediğinden emin değilim-"

"*Tanrım lütfen,*" diye nefes nefese kaldım.

"Bunun için yalvardığını unutma, aşkım" derken bir kahkaha göğsünü salladı.

Bunu unutmayın."

Söz verdiği gibi, sanki tüm orgazmların kökenini arıyormuş gibi klitorisimi parmaklarının arasına sıkıştırdı. Çılgılık attım, zevkten değil ama baskıdan. Göbek deliğimin arkasında bir yerden gelen ani, parlak bir basınç patlamasıydı ve aynı anda derin, güçlü vuruşlarla beni aydınlatmasaydı bundan nefret ederdim.

"Düşünüyorum da, sen daha fazla dayanamayana kadar amına çalışacağım ve sonra bacaklarının arasına kamp kurup sen uyuyana kadar seni yiyip bitireceğim." Etrafında tembel daireler çizmek için klitorisimi serbest bıraktı, bu hem daha iyi hem de daha kötüydü çünkü klitorise bitişik teması seviyordum ama

Ayrıca o çılgın, kör edici baskıyı da geri istiyordu. "Seni ters çevirip arkadan içine girmeyi düşünüyorum," diye devam etti. "Kalçalarının altına bir yastık koyar, iki parmağımı da kışına sokarım ve en fazla üç dakika dayanırım. Beni mahvediyorsun Zelda. Tam bir pislik."

Karnıma bastırdı ama sadece içimdeki hareketinin gücünü artıracak kadar. Neredeyse beni mahvediyordu, neredeyse orgazmı, gözyaşlarını, göğüs kemiğimin arkasında zonklayan duyguları engelleyen barajı yıkıyordu.

Sözlerimi tutabiliyordum ama gözyaşlarımın yanağımdan süzölmesine engel olamıyordum ki bu her şeyden daha endişe vericiydi çünkü gözlerimden gerçek, gerçek, hüngür hüngür ağlamıyordum. Ne anlamı vardı ki? Hiçbir şeyi çözmiyordu ve umursayan hiç kimse bunu fark etmiyordu.

"Bu ne?" Ash parmağıyla yanağımı okşadı. "Ağlamadan önce seni incitip incitmediğimi bilmem gerek aşkım."

"Bana zarar vermiyorsun." Dikkatini üzerimden atmaya çalıştım ama kollarımız bacaklarımız birbirine düğümlenmişti ve nefesimi kesecek kadar içime girmişti.

"O zaman nedir?"

"Ben de berbat durumdayım. Tamam mı?"

İçime tekrar girdiğinde gözlerimiz buluştu ve orgazmım sanki parmaklarını şıklatmış ve öyle olmasını sağlamış gibi ortaya çıktı. Sanki bedenimin kontrolünü ele geçirmişti, göbek deliğimden aşağıya kadar her şey artık onun emri altında çalışıyordu. Buna kızmamıştım.

"Belki de hiç dağınık değilsindir," diye fısıldadı. "Belki de tam olarak olman gerektiği gibisindir."

Prezervatifi doldururkenki o kusursuz nabzını ve spazmlar omurgasını bükürken kalçalarının refleksif tekmesini hissettim ve şu anda bana istediğimi vermesi için ona yeterince ulaşamıyordum. Teninin her santimini ellerimle haritalamak, en sevdiği yerlerin tadına bakmak ve bu parçaları sonsuza dek sadece benim olarak kalacak bir yerde saklamak istiyordum.

ZELDA

ASH, "Bu sabah neyim var?" diye sorarken esnedi.

Sipariş vermek için kuyrukta ilerledik. Ben kara tahta menüye bakarken Ash bu kafeye girdiğimizden ve kafein açlığı çeken diğer yolcularla birlikte sırada yerimizi aldığımızdan beri üçüncü kez saatine baktı. "İlk olarak, Shadyside'daki insanlarla hızlı bir görüşme yapacağım çünkü teklifinizin bir parçası hakkında soruları var. Anladığım kadarıyla biraz yardıma, belki de moral verici bir konuşmaya ihtiyaçları var."

Telefonundaki e-postaları karıştırırken, "Kimsenin moral konuşması için başvuracağı kişi ben değilim," dedi. "Benden bunu istemeleri mümkün değil."

"O zaman bunu senin için bir moral konuşması olarak düşün," dedim. "Sanırım bunu bağladığını, çivilediğini ve birine onu koruduğunu söylemekle ilgili diğer tüm acımasız metaforları onaylamayı istiyorlar."

Ash elini belime attı ve saçlarıma bir öpücük kondurdu. "Bununla başa çıkabilirim."

"Harika çünkü saat 10'da onlarla randevunuz var. Ondan sonra da Furylight'ın CEO'su sizinle bir saat görüşecek, ancak bunun ayrıntılarını bilmiyorum."

"Bu daimi bir toplantı. Üç ayda bir planları hakkında bilgi almak için telefon açmaktan hoşlanıyor ve ben de ona tam bir saat fatura kesmekten zevk alıyorum."

Menüye tekrar göz kırptım. Çok fazla iyi seçenek vardı. Ne istiyordum, *ne istiyordum?* "O zaman Pantheon Partners ekibiyle bir görüşmen var. Büyüyorlar ve saatlik ve maaşlı personel alacaklar-"

"Doğru, bordro vergisi konuşması," dedi, çoğunlukla kendi kendine. "Bu hızlı ve eğlenceli olacak. Finansçılara vergiyi açıklamak her zaman eğlencelidir. Sanki golf oynamaya gitmek için B-school'a gittiklerinde muhasebe derslerinin tamamını ekmişler gibi."

Tezgâha geçtik ve her sabah sipariş ettiğimiz kahvaltı sandviçlerini ve kahveleri sipariş ettik. Yemek her zaman hayatı taklit etmediğinden, ben sosis, yumurta ve peynir gelenekçisiydim, Ash ise yumurtasına eşlik eden ispanak, mantar, biber ve beyaz peynir ile vahşi çocuktuk.

"Her şey plana uygun giderse öğle yemeğine kadar kapatmış oluruz," dedim teslim alma tezgâhının yanında beklerken. Tatlı çöreklerle ve henüz tadına bakmadığım ama gelecek hafta için büyük planlarım olan bazı şehvetli keklere bakmak için iyi bir noktaydı. "Düğün hafta sonu başlasın."

"Kapalı, evet," diye yanıtladı. "Hafta sonu için çıkış yapmadan önce bir ya da iki saatim var."

"Bu makul. Bir ya da iki saat çalışabilirim."

Siparişimiz söylendiğinde Ash kahvelerimizi topladı ve kâğıt torbayı eline aldı. "Annemin size söylediği her şeye rağmen, bu akşam yediye kadar orada olmamıza gerek yok."

Lobiye geçtik, dirseklerimiz bir başka sessiz Birbirimize Her Zaman Dokun oyununda birbirine çarpıyordu. "Tüm öğleden sonra çalışmamızı öneriyorsan, o zamanı senden bir parça isteyen tüm insanlardan korumak için cehennemin dibine taşındığımı hatırlatırım."

Asansör çağırma düğmesine bastı. "Bu öğleden sonra yapacak başka bir şey bulabiliriz."

Asansöre adım attığımızda anlamlı bir bakış attık. "Aklına ne geliyor?"

"Bu endişeyi değerlendirmenin birkaç yolu var," diye başladı. "Bunu muhasebeci söylüyor."

"Öğle yemeği için ilginç bir yer bulabiliriz. Seni yol kenarındaki istiridye kulübeleriyle tanıştıtabilirim. Yol kenarında taze kızarmış küçük istiridye yiyorsanız New England'da olduğunuzu bilirsiniz, özellikle de o kulübe bir kıyı bataklığına sırtını dayamışsa. Eğer çift kabuklu değilse, belki kıyıya yakın bir atari salonuna gidebilirsiniz. Onlar her zaman iyi vakit geçirir. Ayrıca düğünün yapılacağı küçük kasaba olan Bristol'da dolaşmak da var. Şehir merkezinde bizim için heyecan verici bir şeyler olmalı."

Ash ofis kapısının kilidini açarken kahvemi yudumladım. "Kendimize ait bir otel odamız olmasıyla ilgili kısmı bilerek mi atlıyorsun yoksa o kısım henüz aklına gelmedi mi anlayamıyorum."

"Aklıma geldi," dedi ofisine doğru yürürken. "Ayrıca tüm hafta sonu boyunca o odaya sahip olduğumuz da aklıma geldi. Kendine dikkat et, aşkım. Koridorda sallantılı bacaklarla yürümene izin veremem."

"Haklısın." Ash bilgisayarlarını uyandırırken ben de yiyecekleri paketinden çıkarmaya başladım. "Yani yatak dışı seçeneklerimiz için istiridye kulübelerimiz, oyun salonlarımız ve küçük kasaba gezintilerimiz var."

Yuvarlak masada bana katılırken, "Yatağa ihtiyacım olmadığını biliyorsun," diye espri yaptı.

Bu doğrudu. O bilmiyordu. Ben de bilmiyordum.

"HEY, ZELDA," diye seslendi Ash ofisinden. "Bir saniyen varsa, kayıt odasından Castavechia Aile Vakfı dosyasını alabilir misin? Dijital dosyamda birkaç şey eksik olmalı ve bu insanlar peşimi bırakmıyor."

Kapı aralığından kafamı uzattım. "Başka bir şey var mı?"

Masasının arkasında durduğu yerden bana baktı, gömleğinin kolları dirseklerine kadar kıvrılmıştı, bir eli belinin çentiğinde tünemişti, diğeri ise bir tomar kâğıdı tutuyordu. Bakışlarını vücudumda bir aşağı bir yukarı gezdirirken otoriter bir lezzete benziyordu.

"Buna cevap veremem," dedi, dikkati kalçalarımla göğüslerim arasında bir yere takılmıştı. "Bu meseleyi halledip kapıları kilitleyene kadar olmaz."

"O zaman bitir," dedim eşikten geriye doğru yürüyerek. "Unutma, bütün bir hafta sonumuz var ve bana bu partide mısır deliği sözü vermiştin."

"Mısır deliğinde fazla vakit geçirmeyeceğimize söz verebilirim," diye seslendi arkamdan.

Yüzümde bir gülümseme, bir ismi hak eden bir odadan çok büyük bir dolaba benzeyen kayıt odasına daldım. Castavechia dosyasını bulmaya koyuldum ama olması gereken yerde olmadığını fark ettim.

ve onu ararken yanlış yerde birkaç tane daha buldum ve onları kolumun altına sıkıştırdım. Yeniden sahiplendirilmesi gereken dosyalar arttıkça kendi kendime mırıldanırken, koridorda süzülen sesleri neredeyse kaçıırıyordum. Bu beklenmedik bir şeydi. Ash'in telefonda olduğu ve o günkü tüm toplantılarını bitirdiği anlaşılmıyordu. Ziyaretçilerimiz gelmiyordu. Tüm teslimat servisleri çoktan geçmişti.

Dosyalar hala elimde, kayıt odasından çıktım, ofisin önüne doğru ilerliyordum ki Ash'in "Size yardımcı olabileceğim *özel* bir konu var mı?" diye sorduğunu duydum.

Bu sesi tanıyordum. *Beni neden rahatsız ediyorsun?* ses tonuydu.

Koridorun sonuna varmadan önce içimden bir yanıt geldi. "Kız arkadaşımınla burada buluşacağım."

Aman Tanrım, hayır. Lütfen hayır.

"Senin... kız arkadaşın," diye tekrarladı Ash. "Doğru süite sahip olduğunuzdan emin misiniz?"

"Oldukça eminim, evet."

Beni nasıl buldu?

"Kim olabilir?"

O küçümseyici tavrıyla boğazını temizledi. "Adı Rose. Rose Besh."

"Rose?" Ash dört harfe sığdırabileceği kadar büyük bir düşmanlıkla sordu.

"Evet," diye yanıtladı. "Sanırım o burada. Bu doğru mu?"

Beynim beni ileriye taşıması için bacaklarıma komut vermekle meşgul olduğundan, içimden gelen kaç, saklan, savaş, pençele, tekmele panik anahtarını kaçırdı. Küçük ve görünmez olmak zorunda olmadığım bir dünyaya tutunmak için ne gerekiyorsa yapmalıydım. Köşeyi döndüğümde, düzenli bir baharat rafına ve bana ait bir hayata özlem duyma nedenimle yüz yüze geldim. Yıllardır peynir sevip sevmediğim sorulmamıştı.

Resepsiyon alanında durdum, Ash ile aramda bir omuz genişliğinde mesafe, Denis ile aramda ise koca bir okyanus vardı. Kollarımı göğsümün üzerinde kavuşturdum ve kenarları derimi ısırana kadar dosyaları iki elimle kavradım. Sonra onları daha sıkı tuttum, hayal kırıklığı -hayır, öfke, bu öfkeydi- beni bir yaz fırtınası gibi ıslatırken olukları ve kesikleri memnuniyetle karşıladım.

"Burada ne yapıyorsun?" Denis'e sordum.

"İşte buradasın. Doğru yerde olduğumu biliyordum." Denis Ash'e eliyle işaret etmeden önce göğsünü tutuyormuş gibi yaptı. "Yardımanız için teşekkürler. Sakıncası yoksa, kız arkadaşım ile özel bir görüşme yapmak için bir dakika yalnız kalabilirim."

"Ofisimdesin. Ben kalırım, teşekkürler," diye yanıtladı Ash.

"Konuşacak bir şeyimiz yok," diye homurdandım. Ash bana bakıyor ve bir tür açıklama bekliyordu, bunu biliyordum ama ona bunu henüz sunamazdım. Bu daha sonra olacaktı, bunu düzelttiğimde.

"Konuşacak çok şeyimiz var Rose," diye yanıtladı Denis. "Ne düşünüyordun, kendi başına mı gidecektin? Bu senin için iyi değil. *Akıllıca* değil." Modern ofis alanına, beynim hakkındaki izleniminden farklı olarak soğuk, boş bir kabukmuş gibi göz kırptı. "Bunu gerçekten yapabileceğini mi düşündün? Kendi başına?" Yanıt beklemeden devam etti: "Gel. Ait olduğun yere, eve gideceğiz. Sana ihtiyaç duyulan yere. Tüm bu saçmalıkları unutur ve rutinimize geri döneriz."

"Seninle hiçbir yere gitmiyorum. Şimdi olmaz," dedim. "Bir daha asla."

Denis yanıtını seçerken dişlerini üst dudağına bastırdı. "Duygularının seni ele geçirmesine izin vermenin zamanı değil Rose. Biraz olgunluk göster, olur mu? Kız arkadaşımın başkalarının önünde çocuk gibi davranmasından hoşlanmadığımı biliyorsun."

"Ben senin kız arkadaşın *değilim*," diye cevap verdim. "Sana söyleyecek bir şeyim yok. İşimiz bitti."

"Bu doğru değil ve sen de bunun farkındasın," dedi Denis, ben kiramızı ödemek için işlerle uğraşırken geliştirdiği o yüce, profesör sesiyle. "Lütfen Rose. Kendini aptal yerine koymayı bırak. Senin çocukça oyunlarına ayıracak vaktim yok."

"Kendine dikkat et," diye hırladı Ash.

"Bunun beni susturacağını düşündüğünü biliyorum çünkü bu sözleri bana yönelttiğin diğer tüm zamanlarda işe yaradı," diye cevap verdim. "Ama artık işe yaramıyor. Sana yeterince zaman ayırdım. Artık gitmelisin."

"Evet, yapmalısın," dedi Ash.

Denis bana bakarken bir elini ince, saman rengi saçlarında gezdirdi, dudakları aralandı ve çenesi keskin bir yanıt ararken çalıştı. Bunlar aklına hemen gelmedi. Sonunda şöyle dedi: "Bugünkü davranışından hiç etkilenmedim ama bir dakikaya ihtiyacım var Rose."

benim." Ash'e baktı. "Özel olarak. En azından, senin için yaptığım her şey için bana bu kadarını borçlusun."

Hayatımın yıllarını bu adam için nasıl harcadığımı anlamıyordum. Ona bakıp, *bu adam bir yerlere gidiyor ve ben de onunla gitmek istiyorum diye* nasıl düşünebildim? Daha da ötesi, onun benim için hazırladığı sürekli daralan kutuyu nasıl şikayet etmeden kabul ettiğimi anlamıyordum.

"Sana hiçbir şey borçlu değilim," dedim. "Buraya gelmemeliydin. Beni nasıl bulduğunu bile anlamıyorum."

Denis ellerini uzattı ve sert bir omuz silkme hareketi yaptı. "Dünyanın nasıl işlediğini gerçekten öğrenmelisin Rose. Uçak biletleri, kredi kartları, cep telefonu sinyalleri, e-posta girişleri. Takip etmesi çok kolay."

Ayağımı yere vurdum. "Beni *burada* nasıl buldun?"

"Gerçekten hiçbir şey anlamıyorsun, değil mi?" diye düşündü.

"Ne dedin sen?" Ash gürlledi. "Hayır, tekrar etme. Sadece ofisimden defol git."

Denis Ash'e tekrar baktı, bu kez gözünü kırpmadan şüpheyle. Bahse girmem gerekirse, Ash'in benden ne aldığını anlamaya çalıştığını söyleyebilirdim. Beni yanında tutmasının başka bir amacı yoktu.

Denis cevap verdi, "Tek yapmam gereken kardeşimden karakolda bazı kontroller yapmasını istemektir. Yeni patronun sana ödeme yapmak için hiç vakit kaybetmiyor, değil mi?"

Şu lanet polis kardeşi. Yakmayacağı etik köprü yoktu. Kundakçılık yasal köprülere de uzanıyordu.

"Mesajlarıma ya da aramalarıma cevap vermediğin için," diye devam etti Denis, "buraya kendim gelmek zorunda kaldım. Elinde bazı kritik belgelerle aceleyle şehirden ayrıldığını düşününce bana başka seçenek bırakmadın."

"Bu doğru değil," diye karşı çıktım. "Senin tek bir şeyini bile saklamak için bir nedenim yok."

Denis parmak uçlarını alnına götürdü ve bir dizi olgun küfür mırıldandı, ellerini yumruk haline getirirken zarif profesör rolünü bir kenara bıraktı. İşte o zaman bu adamın beni *korkuttuğunu* fark ettim. Belki de her zaman böyle olmamıştı ve belki de bu soğuk ürpertiye daha önce de hissetmiştim ama bu tepkinin üzerini karalamış ve adını daha zararsız, daha az tehlikeli bir şey olarak değiştirmiştim. Tutkulu ve gayretli, kısa süreli ve hassas biriydi. O bir kasırgaydı, bir adamın büyük, tozlu karmaşasıydı. Ve anlamadığım, entelektüel olmadığım, anlamadığım ve anlamadığım konusunda ısrar ettiği her seferinde ona inanmışım.

akademik çalışma için keskinliğe sahip. Bu arada, tüm araştırmalarını toplamamın, tüm çalışmalarını gözden geçirmemin ve nihayetinde onun için makalelerini hazırlamamın bir sakıncası var mı? Çünkü bu küçük şeyler gerçekten yardımcı olacaktı ve en azından tüm bu muazzam girişimde ona *yardım* edemezsem ne işe yarayacaktım?

Denis tüm bu büyük ve güçlü şeylerin hepsiydi ve artık onu görmeye dayanamıyordum çünkü bunu bana karşı kullanmış ve sonra da *beni* kullanmıştı. Pek emin değildim ama her ikiniz de gerçeği bildiğiniz halde, kişisel çıkarları için sizden en avantajlı yanlarınızı ödünç alan bir insanın önünde durmak, neredeyse en başta kullanılmanıza izin vermek kadar korkunçtu.

"Senden gitmeni istedi," dedi Ash. "Gerekenden daha nazik davrandı." Masamın üzerindeki telefona uzandı ve Denis'e ters ters bakmadan önce dahili numarayı tuşladı. "Ne ben rica ediyorum ne de güvenlik görevlileri nazik davranıyor."

Ash, güvenlik ofisiyle kısık sesle konuşurken bakışlarını Denis'in üzerinde tuttu. Denis'in öfkesinin alevlendiğini hissedebiliyordum ve içindeki her şey hareket etmemi, gitmemi, patlamadan önce yolumdan çekilmemi haykırıyordu. Bunun nasıl bir şey olduğunu biliyordum ve bana hiç el kaldırmamış olsa da, kelimelerin de yumruklar kadar şiddetli olma gücü vardı.

Ama hareket edemiyordum. Nefes alabildiğime ikna olmamıştım.

Ash kulaklığı yuvasına bıraktı. "Zorla götürülmeden önce ayrılmak için yaklaşık doksan saniyeniz var. Bu süreyi ofisimden ve bu binadan çıkmak için kullanmanızı ve kendinizi bir yasaklama emrinin muhatabı olarak bulmak istemiyorsanız Bayan Besh ile bir daha asla iletişime geçmemenizi tavsiye ederim."

Denis'te işler tersine döndüğü anda anlamıştım. Bir kere gördüysem bile yüz kere görmüştüm. Profesör tavrı kayboldu ve yerine dünyanın ona her şeyi borçlu olduğunu düşünen sinirli bir adam geldi. "Bu seninle ilgili değil," diye tersledi Ash'i. "Seni bu konuşmaya ben davet etmedim ama madem buradasın, sana yalan söylediğini bilmelisin. Muhasebe hakkında hiçbir şey bilmiyor."

"Bu dört noktanın her birinde hayati derecede yanıliyorsun," diye cevap verdi Ash. "Son beş dakikayı bariz göz korkutma hamleleriyle geçirmişken seni ciddiye almam mümkün değil."

Denis kıpırdandı ve bana doğru bir adım attı, ellerini uzattı ve o eski tanıdık gözleri, her şeyi isteyen ve

karşılığında Ay'a söz verdi, sıcak ve umutsuzca parladı. "Sende olduğunu biliyorum. Onu bana verene kadar gitmiyorum."

Ash, Denis'in bana doğru ilerlemesini engellerken canavarca bir hırıltı çıkardı. "Bunun barışçıl bir şekilde bitmesini istemiyor olmalısın, değil mi?"

"Bende değil, Denis." İçimi bir ürperti kapladı. "Her şeyi senin için bıraktım, hepsini, notlarımı ve ek açıklamalarımı bile. Tüm taslak orada. Hepsini masanın üzerine koydum. Benden alabileceğin başka bir şey yok."

"Ama bitmedi ki," diye kükredi. "Yarım bir tezle ne yapmam gerekiyor?"

Sanki sözlerinin yumuşak dokuma kalıcı olarak yerleşmesini engelleyebileceklermiş gibi dosyaları göğsüme bastırdım. "Geri kalanını kendi başına yazman gerekecek. Bensiz bir şeyler kazanmanın zamanı geldi."

Sadece Denis'e bu sözleri söylemenin verdiği güçle döndüm ve kayıt odasına doğru yürüdüm. Sırtımı kapalı kapıya dayayarak, elimdeki dosyaları yere bıraktım ve kadife gibi akan kanın tekrar kollarıma dolmasını memnuniyetle karşıladım. Dinleme isteğime direnmeme rağmen kapıdan yüksek sesler geliyordu. Bunu yapamazdım, oraya gidemezdim. Denis'in ortaya çıkışının şoku hâlâ göğsümde titrerken olmazdı. Gözyaşlarım gözlerimi ısıttı ama şimdi ağlamıyordum çünkü yapacak daha önemli işlerim vardı. Düzenlenmesi gereken bir dolap, yetişmem gereken bir düğün, gelecek hafta tadına bakmam gereken kekler ve belki de ondan sonra kaktüs Kirby için yeni ve daha büyük bir saksı vardı.

On beş dakika sonra, içi boşaltılmış dolabın çekmeceleri açıldı ve diz boyu dosya yığınları etrafımda bej kurbağa tabureleri gibi duruyordu. Gelişigüzel bir karmaşaydı ve yeni bir iş icat etmişim ama geçmiş kararlar yüzünden kendimi bir kez daha hırpalamaktan daha iyiydi. Zaten bunun bir faydası da olmazdı. Denis ile attığım tüm yanlış adımları zaten biliyordum. Bu yanlış adımları görmem çok uzun *yıllarımı* almıştı ama artık onları görüyordum. Bunları yeniden yaşamak için hiçbir neden yoktu.

Ash kapıyı açtığı anda ben yere çökmüş ve en uzun kurbağa taburesini alfabetik sıraya dizmekle meşguldüm. Konuşmaya başladı ama hasarı incelerken kendini durdurdu. "Bu da ne böyle?"

"Kayıtlarınızı kimin düzenlediğini bilmiyorum Ashville, ama genel kabul görmüş bir sistemde değillerdi ve şimdi bunu düzeltiyorum."

Dişlerini alt dudağının üzerine geçirdi. "Doğru," diye mırıldandı, ayakkabısının yanıyla yığınları kaydirdi ve bana doğru adım attı.

"Her şey kontrolüm altında," dedim.

"Bundan hiç şüphem yok." Ellerini bana doğru uzattı. "Buraya gel. Lütfen."

"Bunu bitirmem gerekiyor. Castavechia dosyasını istemiştiniz ve ben de buldum ama artık nerede olduğunu bilmiyorum."

"Zelda. Aşkım. Burada ikimizin de oturabileceği kadar yer yok, bu yüzden ellerimi tutup benimle gelmeni istiyorum."

İsteksizce yığını bir kenara bıraktım ve yerden kalkmama yardım etmesine izin verdim. Beni ofisine götürdü, kolunu omzuma doladı. Duruşu beton gibi sertti ama sanki en hafif bir dokunuşta bile paramparça olacağımdan gerçekten endişe ediyormuş gibi beni tutuyordu.

Böyle bir şey olmayacaktı. Denis'in ortaya çıkışı bende yarattığı çok gerçek ve çok boktan duygularla beni tanıştırmış olsa bile, bunu atlatabilirdim. Son otuz bir yılın tüm uçurumlarından ve paketlenmemiş paraşütlerinden sonra, her şeye dayanabilirdim.

Ash beni misafir koltuklarından birine oturttu ve eşini kendisi için daha yakına çekti. Kendini koltuğa bıraktığında dizlerimiz birbirine dolandı.

"İyi misin?" diye sordu.

Bu sözlerin ağırlığını yanlış anlamak mümkün değildi. Sadece şu anı değil, daha öncekileri de soruyordu. "Evet." Çabucak başımı salladım. "Evet. Ben iyiyim."

"Emin misin? Yaralanmadın mı? İyi misin?" Hızlı bir baş sallama daha. "Evet."

Ash sandalyeden fırlamadan önce bir saniye bana baktı. "O zaman lütfen bana az önce neye tanık olduğumu açıkla çünkü buna bir anlam veremiyorum."

"Hâlâ onunla birlikte değilim." "Belli ki."

"Belli ki mi?" Ben de yineledim.

"Hâlâ onunla birlikte olsaydın benim yatağında olmazdın." Omuzlarını kaldırarak beni karşı çıkmaya davet etti. Ben karşı çıkmayınca devam etti. "Sana neden Rose dedi?"

"Bu benim göbek adım."

"Kardeşimin göbek adı Kurt ve bu ismi taşıyabilecek olmasına rağmen kimse ona Kurt demiyor."

"Belki de bir denemeliyiz," dedim. "Bakalım tutacak mı?"

"Zelda, Tanrı aşkına, bunu sonraya sakla. K r ve ölümcül bir öfke içinde olmadığım zamana. Tamam mı?"

"Yani, eğer bu seni mutlu edecekse, tabii ki," diye cevap verdim.

Ash gözlerini kırpı tırarak bana baktı, ka ları gergin çizgiler halinde toplanmıştı ve elleri kal asındaydı. "Ama neden sana Rose dedi?"

Avu larımı  n kollarımda gezdirdim. "Zelda gibi bir isimle yüksek eğitimde ciddiye alınamayaca ımı söyledi. Rose daha iyiymi ."

" zge mi indeki yaz kampı satırında bir an durakladım ve sen beni hadım etmekle tehdit ettin."

"Ben  yle bir şey yapmadım," diye cevap verdim.

"Yeterince yakın." Masasıyla kapı arasında volta attı. "Benimle kavga etmekten bir kez bile geri adım atmadın, ama  u adam" -resepsiyona doğru el salladı- " u adam, o-"

"Benden ne duymak istiyorsun?" A ladım. "Bana bu i in pe ini bırakmanı sağlayacak şeyi söyle, ben de söyleyeyim."

"İstiyorum-" Bana bakarken parmaklarını saçlarının arasından geçirdi. "-Ne istediğimi bilmiyorum. Bana sadece nasıl olduğunu anlat çünkü şu anda aklımdan en kötü açıklamaların geçtiğini bilmelisin.  ansım varken onu yere sermeli miydim, bilmem gerek."

"Her şey nasıl oluyorsa öyle oldu. Bu bir dizi k  k adım ve yolunda gitmeyen k  k şeyler ama bunlardan büyük sorunlar çıkarmanın bir anlamı yok. Belli bir noktaya ula tı ınızda ya da zor zamanlar geçtiğinde her şeyin daha iyi olmasını beklemektir. Bu, yanlış yönde kilometrelerce yol kat etmek demektir ama bunu fark ettiğinizde o yolda o kadar ilerlemi sinizdir ki rotayı nasıl tersine  evirece inizi bilemezsiniz." Bacaklarımı  aprazladım ve pencereden dışarı baktım. "Karmaşık bir durum. Belki aslında hiç de karmaşık değil ama bana öyle geliyor ve şu anda geri kalanını açıklamak istemiyorum. Yapamam Ash."

Ash koltu a döndü ve ellerimi ellerinin arasına aldı. "Bu senin kararın, a kım. Sen bana izin vermedi in sürece senden hiçbir şey talep etmeyece im."

Kendi dünyamı altüst edip Ash'inkini başlangıç yerim olarak kabul edene kadar saygının önemini bilmiyordum. Saygıyı sadece isim olarak biliyordum-

Gerçek saygı, başka birinin sevinçlerini, başarılarını ve yolculuklarını kendinizinki kadar istemekten kaynaklanan türden bir saygı ama asla pratikte değil. Saygı birbirimize bir şey borçlu olmak için alan bırakmazdı, alıp vermelerin çetelesini tutmazdı, eşitsizliğe izin vermezdi. Saygı üzerine kurulu bir ilişkide hiç kimse tüm kartları elinde tutamazdı.

"Kız kardeşimin en iyi arkadaşlarından biri avukat. Çoğunlukla emlak işleriyle ilgilenir ama diğer alanlarda da çok bilgilidir. Düğünde olacak ama yasaklama emri hakkında biriyle konuşmak istersen onu şimdi arayabiliriz."

Başımı salladım. "Geri gelmeyecek."

Ash sandalyeden kayarak önümde diz çöktü ve başını kucağıma bıraktı. "Bu riski alamayacak kadar önemlisin ve güvende olduğuna dair bir güvence olmadan seni bir daha gözümün önünden ayırabileceğimden emin değilim."

"Öyle değil," diye karşı çıktım. "O sadece hayattaki tek başarısı başkalarının ona para vermesini ve işini yapmasını sağlamak olan olağanüstü tembel bir insan çünkü temelde böyle şeyleri hak ettiğine ve başkalarının ona borçlu olduğuna inanıyor."

Ash eteğime, "Ve seni ülkenin öbür ucuna kadar takip etti," dedi. "Orada seni açıkça ve defalarca korkutmaya çalıştı. Kıçını yere düşürmeme ramak kalmıştı."

Parmaklarımı ensesinde gezdirdim. "Neden yapmadın?"

"Her şey kontrolün altındaydı," dedi sanki bu insanlığın bildiği en bariz gerçekmiş gibi.

Pencere kenarında bir bitki bahçesi ve evim gibi hissettiğim bir yer olan yeni hayatımın, geride bıraktığım geçmişimden arınmış olmasını istemiştim. Denis, ailem, başarısız yüksek lisans girişimim. Hepsini hastalıklı uzuvlar gibi kesip atmak ve sonra da sanki çeşitli iyileşme aşamalarında olan yaralarım yokmuş gibi yoluma devam etmek istiyordum.

Tüm iyi kararlara rağmen, işlerin böyle yürümediğini görmeye başlamıştım. "Her zaman kontrolüm altında olmadı."

"Ben de öyle," diye itiraf etti.

Bir sonraki doğru seçimi ararken parmaklarımı saçlarında gezdirerek, "Bize bak. Her şeyi bir arada tutamayan bir çift havalı kedi."

Ash bakışlarımla buluşmak için başını kaldırdı. "Seni tutabilir miyim? Bilmem gereken tek şey bu."

Evet. Evet, tabii ki. Ona bunu vermek istedim ama bir dakikaya ihtiyacım vardı. Başka bir şey yapmadan önce hayatımın parçalarını bir kez daha bir araya getirmek için bir dakikaya ihtiyacım vardı. "Bilmiyorum," diye itiraf ettim.

Ash başını sallayarak arkasına yaslandı. "O zaman yaptığında bana söyle."

Ash'in bakışlarını tenimde hissediyordum; ofisi kapatıp daireye döndükten sonra o şık küçük Porsche'sine binerken dikkatli olmasa da dikkatli bakışları beni takip ediyordu. Birkaç dakikada bir bana doğru fırlattığı bakışların ve ağzını çevreleyen kısık çizgilerin farkındaydım.

Ona veremeyeceğim cevapları, sahip olmadığım güvenceleri arıyordu. Onu iyi olduğuma, yoktan var ettiğimiz bağlantının iyi olduğuna, her şeyin yolunda olduğuna ikna etmemi istiyordu. Onun için henüz bu kelimeleri bulamamıştım çünkü iyi değildim, tam olarak değil.

Konuşacak çok şeyimiz vardı ama aynı zamanda hiçbir şeyimiz yoktu. Arkamda bir geçmiş vardı ve son yıllarımın en kötüsü bu sabah benden daha fazla ücretsiz ve kredisiz iş talep etmek için ofisimize geldi. Söylenecek başka ne vardı ki?

Ben de bir şey demedim.

Önüme bakarken Ash'in bakışları yüzümün yan tarafına çarparak yoğun yaz trafiğinde ilerlerken, nasıl *o kadın* haline geldiğimi merak ettim. Birkaç hakemli dergi makalesi ve bir yüksek lisans tezi yazana kadar manipüle edildiğini fark etmeyen ve bunların hiçbirisi için kredi talep edemeyen kişi. Bir adam ona meydan okumaya hazır olmadığını söylediği için akademik planlarından vazgeçmenin iyi bir fikir olduğunu kabul eden kişi. Sevgisiz, duygusuz bir ilişkiyi kabul eden çünkü o adam ona finallerden sonra, stajdan sonra, saha çalışmasından sonra, onun için yazdığı tezi savunduktan sonra her şeyin daha iyi olacağına söz verdi. Ona göbek adıyla hitap etmesine izin veren ve onunla üniversite etkinliklerine katılmasına izin vermeyen çünkü o *çok fazlaydı*. Çok, çok fazla. Sırf o adam ödevini bitirmesini istediği için güzel ve güvenli yeni hayatı kesintiye uğrasın diye kaçan kız.

Ona bu alandaki en yüksek dereceyi verecekti ama ona hiçbir şey vermeyecekti.

O kadın bendim. Bu gerçeği sahip olduğum diğer yapışkan, dikenli gerçeklerin altına bile gömemedim çünkü Ash ofisinin ortasında her şeyi gördü. Tüm gerçeklerimi biliyordu ve şimdi bana acımdan ve temkinli bir endişeyle, bu gerçeklerin altında harcanmış bir papatya gibi dağılacakımı düşündürecek şekilde bakan ve kaşlarını çatan türden bir endişeyle ıslatmaktan kendini alamıyordu.

Dokunma oyunu oynamak bile istemedi.

Rhode Island'ın sahil kasabası Bristol'daki otele vardığımızda öğleden sonra geç bir saatti, neredeyse akşam olacaktı. Ash'in telefonunun neredeyse sürekli aramalar ve mesajlarla uğuldamasına yetecek kadar geç bir saatti. Hepsini görmezden geldi ama bu sıklıklarını azaltmadı. Provaya gitmeden önce biraz zamanımız vardı ama Magnolia ve Diana'yı tanıdığım kadarıyla Ash'i şansa bırakmayacaklardı.

Motoru durdurdu ama arabadan inmek için hiçbir hareket yapmadı. Bunun yerine Ash parmaklarını kolumda gezdirdi ve elimi avucunun içine aldı. "Bunu yapmak zorunda değilsin," dedi görkemli koloniye doğru başını sallayarak.

Prova bu otelde değil, tarihi Blithewold malikanesinde yapılacaktı ama ne demek istediğini anlamıştım. İstersem Zehirli Eski kartını oynayabilir ve kopan uzuvlarımın yaralarını özel olarak yalayabilirdim.

"Eğer buna hazır değilseniz," diye devam etti, "akşamı sizin hakkınızda her şeyi bilmek isteyecek bir grup gürültücü insanın etrafında geçirmeniz için hiçbir neden yok."

"Ben iyiyim Ash."

Yalan söylemiyordum, gerçekten. Bir yanımda oldukça iyiydi ve yeni kızmıştı. Sadece kendime değil, Denis'e de böylesine büyük bir çakal olduğu için kızgındım. Diğer bir yanımda ise Denis'i arkamda bırakıp sonunda kendi ayaklarımın üzerinde durduğum için aldığım darbeleri ve morlukları değerlendiriyordu. Bu çürüklerden bazıları büyük ve iğrençti. İyileştikçe yeşil ve sarının çürümüş tonlarına dönüşeceklerinden emindim ama iyileşmeyle ilgili en büyük efsane acımadığıydı. Bu saçmalıktı. İyileşmek çok can yakardı ve yapabileceğiniz hiçbir şey sizi bu acıdan kurtaramazdı çünkü yeniden bütün olmak için bu kaçınılmaz bir gereklilikti.

"Ayrıca," diye ekledim, "eğer ben orada olmazsam, annenin çılgına döneceğini biliyorsun. Sorularla seni çileden çıkaracak ve muhtemelen

bütün prova bu yüzden uzadı."

"Onun beni çileden çıkarması konusunda onlarca yıllık deneyimim var. Seni kaldıramayacağın bir olaya sokmaktansa bunu tercih ederim-"

"Yapma bunu," diye araya girdim. "Başa çıkamayacağım şeyleri bana söylememeni tercih ederim. Niyetiniz iyi ama lütfen bunu yapmayın."

Bunu ondan alamazdım. Bana üzgün, arayan gözlerle bakmasına izin veremezdim. Onun kurtarılmaya ihtiyacı olan hasarlı küçük kadını olamazdım çünkü burada işler böyle yürümüyordu.

Durakladı, nefes verdi ve "Tamam. Yapmayacağım. Başka ne var?" Telefonu çaldı, sonra tekrar çaldı ve tekrar çaldı. Telefonu cebinden çıkardı ve mesajlara bakmadan ayarları sessize aldı. "Bunun için üzgünüm. Lütfen söyle bana."

"Bekleyebilir," dedim sıkı bir kahkaha atarak. "Ancak gelin bekleyemez."

"Fazla kalmamıza gerek yok," dedi ve kapıyı açmadan önce elimi son bir kez sıktı. "Aslında, bu şeyden kurtulmaya çalıştım. Annem beni evlatlıktan reddetmeyi teklif etti."

"Ne kadar kalmamız gerekiyorsa o kadar kalacağız." Hafta sonu çantamı almak için arkaya uzandım. "Eminim çok güzel vakit geçireceğiz ve böyle bir şeyden kaçınmak istemene hiç şaşırmadım. Eğlenmeye karşı rahatsız edici bir isteksizliğin var."

"Yanlış," diye havladı, çantayı elimden aldı ve sağlam omzunun üzerinden salladı. "Aslında yanlış. Benim eğlence anlayışımın İç Gelir Servisi'nin en yeni On Altı Numaralı Yayını'nı okumak olması senden daha az eğlenceli olduğum anlamına gelmez, aşkım."

Ve işte oradaydı, şakacı küçük dengemiz. Ciddi bir sohbetten, acı verici bir farkındalıktan, bir duygu fırtınasından çok, bu gece ihtiyacım olan şey buydu. Her zaman birlikte olduğumuz gibi - en başından beri olduğu gibi şakalaşmak, saçmalamak ve birbirimize sataşmak, kırgın noktalar ve çizgiyi aşan eski sevgililer hakkında hiçbir şey bilmediğimiz zamanlar. Diana'nın da bana sarılmasına ve bugün yaşadığım nefes kesici anları bastırmak için Santillian ailesinin gürültüsüne ihtiyacım vardı.

Ve Ash'in bana *aşkım* demesi. En çok buna ihtiyacım vardı.

Otele giriş yaptıktan, eşyalarımızı bıraktıktan ve prova yemeğine uygun kıyafetlerimizi giydikten sonra tekrar kapıdan çıktık. Magnolia ve Rob'un arkadaşları ve aileleriyle tanışma, törenin provasını yapma ve ardından düğün ekibi ve şehir dışından düğüne gelen konuklarla akşam yemeği için yerel bir restorana çekilme şeklindeki rahat program ve telaşlı akşam için minnettardım. Bu beni Ash'in umutsuzca dağıtmak istediği endişeleri kabul etmekten kurtardı.

Beni kurtaran bir başka şey de provanın tren enkazı olmasıydı. Bu canavar ilk beş dakika içinde raydan çıktı.

Magnolia'nın topuğu malikaneden çıkıp koridora doğru giden bahçe yoluna adım attığında kopmuş, ayak bileği burkulmuş ve birkaç parmağı sıyrılmıştı. Pedikürü mahvoldu.

Nikah memuru Rob'dan birçok kez Raymond olarak bahsetti ve bir keresinde Magnolia onu düzeltmeye çalıştığında aslında Raymond olduğu konusunda ısrar etti.

Linden provanın ortasında bir ağacı incelemek için uzaklaştı.

Kızıl saçlı nedime çalılıklara kusmak için uzaklaştı. Dedikodu değirmeni sabah bulantıları üzerine bahis oynuyordu.

Sonra bir şimşek çaktı ve biz siper alamadan müthiş bir sağanak hepimizi sıırılsıklam etti. Malikâne çalışanları sıırılsıklam ve çamurlu bir şekilde içeri girmemize izin vermediler ama fırtına devam ederken toplanmamız için kapalı bir sundurma alanı açtılar.

Restorana vardığımızda hâlâ sıırılsıklamdık ama bu durum grubun heyecanını daha da artırdı. Cehennem gibi prova için şükrettiğim kadar bunun için de şükrediyordum. Gülmek, kendime dönmek iyi geldi.

Kadeh kaldırmalar, dipsiz şarap şişeleri ve başımdan büyük tiramisu porsiyonları vardı. Diana beni hayatımın en güzel sarılışıyla sarmaladıktan sonra saçlarımın yağmurdan kurumuş hali ve elbisemin eteklerindeki çamur lekeleriyle ilgilendi. İhtiyacım olan her şeyi aldım ve Ash'in teyzelerinden birkaç kez daha kucaklandım, her biri onu yeterince arayıp ziyaret etmediği için azarladı. Daha iyisini yapacağına dair söz vererek partiden ayrıldılar.

-Ve benim de ona söz vermemi.

Bunu bilmiyordum ama benim de buna ihtiyacım vardı. Ailelerin yanlarında olmasını sevdiği bir arkadaştan, masada fazladan yer ayırmaktan çekinmedikleri bir çocuktan daha fazlası olmak istiyordum. Bir yere ve birine ait olmak istiyordum ve bu geçici olmaktan öte bir şey olmalıydı.

Son kadeh kaldırmalar yapıldıktan ve konukların çoğu otele dönmeye başladıktan sonra Ash kolunu sandalyemin arkasına doladı ve dudakları neredeyse kulağıma değecek şekilde yakınımaya eğildi. "Tüm etkinlik boyunca burada kaldık ve şimdi seni gerçekten yalnız bırakmak istiyorum."

Bu sözleri söyler söylemez Ash'in babası Carlo arkamızdan boğazını temizledi. "Kız kardeşin ön tarafta seni arıyor."

"Bu iyi olmalı," diye homurdandı, ayağa kalktığımızda kolu belime doğru kayıyordu.

Carlo'yu dışarıda takip ettik ve Magnolia'yı kaldırımda yalınayak, Rob ve Diana'yı da yanında bulduk. Sokak fırtınadan dolayı hala ıslaktı ve şimdi ılık bir sis tembel girdaplar halinde şirin şehir merkezinde ilerliyordu. Ürkütücü ve rüya gibi arasındaki çizgide yürüyordu ve bu da onu en sevdiğim şey yapıyordu.

Ash saatini kontrol ederken selamlama amacıyla, "Varlığım talep edildi," dedi.

Magnolia kollarını havaya kaldırıp parmaklarını yıldızlara doğru sallayarak, "Pijama partisi yapmalıyız," diye bağırdı. "Tıpkı küçükken yaptığımız gibi. Aman Tanrım, küçüklüğümüzü hatırlıyor musun? Küçük insanlar gibi." Ellerini önünde birleştirdi. "Ayaklarımız bu kadar büyüktü."

"Şu anda sana neler oluyor?" diye sordu.

"Hafta sonu için kiraladığımız eve geri döneceğiz," diye devam etti, bu konuşmanın ihtiyaçlarını çok aşan bir sesle. "Rob'un düğün gecemde sürtüklük yaptığımı kimse duymasın diye istediği eve."

Rob bir elini başının arkasında gezdirdi. "Ben öyle demedim."

"Düşünsene, birlikte takılabiliyoruz, sadece üçümüz, her zamanki gibi eskiden olduğu gibi," dedi Magnolia. "Bir film izleyebilir ve annemin yememize asla izin vermediği şekerlerden yiyebiliriz. Hadi ama, lütfen? Lütfen, lütfen, lütfen."

Ash yüzünü Diana'ya çevirdi. "Bir ile Woodstock arasında bir ölçekte, şu anda ne kadar yüksekte?"

Diana gönülsüzce omuz silkti. "Sakinleşmesi gerekiyordu, ben de ona bir sakız verdim."

"İki tane," diye ekledi Rob. "İki sakızdan elde edeceğin şey bu." "Peki sen kaç tane yedin?" Ash Diana'ya sordu.

Gülümsedi. "Her zamankinden fazla değil."

Linden gruba katıldığında Magnolia çılgık atarak kollarını onun boynuna doladı. "Lin, yatıya kalıyoruz. Harika değil mi?"

"Aman Tanrım." Ash topuklarının üzerinde geriye doğru sallandı. "Rob, bunu kontrol altına almalısın."

Başını iki yana salladı. "Bu gece için sürgün edildim. Tutunduğu tek gelenek bu ve bunu da öfke dolu yumruklarla yapıyor."

Magnolia yirmi yıl öncesinin popüler gençlik filmlerini sayıklarken Ash annesine döndü. "Anne. Bununla ilgilen."

Diana ellerini kaldırarak, "Kardeşleriyle biraz zaman geçirmek istiyor. Bu konuda ne yapmamı istersiniz?"

Ash'in göğsünü okşadı. "Bunu sen yapmalısın. Ben dönüş yolunu bulacağım."

"Zelda," diye başladı, ses tonunda bir uyarı vardı, ama Carlo hemen atladı içinde.

Carlo kolunu uzatarak, "Seni oraya ben götüreceğim," dedi. "Bir ev sahibi gibi görüneceğim."

Yanımda güzel bir çift bayanla yürüyüşün gerçek horozu." "Aman Tanrım," diye mırıldandı Ash yine.

"Babam az önce sik mi dedi?" Magnolia haykırdı. Bir kıkırdama nöbeti içinde titreyişken Linden'in koluna yapıştı. "Sik. Sik dedi."

Linden Ash'in dirseğini dürterek, "Bir ya da iki saat içinde uyuyacak. Maggie gülmekten uyuyamazken biz de Sarah Michelle Gellar'ın kataloğundan bir şeyler izleyeceğiz." Başını bana doğru eğdi. "Yakında ait olduğumuz yere döneceğiz. O zaman istediğin kadar duygusal gözlerle misyoner seksi yapabilirsin."

Ash gözlerini kardeşine dikti. "Kaç tane sakız yedin?" "Ne?" Linden sordu. "Neden?"

Ash başını salladı. "Boş ver. Nedimeler bunun için değil mi? Tanım olarak mı?"

Magnolia, "Baş nedimem bu gece yumurtlama döneminde, o yüzden şehir dışında," diye açıkladı. "Ama konu bu değil. Biz birlikte doğduk çocuklar. Yarından sonra Santillian üçüzü olmayacağım." Gözlerinde yaşlar parlarken Rob'a huysuz bir başparmak salladı. "Yarın Bayan Russo olacağım ve artık eskisi gibi olmayacak, bu yüzden bunu bu gece yapmalıyız. Birlikte." Linden'den uzaklaştı, bir daire çizdi ve dudaklarını büzdü. "Pizza kokusu alan başka biri var mı?"

Ash nefesinin altında küfrederek beni gruptan uzaklaştırdı. Biraz yalnız kaldığımızda, "Seni yalnız bırakmak istemiyorum," dedi. "Biraz Zelda'yla vakit geçirmem lazım."

"Kız kardeşinin üçüzlerle vakit geçirmeye ihtiyacı var," diye cevap verdim. "Ne var biliyor musun? Bu iyi oldu. Biraz rahatlamaya ve belki de Colorado Eyalet Üniversitesi'ne akademik dürüstlük konusunda isimsiz bir mektup yazmaya ihtiyacım var." Bu kararı kendimle onaylar gibi başımı salladım. Evet, bu işe yarayabilirdi. "Kız kardeşinle biraz vakit geçirmeni istiyorum ama lütfen onu pizzadan uzak tut. Yarın elbisesinin içinde nefes alamadığında buna pişman olacak."

Bir an bana baktı, o endişe parantezleri ağzının iki yanında yerlerini aldı ve o eski kırışıklıklar yine alnını kesti. Sonra yüzümü ellerinin arasına aldı ve beni öptü. Tatlı bir öpücüktü, genelde tercih ettiği gibi sert ya da talepkâr değildi ve bu değişikliğe düşündüğüm kadar içermemedim. Ash'le her zaman olduğu gibi sanki buraya aitmişim gibi hissediyordum.

"Babam aylarca bu iki kadının hikâyesini dinleyecek," diye mırıldandı Ash dudaklarıma karşı. "Seni ellerinde tutmak istemeleri konusunda ne demek istediğimi anlıyor musun?"

"Belki de onlar tarafından tutulmak hoşuma gidiyordur."

İstemediğini anladığım homurdanan, büyüyen bir muhalefet sesi çıkardı ve "Bundan emin misin?" diye sordu.

Hızlı bir öpücük ve kaya gibi sağlam göğsünü okşayarak cevap verdim. "Öyleyim. Beni sonra nerede bulacağını biliyorsun."

Ash'in ailesine tekrar katıldığımızda Magnolia'yı "Taşlı yol ile Mississippi çamuru arasındaki gerçek fark nedir?" diye sorarken bulduk. Bilen var mı? Çünkü şimdi bunu araştırmak istiyorum. Bu önemli araştırmayı nerede yapabiliriz?"

Rob, "Bebeğim, bu gece dondurma yemeye gitmiyoruz," dedi ve sanki son sözü buymuş gibi elini havada gezdirdi. "Kardeşlerinle birlikte Airbnb'ye geri dön. Biraz dinlenin. Uyandığında ya da ne zaman istersen beni ara."

"Bu düşün günümüzde olacak," diye bağırdı. "Yarın evleniyorum."

"Tamam, buraya kadar," diye mırıldandı Rob bir adım öne çıkıp onu kollarının arasına alırken. "Seni yatağa yatırıyorum."

"Hayır," diye bağırdı. "Bu gece ayrılmak zorundayız. *Kanun* böyle." Ash, "Bu mahkemede asla geçerli olmaz," dedi.

Bunun için kaburgalarına dirsek attım.

"Seni sadece eve götürüyorum bebeğim. Bu iş daha fazla uzarsa huzuru bozmaktan tutuklanacaksın ve ben de gelinimi kefaletle çıkarmakla ilgilenmiyorum."

Magnolia dondurma, film ve peyzaj yenileme bütçeleri hakkında bir şeyler gevelerken o restorandan uzaklaştı.

"Bu bizim işaretimiz," dedi Linden, Ash'e kendisine katılmasını işaret ederek.

"Benimki de," dedi Carlo, kolunu Diana'ya uzatarak. "Bu saatte iki güzel kadınla dışarıda olursam kendime bir ün yapacağım."

"Böyle devam et," dedi Ash babasına. "Bu çok komik." Beni sıkıca kucakladı ve saçlarıma bir öpücük kondurdu. "İçeri girdiğinde bana mesaj at. Tamam mı?"

"Yapacağım," diye söz verdim.

Rob ve Linden'in gittiği yöne doğru geriye doğru yürüdü, ben kolumu Carlo'nun dirseğine takarken onlara yetişmek için çok az çaba sarf etti.

"Hazır mıyız hanımlar?" Carlo sordu.

Ters yöne dönerken elimi kaldırıp Ash'e el salladım. O da aynısını yaptı.

Ash'in duyamayacağını anladığımda Carlo'nun kolunu okşadım ve "Madem buradasın, bir dakikalığına iş konusunda kulağını çekebilir miyim?" dedim.

"Ay ışığında bir gezinti için daha iyi bir konu düşünemiyorum," diye cevap verirken Diana homurdandı. "Aklında ne var canım?"

"Sanırım sana ofisten daha fazla zaman ayırabilirim," dedim. "Ama sadece bazı yaratıcı çözümlere hazırsan."

"Bunu duymak için sabırsızlanıyorum," diye cevap verdi. "Çalışma saatlerimi kısaltmak için her şeyi yaparım."

Ash'in tüm tekliflerini geri çevirdiğini bildiğim için buna neredeyse gülecektim. Neredeyse. "O zaman geliştirdiğim planlara bayılacaksın."

ASH

Otel odamıza döndüğümde saat sabahın üçünü biraz geçiyordu. Daha erken olabilirdi ama *10 Things I Hate About You'nun* ortasında bir yerde uyuyakalmıştım.

Işıklar kapalıydı ve perdeler çekiliydi ama televizyon açıktı, *Cheers*'in eski bir bölümü oynuyordu, sesi zar zor duyuluyordu. Zelda'yı battaniyenin üstünde, yastık yığınının içinde kıvrılmış halde buldum. Bulanık bir şekilde uyanıktı, göz kırpmaları yavaş ve bakışları uzaktı. Yanında bir yığın kağıt mendil duruyordu ve gözleri kızarmıştı.

"Bekliyor musun?" Takım elbisemi çıkarırken sordum.

Bana uykulu bir baş sallama-omuz silkme tepkisi verdi ve ben yorganı ve çarşafı çekiştirirken bacaklarını kaldırdı. Yatağa tırmandım ve kollarımı ona uzattım. "Gel buraya aşkım. Sensiz uyumak hiç iyi değil."

Ayrıca son yirmi dört saat içinde en az beş kalp krizi geçirmiştım, bu sorunu Zelda'yla paylaştığımdan değil. Eski pire torbası sevgilisinin hiç de hoş olmayan görüntüsüyle uğraşırken bir de benim endişelerimin yükünü çekmesine gerek yoktu.

Ofis binamın güvenlik firması ve apartmanımın yönetim şirketi onun hakkında zaten alarmdaydı. Hiçbir koşulda içeri girmesine izin verilmeyecekti ama bu yeterli görünmüyordu. Zelda'nın izini sürebildiği sürece hiçbir şeyin yeterli olacağına inanmıyordum.

Yapabileceğim tek şey Zelda'nın onun gideceğine ve gitmiş olarak kalacağına olan inancına güvenmekti. Onu saklayamazdım ya da onu sürekli takip etmesi için özel bir dedektif tutamazdım. Her ne kadar cazip gelse de kiralık katil de tutamazdım.

Bu durumda yapamayacağım şeylerin listesi çok uzundu ama yapabileceğim her şeyin listesi de bir o kadar uzundu. Onu hak ettiği şekilde sevmek ya da sınırlarını ortaya koyduğunda bu sınırları onurlandırmak konusunda hiçbir kısıtlama yoktu. İkimizin de temel düzeyde ihtiyaç duyduğu şefkati -ve kükremeyi- ona vermekte özgürdüm.

Şu anda, tam da bunu yapmaya niyetliydim.

Zelda kendini bana yasladı, dizlerini gövdemde birleştirdi ve ayak parmaklarını çıplak uyluğuma bastırdı. "Magnolia nasıl?"

Sessiz bir kakhaha göğsümde çınladı. "Annemin zulasından bir şey almaması gerektiğini bilmeli ama onun dışında iyi. Bayılmadan önce birkaç saat anılarını tazeledi."

"Bunu yapmaya çalıştım," dedi. "Kendimden geçmeyi, anımsamayı değil. Bugünü yeterince yaşadım." Göğsümün üzerindeki yerinden bana baktı. "Ama muhtemelen sormak istediğin sorular vardır."

En az bir milyon sorum olmasına rağmen başımı salladım. Açık ve net, bu benimle ya da sorularıyla ilgili değildi. "Bu konuda konuşmak istemediğini söylemiştin. İyi olduğunu söyledin. Bilmem gereken tek şey bu."

"Bunun olmasına nasıl izin verdiğimi bilmek istiyorsun," diye devam etti, sanki bu konuşmaya bir son vermeyi önermemişim gibi. "Onun kötü bir haber olduğunu nasıl fark etmediğimi ya da daha iyisini nasıl bilmediğimi ama-"

"Hayır, aşkım. Hayır, hiç de öyle düşünmüyorum," diye araya girdim.

"-ama anlamanız gereken şey, hiçbir şeyin bir anda gerçekleşmeyeceğidir. Başından beri korkunç değildir. Tonlarca küçük fedakârlık yapana kadar, eskiden olduğun yerdeki devasa deliği ve onu pişmanlık duymadan tüketen kişiyi göremezsin." Elini göğüs kafesine bastırdı. "Artık Denis'in gölgesi üzerimde dolaşmadan her şeye yeniden başlayabilirim ve bu da pencere kenarındaki bahçeler, yeşil tabaklar ve *sen* demek Ashville. Kendime seninle yeniden başlayacağım."

Tam da duymak istediğim şey olmasına rağmen, "İstediğin bu mu?" diye sormak zorunda kaldım.

"Eğer benim ribaundum olmak konusunda endişeleniyorsan, başka bir şey için endişelenmelisin. Denis ile ilişkim oda arkadaşlığına daha yakındı sanırım. Oda arkadaşlarından biri diğerini akademik makaleler yazmaya ve kirasını ödemeye zorlamak için onaylama ve övgü kırıntılarını kullanırsa."

Zelda'nın ihtiyacı olan her şeyi söylemesine izin vermek istediğim için sessiz kalmak için kıcımlı yırıtyordum ama bir şekilde tepki vermiş olmalıyım.

Zelda kollarını belime doladı, başını kürek kemiklerimin arasına yasladı. "Oda servisine ihtiyacım yok. Unut bunu."

Döndüm, onu kollarıma aldım ve alnına bir öpücük bıraktım. "O zaman neye ihtiyacın var, aşkım?"

Gözlerini kırıştıtararak bana baktı, gözleri hâlâ şiş ve kan çanağıydı. Bunu görmek hoşuma gitmemişti, dün gece bu odaya tek başına dönüp ağladığını bilmek hoşuma gitmemişti. Bu beni kenarlarda yırtık pırtık, ortada boş ve ağrıyan bir halde bıraktı.

Zelda bir elini saçlarında gezdirdi. "Duşla başlayalım." "Tabii.

Suyu senin için ısıtayım."

"Bunu yaptıktan sonra," diye başladı Zelda, "bana katılır mısın? Duşta?"

"Evet," dedim başımı sallayarak. Dilimin ucunda bekleyen sataşmayı geri çektim çünkü ona tekliflerimi reddettiği zamanları hatırlatmama gerek yoktu. Bunların hepsini biliyordu ve bugünün farklı olduğunu da biliyordu. "Tabii ki."

Böylece birlikte duşa girdik, Zelda başını çenemin altına sıkıştırmış, kollarını belime dolamış, su bizi yıkıyordu. Orada durduğumuz süreyi umursamadık, birbirimize sarılmaktan başka bir şey yapmadık ve aletimin ilgi odağı olma arzusunu görmezden geldik.

Ta ki Zelda bana doğru sallanana, kalçaları ölümcül derecede yumuşak bir hareketle benimkilere bastırana ve bu sabah beni isteyip istemediğine dair tüm soruları ortadan kaldırıp yerlerine *nasıl* istediğine dair soruları koyana kadar.

Dudakları göğsümü, boynumu, çenemi, kollarımı, ona verebileceğim her yerimi buldu ve hepsini öpücüklere, yalamalara, ürkek ısırıklara boğdu. Bebek bir vampir gibiydi, beni tam olarak nasıl öldürmeyi planladığından emin değildi ama gerçek şu ki bunu çoktan yapmıştı. Başından beri onun olmuşum.

Öpücükler ve küçük ısırıklar artık arzularını beslemediğinde ve vücudu ihtiyaçtan titriyor gibi görüldüğünde, elimi boynunun arkasına getirdim. "Seni kucağıma alıp sırtında harç çizgileri oluşana kadar sikmekten daha çok istediğim bir şey yok ama-"

"Sakın buna cüret etme," diye araya girdi. "Her takım elbise giydiğinde acı içinde inlemeyi bırakana kadar olmaz."

"İşte bu yüzden arkanı dönmeni ve ellerini duvara koymanı istiyorum, aşkım." Onu sıkıca tuttum, parmak uçlarım boynunun kordonlu kaslarına baskı yapıyordu. Nefesi kesildi ve dudakları hıçkırıklarla aralandı ama kıpırdamadı. "Eğer o dudaklara bir dakika daha bakmak zorunda kalırsam, memelerine boşalacağım."

ve günün geri kalanında sizi kıvrandırır. Sana söyleneni yap ve ellerini duvara koy. Anladın mı?"

Zelda'nın gözlerinde sırasıyla meydan okuma, kızgınlık, bıkkınlık ve ilginin parladığı esneyen bir saniye vardı. İşte o zaman neden bu kartı oynadığımı, neden nazik bir sevişmeyi ya da bu kaba saba komutlardan arınmış tatlı, güvenli bir sevişmeyi tercih etmediğimi anladım. Çünkü ıslak saçlarını yüzünden çekmiş ve ellerini duvara dayamıştı, kışını bana doğru sallarken kendini sabitliyordu. Bugün tatlı ya da güvenli bir şeye ihtiyacı yoktu. Eski sevgilisi tacizci bir hıyardı ve bunu bir an önce atlatmalıydım çünkü hak ettiği yakınlığı ondan çalamazdı

-Oldukça kaba ve ahlaksızca olsa bile.

Parmaklarımı omurgasında, belindeki yusufçuk dövmesinin üzerinde, yanaklarının arasında gezdirdim. "Bana kelimelerle karşılık vermeni tercih ederim Zelda."

Sırtını dikleştirerek omzunun üzerinden bir bakış fırlattı. "Evet Ash. Anlıyorum."

Ses tonundaki alaycı ifadeye rağmen bana verdiği mesaj açıktı.

Bana ne yapacağımı söyleyebilirsin ama yetki her zaman bende.

Bedenime sahipsin ve daha da önemlisi, güvenime sahipsin. Bana sahip olabilirsin çünkü ben seni seçtim.

Tam da duymaya ihtiyacım olan şeydi.

"Aferin kızıma." Parmaklarımı tekrar kışının hizasında gezdirdim, oraya masaj yapıyordum çünkü bu onu başka hiçbir şeye benzemeyen bir şekilde tahrik ediyordu. Gerçekten de arka kanalıyla doğru şekilde oynadığımda vücudu çarşafı yakabilirdi. Eğer birkaç dakika daha böyle oynarsak, banyo suyunu da kaynatabilirdi. "Hazırlıklı gelmedim aşkım." Kalçalarını elime doğru salladı ve sessizce bir parmağımı içine sokmamı emretti. Ben de uydum. "Seni biraz burada bırakırsam, kıpırdamayacağına söz verir misin?"

Geçen gün Zelda doğum kontrol reçetesini nakletmek için bir eczane bulması gerektiğinden bahsettiğinde korunma konusunda kısa bir konuşma yapmıştık. Doğru zaman geldiğinde kondom kullanmadan ilerleyebileceğimize karar vermek için uygun miktarda sağlık geçmişini tartıştık.

"Sana bir saniye bile vermeyeceğim. Bir saniye bile," diye cevap verdi kendini parmağının üzerinde gezdirirken. Bu manzarayla, içine girdiğimde iki, üç itişten daha fazla dayanacağımdan emin değildim. Sanki bu yeni bir şeymiş gibi. "Seni hemen şimdi istiyorum ve beklemek istemiyorum."

Aletimin nabzı atıyordu ve kulaklarımda çarptığını duyabiliyordum. Göğsümün altından bir hırıltı yükselirken aramızdaki son nefeslik mesafeyi de kapattım, avımı siper alması için uyarmak istercesine alçak ve ilkeldi. Ancak avım neler yapabileceğimi çok iyi biliyordu ve buna bayılıyordu.

"Seni arada bir şey olmadan becermemi istiyorsun," dedim, amının şişmiş gürlüğünü daha iyi görebilmek için başımı yana eğerek. "Böyle mi istiyorsun?"

Zelda bana cevap vermek yerine bacaklarının arasına uzanıp sikimi eline aldı ve tacımı içine soktu. Vermeyi planladığım şeyi aldı ve hiçbir şey duyamayana kadar kafamdaki nabzı yükseltti, zonklayan bas ve benim, benim, *benim* yankısıyla parçalanan beyaz gürültüden başka hiçbir şey. Yine de bunun prezervatifin yokluğuyla hiçbir ilgisi yoktu. Bu sadece yan bir faydaydı.

"Ellerini duvara koyman konusunda ne demiştin?" Saçlarını elimin etrafına dolayarak sordum.

"*Bir keresinde* onları oraya koymamı söylemiştin," diye cevap verdi, şımarık sözlerinin arasına bir inilti karışmıştı. "Onları orada tutmakla ilgili hiçbir şey söylemedin."

Ona sokulma şeklim vahşiliğinden dolayı daha az sevgi dolu değildi ama bu tür bir aşk - *birlikte* bulduğumuz garip, dikişli bir aşk - acımasızdı. Yine de sikim ciğerlerindeki oksijeni bitirirken kıcını okşamamın hiçbir mazereti olamazdı. Bu açıkça kabalıktı ve onun en çok hoşuna giden şeydi.

"Bir dahaki sefere isteklerimde daha kesin olacağım, Bayan Besh."

Nefesini kesmek ve yalvarmasını sağlamak niyetiyle çekildim, ancak shaftıma bakarak ölümcül bir hata yaptım ve çıplak ten onun uyarılmasıyla parlarken ve onu gererken baktım. Vücudu beni içine almak, içinde tutmak için çalışırken.

Fuuuuuuck.

Eğer bu duşta hızlı bir boğuşmadan başka bir şey olmasaydı, hemen o anda gelirdim. Her şeyi mahveder ve bir dahaki sefere onun için iyi bir şey yapacağıma söz verirdim. Ama bu Zelda'ydı ve Zelda her şeydi.

"Şu anda bana nasıl görüldüğün hakkında bir fikrin olsaydı, bu kadar uzun süre dayandığım için bana teşekkür ederdin," dedim, kelimelerim bir hırıltıya dönüştü. "Yakında oraya gitmezsen, fırsatı kaçıracaksın. Bunu kıpırdatacaksın"

tören boyunca değerli kıçın. Pasta kesilmeden önce eteğini yukarı çekmem ve klitorisini ovmam için bana yalvaracaksın."

"Çok kibirli," diye fısıldadı.

"O da neydi?" Etinin sikimin etrafındaki yumuşak emişi görüşümü bulanıklaştırırken kıçına bir parmak daha ekledim. "Seni bunun için bekletmemi mi istiyorsun?"

Zelda iç kaslarını etrafımda sıktı ve ben bu kadının ötesindeki her görüntü, ses ve düşüncede kayboldum.

"Sakin buna cüret etme," dedi.

Saçlarını serbest bıraktım ve parmaklarımı bileğine dolayarak bacaklarının arasına getirdim. "Hadi seni oraya götürelim." Birleşen parmaklarımız onu ayırdı ve o tatlı, şişmiş düğmeye yerleşti. "Bunu yapmamı isterdin, değil mi? Seni bütün gün boş ve istekli bıraktıktan sonra, parmaklarımı tam burada isterdin."

Zelda'dan çılgınca bir ses yükseldi, parmaklarımdan kollarıma ve göğsüme doğru titreşen bir ses. Onu duvara yapıştırmak istiyordum ve bu sırada omzumu tekrar çıkarsam bile umurumda değildi. Onu tutmak, işaretlemek ve elimden gelen her şekilde sahiplenmek istiyordum. Biraz acımasız olmak istiyordum ve bunun iyi yönlerden acıtmasını ve benimle güvende olduğunu bilmesini istiyordum. Onu inkar edecektim, onunla alay edecektim, onu kirletmek için yeni yollar icat edecektim ve onu her şeyden koruyacaktım.

Fanatik, çılgın bir ritimle içine pompaladım ve başım döndüğü ve hissizleştiğim için başımı omuz bıçaklarının arasına düşürdüm, "Hemen benim için gel yoksa bu siki kıçına sokarım" dedim.

Hepsi bu kadardı.

"Aman *Tanrım!*" diye bağırdı, ellerini duş duvarına vurarak.

Karmakarışık bir düğümün içten dışa doğru açıldığı gibi boşaldı - merkeze yakın bir yerde küçük, neredeyse fark edilmeyen bir gevşeme, sonra bir diğeri ve bir diğeri ve sonra tamamen çözüldü.

Sanki sikim sıralamadaki yerini biliyormuş gibi, kasılmalar yavaşladığı anda içinde patladım. Bu öyle yıkıcı bir orgazmdı ki, beynimi sikip atmanın gerçekten mümkün olup olmadığını merak etmeme neden oldu. Isı ve karıncalanma uzuvlarımı doldurdu, kafamda hala beyaz gürültü çalıyordu ve en iyi çabalarımın rağmen kelimeler dudaklarımda oluşamadı.

Sonra saatim birkaç aktivite halkasını kapattığımı bildirmek için çaldı. Aferin sana.

Zelda'nın ağırlığının yükünü çekmesini gerektirmeyecek bir pozisyonda doğrulmak dışında birkaç dakika boyunca hareket etmedik ve bu doğru görünüyordu. Şimdiye kadar aşkın tüm bedenimi saran bir eylem, bir kurban gibi içimdeki her şeyi gerektiren bir karşılık olduğunu bilmiyordum. Her şeyimi feda etmek isteyeceğimi bilmiyordum.

Uzanıp kalçamı okşadı. "Buna ihtiyacım vardı."

Boynunu öptüm. "Biliyorum."

"Her zaman yapıyorsun," diye fısıldadı. "Teşekkür ederim."

Arka tarafını iyice sıktım. "Bir şey değil."

"Her şey hakkında konuşmak zorunda olmadığımızı söylediğini biliyorum," dedi. "Ama belki bir öğle yemeği yiyebiliriz ve-"

"Ve bana istediğin kadar çok ya da az şey anlatabilirsin," diye ekledim, her kelimesinde ciddiydim. Bir yanım o piç hakkında hiçbir şey bilmediğim bir evrende yaşamak istiyordu çünkü onu düşünmek bile bana sığ bir mezar kazma fikri veriyordu. Diğer yanım ise bunu duymaya ihtiyaç duyuyordu, böylece ona yaşattığı her şeyden kurtulmasına yardım edebilecektim ve bu yanım galip geldi. "Yemek yiyeceğiz. Sen içini dökeceksin. Sonra da kız kardeşimle Rob'un düzenledikleri bu inanılmaz pahalı partinin tadını çıkarırız."

Sonunda sabun, şampuan ve bacak tıraşı da geldi, hepsinin garip koreografisi de ve sonra kendimizi bir kez daha spreyin altında birlikte kilitlenmiş bulduk.

Ve biz en iyi bu şekilde çalışıyorduk -sarmaş dolaş, sonra sert, sonra garip, sonra aşk.

ZELDA

Hakkında çok az şey bilen birine sağlıklı bir ilişkiyi anlatmanın doğası gereği çıplak bir yanı vardı. Son derece sıradan bir kafede, son derece sıradan bir masaya oturmak ve bir otopsi yapmak. Ama bu en kötüsüydü çünkü bir yandan kendinizin tüm çirkin ve şekilsiz yanlarını ortaya sererken, bir yandan da o kişinin bu yanların onun sevgisi için fazla korkunç ve *şekilsiz* olduğuna -sizin fazla korkunç ve şekilsiz olduğunuzla- asla karar vermemesi için dua etmek zorundaydınız.

Sorun şu ki, "Başlangıçta her şey yolundaydı" diye başlarken kendinize söylediğiniz gerekçelendirme, rasyonalizasyon ya da diğer yalanların arkasına saklanamazdınız.

"Her şey birlikte çalışmamızla başladı. İstatistiksel yöntemler laboratuvar dersindeydik ve gözlerimin eski toplumlardan atılmama neden olacak bir kromozom anomalisi olduğunu söyledi. O derste çok zorlandım. Dersi atlatması için bana güveniyordu ve bunu yaptığımda çok takdir etti."

Ancak, "Biz özel değildik. Sadece bir yıl sonra para biriktirmek için birlikte yaşamaya başladık ve etiketler ve kısıtlamalar sosyal yapılardan başka bir şey değildi."

Sonra, "Yüksek lisansa devam etmek benim için mantıklı değildi. O tezi üzerinde çalışıyordu ve tüm dikkatimizi buna **v e r m e m i z** gerekiyordu. Ben diğer her şeyle ilgilenirken onun araştırmasına odaklanması daha önemliydi. Daha sonra her zaman geri dönebilirdim. Böylesi daha iyiydi." Yine de, "Doktora çalışmasına başladığında, neredeyse içinde boğuluyordu.

Tüm araştırma, açıklama ve ana hatlar arasında

Tezi, benim daha fazla katkıda bulunmama ihtiyacı vardı. Bazen ğretim asistanlığı sorumluluklarına da yardımcı oluyordum ama bunun tek nedeni aksi takdirde programdan atılacak olmasıydı. Not vermeyi umursamadım."

Ve, "Korkunç değildi. Gerçekten değildi. O alıştı. Ben alıştım. Üstesinden geliyorduk. Bana göre gerçek çiftler böyle yapardı. Birbirleri için fedakârlık yaparlardı. Ben onun için fedakârlık yaptım ve mezun olduktan sonra o kurumsal bir arkeoloji işi buldu ve sıra bana geldi."

Ancak, "Mezun olduktan sonra hayat hakkında konuşmayı bıraktı. Sıranın bana geleceğinden bahsettiğimde güldü. Akademide başarılı olamayacağımı ve okula geri dönmek için zaman ayırmaya değmeyeceğini söyledi."

"Oraya nasıl düştüğümü ya da hiçbir şey kazanmamak için neden her şeyden vazgeçtiğimi bilmiyordum ve durumu daha da kötüleştirmeden nasıl ayrılacağımı bilmiyordum. Tek düşünebildiğim gitmem gerektiğiydi. Şimdi git ve arkana bakma."

Bunlar ıplak kelimelerdi ve örtbas etmek, kendimi korumak için yapabileceğim hiçbir şey yoktu. Ne zarif bir çıkış ne de ellerimi koyabileceğim iyi bir yer vardı. Mesele hareketsiz durmak ve gerçeğe katlanmak, gözlerinizi ve zihninizi, bunun ezici rahatsızlığının taşmasını önleyecek kadar karartmaktı.

Kendimi ikinci kez parçalara ayırdığım ve her şeyi açıkladığım düşünöldüğünde daha kolay olmalıydı ama Denver'daki dükkânda Leesa'ya açıklamak Ash'le karşılaştırıldığında hiçbir şey gibi değildi.

Kahvesine uzandı ama içmeden bıraktı. "Bu konuda söyleyecek beş farklı şeyim var ama hiçbirinin önemli olmadığını bilmeni istiyorum. Belli ki önemli ama benim için değil. Sen her zaman olduğun küçük Mary Poppins ay ışığısın ve bunu benim için hiçbir şey değiştiremez."

Dudaklarımı birbirine bastırarak sandviçimin kalıntılarını karıştırdım. Gülömsüyör muydum, gözyaşı mı döküyordum yoksa çılgınca bir kahkaha mı atıyordum karar veremiyordum çünkü bir dakika önce korkunç, şekilsiz ve çıplakken şimdi bir ay ışığıydım.

"Sonra," diye başladı, parmağıyla masaya vurarak, "bu adam pislüğün teki.

Gerçek bir pislik torbası."

"Biliyorum. Bunu şimdi anlıyorum." Omuzlarım öktü. "Bunu uzun zaman önce görmeliydim."

Masaya tekrar vurdu. "Yapma bunu. Buna izin vermeyeceğim." "İzin vermeyeceksin," dedim, tamamen eğlenerek.

"Bir dakika bile olmaz Zelda. Ona karşı bir yasaklama emri çıkartırsan çok sevinirim ama bu benim kararım değil. Senin kararın."

Başımı salladım. "Bunu düşüneceğim."

"Başka bir şey, hayır. Hayır." Kendi kendisiyle tartışıyormuş gibi başını salladı. Kupasını kaldırdı. Yere koydu. Saatine baktı. "Bekleyebilir. Bu konuşmanın en önemli noktası, şu anda burada olman ve burada kalacak olman - istediğinin bu olduğunu varsayıyorum."

Gülmek zorunda kaldım. "Ash. Tatlım. Birkaç saat içinde kız kardeşinin düğününe katılacağım. Teyzelerin dün gece yanaklarımı çimdikledi. Gelecek hafta nedimelerden bazılarıyla pedikür yaptıracağım çünkü görünüşe göre bu hepsinin yaptığı bir şey. İstedğim bu olmasaydı seninle Rhode Island'da olmazdım ve tüm bunları yapmazdım. Sınırlar ve kısıtlamalar konusunda artık daha iyi olduğumu söylediğimde bana güven."

"İçim rahatladı." Bardağa uzandı, bu kez masaya geri koymadan önce içti. "Düğünden bahsetmişken, acele etmeliyiz. Fotoğraflar için bir saat içinde Blithewold malikanesinde olmam gerekiyor."

Hesaba bir göz atıp birkaç banknot saymasını izledim. "Biliyorum. Sizi oraya zamanında ulaştırmakla görevlendirildim."

Ash ayağa kalktı ve elini benimkine uzattı. "Elbette, Bayan Besh. Beni hızla tutun. Bu gece sana iyiliğinin karşılığını vereceğim."

DÜĞÜN elbette muhteşemdi, güzeldi ve düğünlerde olması gereken tüm değerli şeyler vardı ve ben düğünü Ash'in ailesinin yanında en ön sıradan izledim. Magnolia'nın geçit töreninden önce Diana bana Millie'yi yanlarına oturtmayacaklarını ama benim aileden olduğumu ve Millie olmadığım için çok heyecanlandıklarını fısıldadı.

Bir gün bu Millie ile bizzat tanışmalıydım.

Blithewold arazisi muhteşemdi, gelin ıslıl ıslıldı ve damat doğru anlarda ağladı. Ve ben de rahatlık hissi veren sıcak, vızılı bir duyguya kapıldım.

Hatta belki de aidiyet. Artık paketlemem gereken bir paraşüt ya da kaçınmam gereken bir çarpışma değil, sadece yaşamam gereken bir hayatım vardı. Bu his içime yerleşirken, lacivert takım elbiseleri içinde diğer sağdıçlarla birlikte duran Ash'e baktım. Bakışlarımı karşıladı ve

Elini kalbine götürdü ama bir şeyler fena halde ters gitti ve bakanın dikkatini çekecek kadar yüksek sesle "Siktir" diye mırıldandı. Göğüs cebinden mendilini çıkararak, "Lütfen devam edin," dedi.

Benim hakkımda bilmeniz gereken son bir şey de bu adamı çok sevdiğimdir.

ASH

BUGÜN MÜKEMMELDİ.

Ayrıca kâğıttan kesilmiş binlerce yönden kusurluydu ama çoğunlukla mükemmeldi ve Zelda gözüme çarptığında göğsümde onun için çarpan kalbimi elimle kapatmaya çalıştığımı ama sadece parmağımı korsaj iğnesine saplamayı başardığımı biliyordum. Kan vardı, kız kardeşim yemin ederken konuşmak için çok fazlaydı, bu yüzden göğüs cebimde ustaca düzenlenmiş ipek mendili feda ettim ve tüm pisliği pantolon cebime soktum.

Zelda'ya dönüp baktığımda, töreni kısa süreliğine böldüğüm için attığım kahkahayı bastırmak için parmaklarını dudaklarına bastırırken gözlerinin parıldadığını gördüm. Hâlâ işaretlere inanmıyordum, matematik dışındakilere değil ama Zelda'ya inanıyordum. Daha *da* ötesi, kendime ve Zelda'ya inanıyordum. Bize, birlikte. Her zaman.

İşte bu yüzden her şeyi mahvetmek zorundaydım.

Tatlı tabakları toplandığında ve dans pistindeki kalabalık azaldığında Zelda'ya elimi uzattım. "Benimle yürür müsün?"

Parmaklarını benimkilerle birleştirdi. "Nereye gitmek istersin?"

Çenemi büyük resepsiyon çadırının uzak tarafına, Narragansett Körfezi'nin sularına doğru eğdim. "Bu taraftan mı? Yoksa malikâneye doğru mu? Seçim sizin."

"Hadi dolaşalım. Nereye gitmek istediğimizi oraya vardığımızda öğreniriz."

Çadırdan müzik sesleri ve coşkulu bağırışlar yankılanırken birkaç dakika boyunca arazide dolaştık.

"Burada benimle olduğu için mutluyum," dedim. "Millie değil mi?"

Bir kahkaha attım ve Zelda'yı göğsüme bastırarak kendime çektim. "Millie olmaz. Bir dakika bile olmaz."

"Ben de burada olduğu için mutluyum. Fark ettin mi bilmiyorum ama seninle takılmayı seviyorum."

Bu benim fırsatımdı, gün gibi ortadaydı ve değerlendirmemi bekliyordu. "Bu gece inanılmaz göründüğünden bahsetmiş miydin?"

Birleştirdiğimiz ellerimizi başının üzerine kaldırdı ve dönerek çiçekli eteğini aramızda dalgalandırdı. "Son yedi saattir ortalama saatte bir kez. Yani, evet, öyle."

"Saatte bir mi? Olamaz. Törenden önce bir saat boyunca gelin partisiyle birlikteydim, tören sırasında söylediğim tek şey dünyanın her yerinden duyulan bir 'siktir' oldu ve kokteyl saatinin ilk yarısında seni görmedim. Ta ki annem bebek battaniyeleri örüp seni sonsuza dek saklayacağı için aile fotoğraflarında sana ihtiyacı olduğuna karar verene kadar. En az iki buçuk saat boyunca sana bu eteğin altında ne kadar sürünmek istediğimi ya da bu noktadan sonra tüm elbiselerinin sırtı açık olmasını istediğimi söyleyemedim."

Bu gece kaç kez belindeki yusufçuktan kürek kemiklerinin zarif çıkıntılarına kadar yalayarak ilerlemeyi düşündüğümün sayısı üç haneliydi.

"Ah ama ben *her* saat demedim ki. *Ortalama* saatte bir dedim. Bu iki buçuk saati toplam yedi saatten çıkarın ve tamamen müstehcen olmasa da cömert sözlerinizi kalan süreye dağıtın. Bu da ortalama her otuz sekiz dakikada bir iltifat anlamına geliyor."

"Seni seviyorum."

Benden bu aşırıya kaçan gerçeği aldı ve bir pirouette daha yaptı, hava eteğine takılırken bir kahkaha attı. Düğün fotoğrafçısının yakınlarda olmasını diledim çünkü bunu hem yakından hem de uzaktan hatırlamak istiyordum. Teninde parlayan ay ışığını, eteğinin dalgalanışını ve yüzündeki sınırsız neşeyi görmek istiyordum. Bu anının her yönünü görmek istiyordum.

"İşte oradasınız! Di, buradalar."

Döndüğümüzde babamın bize doğru koştuğunu gördük, yarı koşuyor, yarı yürüyordu, sanki aciliyet seviyesini belirleyemiyordu. Kravatı gevşemişti, takım elbisesinin paltosu yoktu ve elinde iki kadeh şampanya tutuyordu. Ve hatırlayabildiğimden daha mutlu görünüyordu.

"Bütün gece seni aradık," dedi.

Zelda'yla göz göze geldik ve bir kahkaha attım. "Yemek ve tatlı boyunca seninle aynı masada oturduk. Fark etmediniz mi?"

Babam bu noktaları, şampanyanın kenarlardan taşmasına neden olan bir el hareketiyle geçiştirdi. Bu onu rahatsız etmemiş gibiydi.

Zelda'ya doğru başını sallayarak, "Umarım elinizde ateşli bir kız olduğunu biliyorsunuzdur," dedi.

Babamı tanımak, bunun Zelda'nın görünüşünden ziyade becerisine dair bir yorum olduğunu anlamak anlamına geliyordu. Ayrıca çocuklardan ve gençlerden *civciv* olarak bahsederdi çünkü ona göre onlar bahar tavukları gibi yeni ve gençtiler. *Orospu* ifadesine sıkı sıkıya bağlıydı ve genellikle bu sözcüklerden herhangi birinin nasıl sorgulanabilir seçimler olduğunu anlamakta zorlanırdı.

Babam da hepimiz gibi karmaşık ve kusurluydu ve bunu anlamam sadece otuz beş yılımı aldı.

Elimi Zelda'nın çıplak sırtına koydum. "Fark ettim."

Annem koşarak geldi, yüksek topuklu ayakkabılarını askılarında karpuz dilimleri olan parmak arası terliklerle değiştirmişti ve uzun elbisesinin eteği dizlerinde düğümlenmişti. "Bütün gece seni aradık," diye bağırdı. "Neden resepsiyonu terk ettiniz? Birazdan after-party başlayacak. Bunun için kalmalısın!"

Ben daha bu iddialara itiraz edemeden Zelda söze girdi: "Daha fazla yer görmek istiyorum. Parti sonrasını kaçırmayacağız."

Bunun üzerine inledim ama sadece Zelda fark etti ve beni susturmak için göğsüme hafifçe vurarak karşılık verdi.

"Dün akşamki konuşmamızı düşünüyordum," dedi babam Zelda'ya.

"Hangi tartışmaydı o?" Ben sordum.

Zelda'nın dudakları bir gülümsemeye dönüştü. "Restorandan dönerken yolda biraz sohbet ettik."

"Akıllıca fikirlerin var." Babam ona göz kırptı, sonra da beni değerlendiren bir bakış attı. "Zelda iki tam gün geçirebileceğimi düşünüyor."

her hafta ofis dışında. Yeni yılda belki üç tane."

Gafil avlandığımı göstermek için elimden gelen en iyi şekilde başımı salladım. "Bu doğru."

"Ve müşterilerimin çılgınca aramalarına maruz kalmadan ya da onları kapının eşiğinde bulmadan, neden şehirdeki bir takım elbisenin" -bu bendim, şehirdeki takım elbise bendim, bu hikayedeki kötü adam, görünüşe göre- "onlarla sadece e-posta ve internet portalları aracılığıyla iletişim kuracağımı merak ediyorum, tıpkı bir şirket gibi."

"Elbette," diye cevap verdi Zelda, birisinin *bir şirkete* katlanması fikri karşısında uygun bir şekilde dehşete düşerek.

Babam her şampanya flütünden bir yudum alarak bunu düşündü.

Sonra omuzlarını kaldırdı ve "Hadi yapalım"

dedi. "Tam zamanında," diye mırıldandı annem.

Elini önce Zelda'ya, sonra da bana uzattı. "Doğru yapacağınız konusunda size güveniyorum çocuklar."

Bu eşi benzeri görülmemiş barışçıl profesyonel birliktelik anını her zaman doğru yapmakla ilgili bir tür pislik yorumuyla mahvedemeden önce Zelda cevap verdi, "Yapacağız. Bu sizin için olduğu kadar bizim için de çok önemli."

Annemin gözlerinde yaşlar birikti. Kolunu babamın koluna doladı ve "Bu gece iki bebeğim mutlu, Carlo" dedi.

"Linden'e ne oldu?" diye sordu kaşlarını çatarak. "Ona hiçbir şey *olmadı*," diye yanıtladı annem. "Sorun da bu zaten."

"Söylediklerinizden hiçbir şey anlamıyorum." Önce bir flüt, sonra diğerini içti. "Ona bir şey olmamasıyla ilgili sorun nedir?"

"Bu gece çözebileceğimiz bir sorun değil." Annem çadıra vahşi bir bakış fırlattı. "Yine de-"

Zelda bir kahkahayı elinin arkasına sakladı.

"Parti sonrası hakkında ne diyordun?" Sordum çünkü kardeşimin ihtiyacı olan son şey bir nedimeyle Diana onaylı bir gece geçirmektir. Sadece oduncu sakalıyla bile çok fazla hareket görmüyor değildi ama bir ayarlama Bristol'un sularında ıslanma planlarının hepsini mahvedebilirdi. "Nerede bu? Plan nedir? Magnolia çikolata parçacıklı kurabiyeli dondurmali sandviçlerden bahsetmişti ve umarım yalan söylememiştir."

Annem bu etkinliğin bir sonraki ayağı hakkında ayrıntılı bir açıklama yaparken Zelda'yı göğsüme yakın tuttum. Yiyecek ve içecek olacaktı,

müzik ve oyunlar. Kız kardeşimin bunun için özel bir elbisesi vardı, tulum denen bir şey. Ve evet, çikolatalı kurabiyeli dondurmali sandviçler.

Sonra annem bize doğru bir adım attı ve Zelda'nın saçlarını kulağının üzerinden geriye doğru taradı. "Çizgili çivit rengine bayıldım," dedi. "Sana çok yakışmış."

"Çok tatlısın. Bunu söylediğin için teşekkür ederim," diye karşılık verdi Zelda. "Biz de yakında partiye geleceğiz."

Onu çok sevdikleri ve söylediği her söze kulak kabarttıkları için ailem bunu kabul etti ve çadıra doğru geri döndü. Eğer söyleseydim, beni yakamdan tutup sürüklerlerdi.

Tekrar yalnız kaldığımızda, "Yapamayacağın bir şey var mı?" diye sordum. "Pek çok, pek çok şey," dedi gülerek. "Topuklu ayakkabıyla hiç yürüyemiyorum.

Olgun bir kavunu seçemez. Kokteyl hazırlayamaz. Devam edeyim mi?" "Edebilirsin ama yine de inanmayacağım."

Kolumu sıktı. "Çok sevimlisin. İnsanlara öyle olmadığını düşündürmek için çok çalıştığında bile."

Cevap vermek yerine, iki büyük orman gülünün arasına yerleştirilmiş bir bankı işaret ettim ve Zelda'yı oraya yönlendirdim. Oturduktan sonra bacaklarını kucağıma aldım ve yavaşça şırıldayan suya bakmasını izledim.

Orada otururken, ellerim bacaklarının üzerinde gezinirken ve gülümsemesi yıldızları gölgede bırakırken üç mutlak, tartışılmaz gerçeği biliyordum.

Bir: Zelda'yı soluk soluğa, savunmasız, dipsiz bir şekilde seviyordum ve onun da beni sevmesi için bir ömür boyu bekleyebilirdim.

İki, o beni bir insanın diğerini kurtarabileceği her şekilde kurtardı ve benim de onu kurtarmam mümkündü.

Üç, onu hemen kovmalıydım.

ZELDA

Kendimi bildim bileli ilk kez paraşütüme ihtiyacım yoktu. Tamirini asla bitiremediğim, beni tüm seçimlerimden, durumlarımdan kurtarması gereken paraşütüme. Kendimden.

Bu gece ona ihtiyacım yoktu. Artık ihtiyacım olmadığına inanmak istiyordum ama bundan daha iyisini biliyordum. Bir sepetteki yumurtalar, hasattan önce ekinler, yumurtadan çıkmadan önce tavuklar. Tüm o çiftçilik metaforları burada geçerliydi.

Yine de bugün köşeyi dönmüş gibi hissettim. Artık kendi hayatımda kaybolmadığımı biliyordum. Korku, dehşet ve doğru bir şeyin olmasını beklemekten dolayı inatçı değildim.

Düğünlerin böyle bir etkisi vardı. Hayatın olasılıklarla dolup taşıdığını ve benim ve sizin için umut olduğunu hissettirdiler.

Belki de Ash bu yüzden ağzından *seni seviyorum lafını* kaçırdı. Belki o da benim gibi tüm bunların telaşına kapılmıştı.

Cevap vermemiştim çünkü bu kelimelerin dudaklarından dökülüştüğündeki şaşkınlıkla meşguldüm. Sanki inanamıyordu, bana inanamıyordu.

Bu iyiydi. Buna ben de tam olarak inanamadım.

Parmaklarını ayak bileğimin etrafında dolaştırarak biraz gıdıkladı ve beni düşüncelerimden uzaklaştırdı.

"Her şeyi... tamir ettiniz," dedi.

"Sadece birkaç şeyi değiştirdim ve onlar için doğru sırayı buldum."

"Her şeyi düzelttin," diye tekrarladı. "Ne yaptığını bilmediğini düşündüğüm için çıldırdığım zamanı hatırlıyor musun ve başkasının karar vermesine izin vermek istemiyordum?"

"Bu tanıdık geliyor," diye şaka yaptım. "Bana bir dakika ver. Anılar geri geliyor."

"Bu konuda yanılmıştım ama yine de tepki gösterdim." Ash'in bunu nereye götüreceğinden emin olamadığım için başımı salladım. "Bunu aklında tut, tamam mı?"

Omuzlarımdan bir ürperti geçti. "Ne demek istiyorsun?"

Nefesini içine çekti ve üfledi. "İstifanı kabul ediyorum."

Gözlerimi kırpıttım. "Ne?"

"Sen benim için her şeyi düzelttin, şimdi ben de senin için bir şeyleri düzeltmek zorundayım. Benim için çalışmana izin veremem. Sadece kendi hayatını daha iyi hale getirmek için istediğin her şeyden vazgeçmeni bekleyen başka bir adam olamam. Başka bir yere ait olduğun halde günlerini bana çobanlık yaparak ve ofisimi yöneterek geçirmene izin vermeyeceğim."

Boğazımda bir düğüm vardı, kalın bir endişe yumağı kuru bir ekmek kabuğu gibi oraya yapışmıştı. "Ne-bekle, beni *kovuyor* musun?"

"Kendini bir muhasebe bürosunu yönetmek istediğine ya da bu işle yetinebileceğine inanmaya zorlamana izin vermeyeceğim. Senin istediğin bu değil, aşkım."

İşte bu yüzden o paraşütü henüz depoya kaldıramadım. "Ama ben istiyorum-"

"Arkeoloji istiyorsunuz. Kolomb öncesi halkları ve onların ölümleri hakkında bir şeyler çalışmak istiyorsunuz. Akademi, araştırma ve tüm o çirkin Indiana Jones maceralarını istiyorsunuz."

Şakaklarımı ovuşturdum. "Indiana Jones'u bu işe karıştırmadın ya."

"Zelda, seni *seviyorum*. Ve seni sevdiğim için, kendi hayatını boşa harcamana izin veremem.

zaman benim için çalışıyor."

Yetişemedim. Bir an kovuluyordum, bir an sonra beni seviyordu.

Ve yüksek lisansa dönmemi istedi. "Tamam ama sen-sen-" "Seni seviyorum," diye araya girdi. "Seni seviyorum ve sana ihtiyacım var ve bunların hepsi

olduğun kişiden başka bir şey olmana izin vermeyeceğim. İnan bana Zelda, dünyada hiçbir şey beni her sabah seninle uyanmaktan ve her gün seninle işe gitmekten daha mutlu edemez ama hayatındaki bir sonraki bencil piç olmayacağım. Patron olacağım tek yer yatak ve sadece sen istediğin zaman."

Sadece anlamadı. İşte bu kadar. "Ama ofisini seviyorum. Bu işte iyiyim."

Ash başını salladı. "Kayıp davaları beslemeyi seviyorsun ve devasa, imkansız projeleri seviyorsun. Bozuk şeyleri onarmayı ve sorunları çözmeyi seviyorsun."

"Doğru ve bu nedenle önümüzdeki hafta ve sonraki hafta kendiniz için icat ettiğiniz tüm yeni sorunları çözmekte oldukça başarılı olacağım ve Eylül ayının neler getireceğini görmek için sabırsızlanıyorum."

Bununla neden bu kadar çok mücadele ettiğimi bilmiyordum. Sadece, bilmiyorum, *yersiz* görünüyordu. Ash'in de yardıma ihtiyacı vardı ama yüksek lisansa dönme fikrinin biraz intikamcı bir cazibesi vardı. Denis'in diplomasının çoğunu onun için kazanmıştım, bu yüzden başaramayacak değildim... Yıllarca ondan duyduktan sonra, kafamın derinliklerinde bir ses hala yapamayacağımı, başarısız olacağımı, hiçbir yerde başarılı olamayacağımı söylüyordu.

O ses yanılttı.

"Sen işini daha çok *seviyorsun*," dedi Ash. "Gerçekçi ol aşkım. Buraya tek bir bavulla geldin ve yarısı arkeoloji ders kitapları ve dergilerle dolu. Çamaşır makinesini gün aşırı çalıştırmak zorundasın çünkü kitaplara kıyafetlerden daha fazla öncelik veriyorsun. Bu bir öncelikler beyanıdır." Parmaklarını bacağımdan yukarı, dizimin arkasına doğru çekti. "Şimdi şöyle olacak. Bana yetenekli bir ofis müdürü bulacaksın. Şu bahsettiğin Nobel ödüllü kişi. O kişiyi eğiteceksin ve sonra babamla birlikte şiddet içermeyen bir ortaklık kurmamıza yardım edeceksin. Ayrıca bölgedeki iki yüz üniversiteden hangisinin senin araştırma gündemine en uygun olduğunu bulacaksın ve biz de sonbahar döneminde sana bir yer bulmak için ne gerekiyorsa yapacağız. Buraya kadar benimle misin?"

Yine de başımı salladım- "Burada pazarlık etmek istemem ama sadece yatakta patronum olacağını söylemiştin."

"Ona geliyorum." Tatlı mı yoksa tuzlu mu olduğuna karar veremediği sırtışılarından biriyle bana vurdu. "Bu arada, benim yanıma taşınacaksın. Zaten olduğundan daha fazla. Kıyafetlerini dolaba asacaksın, kitaplarını raflara koyacaksın ve kalacaksın çünkü bunu ben de senin kadar istiyorum."

Tek söyleyebildiğim "Tamam" ve ardından "Benim de seni sevdiğimi biliyor musun?" oldu.

"Evet, biliyorum," dedi, yüzünü aydınlatan bir sırtışla. "Ama bunu senden duymak çok güzel."

Nasıl inanacağımı bilemediğim için, "Bu gerçek mi?" diye sordum. Elime uzandı. "Gerçek olmasını istiyorsan gerçektir."

Birleştirilmiş ellerimize baktım, benim koyu zeytin tenim onun açık altın rengine karşı katmanlıydı. Saatinin yüzü soluktu ama düşük ışıkta saniyelerin geçişini izledim.

"Ŗu anda bir Ŗey söylemek zorunda değilsin," diye devam etti Ash. "Düşünmek için istediğin kadar zaman ayır ve-"

"Evet."

Hayatımın başlaması için daha fazla beklemek istemiyordum. Burada, hava koşullarından yıpranmış ve boyun eğmeyen bu yaşlı taş duvar adamla birlikteydim ve beklemek için tek bir neden bile yoktu. Bunu yeterince yapmıştım. Çocukluğumun çalılıkları ve Denis'in saçmalıkları arasında kendim için kaybettiğim bir geleceğin üzerinde uyumak için yolumu kesmemiştim. Hepsini siktir et, sonra yine siktir et.

"Evet mi?" diye yankılandı. "Neye evet? Neyi kabul ediyorsun?"

"Her Ŗeyi," dedim. "Bunu seninle yapmak istiyorum. Denemek istiyorum."

Bana küçük, değerli bir gülümseme sunmadan önce gözlerini kısarak saatine baktı. "Benimle evlenmeyi denemek ister misin?"

Elini ters çevirdim, avucunu okşadım. "Ben çoktan bir elbise seçtiğime ve annenin Pazartesi sabahı yeni bir projeye ihtiyacı olacağına göre bunda bir sakınca yok."

İçinden gürültülü bir kahkaha patladı. "Bu kısmı yavaştan alacağız." "Aceleye gerek yok," diye kabul ettim.

"Hayır. Hiç acelem yok." Eğildi, alnıma, yanaklarıma, dudaklarıma bir öpücük kondurdu. "Dünya kadar vaktimiz var, aşkım."

EPILOG

ASH

GELECEK YAZ

BUGÜN olağanüstü bir başlangıç yaptı.

Güzel, güneşli bir Cumartesi günüydü ve dün gece on bir civarında eve vardıktan sonra bu ayki iş seyahatimi bitirdiğim için, Boston Üniversitesi'nde iki haftalık cehennem gibi bir yaz dönemi finallerini atlattıktan sonra tembel bir sabahı hak eden Zelda'nın yanında uyanma zevkini yaşadım.

Gün bundan sonra daha da güzelleşti. Beni çok hoş bir şekilde düzensiz bırakan uzun, kaygan bir duşu paylaştık ve sonra Zelda'nın ünlü krep sandviçlerini yedik. Hayat gerçekten çok güzeldi.

Onun "sistemini" anlamadığım için Zelda bulaşıkları yıkayıp kuruturken benim de mutfak adasında oturmamı istiyordu. Ben onu izlerken ev işlerini yapmasına izin vermek kendimi aptal gibi hissetmeme neden oluyordu ama onun yüzünü başka bir şeyle meşgul olamayacak kadar özlemiştim. Bunun yerine tezgahı sildim, kaktüs Kirby'yi ve pencere kenarındaki küçük saksı bitkilerini suladım ve ona dokunmak için bulduğum her fırsatı değerlendirdim.

Ben farkına varmadan önce bile hep böyleydi. Ben de onu bu şekilde sevmiştim.

"Bugün ne yapalım?" Zelda bileklerine kadar sabunlu suya batmış halde sordu.

Arkasında durdum, ellerimi lavabonun iki yanına yerleştirdim. "Ne yapmak istediğimi biliyorum."

"Yine mi?" diye sordu gülerek. "Ama seni bütün hafta görmedim."

"Meseleyi anladığına sevindim," diye cevap verdim, dizlerimin üzerine çöküp uzun eteğini avucumun içine aldım. Bir parmağımı külotunun bandının altından geçirdim ve ayak bileklerine doğru düşmesini sağladım. "Benim için iyi bir kız ol ve bacaklarını aç."

Dediğimi yaptı ama bir yandan da "Bir şeyler *yapmalıyız*. Bir yerlere gitmeliyiz. Bugün beyzbol maçı yok muydu? Neden parkta piknik yapmıyoruz? Cambridge'de sevdiğimiz ikinci el kitapçıyı ziyaret etmeye ne dersin? Daha da iyisi, şu hep bahsettiğimiz gün batımı liman gezilerinden birine ne dersiniz?"

"Seni pikniğe, kitapçıya, gemi yolculuğuna götüreceğim. Sana ne istersen veririm aşkım." Parmak eklemlerimi bacaklarının arasında gezdirdim. "Bu güzel küçük amcığın dilime geldiğini hisseder hissetmez."

Omuzlarından bir ürperti geçti ve altı heceli "*ohhhh*" der gibi görünen o yüksek, nefesli soluklardan birini bıraktı. Kıcının çizgisini kalçasına kadar takip ettim ve tekrar yukarı çıktım, sadece onu kıvırmaya yetecek kadar dokundum.

"Daha işim bitmedi, biliyorsun," dedi her zamanki gibi huysuzlanarak. "Bulaşıklarla."

"Devam et ve bitir." Eğildim, dudaklarımı iç uyluğunun ipeksi derisinde gezdirdim. "Benim için sakıncası yok." Kıcının bacağına geçiş yaptığı kıvrımı yaladım. "Tadın hatırladığım kadar güzel."

"Sadece birkaç gün oldu Ashville."

"Çok lezzetlisin," diye fısıldadım dişlerimi Zelda'nın kıcının kıvrımına geçirirken. Kısa bir çığlık attı ve suyun sıçradığını duydum. Gülümsedim, parmak eklemlerimi bir kez daha dikişinin üzerinde gezdirdim. "Sana durmanı söyledim mi? Hayır. İşinin başına dön."

Islak ve şişmişti, kalçalarını dokunuşuma doğru sallıyordu. Onu öyle bir sevmiştim ki, üzerinde uzun süre düşündüğümde göğsüme acı saplanıyordu, çünkü bu felaket bir aşktı ve en iyisi de buydu, çünkü bu durumdan kurtulmaya hiç niyetim yoktu.

Bir parmağımı kıvrımlarından geçirdim ve başparmağımı klitorisine koyarak sabrını ödüllendirdim. Tüm vücudundaki en tatlı, en yumuşak noktanın etrafında dönerken ve kıcının alçak kıvrımını ısıırken, uyarılmışlığının kokusu içime doldu, beni sarhoş etti. Elbette bu benim cezamdı, çünkü en iyi kısmı görmezden geliyordum.

Hayır, bekle, bu doğru değildi. Kuku en iyi kısmı değildi. İkimizin de tırmanması gereken bir sorumluluk dağı olmadığı tembel bir sabahta Zelda'yla mutfakta dalga geçmek en iyi kısmıydı. Kız arkadaşımın kışını ısırmak ve bunu yaparken *onu tahrik* eden tartışılmaz derecede kaba şeyler söylemek en iyi kısmıydı.

"Benimle ne zaman evleneceksin?"

Sadece soruyu sormak yeterli olmadığından, üç parmağımı içine soktum ve onu biraz hissizleştiren noktaya *sertçe* bastırdım. Diğer elimi sırtının küçük kısmına, tam o yusufçuk dövmesinin uçtuğu yere koydum ve ona ihtiyacı olanı verecek bir açığa getirdim.

Bir sıçramanın ardından bulaşıklar lavaboda takırdadı. Sonra, "*Ash*."

"Evet, aşkım?" Parmaklarımın onun içinde kaybolmasını izledim, sadece onun uyarılmasıyla kaplanmış olarak ortaya çıkmaları için ve horozum şortumun içinden doğrudan yanmaya hazırды. Bu benim için her seferinde başarılıydı. Onun bana karşılık vermesi, ikimizin bir araya gelmesi. Bir anlam ifade etmemeliydik, birbirimizi bulmamalıydık bile ama işte buradaydık, dünyanın en temel şeyini paylaşıyorduk. "Ne oldu? Beni bekletmen hakkında ne söyleyeceksin?" Evlilik işlemlerimizi geciktirenin Zelda olduğunu ima etmek eğlenceli olsa da, bu gerçeğin adil bir portresi değildi. Zelda'nın geçen sonbaharda yüksek lisansa başlaması, benim yeni iş girişimlerimin beni her ay birkaç gece yollarda tutması ve babamın vergi sezonu sona erdikten sonra ofisinde haftada sadece bir güne inmesi nedeniyle herhangi bir ilerleme kaydedecek zamanımız olmamıştı. Üstelik Zelda'yla bu ilişkiyi nasıl yürüteceğimizi öğrenirken, birlikte vakit geçiremedik.

Her günün her dakikası birlikte.

Gerçekliğin ruhuna uygun olarak, gündüz saatlerinde Zelda'dan ayrı kalmamla en çok mücadele eden bendim.

Eğer evlilik yeminlerinin depolanması birinin hatasıysa, o da benim hatamdı. Her ne kadar bu anlaşılmayı bir an önce yapmak istesem de acele etmek için bir neden yoktu. Zelda kendine gelmek için zamanı hak ediyordu. Eski sevgilisinin tasarımlarının rafında çok uzun süre oturmuş ve o korkunç ailesine katlanarak daha da uzun zaman geçirmişti. Bu onun istediği kişi olma şansıydı ve ben de onu en ön sıradan izleme şansına sahiptim.

Evet, bu benim suçumdu ama bunu değiştirmeye hazırdım.

"Bir cevap bekliyorum," dedim, istediği yerden sadece bir santim uzakta özellikle kaba bir ısırık vererek. "Beklemek konusunda ne hissettiğimi biliyorsun Zelda."

"İsteddiğimi biliyorsun," diye cevap verdi, kelimeleri zorlanarak.

Parmaklarımı dışarı kaydardım ve arka kanalında gezdirdim. Neredeyse yeterli basınç ya da sürtünme değildi ve kalçalarının aceleyle sallanması bunu doğruladı. "Bana verebileceğinin en iyisi bu mu?"

"Ne söylememi istiyorsun?" diye sordu, omzunun üzerinden bir bakış atarken nefesi kesilmişti. "Bir tarih mi belirlemek istiyorsun? Yemin taslağı mı? Adımı değiştireceğime dair bir söz mü? Ne istiyorsun Ash?"

"Başlangıç olarak parmağında bir yüzük olsun," dedim cebimden geçen hafta Phoenix'ten aldığım safir ve pırlanta yüzüğün bulunduğu küçük kutuyu çıkararak. "Sanırım diğer parçalar ondan sonra yerine oturacaktır."

Dudaklarını ayırdı ve eğer izin verseydim, bu mutfak zemininde değerli, sevgi dolu bir kucaklaşma ve gözyaşı karmaşasına dönüşebilirdi. Böyle bir şey olmayacaktı. Henüz olmayacaktı.

Kutuyu yanıma koydum ve ona yerine geçmesini işaret ederek, "Olduğun gibi. Seninle işim bittiğinde bunu alacaksın."

Ellerim kıcının kürecikleriyle doldu, eğildim ve o sert inciye bulana kadar dikişini izledim, tamamen pembe ve ilgim için istekli. Kalçaları yuvarlanırken ve elleri tezgâha vururken ona uzun, sert bir emme verdim. Dilimi son bir kez üzerinde gezdirdiğimde bacakları titriyordu ve orada hissettiğim zonklamadan patlamaya hazır olduğunu anladım. Sonunda, kaslarının titreyip kasılması, inanılmaz sıcaklığının üzerime hücum etmesi ve ardından klitorisine şiddetli bir çimdik atarak çığlık atmasını sağlamak için sadece bir, iki tur atmam yetti.

O daha seğirmeyi bırakmadan kemerimi çıkarmış, şortunun fermuarını açmış ve sikimi çıkarmıştım ve *nasıl* olduysa onu kucağıma çekmeyi ve kimse gözüne dirsek yemeden ya da her şeyin tehlikeli olmasından dolayı yuvarlanmadan içine girmeyi başarmıştım. Hayatımda pek çok şeyde ustalaşmıştım ama *kız* arkadaşımı -nişanlımı- mutfak zeminine yüzüstü düşmesini engellemek için beline doladığım kolumdan başka bir şey olmadan becermek bunlardan biri değildi.

İki dakika dayanabilmem bile bir lütuftu.

Zelda hâlâ kucağımda soluk soluğa yatarken buzdolabına yaslandım. "Bunu biraz daha az yapmayı planladığımı söylemeliyim" -mutfağın etrafını işaret ettim- "vahşice."

"Neden şimdi başlıyorsun?" diye sordu.

"Haklısınız, Bayan Besh." Şakağını öptüm ve kutuyu ellerine bıraktım. "Bu sizin için."

Sanki içindekilerin kaçmasından endişe ediyormuş gibi dikkatle açtı. Sonra, "Vay canına. Sadece... *vay canına*."

"Bu beğendiğin anlamına mı geliyor? Geri götürebilirim. Farklı bir şey yapmalarını sağlayabilirim."

Zelda başını sallayarak, "Bu oldukça mükemmel," dedi.

Hâlâ şekil değiştirme kapasitesine sahipmiş gibi kutuyu tuttuğu için yüzüğü çıkardım ve parmağına taktım. Ortadaki büyük safir dipsiz bir göl gibi bize bakarken, iki yanında ikiz pırlantalar parıltıyordu. Daha küçük elmaslar platinin üzerinde ve etrafında kıvrıla kıvrıla yüzük bandından aşağıya doğru iniyordu. "Sanırım bunu resmileştirmek için bir yıldan fazla beklediğim için biraz teşekkürü hak ediyorum."

Yüzüğü incelemek için elini açarak, "Evlilik gelenekleri benim uzmanlık alanım değil ama *talibin* diz çökmesinin beklendiğini sanıyordum," dedi.

"Hem dizlerimi hem de yüzümü bacaklarının arasına soktuğum için cezalandırılıyor muyum? Çünkü bu değişimden biraz haz aldığını hatırlıyor gibiyim."

Kolumu okşadı. "Ceza yok," dedi gülerek. "Senin damarına basmak eğlenceli, Ashville."

Kapı çalındı ve birbirimize kaşlarımızı çatarak baktık ama kız kardeşimin sesi tüm soruları çabucak cevapladı. "Ash? Zelda? Kapıyı çalıyorum ve kapıyı açmanı istiyorum. Anahtarımı kullanacağım. Yemin ederim, açacağım. İçeri girmem lazım. Cevap ver, cevap ver, cevap ver."

"Aman Tanrım," diye mırıldandım. "Cumartesi günü on iki buçukta" -saatime bir göz attım- "ne işi var? Her zaman böyle içeri dalmak zorunda mı?"

Zelda kucağımdan kalktı ve eteğini düzelterek, "Fark eder mi? *İkizlere* altı aylık hamile. İçeri girmeye hakkı var."

Annem ise, Ekim ayında çıplak kıkırmı ve kalçalarımı gördüğünde kendini evimize davet etme eğiliminden kurtulmuştu.

Zelda bir sabah kanepenin üzerine eğilerek onu karşıladı. Şimdi ziyarete gitmeden önce arıyor ve asansöre binmeden önce tekrar arıyordu. Tedbirli olmak için. Zaten bugünlerde Magnolia ve Rob'la daha çok ilgileniyor, kreşe yardım etmek için falan sürekli ziyarete geliyordu.

Kendimi tekrar şortumun içine soktum ve ayağa kalktım. "Bundan hoşlanmak zorunda değilim."

Ben fermuarımı çekerken Zelda kapının yanında durakladı. "İkizlere altı aylık hamile *olduğumda* hoşuna gidecek mi?"

"Sorunuzun mantıklı olmadığını bir an için göz ardı edersek, evet. Hamile kaldığında, ben-" *Hay sikeyim*. Parmaklarımı saçlarımın arasından geçirdim çünkü bu düşünce bir gelgit dalgasıydı. Düşünceler, imgeler, duygular ve *Fuuuuuuck* içinde gürültülü, umutsuz bir boğulmaydı. "Evet, aşkım. Yapacağımı biliyorsun."

Avucunu göğsüne bastırdı ve yüzük bana bir fener gibi parladı. "Haklısın, biliyorum."

"Seni duyabiliyorum," diye bağırdı Magnolia. "Bu konuşmayı ben işedikten sonra yapabilir misiniz? Çünkü şu anda çözülmesi gereken tek şey bu."

"Bırak girsin. Aksi takdirde annemden bunun sonunu asla duyamayacağım," dedim.

Zelda, koridorun sonundaki tuvalete gitmek için yanımdan koşarak geçen kız kardeşime kapıyı açık tuttu ve "Bir pencere açın. İkinizden yayılan seks hormonları beni sersemletiyor."

"Taşınmamız gerekecek." Daireye belli belirsiz bir omuz silkme hareketi yaptım. "Daha fazla alana ihtiyacımız olacak. İkizler için," diye ekledim.

"Ve ikizlerden sonra sahip olduklarımız," diye teklif etti. "Yatak odaları ve... arka bahçeler," dedim. "İhtiyacımız olacak-"

"Gerçekten, dostum, burada neler oluyor?" Magnolia iki elini yuvarlak göbeğinin üzerinde kurularak sordu. "Çok Ciddi Sohbet titreşimleri, Kirli, Kirli Seks titreşimleriyle fena halde çarpışıyor."

Bir an için ona göz kırptım. Sonra, "Sana teknik bir soru Mag. Evlenmek için bu durum sona erene kadar beklememiz gerekiyor mu?" - karnını başımla işaret ettim- "bitene kadar beklememiz gerekiyor mu? Senin için fark eder mi?"

Manolya bileğinden bir bant koparıp saçlarını toplarken Zelda'yla yüzleşmek için yana kaydı. "Kardeşim bana ne soruyor?"

Zelda karşılık olarak elini kaldırdı. Manolya saçlarını bırakıp büyük bir çığlık atarak öne atıldı. "Sonunda," diye bağırdı ve yüzüğü incelemek için Zelda'nın elini çevirdi. "İlk öğrenen ben miyim? Lütfen bana ilk olduğumu söyleyin!"

"Sen ilksin," diye yanıtladı ayışığı gelinim.

"Evet, ilk ben olduğumda buna bayılıyorum! Şu anda annemle babamı ve Lin'i arıyorsun. Sonra da kızları aramalısın Zelda. Ölecekler. Tamam, planımız bu, sen *herkesi* arayacaksın, ben de yemek şirketini arayacağım," diye devam etti Magnolia. "Bu akşam benim evimde bir About Time Already nişan partisi. Güzel canlarınızı getirin, gerisini ben hallederim." Kapıyı yarılamıştı ki ekledi: "Bu çocuklar doğmadan evlenmeyi aklınızdan bile geçirmeyin. Hiçbir koridorda paytak paytak yürümeyeceğim ve şampanya yerine elma şarabı içmeyeceğim. Siz ikiniz için sonbahar düğünü yok, bu yıl değil."

Birdenbire yine yalnız kaldık ve "Bahar geldi aşkım" dedim.

MANOLYA GÜNLÜKLERİNDEN BİR ALINTI

"Magnolia?"

Telefonumu göğsüme yasladım ve başımı yukarı kaldırdım. "Al. Yani, evet, ben Magnolia. Merhaba," dedim masamın yanındaki adama göz kırparak. Koyu renk takım elbiseli bir rüyaydı ve kelimelerim rüzgârdaki kelebekler gibi uçup gidiyordu. Koltuğun kıçtan dönmesi bundan çok daha yumuşak olurdu. "Bay Ni-uh, hayır-Rob. Sana Rob diyeceğiz. Değil mi? Rob sen misin? Değilsen, yalan söyleyip Rob'muşsun gibi davranmaya ne dersin? Bu herkes için daha kolay olur."

"Yalan söylememe gerek yok." Başını sallayarak, bir kahkahayı yutmak için dudaklarını birbirine bastırdı. Dudak balsamı modeli dudaklardı bunlar. Nemlendirme konusunda bir iki şey biliyordu. "Kiminle mesajlaştığından ya da ne konuştuğundan emin değilim ama çok şirin suratlar yapıyor ve kelimeleri yazarken söylüyormuş gibi dudaklarını oynatıyordun. Bütün gün gördüğüm en güzel şeydi."

Ona baktım, buna nasıl cevap vereceğimden emin değildim. Ne kadar zamandır beni izliyordu? Ayrıca, onun izlemesi mi tuhaftı yoksa benim fark etmemem mi? Sonunda, "Andy ile konuşuyordum" dedim.

"Andy mi?" diye tekrarladı, kaşları yukarı kalkmıştı. "Bu kadar ilgini çektiği için çok şanslı."

"O," diye cevap verdim. "Kız. O şu A-N-D-Y Andy'lerden biri çünkü ataerkilliği ve onların gizli cinsiyetçi yazım kurallarını sikeyim, ama birlikte çalışıyoruz. Sayılır. Bazen. Ve arkadaşız. Yani, önce birlikte çalıştık ve sonra arkadaş olduk. Başlangıçta yakın değildik. Tamamen benim hatam olan garip bir durum vardı ve hala

Her şeyden korkuyordu ama sadece mesaj atıp benim-" Kendimi orada durdurdum ve ağzımdan çıkan saçmalıkların miktarı düşünüldüğünde bu oldukça büyük bir başarıydı. "Önemli değil."

Rob'un hakkını yemeyelim, bana sevimli bir şekilde deliymişim gibi değil de sevimli bir şekilde eğleniyormuşum gibi sırttı. "Geç kaldığım için özür dilerim," dedi, hâlâ ayaktaydı. Yine de o takım elbise. Gece mavisiydi, ince çizgiliydi ve pastanedeki her şeyden daha tatlıydı. Kalın kalçalarına ve etli omuzlarına tam oturuyordu. *Aynen öyle.* "Bütün sabah otların arasındaydım ve sonra cehennemden gelen konferans görüşmesindeydim. Lanet şey bitmek bilmedi."

"Ellerin dolu gibi görünüyor," dedim. "Kötü bir zaman mı? Yeniden planlamak ister misin?"

Rob sırtarak elini koyu kumral saçlarında gezdirdi. "Hiç şansın yok." Boş koltuğu işaret etti. "Oturabilir miyim? Yoksa bunun için ayakta durmamı mı tercih edersin?"

"Aman Tanrım, hayır, yani evet. Oturun. Lütfen otur. Otur," diye bağırdım.

Şaşkın bir kahkaha atarak kendini sandalyeye bıraktı. Uzun boyluydu ama normal boyluydu, duşta çömelmiş gibi değil. Çilleri ve gülme çizgileri vardı ve kaşlarının arasındaki o küçük kırışıklıklar otuzlu yaşlarının sonlarında olduğunu ve zamanının çoğunu düşünerek geçirdiğini gösteriyordu. Ya da endişelenerek, ya da her ikisi birden.

Rob elini madras ekose kravatında gezdirerek, "Teşekkürler," dedi.

Bunun mantıklı bir nedeni yoktu ama bu jesti sevdim. *Sevmiştim.* Bir adam bunu yaptığında iş demekti. Ya da ben böyle yorumlamayı tercih ediyordum.

"Sipariş verdiniz mi?" Rob boş masaya gözlerini kırıştırdı. Başımı salladım. Kahretsin, o ela gözleri çok güzeldi. Değerli bir taş gibi altın ve yeşil. "Hayır, belli ki almamışım. Bu sabah altıdan beri bir şey yemedim ve takım elbisemi kemirmeye hazırım. Sen ne istersin?"

Tezgâha doğru kaydı ve aman Tanrım, beyaz gömleğinin gövdesi üzerinde uzanışı çok lezzetliydi. Göğsünün güzelliğini -ve bir başka mükemmel kravat düzeltme hareketini- seyrederken aklıma iki şey geldi. Birincisi, ben çılgınca başlamıştım ve o bir profesyonel gibi devam etmişti. İkincisi, bende ne buluyordu?

Hayır, gerçekten. Kendimi sevmekten hoşlanıyordum ama Bay Dokuz'la aramızda fersah fersah fark vardı. O kravatını düzelterek ve dudaklarını ısırarak buradaydı ve benim kelime kusmuğumu temizlemek için bir paspasa ihtiyacım vardı.

"Burada bir sandviç severim," dedi parmaklarını kirli çenesinde gezdirerek.

Bu ince törpü bir ASMR videosu gibiydi. İç çekmemi engellemek için elimden geleni yaptım. "Hindi fûme."

Rob bana doğru döndü, kaşları birbirine yapışmıştı. Çizgiler oradan geliyordu. O ifade. Dudaklarında bir gülümseme kırıntısı belirdi ve sanki gözlerini kaçıramıyormuş gibi beni izliyordu. Ya da dişlerimin arasına yemek sıkışmıştı. Bunları, bakışlarımı oymalı kemer tokasından ayırdıktan sonra fark ettim. *RRR*. Ya baş harfleriydi ya da kadınların kemerini çıkardıklarında çıkardıkları ses. İkisi de eşit derecede olası görünüyordu.

"Evet," dedi. "Bunu sana ben mi söyledim yoksa sen sandviç fısıldayıcısı mısın?" "Sandviç fısıldayıcısı," diye cevap verdim başımı sallayarak. "Kesinlikle. Bu çok Burası için ısrar ettiğinizde hindi fûmeli sandviçten bahsettiğinizi hatırlamaktan çok daha iyi."

Başını sallarken işaret parmağını masaya iki kez vurdu. "Doğru," dedi. "Garson servisi, bez peçeteler ve bol miktarda likörle bir akşam yemeği randevusu istediğim halde öğle yemeği randevusu için ısrar ettiğin zamandı."

"Onun gibi bir şey, evet."

Fırının etrafına bir göz attı. "Peki bu neden oldu Magnolia? Akşam yemeğine karşı bir şeyin mi var yoksa sorun benimle akşam yemeği mi?"

Telefonum çalmaya devam etti - ya Andy ya da dikkatimi gerektiren bir dizi küçük kriz- ama onu çantama attım. "Yoğun bir programım var. Zaman konusunda titiz davranmak zorundayım. Kusura bakmayın."

Rob kollarını masanın üzerinde kavuşturdu ve bana doğru eğildi. Parmaklarının ucu bileğime değdi. "Biraz kabasın."

"Hâlâ burada olduğun için pek sorun olmayabilir," diye düşündüm. O kendinden emin havaya sahip değildim ama burada bir gelecek olmadığını bildiğim için rol yapmak daha kolaydı.

"Sadece öğle yemeğinde ne istediğinizi bilmediğim için," diye cevap verdi. "Şimdi söyle yoksa her şeyden bir tane sipariş ederim."

The Magnolia Chronicles **artık mevcut!**

TEŞEKKÜRLER

2020 baharı öpüşmeli ve yakınlaşmalı aşk hikâyeleri yazmak için tuhaf bir zamandı. O kadar tuhaf bir zamandı ki, bu kitabın üçte ikisini verandamda deftere yazdım çünkü bilgisayar ekranına yakın olmak her zaman kıyamet kopmasına ve düşük anahtar hiperventilasyona yol açtı.

Gerçekten tuhaf ve üzücü bir dönemde bu kitabı gerçeğe dönüştürmeme yardımcı olan herkese teşekkür etmek için bir dakikanızı ayırmak istiyorum.

Sarah Hansen, kapağı doğru yapana kadar tur üstüne tur attı... ve sonra hepsini tekrar yaptı.

Julia Ganis, bu kitabın başlangıç aşamalarını gördü ve ayakları üzerinde durmasına yardımcı oldu.

Marla ve Jodi, beni bitiş çizgisine ulaştırdılar.

"Sanırım başlığı değiştirmem gerekiyor" deneyiminde bana rehberlik eden Jess ve başlığı alan Mae.

Kocam ve çocuğum bana, her zaman yanımda olan defterime ve yazmak için "yalnız" zaman geçirmek üzere kahvehanelere gidemediğim için ara sıra feryat etmeme katlanıyorlar.

İletişim Botu:
@cevirigiller_bot

Çeviri Kitapların Olduğu Telegram Kanalımız
<https://t.me/cevirigiller>

Sohbet Grubumuz
<https://t.me/cevirigillersohbet>

Çeviri Yedek Telegram Grubumuz
<https://t.me/+O3tsm8j0C7kxM2Y1>

Kitap İstekleri Kanalımız
<https://t.me/cevirikitapistekleri>

Not:

PDFlerin paylaşımıyla ilgili bir sorunuz yok. Ama lütfen, hiçbir katkınızın olmadığı işlerde, TÜM PDFleri bizimle eş zamanlı paylaşarak emeğimizi hiçe saymayın. Sizin tek tıkla yaptığınız her paylaşım bizim emek harcadığımız saatler/günler demek.